

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The True North Series

Bountiful

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARINA BOWEN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BOUNTIFUL

Gerçek Kuzey #4

SARINA BOWEN

[Rennie Yolu Kitapları](#)

İçindekiler

Sevgili okuyucu,

Bölü

m I

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölü

m II

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sarina Bowen tarafından da

Sevgili okuyucu,

True North serisinin yeni kitabını sizlere sunmaktan mutluluk duyuyorum! her zaman olduğu gibi, tek başına bir eserdir. İstedığınız sırada okuyabilirsiniz.

Not: Dave'in takım arkadaşlarını seviyorsanız, [Brooklyn Bruisers](#) serisine bayılacaksınız!

Hiçbir kitabı veya satışı kaçırmadığınızdan emin olun! [Posta listeme](#) katılın.

En iyi dileklerle,
Sarina

*Jo Pettibone için.
Keskin gözler, sıcak bir
kalp!*

Birinci Bölüm

Temmuz, 2015

Birinci Bölüm

Zara

Hayatımı değiştiren CUMA GECESİ diğer geceler gibi başladı.

Bir yaz akşamıydı ve barda yerel bira ve sohbetle hareketli bir iş yapılıyordu. Müzik setinin üzerinde iyi bir çalma listesi vardı, bu da zamanın akıp gitmesine yardımcı oluyordu. Vance Joy'un "Riptide" şarkısının hoş ve hızlı bir ritmi vardı, bu da bara bakmayı bir işten çok bir dans gibi hissettiriyordu.

Daha da iyisi, saçları kararmış bakır para rengine olan seksi bir adam bir bar taburesinden beni izliyordu. Onu birkaç kez görmüştüm. O ve arkadaşları arka köşedeki kabini severlerdi. Bay Ateşli Vermont biralarını severdi ve arkadaşları etraftayken bazen tekila içlerdi. En üst raflardan. Ve iyi bahşiş verirlerdi.

Ama bu gece yalnızdı. Ve görüş alanıma her girdiğinde ilgimin arttığını hissettim. Bu tür şeylere inanan biri olsaydım, bir farkındalık karmaşası hissettiğimi söyleyebilirdim. Hatta bir önsezi.

Ama inançlı biri değildim ve hayatımda kimin önemli kimin geçici olduğunu tahmin etmekte hiçbir zaman iyi olmadım. Bu yüzden o ateşli kıztan hissettiğim karıncalanmaların basit bir cinsel çekim olduğunu söylemek muhtemelen daha doğruydı.

Sadece ben de değildim. İçki hazırlarken ve diğer müşteriler için para üstü sayarken onun gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Onun gözleri de güzeldi. Yanılmıyorsam yeşildi. İlgiyi umursamadım. Onun hayran bakışları

Kendimi daha çok bardaki güzel bir kız gibi, daha az da yakın zamanda reddedilmiş bekar bir kadın gibi hissediyordum.

İçkileri doldurdum. Gülümsedim. Aşçım için mutfağa sipariş gönderdim. Tekrar ve tekrar. Saat sekizde karşılaştığım en büyük sorun, köşedeki masada biraz fazla gürültü yapan bir grup sarhoş üniversiteli gençti.

"Çocuklar? İç mekan seslerinizi kullanmanızı rica edebilir miyim? Bardak altlığı fırlatmak hoş değil, tamam mı? Eğer gerçekten bir şeyler fırlatmanız gerekiyorsa arkada bir dart tahtamız var."

"Özür dilerim," dedi içlerinden en ağırbaşlı olanı.

Bara geri dönerken, kızıl saçlı arkadaşımın tüm karşılaşmayı ilgiyle izlediğini fark ettim. "Her şey yolunda mı?"

"Onlar bir sorun değil. Şunu görüyor musun?" Arkamdaki duvarda asılı duran tüfeği gösterdim.

Yeşil Gözler gülümsedi. Ve, vay canına. Gülümsemesi başka bir şeydi. Sert yüzünü yumuşatmış ve kemik yapısını ortaya çıkarmıştı. Hatta bir tarafında bir gamze bile vardı. Sanki bu adam gamze için fazla sertti, bu yüzden kendini göstermeye cesaret edemiyordu. Gülüşü de yıllanmış bir viski gibiydi; derin ve pürüzsüz. "Tüfeğin sadece gösteriş için olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Dolu tutmuyorum, çünkü bu sadece bela aramaktır. Ama çok kısa bir süre içinde doldurabilir, nişan alabilir ve ateş edebilirim. Yani, hayır. Bessie sadece gösteriş için değil."

"Bessie, ha? Kız kardeşimin adı. Ve bir av tüfeği kadar kurnazdır. İnsanlara silah dendiğini bilmiyordum."

Bezi tekrar elime aldım ve barı sildim. "Benim dört erkek kardeşim var. Sormadan bir şeyler ödünç almayı severler. Tüfeğime bir kız ismi verdim, böylece onu alıp gitmelerini engellemeyi umuyordum."

"İşe yaradı mı?"

"Hayır. Ama sonunda anladım ki eşyalarım pembe ya da mor gibi kız rengi olursa onları rahat bırakıyorlardı. Bu sayede pembe bir bisikletim ve pembe bir telefonum oldu. Üstelik pembe hayranı bile değilim."

Ve işte yine o zengin ve ağır kahkaha. Ama sarhoş üniversiteli gençlerden birinin üç shot Jack Daniel's içmek için bara yaklaşmasıyla kesildi.

Önce iş. Üç shot bardağı almak için Bay Ateşli'ye sırtımı döndüm. "Kim?" Viski şişesini kaptığım gibi sormak zorunda kaldım. Şişeyi ilk bardağın kenarında gezdirdim ve çocuğun kızarmış yüzünü inceledim.

"Kardeşim bizi kırk dakika içinde alacak," dedi kulakları kızarıırken.

"Söz veriyor musun?" "Evet."

"Tamam o zaman." Ben döktüm.

"Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu üniversiteli çocuk aniden. "Bu gömlek gerçekten çok güzel."

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz," dedim elimden geldiğince coşkuyla. "İçki kabul edemem. Şirket politikası. Ama teklifin çok hoş."

"Rica ederim," diye mırıldandı çocuk. Sonra üç shot'ını kaptı ve *reddedildi* diyebileceğiniz kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Bakır saçlı ateşli adama bir bakış attığımda bana bilmiş bir sırıtış fırlattı.

Ve bir kez daha o gülümseme içime tuhaf şeyler yaptı. İçimden bir ses kızların bu adamı asla geri çevirmediğini söylüyordu. Sadece yakışıklı olmakla kalmıyor, parmağımı tam olarak koyamadığım bir şekilde kurnazdı. Belki de bileğindeki parlak saatti - yerlilerin asla takmadığı gerçekten pahalı bir saat. Ya da belki sadece gözlerindeki kendinden emin parıltıydı.

Benim yaşlarımdaydı ya da birkaç yaş büyüktü. Otuz, belki. Ve onun harika bir vücuda sahip olduğunu fark etmekten kendimi alamadım. Pamuklu polo tişörtünü zorlayan geniş, kaslı omuzları vardı. Ve pazularının kabarıklığı, altındaki kasın gücünü test etmek için elimi pürüzsüz cildinde gezdirme isteği uyandırdı.

Bunu yapmak üzere değildim. Teklif ettiğinden değil. Teklif *etseydi* bile.

Bu düşüncüyü bir kenara iterek bir fiçı Long Trail daha almak için arka tarafa gittim. İşletmem gereken bir bar vardı ve fantezilere ayıracak vaktim yoktu.

Bara giren bir sonraki kişi şehvet dolu düşüncelerimi yarıda kesti. Ortadaki tabureye oturdu ve limonlu bir Corona sipariş etti. Aslında sipariş etmedi. Sadece "Bana bira, kardeşim." dedi.

Bayanlar ve baylar, ikiz kardeşim Benito.

Talebinin tanındığı beni sadece bir refleks olarak rahatsız etti. Dünyada Benito kadar iyi tanıdığım kimse yoktu. Kahvesini az sütlü severdi, ki bu hiç mantıklı değildi çünkü aradaki farkın tadını bile alamazdınız. Sol kaşının üzerinde, okulda salıncaktan atlayıp bisikletinin üzerine düştüğü zamandan kalma bir yara izi vardı. Ve bir yara izi daha vardı.

Göğüs kafesinin yan tarafında, Irak'taki ilk ve tek görev gezisi sırasında bıçaklandığı zamandan kalma bir yara izi var.

Benito gözüpek biriydi. Henüz yirmi sekiz yaşında olmama rağmen şimdiden dört saçım ağarmıştı. Ve eminim en az üçü onun yüzündendi.

İkizim bana "Cuma nasıl geçiyor?" diye sordu.

"Şikayet edemem. Dur bakalım, sanırım edebilirim. Otto Amca bira distribütörlerini değiştirmemi istiyor, çünkü North Corp'un onu kazıkladığını düşünüyor. Ama bunu daha önce de yaşadık ve hala şehirdeki en iyi anlaşma onlar."

Kardeşim gözlerini devirdi. "Eminim onları yola getirirsin. Sen her zaman yaparsın."

"Evet, ama hayatımın iki saatini alacak."

"Her zaman istifa edebilirsin. Bu ona gününü gösterir." *"Her şeyi düşünüyorum. Her zaman. Zaman."*

Ama ikimiz de bunu yapmayacağımı biliyorduk. Ailemin kızgınlığına rağmen, şu anda oldukça iyi bir anlaşmam vardı. Bu barı sadece sahibinin ara sıra müdahalesiyle işletmekle, aynı zamanda amcam üst kattaki küçük dairede bedava yaşamama izin veriyordu. Burası çok değerli bir yer değildi, ama bedavayı yenmek oldukça zordu. Eğer burada çalışmazsam, kendi evimin parasını karşılayamaz ve yine de katkıda bulunamazdım. Tabii annemin ya da -bir dakika- zorba amcalarımın yanına taşınmazsam.

Hayır ve hayır.

Ve her neyse, berbat beklentilerimi düşünmek Cuma gecesi için iyi bir sohbet değildi. "Hayatında neler oluyor? Genelde hafta sonları buraya uğramazsın."

"Haberlerim var." Sırıttı ve ben de kendimi hazırladım. Haberler iyi ya da kötü olabilirdi, ama Ben'le bunu asla bilemezsiniz. "Sonunda DEA'da bir iş buldum, Zara. Teklifi bu öğleden sonra aldım. İki ay içinde eğitim için oraya gideceğim."

"Oh, *Benny*." İstedğimden daha perişan bir ses çıktı. *Ama işte yine başlıyoruz.* Kardeşlerimin tehlikeli işlerde şanssızlıkları vardı. Benito sadece bir bıçak yarası almış olsa da, ağabeyimiz Damien Afganistan'da neredeyse kendini öldürtüyordu.

Ağabeyimin yüzü düştü. "Sanırım *'Tebrikler Ben'* demek istedin. Kalifiye olmadığın ama yine de almak için kıcını yırttığın işi kapmak için iyi iş çıkardın."

Her zaman olduğu gibi, öfkem alevlendi. Bir çift ikizin yarısı olmak, her zaman ona sarılmak ve aynı anda yumruklamak istemek anlamına geliyordu. "İş teklifiniz için mutluyum," dedim, ses tonum beni yalancı çıkarıyordu. "Ama kimsenin sana ateş etmediğı kariyerler de var! Şimdi de Meksikalı bir uyuşturucu karteliyle ters düştün diye endişeleneceğim. Annemle bana öldüğünü bildiren bir telgrafla uyanmak istemiyorum."

"Artık telgraf çekmiyorlar, Z." "Götlük yapma," diye homurdandım.

"Eğer ben bir pisliksem, ölmem neden umurunda olsun ki?" Benito sordu.

İki bar taburesi öteden, kızıl saçlı gözlemcim kıkırdadı. Dinlemiyormuş gibi davranmaya bile çalışmadı.

Benito ve ben bir an birbirimize baktık, aramızdan yıllar geçti. Onun karanlık gözlerine bakmak bir aynaya bakmak gibiydi. Orada mücadele gördüm. Küçük zaferler ve bir o kadar da yenilgiler. Ailemiz genellikle kendi ayakları üzerinde dururdu ama hiçbir şey kolay olmamıştı.

En kötüsü de Benito'nun daha önce yaşadığı bazı sıkıntıların benim hatam olduğunu bilmektir. Bir zamanlar kardeşimin mutluluğunu çalmıştım. En azından bir kez. Bu yüzden muhtemelen yeni iş konusunda hıyarlık etmemeyi ona borçluydum. "Sadece güvende kal, tamam mı?" Fısıldadım.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben her zaman güvendeyim."

Bu kesinlikle doğru değildi. Motosikletini çılgın bir adam gibi kullanıyordu ve bu sadece en uygun örnekti. Ama hayatımda ilk kez bu konuyu tartışmadım. Onun yerine, "Bira için bana altı dolar borçlusun," dedim.

"Hayır," dedi gülerek. "Bana sadece bir tebrik birası ısmarladın, hepsi bu."

Eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmadığı için ona kızgın bir bakış attım ve o da cüzdanını çıkardı.

On dakika sonra bardaki yerine döndüğümde on dolarlık bir banknot, boş bir şişe buldum ama Benito yoktu.

Ve lanet olsun, o pisliği *özledim*. Onu şimdiden çok özledim.

Daha nazik olmalıydım.

Onu kontrol etmeye gittiğimde kızıl seksi bana gülümsedi. "Bu kadar komik olan ne?"

"Öylesin." "Çok mu kulak misafiri oldun?"

" Utanmış gibi bile görünmüyordu. "Benim bir kız kardeşim var. Deli gibi kavga ederiz,

"Her zaman kavga etmeyiz," dedim refleks olarak. Sadece yaklaşık yüzde doksan

o zamanın. "Ama de haklıydım." Kıs kıs güldü.

"Ciddiyim. İnsanların sana ateş ettiği bir işin var mı?" Boş bardağını temizlerken sordum.

"Şey..." Düşünceli görünüyordu. "Ne demek istediğinize bağlı."

"Boş ver," dedim sertçe. "Bilmek istemiyorum. Başka bir Long Trail mi? Yoksa başka bir şey mi denemek istersiniz?"

"Bir tane daha." Çenesini elinin arasına aldı ve bakışları ısındı. "Teşekkür ederim."

Bunu söyleme şekli -sözleri kibar, bakışları hiç de öyle değildi- karnıma bir sıcaklık yaydı. Ona birasını getirdim ve barın etrafında bir tur atarak boşları topladım ve siparişleri aldım.

Gece o andan itibaren yokuş aşağı gitti.

Kardeşim gittikten on beş dakika sonra, onun taburesini en sevmediğim müşteri olan Jimmy Gage devraldı. Kırklı yaşlarının sonunda eski bir polisti ve korktuğumu söyleyebileceğim birkaç kişiden biriydi.

Bir Bud Light ve bir hamburger sipariş etti. Siparişi doğruca mutfağa götürdüm ve aşçımdan acele etmesini istedim.

"Neden?" Titus sordu. "Bir sipariş fişini mi kaçırdım?"

"Hayır. Sadece Jimmy Gage'e bulaşmak istemiyorum."

Titus başını salladı ve ızgaranın üzerine bir köfte attı.

Daha da kötüsü, garsonum Rita gecenin üçüncü sigara molasını vermek için o anı seçmişti. Jimmy Gage'i o da benim kadar sevmiyordu. Ama bu, cuma günü beni yetersiz bıraktı. Kendimi sık sık kapıya bakarken buluyordum, nereye gittiğini merak ediyordum.

Ve o zaman bile, içeri giren bir sonraki müşteri olmasaydı akşamın kurtarılabilir olduğunu düşünebilirdim. Rita'nın tekrar gelmesini beklediğim için, nihayet açılan kapıya sert bir bakış fırlatmıştım. Ama lanet olsun! Açık kapı, barıma girdiğini görmek istediğim *son* kişiyi ortaya çıkardı - eski fahişem Griffin Shipley.

Ne yazık ki Griff, Rita'ya yönelttiğim huysuz bakışı aldı. Bu yüzden, egomu en son hırpalayan adamla göz göze gelmekle kalmadım, aynı zamanda ona ölümcül bir bakış attım. Öfkeli bakışımı yakaladığında

Benden uzaklaşırken yüzü bir anda sempatiye benzer bir şekilde yumuşadı.

"Oh, beni yandan becer," diye fısıldadım nefesimin altında. Bakışlarını barın tepesine indirdim. Ama bu, at dışarı çıktıktan sonra ahırın kapısını kapatmak gibiydi. Çok az, çok geç. Benim küçük duygusal havai fişek gösterim çoktan bitmişti. *Burada görececek bir şey yok. Devam edin.*

Ondan sonra kendimi barın arkasında çok meşgul ettim. Ve Griffin kuzeni bir sürahi sipariş etmek için geldi, bu da bu gece resmen birbirimizden kaçışımız anlamına geliyordu.

Çok güzel.

Lanet olsun sana, Griffin Shipley. Onu çoktan unutmuş olmak istiyordum ama unutamamıştım. "Sorun sen değilsin Zara," demişti ilişkiyi bitirdiği gece. Çünkü bunu hep söylerler. "Hayatımda bir ilişkiye zaman ayırabileceğim bir yerde değilim."

"Ama biz bir ilişki içinde değiliz," diye belirttim, tartıştığım için kendimden nefret ediyordum. Kaçamağımız daha çok arkadaşça bir anlaşmaydı.

Boğazını temizledi. "Bunu biliyorum. Ama şu anki durumdan memnun değilsin. Ve ben de seni oyalayan bir adam olmak istemiyorum."

İşte o zaman tartışmayı bıraktım. Çünkü haksız değildi. İşten sonra şipşak bir sevişmeden fazlasını istiyordum. Griff buralarda bir yerlere gelen birkaç bekâr erkekten biriymi. Ve ben de bunun bir parçası olmak istiyordum.

O bu şekilde görmedi.

İşte bir Cuma gecesi, hâlâ bekârdım ve barda çalışıyordum. Aynı hikaye. Aynı şehir. Elimde olan tek hızla dolan bir bahşış kavanozu ve bar taburesinde oturmuş beni izleyen Bay Ateşli'nin yeşil bakışlarıydı. Bakışlarını bir kamp ateşinin sıcaklığı gibi hissediyordum.

Uzak durmalıydım. Onun yerine yandım.

İkinci Bölüm

Dave

Neredeyse bir o kadar şehirde yüzlerce bara gitmiş olsam da, The Mountain Goat hızla favori mekânım haline geliyordu. Ve bu geceki ziyaretim için büyük planlarım vardı. Bu yüzden bara yerleştim ve manzarayı seyretmeye başladım.

Yılın büyük bölümünde takım arkadaşlarımla birlikte yollarda yaşadım. Şık şehir dans kulüplerinin yanı sıra sakın taşra batakhanelerinde de bulundum. Artık bir barda beni şaşırtabilecek hiçbir şey yoktu. Vermont, Tuxbury'deki The Mountain Goat'a da büyülenmek için gelmemiştim. Ama yol kenarındaki bu küçük mekânda beni büyüleyen bir şeyler vardı.

Geçtiğimiz dört hafta boyunca Vermont'un her şeyi daha gerçek kılan bir yönü olduğunu keşfettim. Bu barın rustik dekoru hiç de iç açıcı değildi. Belli ki mekan yıllardır burada duruyordu. Dışarıda yıpranmış fıçı tahtaları ve içeride koyu renkli paneller vardı. Bar, yüksek parlaklıkta cilalanmış uzun bir cevizdi. Her birkaç adımda bir küçük bir cam bardakta adak mumu yanıyordu. Vermont zanaat biracılığını ciddiye aldığı için bira listesi etkileyiciydi. Müziği bile sevdim.

Mekânla ilgili en iyi şey, aslında hiçbir şey değildi. Barmendi.

Zara. Adı bile egzotikti. Sırtına kadar inen dalgalı siyah saçları, ince bacakları ve iş yapmak isteyen elmacık kemikleri vardı. Onunki koyu renk gözlü, ciddi bir seksilikti.

Benim tipim bile değildi. Ya da ben öyle sanıyordum. Genelde tavladığım kadınlardan daha zayıftı. Ama bu onda işe yaramıştı. Zarif kolları ve zarif bir boynu vardı. Uzun süre boynuna baktım ve dilimin altında nasıl bir tat bırakacağını . Ve ne zaman bara doğru adım atsa, ince bacaklarının vücuduma dolandığını hayal ettim.

Onu izlemek, bir ay boyunca zayıf uçak kahvesi içtikten sonra espressoyu yeniden keşfetmek gibiydi. Onu ilk gördüğümde aklımı başımdan almıştı. Ama harekete geçmem biraz zaman aldı, çünkü buraya takım arkadaşlarımla gelmeye devam ettim.

Bu gece tatmak istediğime karar vermiştim. Fena halde. Bu yüzden akıllandım ve buraya yalnız geldim. İsteddiğimi elde etmenin en iyi yolu buydu.

Ve ben istedim.

O ve ben, neredeyse hiç konuşmamış olmamıza rağmen, bütün akşam birbirimizi izlemiştik. Ama ben sabırlı bir adamdım. Doğru an geldiğinde, cazibemi kullanacaktım. Profesyonel sporcu kartını da oynamaya istekliydim. Yine de içimden bir ses bu havanın Zara için doğru oyun olmayacağını söylüyordu. Yılda yüz gece pistte uçmak için milyonlar aldığımı umursamayacak kadar açık sözlü olabilirdi.

Onun vardiyası sırasında mükemmel bir bira içerek zamanımı beklemek zor olmadı. Aslında, ilk eğlenceliydi. İlk olarak kardeşiyle oldukça eğlenceli bir tartışma yaşadı. Zara'nın onunla dişe diş mücadelesini izlemek beni çok etkilemişti. Omuzlarını mükemmel çenesini kaldırdığında vücudumun tepki verdiğini hissettim. Gözlerinde bir kıvılcım ve elmacık kemiklerinde bir kızarıklık vardı. Tüm ateşi bana çevirmesini istiyordum. Ama gece ilerledikçe işler kızım için yokuş aşağı gidiyor gibiydi. Kapı birkaç arkadaşıyla birlikte iri yarı, sakallı bir adamı içeri almak için açıldı. Adam kapıdan içeri girdiğinde Zara'nın gözlerinin açılması dışında pek ilginç bir yanı yoktu. Sanki bir şeyden utanmış gibi başka tarafa baktı. Ondan sonra vücut dili değişti, omurgası daha da uzuyordu. Yüzü gerildi.

Bu hayatta iki şeyde iyiydim: altı onsluk lastik bir disk ağı fırlatmak ve insanları okumak. İkinci şey aslında ilkinin daha kolay hale getiriyordu. Rakip kaleciyi iyi okuyabilmek beni bu kadar değerli bir keskin nişancı yapan şeydi.

Yine de aklım hokeyde değildi. Zara'daydı. Ve sakallı adamla ilgili bir şey en sevdiğim barmeni rahatsız ediyordu. Hissedebiliyordum.

Zara'nın hayal kırıklığı. Orada bir hikâye vardı ama ne olduğunu bilmiyordum.

Daha sonra şımarık bir sarışın geldi, bara oturdu ve bir salata sipariş etti. Zara ve bu sevimli küçük yabancı'nın daha önce gelen erkeklerle ilgili konuşmalarına kulak misafiri oldum. "Şu ekibe dikkat et," dedi Zara. "Shipley oğlanları kendilerini Tanrı'nın hediyesi sanıyor."

Şımarık sarışın Zara'nın tavsiyesine kulak asmamış gibiydi. On beş dakika geçmeden sakallı adamın standında bir koltuğa yerleşti.

Sonra ne oldu? Bütün bar sarışının koca sakallı adamla gidişini izledi.

Zara kalan müşterilere mükemmel bir verimlilik ve zarafetle hizmet etmeye devam etti ama artık o kadar ateşli görünmüyordu. Onun yerine koyu renk gözleri kısılmıştı. Ve Zara'yı fark ettiğimden beri ilk kez omuzlarında mutsuz bir duruş vardı.

Yine de beni izledi. Onun gözlerini üzerimde hissediyordum, tıpkı benimkilerin de onu kontrol etmek için gözlerini üzerime dikmesi gibi.

Saat ilerledikçe müşteriler teker teker dışarı çıkıyordu. Mutfak kapandı ve aşçı evine gitti. Kısa süre sonra köşede üniversiteli gençlerden oluşan bir masa, barın bir ucunda ben ve diğer ucunda başka bir adam kalmıştı.

Diğer adam tam bir baş belasıydı. Zara'dan da benden de yaşlıydı. Tahmin etmem gerekirse, saçlarındaki aklar onu kırklı yaşlarının sonunda gösteriyordu. Ama zayıf ve kaslıydı. Onu öne çıkaran şey acımasız gözleriydi.

Zara da ondan hoşlanmıyordu. Çok kibardı ama göz temasından kaçınıyordu.

Adam bunu takdir etmedi. Kız ne kadar mesafeyi korursa, adamın bakışları o kadar kötüleşiyordu. Gözleri neredeyse kadının göğsüne saplanmıştı. "Zara, tatlım," dediğini duydum, hesaplaşmak için cüzdanını çıkarırken. "Griff Shipley ülkedeki tek erkek değil. Kendini yalnız hissediyorsan, istediğin zaman gelip beni ısıtabilirsin."

İşte o zaman bir saattir ilk kez benimle göz göze geldi. Sanki *"Bu saçmalığa inanıyor musun?"* der gibiydi.

Barın üzerinden kredi kartını alarak ona sıkı bir gülümseme verdi. "Üşüdüysen elektrikli battaniyenin sesini açabilirsin, Jimmy."

Homurdandı. "Senin sorunun çok tutucu olman. Belki biraz gevşeseydin Griff Shipley senden ayrılmazdı."

"Öyle mi?" Kadın adamın önüne bir makbuz ve bir kalem bıraktı ve hepsi bu kadar. Aptal iki dakika geçmeden eve yalnız gitti.

Kapı onun üzerine kapandığında rahat bir nefes aldı. Barı silerken bana "Son çağrı," dedi. "Size başka bir şey getireyim mi?"

"Sana bir içki ismarlamama izin vermezsen olmaz. Bu son saçmalıktan sonra biraz gevşemeye ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu istemen çok hoş. Ama kabul edemem.

Şirket politikası."

"Uh-huh." Cüzdanımı çıkardım ve barın üzerine bir ellilik koydum. "Her şeyden önce, ben *tatlı* değilim."

Bunu söylediğimde gözleri biraz açıldı. Şimdi dikkatini çekmiştim.

"İkincisi, şirket *politikasıymış*. Şirkette kararları veren sensin.

Burası. Senden başka kimse yok. Yine de neden kullanışlı bir bahaneye ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyorum. Bazen cebinden 'şirket politikası'nı çıkarmasaydın, bahse girerim erkekler seksi barmene bütün gece boyunca sağlı sollu içki ismarlıyor olurdu. Bir an bile huzur bulamazdınız."

Yüz hatlarında bir gülümseme belirdi. "Evet, tabii. Bütün erkekleri dövmek için barın arkasında bir sopa bulundurmak zorundayım."

"O sopaya ihtiyacın yok güzelim, çünkü onlara kem gözle bakarsın ve senin için yeterince erkek olmadıklarını bildiklerinden kaçarlardı. Ama bu barda içki içen her erkeğin gizli ve hararetli bir dileği vardır: Talih ona bir saat boyunca tüm dikkatinizi çekecek kadar uzun süre gülsün."

Zara koyu renk gözlerini devirdi ama elmacık kemiklerinde belirgin bir kızarıklık belirdi. "Nasıl sert konuşacağını biliyorsun."

"Gerek yok." Başımı salladım. "Sadece nasıl olduğunu söylüyorum. Bence şimdi benimle bir shot yapmalısın ve yaklaşılmazlığına kadeh kaldıralım."

Güldü ve bu gece ilk kez gözleri parladı. "Çok pürüzsüzsünüz bayım. Neredeyse baştan çıkacağım."

"Neredeyse mi? Lanet olsun."

Gülümsedi. "Burada ormanda taksi yok ve bütün gece biralarınızı ben doldurdum. Eğer benimle bir atış yaparsan, buradan uzaklaşmak güvenli olmaz. Ayrıca paydos vakti geldi."

"Şey. Şimdi sen söyleyince..." Barın öbür ucuna uzandım ve bir elimi nazikçe onun pürüzsüz elinin üzerine koydum. Başparmağımı elinin arkasında gezdirirken bakışlarımız çarpıştı. "Seninle shot yaptıktan sonra araba kullanmak

pek de iyi bir plan olmazdı. Etkisi geçene kadar birkaç saat burada kalmam gerekecek."

Zara elini benimkinin altından çekmeden önce bir süre bekledi. "İ bakın."

"mi?" İki dirseğimi de bara dayadım ve öne doğru eğildim. O da Sakin davranmaya çalışıyordu ama pek de ince olmayan mesajım yerine ulaşıyordu. O ince elmacık kemiklerinde kızarmanın başladığını gördüm. Onunla kimyamız uyuşuyordu, lanet olsun. Bütün gece göz göze gelmiştik. "Bak. Sanırım stresli bir akşam geçirdin. Ve ben stres atma konusunda gerçekten iyiyimdir. Profesyonel seviyede."

İki elini bara dayadı ve bana gülümsedi. "Her zaman bu kadar ileri mi gidersin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bazı kadınlar gerçekten başa çıkamaz. Ama burayı senin yönettiğini gördüm. Bu duvarların içinde olan biten her şeyden sen sorumlusun ve eminim bu sıkıcı geliyordur. Arada bir dizginleri devretmek isteyebileceğini düşünüyorum. Bırak başkası kontrolü alsın. Bu gece o kişi ben olacağım."

Bakışlarımız tekrar kilitlendiğinde zaman yavaşladı. Eddie Vedder ses sisteminden "Black" şarkısını söylerken o ve ben birbirimize bakıyorduk.

Ben kazandım.

Arkasını dönüp barın üzerindeki bezi aldı ve parıldayan ahşabın üzerindeki görünmez döküntüleri sildi. "Kendinden çok eminsin."

"Benim için işe yarıyor," diye gürledim. "Şikayetler çok az ve çok nadir."

Köşedeki üniversiteli gençler sandalyelerini geriye itmek için o anı seçtiler. Zara'ya el salladılar ve kapıdan çıktılar.

Beni oradaki son müşteri olarak bıraktı.

Zara bana sırtını dönerek masalarına bakmak için bardan ayrıldı. Bahşişi cebine attı ve elinin bir hareketiyle dört bira şişesini kaptı. Sonra masayı sildi.

Bekledim.

Bara döndü ve boşları bir çöp kutusuna attı.

"Buralarda mı büyüdün?" Dikkatini kasayı kapatmaya verdiğinde ona sordum. Bir kadını rahatlatacaksa, mülayim, kibar bir adam gibi havadan sudan konuşabilirdim.

"Bak," dedi, gözleri işindeydi. "Yirmi soruyu geçelim. Birkaç dakikalığına çeneni kapalı tutmaya ne dersin?"

burada bitirebiliriz. Eğer uslu ve sessiz olursan, seni benimle birlikte yukarı çıkarırım."

Bu beni bir an için susturdu. Beni kendi oyunumda yenmişti. Ama şikâyet etmeyecektim. "Üst katta, ha? Güzel yolculuk."

"Benim için işe yarıyor. Özellikle de böyle bir anda. Eğer size başka bir yerin yolunu tarif etmek zorunda kalsaydım, bu zahmete değmeyeceğinize karar verebilirdim."

"Hayır, yapmazsın," dedim sessizce. "Sen de beni izliyordun." Koyu renk gözleri bu ifadedeki gerçeği kabul etmek için kısa bir süreliğine kalktı. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmedi. Onun yerine, "Bana bir iyilik yap," dedi. "Müzik kutusunun üzerindeki köşede bir güvenlik kamerası var. Yavaşça ona doğru yürü."

"Elbette, güzelim. Daha da iyisini yapacağım." Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve ehliyetimi çıkardım. Sonra gözlerinin içine bakarak güvenlik kamerasına doğru yürüdüm ve ehliyetimi havaya kaldırdım.

Tekrar arkamı döndüğümde Zara beni izliyordu. "Teşekkür ederim. Bir kız dikkatli olmalı."

"Bahse girerim." Tekrar bar taburesine oturdum. "Ben Zara," dedi alçak bir sesle.

"Biliyorum. Bunu buraya ikinci gelişimde öğrendim. Ben Dave Beringer."

"Peki, Dave." Kasa çekmecesini kapattı. "Bir dakika o tabureden kalkma. Bunu kasaya kilitleyeceğim ve sonra gideceğiz."

"Acele etme," dedim. "Bütün gecem var." Arkasını dönerken gözleri parladı.

Yarım saat geçmeden, onu arkadan sertçe kavrarken yatağının başlığını kavrayacağını biliyordum. Bir iki dakika sonra da onu adımı haykırmaya zorlayacaktım.

Üçüncü Bölüm

Zara

Para çantasını kasaya bırakıp kilitlerken kendi kendime, *SEN* , diye fısıldadım.

Yabancıları odama çıkarmak hiç yaptığım bir şey değildi. Çok riskliydi. Bu adamın adının yazılı olduğu bir kredi kartı makbuzum bile yoktu. Dave hep nakit öderdi.

Ama bu plandaki en büyük sorun bu bile değildi. Griff Shipley'le yaşadığım kalp kırıklığı olmasaydı Dave'in yatak odama davet edilmeyeceğini içten içe biliyordum. Bir adamla yaşadığım hayal kırıklığının beni başka bir adamla aptallık yapmaya yönlendirmesine izin verecektim.

Çok zekice, kardeşim. Gerçekten akıllı.

Griff ve ben üç ay önce ayrılmıştık ve kendime bunu aştığımı söylemiştim. Ama bu gece onu ilk kez başka biriyle görüyordum. Audrey bilmem ne. Gülümseyen ve kıvrımları olan sevimli bir sarışın. Benim zıt kutbum.

Tabii ki öyleydi.

Griff farklı bir adam olsaydı, bu kadar öfke duymazdım. Ama o kimya diploması olan, çiftçiliğe hevesli ve iş dünyasına yatkın zeki bir adamdı. Anlaşmamızı bozduğunda, çok meşgul olduğunu söylemişti. Ama benim duyduğum şuydu: *Dünyada yükselmekte olan bir adam için uygun değilsin.*

Audrey'e girin. Geri dönüşümü dışarı çıkardığımda onları birlikte yakalamıştım. Kötü zamanlama. Griff onu binanın kenarına yaslamıştı, ağzı sevimli gül goncası dudaklarından birkaç santim uzaktaydı. Ama beni asıl öldüren yüzündeki ifadeydi. Çok sıcaktı. Sanki gözlerindeki bir şey onun *ruhunu* besliyordu.

Bana söylediği bahane beynimde tekrar tekrar çaldı: *Hayatımda bir kadına zaman ayırabileceğim bir yerde değilim.* Ama şehir dışından gelen küçük, sevimli Audrey için zamanı vardı. Bana hiç bu gece ona baktığı gibi bakmamıştı.

Onu bu kadar mutlu gördüğümde büyük bir öfke duymuştum. Tüm hayatımı yerle bir etmek istemiştım. Muhtemelen şu anda ben barı üst üste milyonuncu kez kapatırken harika bir seks yapıyorlardı. Sonrasında da muhtemelen düğünlerini planlıyorlardı.

Bu gece beni o kadar yalnız hissettirdi ki bir şeyleri yumruklamak istedim. Bunu yapamayacağıma göre, Bay Yeşil Göz'le birkaç saat geçirmekle yetinecektim. *Dave'le.* Hiç de benim tipim değildi. Bakır rengi saçlar ve temiz traşlı bir yüz mü? Ben genelde daha dağınık severim. Dave bardaki herkes gibi gündelik kıyafetler giyyordu ama nedense zengin adam havası veriyordu. Belki de kolundaki lüks saatten kaynaklanıyordu. Belki de sık sık birlikte geldiği küçük arkadaş grubuydu - hesapları için elli ve yüz dolarlık banknotlar atarlar ve asla ucuz bira içmezlerdi.

Onu eve yalnız göndermem gerektiğini biliyordum. Ama göndermeyecektim. Gözlerinin biraz daha üzerimde olmasını istiyordum. Ve ellerini de. Gözleri vücudumda gezinirken hissettiklerimi hissetmek istiyordum.

Connecticut'lı ya da New York'lu zengin bir adamdan ne isteyebilirdim ki? Hiçbir şeye. Böyle adamlar kolay seks dışında barmenlerle ilgilenmezlerdi. Ben de ona bunu vermek üzereydim. Karşılığında bir gece unutkanlık alacaktım.

Görünüşü de oldukça güzeldi.

Mutfağa son bir kez baktım ve hiçbir şeyin yerinde olmadığından emin oldum. Sanırım oyalanıyordum. Tek gecelik ilişkiler benim için yeni bir şey değildi, liseden beri yaşıyordum. Ama bir yabancı için risk almak genellikle pazarlığın bir parçası değildi.

Umarım sabah gözümün içine bakabilirim.

Çünkü Hot Ginger'a bakmıyor olurdu. O çoktan gitmiş olurdu.

Bar alanına tekrar girdiğimde, çenesi elinde beni bekliyordu. "İyi misin? Beni hâlâ kapı dışarı edebilirsin, biliyorsun." Bana dostça bir bakış attı.

Gülümse. "Bunu sadece biraz kişisel algılayacağım."

O gülümseme bana bunu neden yaptığını hatırlattı. Vay canına. Bana her baktığında biraz daha canlı hissediyordum. Göğsümdeki vızıltı korku değil, beklentiydi. Adamın polo tişörtünün bile gizleyemeyeceği kadar sert bir vücudu vardı. Aylardır eğlenmemiştim.

Vaktim gelmişti. O da bekliyordu.

"Hadi ama," dedim huysuzca. Huysuzluk bana doğal geliyordu. Ve adamın rahatsız olduğumu görmesine izin verirsem lanetlenirdim. "Hadi gidelim."

Bir dakika sonra barı gece için sıkıca kilitlemişim. Anahtarımı üst kattaki daireme açılan diğer kapıya soktum. Kendimi içeri attıktan sonra anahtarı cebime koydum ve dar, küçük merdivenin ışıklarını yaktım. O da beni takip etti ve bu dar alanda bir arkadaşımın olması garipti. İlk merdiven, üzerine bastığımda gıcırdadı.

Bu garip bir kısım olacaktı. O da ben de eninde sonunda yukarıda ne olacağını biliyorduk. Ama önce havadan sudan konuşmayı geçmemiz gerekiyordu. Ona bir içki teklif ederdim. Küçük dairem hakkında nazik bir şeyler söylerdi. İlk hamleyi kimin yapacağını anlamaya çalışırdım.

Birden sıcak bir el uzanıp ön koluma dolandı ve merdivenleri çıkarken ilerlememi durdurdu. Sonra başka bir el saçlarımı sıkıca kavradı. Sıcak dudakların boynumdaki teni usulca öpmesi dışında bu korkunç olabilirdi. Sırtımdan aşağı tüylerim diken diken oldu.

"Zara, tatlım."

"Ben *tatlı* değilim," dedim neredeyse normal bir sesle, ama saçlarımı sıkıca kavradığında kalbim güm güm atmaya başladı.

Güldü. "Touché. Ama o sevimli, huysuz kıcını bir saniyeliğine burada tut. Söylemem gereken bir şey var."

"O zaman söyle."

Göğsünün derinliklerinde bir yerden alçak, hırıltılı bir onay sesi geldi ve bir başka heyecan titremesini zar zor zapt edebildim. "Sen alıngan birisin. Bu hoşuma gitti. Şimdi sana çok iyi vakit geçirteceğim," diye fısıldadı. "Ama hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam 'mola' demen yeterli."

"Tamam," diye mırıldandım, biraz korkmuş ve çok olmuşum.

"Şimdi benim için söyle. Pratik yapmak için." Beni tekrar ensemden öptü, dili bana şefkatle dokunuyordu.

", " diye nefes aldım.

Ellerini bıraktı ve geri çekildi. Artık boynumu sadece serin hava öpüyordu. "Tek yapman gereken bu," diye fısıldadı. "Sen eğlenmediğin sürece ben de eğlenmiyorum."

"Tamam," diye kekeledim.

Büyük bir el kıcımlı avuçladı. "Şimdi şu merdivenleri çık da seni bu kıyafetlerden kurtarayım."

Pekala. Küçük konuşmalar masadan kalkmış olmalı o zaman.

Merdivenleri tırmanıp karanlık tek odalı yaşam alanıma girdim, yatağın yanındaki lambaya doğru ilerledim ve lambayı yaktım. İki saniye sonra tam yanımdaydı, sırtım dolap kapısına çarpana kadar beni dürttü. Yüzümün yan tarafını kavradı ve boğazımı öpmek için eğildi. Mutlu iniltisinin sesi göğsümde titreşti. "Kahretsin, çok güzelsin. O lanet bara ilk adım attığım andan beri teninin tadına bakmak istiyordum."

İltifat duymaya alışık değildim ve onlara tam olarak güvenmiyordum. Ama dudakları ve dili hassas boynuma tapıyor, bedenimi ürpertiyordu. Sıcak ağzı boynuma bir öpücük daha kondururken nefesi tenimde fısıldadı. Nazikçe emdi ve ben de kapiya doğru eridim.

Hayat tercihlerim oldukça akıllıca görünmeye başlamıştı. Onun yontulmuş göğüs kaslarını ilk kez hissetmek için uzandım ve tenime karşı kıkırdadı. "Hoşuna giden bir şey mi buldun? Gömleğimi çıkar, güzelim. Hemen çıkar."

İtaat etmeye hevesli bir şekilde pamuklu kumaşı göğsüne doğru ittim, sırttan gözleri ilerleyişimi izlerken avuçlarım her tümsek ve dalgalanmanın tadını çıkarıyordu. İfadesindeki mizah bunu daha kolay hale getirdi. Otoriterlik ve eğlenmenin karışımı beni rahatlatı.

Görünüşe göre çok uzun sürmüştü, çünkü uzanıp polosunun yakasındaki düğmeyi açtı, sonra gömleğinin arkasını tuttu ve başının üzerinden attı. Ve, *vay canına.* Yapılıydı. Kasları bile kaslıydı.

"Spor salonunda çok zaman geçiriyor olmalısın."

"Hiçbir fikrin yok. Bu kadar konuşma yeter, güzelim." İki elimi de kavrayarak sıcak göğsünün üzerine koydu. Sonra eğildi ve boynumu tekrar öptü. Ve *lanet* olsun. Hevesli dudakları ve otoriter dili ruh halime harika şeyler yaptı.

Yine de ağzımı öpmeyi. Belki de bu bir yabancı için fazla samimiydi. Umarım bekar olduğu konusunda yalan söylemiyordur. Çünkü...

Bir eli boynumun diğer tarafını öpebilmek için çenemi kenara çekerken, diğer eli kalçamı kavradığında aklım başımdan gitti. Beni kabaca vücuduna doğru çekti ve sonra birleştığımızda inledi.

İhtiyaç dolu ses vücudumda yankılandı. Taş gibi sert pazılarını kavradım ve kulağının altındaki deriyi öptüm. Temiz hava ve hevesli bir erkek gibi kokuyordu.

Ve o haklıydı. Bu gece tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dave yavaşladı, diliyle kulağıma tek bir dokunuş yaparak beni kızdırdı. Eli yavaş ve kirli bir şekilde kıcımı sıktı. Şaşkınlıkla içime çektiğimde, işte o zaman beni gerçekten öptü. Ağzı benimkinin üzerinde kayıyordu, dudakları kendinden emin ve sertti. Ona hemen açıldım ve dili benimkiyle buluştuğunda kalp atışlarımız senkronize oldu. Sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi.

Sonunda eleştirel zihnim sessizliğe gömüldü. Dudakların ve dillerin tatlı sesleri dışında her şey sessizleşti. Öpüşmek her zaman anladığım bir dil olmuştu. Derin, karanlık öpücüklerle beni daha da içine çekti, ta ki ben onun inanılmaz göğsüne yaslanıp ağzının içinde nefes nefese kalana kadar. Tekrar tekrar tadıma baktı, öpüşmelerimiz dipsizdi.

Vücudu bana, "*Artık sen benimsin*" dedi. *Bırakabilirsin*. Güçlü kolları beni bir kafes gibi değil, bir iskele gibi tutuyordu. Tüm bu güce yaslandım ve o da göğsünün derinliklerinden gelen mutlu bir iniltiyle beni cesaretlendirdi.

Bir anda oda dönmeye başladı. Sırtım yatağın yüzeyine çarptı. Bir saniye sonra kalçalarımın üzerine çıkmış, bana bakıyordu. "*Artık buna ihtiyacın yok,*" dedi ve üstümü çekiştirerek karnımı ortaya çıkardı. Kumaşı tutup başımın üzerine çektiğimde inledi, çünkü destekli bir üst giymiştim ve sutyenim yoktu.

Tanımadığım birine yetersiz büstümü göstermek garip hissettirmeliydi. Ama onun hevesli sevinçli bakışı beni sakinleştirdi. Göğüslerimin kabarıklıklarına öpücükler kondurmak için eğildi. Ellerimin sonbahar rengi saçlarının yumuşak tellerini karıştırmasına izin verdim ve dudakları meme ucumun etrafına kapanıp emmeye başladığında ürperdim.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye mırıldandı.

Çok fazla. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Her zaman çok seksi bir insan olmuşum - kadınların olması gerekenden daha kolay tahrik oluyordum. Ve hayatım boyunca bu yüzden alay edildim. *Sürtük Zara*.

Ama bu geceki maceralarımı kimsenin bilmesine gerek yok.

Dave'in elleri ve ağız aynı anda her yerdeydi, meme uçlarımı dilliyor, çimdikliyor, çenemin altını öpüyordu. "Gördün mü?" diye homurdandı. "Neyi sevdiğini biliyorum."

Şaka yapmıyorum. Ellerim boynundan aşağı, kaslı sırtına doğru ilerledi. Ve beni tekrar öpmek için kendini biraz daha yukarı kaldırdığında, kalçalarını benimkilere dayadığında inledim ve onunla buluşmak için eğildim.

Olaylar hızla tırmanıyordu. Mantık yerine duygulara boyun eğerek yatağa gömüldüm. Bira ve baştan çıkarıcı bir tadı vardı ve bunlar benim en sevdiğim iki tattı.

Onun güçlü vücudunu incelemek yeni hobim oldu. Geniş omuzları nefis bir şekilde çilliydi. Onlardan birini öptüm ve boynunu ısırdım.

"Yaramaz kız," diye kulağımı tırmaladı. "O ağzın için başka kullanım alanlarım var."

"Şimdi biliyor musun?" Meydan okudum, ellerim göğsünden aşağı kayıyor, parmaklarım kestane rengindeki mutlu izinin ince tüyleri arasında geziniyordu.

"Fermuarımı aç," diye emretti.

Titreyen ellerimle yaptım. Fermuarının açılma sesi tansiyonumu bir kademe daha yükseltti. Seks yapmayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Devam et," diye homurdandı.

Kumaşı ve boxer'ı da aşağı ittim. Hırslı bir ereksiyon serbest kaldı. Uzun ve pembe renkliydi ve benim için sızıyordu. *Vay be.* Ve her yeri kızıldı. Ağzım beklentiyle sulandı.

İri bir el başımın arkasını avuçladı. Elini saçlarıma doladı ve beni vücuduna doğru çekti. Sıkı ve sabit bir tutuştu. "Em beni, tatlım."

Yaptım. Hemen ve utanmadan. Onun tuzlu tatlılığını ağzıma aldığım da, dilimin üzerinde ağırlaştı.

"Ah, lanet olsun," dedi, sesi çiğdi. "Aferin kızıma." Övgü beni hemen aydınlattı. Onu iyice emdim ve nefesinin kesildiğini duydum. "Tanrım." Bir elini çenemin altına koydu ve beni durdurdu. Göz bebeklerinin şiştiğini ve yüzünün kızardığını görmek için geniş gözlerle yukarı baktım. Bana gülümsedi. "O kötü çıkar."

Onu serbest bıraktım. Ama onun zevkine göre yeterince hızlı hareket etmedim. Beni tekrar yatağa itti ve fermuarıma uzandı. Kıyafetlerimden sıyrıldım, hâlâ ayağıma yapışan ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkardım.

Ve sonra Dave adında tamamen yabancı biriyle çırılçıplaktım. "Siktir," diye inledi. "Büyüleyicisin."

Ya da sadece sersemlemişti belki de. Çünkü onun vücuduna inanmak mümkün değildi. Yatağında çıplak bir süper kahraman vardı. Etkileyici karın kasları kalçalarının arasındaki derin V kaslarına kadar uzanıyordu. Güçlü kalçaları vardı ve elimi kalçalarından birinin üzerinde gezdirdiğimde baldırlarındaki kıllar avucumu gıdıkladı.

Sabırsızlanan Dave bana doğru yuvarlandı ve aklımı başımdan alan bir başka öpücükle düşüncelerimi böldü. Ama şimdi elleri çıplak bedenimin üzerinde serbestçe dolaşıyordu. Nasırlı bir başparmağı kalçamı kavradı ve sonra sıkarak bana ne kadar güçlü olduğunu gösterdi. Bu muamele beni korkutmak yerine ağzına doğru inlememe neden oldu.

Tartaklanmaktan hoşlanıyordum ve bir şekilde bunu biliyordu. Ya da belki sadece şanslı bir tahmindir.

Son giysilerini de yatağın kenarından atmaya çalışırken öpüşerek yuvarlandık. Kot kaptı ve arka cebinden cüzdanını çıkardı.

"Taze prezervatiflerim var," diye fısıldadım. "Eğer bu cüzdanında çok uzun süre kaldıysa..."

"Bugün oraya koy." Bana sırtıttı. "Senin için büyük planlarım vardı."

Tanrım, bu adamın egosu. "Peki ya hayır dersem?" Çenesinden tuttum ve ona sarıldım. Uzun bir süre birbirimize baktık. Yüzünde vahşi bir ifade vardı ama ikimiz de yapabileceğini bildiğimiz halde elimden kurtulmadı.

"O zaman kaçırmış olursun," diye homurdandı. "Şimdi kapa çeneni ve göstermeme izin ver."

Belki de kırılmalıydım. Bu gece tüm prensiplerimi bir kenara bırakmıştım. Ama çıplak bedenini benimkinin üzerine yayarken ve beni tekrar öperken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Otoriter bir dili ve arayış içinde olan elleri vardı. Ereksiyonu karnımda sıcak bir damgaydı.

Kendine bu kadar güvenen bir adamın işleri yoluna koymasını beklerdim ama öyle olmadı. Onun ukalalığı alaycı, işkence edici türdendi. Kalın parmakları bacaklarımın arasından geçerek, ağırlı ve kaygan olana kadar klitorisimin üzerinde kayıyordu. Orgazm olmaya çok yakındım. Ama dilini emdiğimde inledi ve doğrulup oturdu.

Prezervatif paketinin kırışması içimi rahatlattı. Ana yemeği beklerken uzuvlarım ağır bir şekilde yorganın üzerine düştü.

Peki o piç ne yaptı? Üzerime eğildi ve göğüs ucumu dudaklarının arasına aldı, çığlık atmak isteyene kadar yuvarladı.

"D-Dave," diye denedim, kalçalarım yatakta kıvranıyordu. Ödülümü aramak için vücuduna uzandım.

Ama elime vurarak uzaklaştırdı. "Hayır, yapamazsın. Ben söyleyene kadar olmaz." Diğer mememe geçti, ağzı hoş işkencesiyle hassas tenimi yakıyordu.

Sinirle kafasını göğsümden ittim.

Ellerimi tutup yatağa sabitleyerek karşılık verdi. Vücudumda yukarı doğru ilerledi, durdu ve birkaç santim öteden bana baktı. "Burada bir sorun mu var?"

"Ciddi misin?"

"Kuralları unuttun mu? Merdivenlerde, bu gece kimin yetkili olduğu konusunda çok nettim."

Göz kırptım.

"Şimdi seni bıraktığımda yuvarlanmanı istiyorum," dedi ellerimi bırakmadan. "Ellerinin ve dizlerinin üzerinde. Anladın mı?"

Nefesim kesildi ama başımı salladım.

Ellerimi bıraktı ve ben de hızla ön kollarımın üzerine yuvarlandım.

"Yukarı. Dört ayak üzerinde."

"Tam bir baş belasısın," diye nefes nefese kaldım, dengemi korumak için.

Tam o sırada bir tokat sesi duyuldu ve sol kalçam acımaya başladı. "Kıçında bir ağrı var."

Gerçekten bana *şaplak mı attı*? Sersemlemiş bir halde, ona bakmak için başımı çevirdim.

Bana sırtıttı, sonra bir elini kulağına götürdü. "Hala mola istediğini duymuyorum. O yüzden buraya gel." Kalçalarımı iki eliyle tuttu ve bedenimi geriye doğru çekti. Kendimi pamuklu kumaşın üzerinde kayarken hissettim ve kontrolümü kaybetmem şaşırtıcı oldu.

Büyük avucu az önce tokatladığı deriyi ovmaya başladı. Dokunduğu her yerde ısı, sürtünme ve şok hissettim. Tekrar konuştuğunda sesi son derece nazikti. "Merak etme güzelim. İhtiyacın olanı alacaksın."

Titreyen ellerimle kendimi tutarak bekledim. Bu zaten hayatımın en garip cinsel karşılaşmasıydı. Bir gün yaşlanıp saçlarım ağardığında bunu düşünecek ve "*Bu gerçekten oldu mu?*" diye merak edecektim.

Arkamda Dave acılı, muhtaç bir ses çıkardı. Aletinin küt başı bacaklarımın arasına girip benimle alay ederken titredim. Nefesimi tuttum ve gözlerimi kapattım. Ve sonunda beni tamamen doldurarak içeri itti.

Bir duraklama oldu ve sonra tekrar itti, ben titrerken ve parçalanmakla tehdit ederken bile kendinden daha fazlasını ekledi. Dudağımı kan çekecek kadar sert ısırdım ama acı ilk orgazmımı engellemeye yetmedi. Zevk dalgaları beni ele geçirirken ağzımı açıp sessiz bir çığlık attım.

Yine de sesimi çıkarmadım. Üzerimdeki gücünün reklamını yapmaya gerek yoktu.

"Lanet olsun." Dave titreyen bir nefes verdi. "Vay canına." Biliyordu, o piç kurusu. Omzuma bir öpücük kondurdu. "Seni seksi şey. Beni yukarı davet ettiğin için memnun değil ?"

"Oraya varmak üzereyim," diye yalan söyledim. Sonra biraz sakinleşmeye çalışarak ciğerlerimi havayla doldurdum. Bazı erkekler vücudumun bu kadar çabuk tepki vermesinin ürkütücü olduğunu düşünüyordu. "Çıplakken hep bu kadar çok mu konuşursun?" Sırf baş belası olmak için sordum.

"Hayır." Kıkırdadı. "Beni deli ediyorsun." Sonra beni ileri doğru sallayarak daha da derine itti. İnlememek için yine dudağımı ısırdım. "Neden bilmiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Sadece yapıyorsun."

Kalçalarını yavaşça bir kez daha pompaladı ve ben zevkten soluğumu tutamadım. Başımın yastığa düşmesine izin verdim ve onu içime çektim. Başka bir kıkırdamayla ayak bileklerimi daha da ayırdı. Tamamen onun merhametine kalmıştım.

Bu aylardır hissettiğim en iyi şeydi.

"Aynen öyle," diye fısıldadı kulağıma. "Aynen böyle." Bana derin ve yavaş bir şekilde verdi. Yüzümü yastık kılıfına bastırdım ve vücudumun mırıldandığı her yeri değerlendirdim. Aşırı hassas meme uçlarım dikleşmiş ve çarşafa sürtünüyordu. Taşaklarının vücuduma doğru ağır ağır sallandığını hissettim.

Tanrım, çok güzeldi. Zevkimin yeniden arttığını hissettim. Tek yapmam gereken bir an konsantre olmaktı; farkındalığımı onun sikinin içimde yarattığı baskıya çektim. Kendimi yatağa yasladım ve olmasına izin verdim. Bu sefer saklamadım. Bedenim onunkinin etrafında sıkılaşıırken usulca inledim.

"İşte bu," dedi hızını artırarak. "Çok güzel."

Kalçalarını birkaç kez pompaladıktan sonra kalçama bir tokat attı ve sırt üstü dönmemi emretti. Zevkten sarhoş olmuş bir halde dediğini yaptım.

Manzara düzeldi. İki dizimi de ellerinin arasına aldı ve içeri itti. Yüksek vites geçerken onun inanılmaz vücuduna baktım. Kalçaları

pompalıyor, göğüslerini esnetiyordu. Onu cesaretlendirmek için dizlerimle ince kalçalarını sıktım.

Şehvet dolu gözlerle bana baktı. "Bir tane daha, güzelim. Bana bir tane daha ver." Hınzır bir sırıtışla uzanıp bağlantımızı parmakladı.

Başımı geriye attım ve üçüncü kez boşaldım. Memnuniyetle kükreyerek beni uçurumdan aşağıya kadar takip etti.

Dördüncü Bölüm

Dave

KUTSAL. Kahretsin.

Orada uzanmıştım, kollarım bacaklarım ağırlaşmıştı, sanki bir maçı uzatmalara kadar kaymışım gibi yorgundum. Düşüncelerim durgun, sıvı şeylerdi. Zara'nın yatağına yan yana yığılmıştık ama onu bırakmaya hazır değildim. Benim için alışılmadık bir manevrayla ona uzandım ve göğsüme çektim.

Zor nefes alıyordu, başı kolumun üzerindeydi.

"Bu senin için her zaman olur mu?" Nefes nefese kaldım. "Yoksa ben de senin kişisel şöhretler listesine mi girmeliyim?"

Gözlerini açma zahmetine katlanmadan güldü. "Gerçeği mi istiyorsun?"

"Evet. Ama kulağa daha hoş geliyorsa devam et ve biraz yalan söyle."

Kolumu sıktı. "Çok komiksin. Ama gerçek şu ki seks bana çok kolay geliyor. Kelimenin tam anlamıyla."

Kıkırdadım. "Yani özel olmadığımı mı söylüyorsun?"

Başını çevirdi ve bana şimdiye kadar ondan görmediğim kadar sıcak bir gülümseme verdi. "İltifat mı bekliyorsun?"

"Hayır." Güzel kalçasına şakacı bir çimdik attım. "Bazı insanlar futbol topu yakalayabilir. Bazıları piyano çalabilir. Ama sen bir Cuma gecesi nefes almadan üç kez orgazm olabilirsin."

"Zor nefes alıyorum."

Bu kız. Beni öldürdü. Yabancılarla çok seks yaptım. Yaşadığım tek tür buydu. Bazen iyiydi, bazen de gerçekten garipti.

Ama bu gece değil. Bu gece *harikaydı*. Zara ve ben bir şekilde daha yüksek bir seviyede anlaştık. Onunla da işim henüz bitmemişti. Ama önce dinlenmem gerekiyordu. Artık ergen değildim.

Sessizce uzandım, çarpan kalplerimizi dinledim. Endorfin, güzel bir kız ve karşı konulmaz bir yaz gecesi sayesinde üzerime hoş bir sakinlik çökmüştü. Zara'nın penceresinden gelen esintide bir çığlık sesinin farkına vardım. Bu, Brooklyn'de hiç sahip olmadığımız türden, yaza özgü, gerçekçi bir doğa sesiydi.

"Geceleri ne tür kuşlar öter?" Mırıldandım, sesim de geri kalan her şeyim gibi yorgundu.

Zara tenime karşı küçük bir kahkaha attı. "Kuşlar geceleri *ötmez*. Duyduğun şey kurbağalar."

"*Kurbağalar mı?* Hani şu göletlerde zıplayan türden mi?" "Başka bir tür kurbağa var mı?"

Nedense bu bana çok komik geldi. Ve ben güldüğümde, o da güldü.

"Şehir çocuğu, çok mu?" diye sordu.

"Evet, Brooklyn. Brooklyn'de. Ama ben ..."

Eli o kadar hızlı hareket ediyordu ki, kadın iyi bir kaleci olabilirdi. İnce avucuyla ağızımı kapattı. "Kişisel şeyler yok."

"Neden?" Elini dudaklarımdan çektikten sonra sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu sadece seksle ilgili. Bunu mahvetme."

Hmm. "Bu geceki sakallı adamla mı ilgili? Eski sevgilin mi?"

Yüzünü başka tarafa çevirdi. Görünüşe göre bu söylenecek yanlış bir şeydi.

Hiç kimse beni insanların duygularına karşı yumuşak davranmakla suçlamamıştı. "Özür dilerim," dedim çabucak. "Beni ilgilendirmez."

"Gerçekten öyle değil," diye

kabul etti. "Daha çok benim

için o zaman."

Bir kahkaha attı ve kalçama dostça bir şaplak attı. "Hadi ama. Erken kalkmam gerekiyor," dedi kesin bir tavırla. "Gitsen iyi olur."

"Um..." ederim, zavallı küçük beynimin beni yatağından attığını anlaması biraz zaman aldı. *WTF?* dedi egom. Ben bir

profesyonel atlet ve tüm tahliye bildirimlerini teslim etmeye alışkın. "Tamam. Eski sevgilinden bahsettiğim için mi?"

"Pek sayılmaz. Sadece geç oldu. Eğlenceli vakit geçirdim."

Ah, ah. Bunlar, bir kadının yatağından aceleyle çıkmak istediğimde birden fazla kez söylediğim sözlerdi. Sadece bunları daha önce hiç duymamıştım.

Ayağa kalktım. "Şanslısın, haftanın ilerleyen günlerinde tekrar eğlenebiliriz. Hafta içi her gece çalışıyor musun?"

Başını çevirdi ve beni inceledi. O kömür karası gözler, kadınlarda görmeye alışık olduğumdan daha eleştireldi.

Yine de Zara'ya bakmak hiç de zor değildi. Gün boyu olduğu kadar güzeldi. Ve kendimi onun hakkında genellikle fark etmeye zahmet etmediğim şeyleri fark ederken buldum. Boynunun uzunluğu. Bronz teninin, muhteşem görünen köprücük kemiğinin üzerinden geçiş şekli. Meme uçları küçük, mükemmel göğüslerine karşı koyuydu.

"Çoğu gece çalışıyorum," dedi sonunda. "Amcam için bar işletiyorum."

"Doğru," dedim, bunu zaten anlamıştım. "Çarşamba ya da Perşembe günü uğrarım."

"Belki işten sonra takılmak istemeyebilirim," dedi. Ama gözleri göğsümde bir gezinti yaptı.

"Belki de öyle olur," dedim neşeyle. Bu aylardır yaşadığımdan daha eğlenceliydi. Beni bunun için zorladı. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. İkinci ligde zavallı bir çaylak olduğumdan beri. Ve çoğu zaman o zaman bile.

"Göreceğiz," dedi. Ama bakışları yumuşak ve tembeldi.

Eğildim ve burnunu öptüm. "Seninle konuşmak çok eğlenceli. Bunu biliyor muydun?"

"Konuşmak, ha?" Bana biraz mahcup bir gülümseme verdi.

"Evet. Ve başka şeyler de." Göz kırptım ve gerçekten kızardı. En azından biraz.

Sonra, hayatımda ilk kez, hazır olmadan bir kadınla yataktan çıktım. O izlerken kıyafetlerimi giydim.

"Kalkma," dedim. Bu bir şakaydı çünkü bana kapıya kadar eşlik edecek birine benzemiyordu.

"Hoşça kal Dave," dedi usulca.

"Birkaç gün sonra görüşürüz," hatırlattım ve o sadece başını salladı.

Sonra kendimi kurbağaların garip şarkılarını söylediği Vermont yaz
gecesine bıraktım.

Beşinci Bölüm

Zara

Lanet olsun sana, Dave Barrier. Ya da Carrier? Adın her neyse, beynimden çık.

Salı gecesi idi ve ben barın arkasında çalışıyordum. Her zamanki gibi. Ama onun kurt gibi sırtışının düşünceleri zihnimi işgal etmeye devam etti.

Birbirimizi bir daha asla göremeyeceğimizi hayal ettiğim için kaçamağımıza kendimi kaptırmıştım. Ve bu karşılaşmayla ilgili her şey heyecan verici ve mükemmeldi - ta ki tekrar gelmekle ilgili o saçmalığı söyleyene kadar.

Ve şimdi benim küçük aptal kalbim onu *bekliyordu*. Kapı her açıldığında ona bakıyor, acaba içeri girecek mi diye merak ediyordum.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun.

Her kız gibi benim de hayattaki hedeflerimden biri anneme benzemekten kaçınmaktı. Annemin takdire şayan pek çok özelliği olsa da, hayatının onlarca yılını bu şekilde, bir erkeğin kapıdan içeri girmesini bekleyerek geçirmişti. Babamdan beş çocuğu olmuştu - canı istediğinde şehre gelen ve sonra aylarca ortadan kaybolan bir adam.

Yine de annem ondan hiç vazgeçmemişti. Asla boşanmak istemedi. Ortaya çıkıp onun için dünyalara bedel olduğumuzu söylemesini ummaktan hiç .

Spoiler uyarısı: asla yapmadı.

Bu yüzden kendimi ne zaman bir erkek için kapıyı gözlerken bulsam, kendimi tekmelemek istiyordum. Deneyimlerimden biliyordum ki erkeklerin dikkati çok kısadır.

kadınlar söz konusu olduğunda. Dave "Haftaya görüşürüz" dediğinde duyduğum şey "İyi vakit geçirdiğiniz için teşekkürler" olmuştu.

"Hey, donmuş içecek yapabilir misin?"

Kafamı kaldırdığımda barda iki kadının oturduğunu gördüm. Blender konusundaki becerilerimi soran kadın bana yabancı değildi. Ama arkadaşı değildi. Jill Sullivan ve ben bir zamanlar yakındık. Eğer "yakın" derken sürekli rekabet halinde olan ve birbirlerinin kuyusunu kazmaya çalışan arkadaşlardan bahsediyorsanız.

Jill zengin, modaaya uygun olandı. Bense seksi ve maceracı olan. Onun kıyafetlerini, arabasını ve dev yatak odasını arzuluyordum. O ise benim özgüvenimi ve ikiz kardeşimi arzuluyordu.

İkimiz de istediğimizi alamadık.

"Merhaba Jill," dedim. Artık yetişkindik, değil mi? Eski yaralar beni rahatsız etmemeliydi.

Ayrıca, Jill o kadar da seksi görünmüyordu. Kırmızı gözleri ve lekeli bir cildi vardı. Dahası, (ve bu sadece benim sinsiliğim değildi) onu son gördüğümünden beri epeyce kilo almıştı. Son sınıfta özgüvenimi yerle bir eden bu kıza karşı beklenmedik bir sempati hissettim.

"Hey," dedi, sonra derin ve sakın bir nefes aldı. Yanılmıyorsam son zamanlarda ağlıyordu.

"Size ne getireyim hanımlar?"

"Donmuş bir margarita için adam öldürebilirim," dedi arkadaşı. "Buna gerek yok," dedim yumuşak bir sesle.

"Tuz?" Başını salladı.

"Peki ya senin için?" Jill'in önüne bir bardak altlığı koydum.

Burnunu çekti. "İnsanlar kocalarını yataklarında dadiyla sevişirken yakaladıktan sonraki gece ne içerler?"

"Oh, kahretsin," diye nefes aldım.

Jill gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bunu yüksek sesle söylemek beklediğimden de zor oldu."

"Bence kulağa hoş gelen her şeyi içmelisin," diyorum. "Özellikle de onun hiç sevmediği bir şeyse."

"O zaman iki margarita," dedi.

"geliyorum." Muhtemelen bu ikisini bir taksi sonra arayacaktım. Buna para yatırırdım.

Yazdan kalma bir Salı günüydü ve sessizdi. Böylece içeceklerini hazırlarken Jill'e gizlice zamanım oldu. Eskiden onun çok çekici olduğunu düşünürdüm.

düz saçları ve sarı röfleleri vardı. Şimdi sadece yorgun bir ev kadını gibi görünüyordu. Ve o röfleler kuaförde ciddi bir zaman geçirmesini gerektirmiş gibi görünüyordu.

The Mountain Goat'ta barın arkasında tam olarak yüksek bir hayat yaşamıyordum, ama hayatlarımız birdenbire o kadar da farklı görünmemeye başladı. Benim gibi Jill de üniversiteyi bitirmemişti. Benito'nun ilgisini çekmeyi başaramayınca lisenin oyun kurucusuyla evlenmişti. Adam Montpelier'de bir araba galerisinde çalışıyordu. Bir çocukları vardı. Yoksa iki mi?

Ne tuhaf, hiç takip etmemiştim. Kıskançlıkların sonbahar yaprakları gibi kuruyup dökülebileceğini kim bilebilirdi?

Jill ve arkadaşı margaritalarını içtikten sonra beyaz şaraba geçtiler. Kötü bir gün geçiren herkesin karbonhidratı hak ettiğini iddia ederek onlara bir tabak patates kabuğu getirdim. Ama aç karnına o kadar alkol içmelerini istemedim.

Bana teşekkür ettikten sonra "Neler yaptın Zara?" diye sordu.

"Bu," dedim.

"Eğlenceli iş," diye cevap verdi ve kibar olmaya mı çalışıyordu yoksa bana patronluk mu taslıyordu karar veremedim. Ya da her ikisi de. Aramızdaki ilişki hep böyle olmuştu. Zavallı kız kıyafetlerimi süslemek için bana ipek eşarplarından birini ödünç verirdi. Ama sonra herkesin eşarbın kendisine ait olduğunu bilmesini sağlardı. Bu anı içimde on yaş öfkesinin alevlenmesine neden oldu.

Sonra derin bir nefes aldım ve . Bu saçmalığa tutunmak mı? Buna ihtiyacım yoktu.

"Bu işin de kendine göre anları var," dedim. "Ama esas olarak faturalarımı ödediği için buradayım." Artık Jill'in ren geyiği oyunlarını oynamayacaktım.

"Sanırım yakında bir işe ihtiyacım olacak," dedi şarap kadehine bakarak. "Onu terk ediyorum."

"Tatlım," dedi arkadaşı sırtını sıvazlayarak. "Yapabilirsin ama bu gece karar verme, tamam mı? Sadece bir nefes al."

Bu iyi bir tavsiyeydi, ben de geri çekildim. Ne yazık ki barın kapısı açıldı ve en sevmediğim eski polis Jimmy Gage ortaya çıktı. Jill ve arkadaşından sadece iki tabure ötedeki bara oturdu.

Tüylerim diken diken oldu. Yemin ederim, onun yerine Griff Shipley ve Sarışın Audrey'i görmeyi tercih ederdim. Kilitli olsalar ve düğün davetiyesi dağıtsalar bile.

Jimmy el salladı. "Coors Light," diye homurdandı.

"Musluk mu şişe mi?" Sessizce sordum, bu gece yumuşak ve unutkan bir ruh halinde olması için dua ediyordum. Çünkü on yıl önce Jimmy, mezuniyet balosuna giderken Jill ve beni aşırı hız yaptığımız için kenara çekmişti. Jill de Jimmy'ye sataşmış ve ikimizin de başını bir yığın belaya sokmuştu. Büyük bir dram yaşanmıştı. Ve ben çok ama çok kötü davranmıştım.

Başka bir deyişle, bu gece hızla geride kaldığını umduğum tarihi ve duygusal yüklerle dolu bir tren enkazına dönüşmüştü. Ve daha bir saat önce yeşil gözlü bir yabancıya olan yeni takıntımın tek sorunum olduğunu düşünmek.

"Musluk birası," diye sordu Jimmy. "Happy-hour fiyatı."

Sinirlerim gerildi. Mutlu saatler biteli bir saat olmuştu. Bu şerefsizden *lütfen* ya da *teşekkürü* unutun, o da yarı fiyat istiyordu. Ve bunu yanına bırakmayacaktım, lanet olsun.

Birasını doldurdum ve önüne koydum. Başıyla onayladı, barın üzerine bir beşlik koydu.

Ondan sonra neredeyse kendi barımda parmak uçlarımda dolaşıyor, işlerin daha da kötüye gitmesini bekliyordum. Jimmy'nin Jill ve arkadaşının barda şarap içtiklerini fark etmesi sadece birkaç dakika sürdü. "Selam hanımlar," dedi soğuk gözleriyle onları süzerek. "Size bir içki ısmarlayayım mı?"

Jill irkilerek arkasına yaslandı. Bakışları benimkilerle çarpıştı ve ben başka tarafa baktım. "Hayır, teşekkür ederim," dedi yavaşça. "Sanırım alkol tüketimimizi yavaşlatmamız gerekiyor."

"Diyet kola?" Gazoz tabancasına uzanarak sordum. Jill eskiden Diyet Kola'yı çok severdi, ben ise kafeteryadaki otomata para atmaya gücüm yetmediği için onu küçümsüyormuş gibi davranırdım.

Jill minnetle başını salladı.

Jimmy hâlâ onu izliyordu. "Sen her zaman tutucu küçük bir sürtüktün," dedi. "Bunun hâlâ doğru olduğunu duydum."

"Hey!" diye soluk soluğa kaldım, gırtlığa böyle saldırdığı için afallamıştım. Pislik herif bize mizahsız bir sırıtış attı ve birasına döndü.

Ve tam o anda, onu tamamen unuttuğum anda

-Kapı Dave'in üzerine açıldı. Yine tek başına içeri girdi, Jimmy ve iki kadını geçerek sadece üç gece önce oturduğu bar taburesine oturdu.

Kaslı kollarını barın üzerine koydu ve bira listesini inceledi. Ve sebepsiz yere rahatlamaya başladım. Sanki içimi havalandırmış gibiydi.

sakin varlığıyla oda. Jill'in arkadaşı bir bar taburesi öteden onu takdirle süzüyordu ama o bunu fark etmedi (ya da fark etmemiş gibi yaptı).

"İyi akşamlar. Size ne ikram edebilirim?" Sanki onu daha önce hiç görmemişim gibi sordum.

Bakışlarını bana çevirdi ve bakışlarında mizah vardı. "Buralarda lezzetli ne var?"

"Vermont biraları," dedim kararlılıkla. "Lawson's Liquids'ten Sip of Sunshine'ı tavsiye ederim. Parlak, hoppy IPA. Bira züppeleri bunu tatmak için binlerce kilometre yol kat ediyor."

"Bu doğru mu?" diye sordu, gözleri benimkilere dikilmişti. Sipariş vermek istediği tek şey *benmişim* gibi görünüyordu.

Ve şu anda bunun için hiç zamanım yoktu. Sabırsızca bara vurdum. "Bunu düşünmek için bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Lawson's kulağa geliyor."

Birasını doldurdum ve tek kelime etmeden önüne koydum.

"Teşekkür ederim güzelim," dedi, sesi çakıllı çıkıyordu.

Yowza. Bu adam bana neler hissettirdi. Yine de onu birasıyla baş başa bıraktım. Barı silerken Jimmy ve Jill arasında devam eden gergin durumu izlemeye çalıştım.

"Evlilik sorunlarını duyduğuma üzuldüm." Jimmy kıs kıs güldü.

"*Özür* kelimesinin anlamını bildiğinden emin değilim," diye söze girdi Jill'in arkadaşı.

Yukarı.

Jill ve ben aynı anda irkildik. The Mountain Goat'taki kavgalar nadirdir. Eski bir polisle bir futbol annesi arasındaki kavgalar daha da nadirdi. Ama bir tanesine tanık olmak üzereydim.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı hanımlar?" Bakışlarımla odadaki tüm boş masaları süzerek sordum. Evliliğim çatırdıyor olsaydı, muhtemelen o masalardan birinde biraz mahremiyet isterdim. Ama ben ne bilirdim ki? Kimse bana onunla evlenmemi teklif etmemişti.

Ve muhtemelen hiç kimse yapmazdı.

"Neden hâlâ arkadaş değiliz?" Jill şimdi sordu, gözleri sarhoş bir şekilde kısılmıştı.

"Ah, tatlım." İçimi çektim. "Sadece farklı yollar."

"Eskiden birlikte çok eğlenirdik!"

Bazen eğleniyorduk, bazen de berbat oluyordu. "Yine eğleneceksin," dedim sahte bir neşeyle. "Bir anda tüm dünyayı karşına alma,

Tamam mı? Her seferinde bir sorun. Tüm hayatını bir gecede değiştiremezsin."

"Hayatını bir gecede değiştirebilirim." Jimmy kıkırdadı. "Sana birkaç şey gösterebilirim."

"Daha önce görmediğim bir şey değil," diye Jill'in geveze arkadaşı. Kan basıncım bir puan daha yükseldi.

Jimmy, "Eğer onu tatmin edersen hiçbir erkek kaçmaz," diye alay etti. "Bazen onun için dizlerinin üstüne çok, biliyor musun? Eminim yapmamışsındır."

"Jimmy," diye uyardım, sonunda ondan korkamayacak kadar sinirlenmişim. "Burnunu bu işe sokma."

Ama bana sadece dudak büktü. *Kahretsin*. İşler çok kızışırsa polisi aramak için telefonumu çoktan barın üzerine koymuştum. Olayları yatıştırmaya yardımcı olacağından değil. Jimmy, kendisini yolsuzluk yaptığı için kovan polis departmanından ders almaktan nefret ederdi.

Bu zaten tarihteki en uzun Salı vardiyasıydı.

Dave barın diğer ucundan bana el salladı. Bardağı boştu. "Bir tane daha?" Çabucak sordum.

Bakışları barda gezindi. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette," dedim. "Bira?"

"Bir tanesini sevdim, güzelim."

Bakışlarıyla karşılaştım ve beklenmedik bir sarsıntı yaşadım. Görünüşe göre güçlü vücudu karşısında ona bakmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamayacak kadar dikkatim dağılmamıştı.

Jimmy yüksek sesle, "Adamın o araba galerisinde çok vakit geçiriyor," diyerek beni hayallerimden kopardı. Yine Jill'le alay ediyordu. "Memelerin yerine o yeni arabaları okşuyor. Onun açısından kötü bir karar."

Meşhur öfkem alevlendi.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!" diye bağırdım ve Dave'i bırakıp bara doğru ilerledim. "Benim mekânımda insanları taciz edersen, bir daha asla buraya gelemezsin. Bunu bir düşün. Bir bira için Montpelier'e gitmek zorunda kalacaksın. Buna değmez."

"Beni zorlama tatlım. Buna değmez," diye yineledi. Pislik herif yüzünde alaycı bir ifadeyle bana baktı. Üzerinde AK-47 olan bir Ted Nugent tişörtü giyyordu.

Artık yetmişti. "Biliyor musun? Gömleğinize bir saldırı tüfeği takmak sikinizi daha da büyütmez." Bardaki herkes güldü ama ben daha bitirmemiştim bile. "Şimdi git buradan yoksa Memur Brown'ı çağırırım."

Jimmy önce beyaz, sonra kırmızı oldu. Ve sonra her şey bir anda olmaya başladı. Dave bar taburesinden kalktı ve kızların arkasına geçti. Jimmy bira bardağını tek yumruğuyla kavradı. Sonra da savurdu. Dave bir uyarı çığlığı attı ve karnım guruldadı ama kıpırdamadım. Beni yerimde sabit tutan korku muydu yoksa aptalca bir meydan okuma mı bilmiyorum. Belki ikisi de.

Ama kendi nedenlerinden dolayı -insanlık onuru ya da kendini koruma, asla bilemeyeceğim- Jimmy bana bira bardağıyla vurmadı. Onun yerine fırlattı. Sağır edici bir gürültüyle arkamdaki duvara çarptı ve orada dizili içki şişelerinden birkaçını devirdi.

Ve sonra, sızan konyak kokusu ve kırılan camın sesi donmuş duyularımı delmeye başlamadan önce bile, kapıya doğru fırladı.

"Onu yakalamamı mı istiyorsun?" Dave elleri iki yanında öfkeli yumruklar halinde sordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. O gitmişti ve ben de kalmasını istiyordum.

Uzun bir süre kimse tek kelime etmedi. Şaşkın müşterilerimin bakışlarını üzerime çektim. "Gösteri bitti çocuklar. Bunun için üzgünüm."

Jill ve arkadaşı sırayla, "Üzgünüm Zara," diye mırıldandılar. "Dağınıklık konusunda yardımcı olabiliriz."

"Ben hallederim," dedim. "Sana bir taksi çağırmamı ister misin?" Teklifi erken yapmak her zaman daha iyiydi. Bu onlara bir saat sonra taksiye ihtiyaç duyduklarında bunun ne kadar zahmetli olacağını hatırlatırdı.

"Hayır," dedi Jill'in arkadaşı. "Yine de bize bir kola daha doldurabilir misin? Eve gitmeden önce kendimize gelmemiz lazım."

"Elbette." Sodalarını aldım ve sonra bir süpürge ve faraş bulmak için arka tarafa geçtim. Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve dağınık işler için sakladığım bir çift çamur çizmesini giydim.

"Yardımcı olabilir miyim?" Barın arkasındaki alanı süpürmeye başladığımda Dave sordu.

"Hayır." İşte o zaman ona bir içki daha almadığımı fark ettim. "Kahretsin. Bu işe fazla karışmadan önce size bir şeyler ikram edebilir miyim?"

"Başka bir Lawson's. Ya da beklerim. Gerçekten sorun değil." Birayı doldurdum, çenesini bir elinin arasına aldı ve bana değerlendirci bir bakış attı. "Oldukça heyecanlı bir geceydi."

"Biliyorum. Zaten onu kovmak için iyi bir bahane arıyordum."

Dave gülümsedi ve neredeyse sivilceli olduğu belli oldu. "Yardım istemediğine emin misin? O pisliğin sana temizlemen için bir pislik bıraktığına inanamıyorum."

"Tıpkı bir erkek gibi," diye alay ettim. "Gerçi muhtemelen bunu hak etmiştım. Birinin tişörtüne ve aletine hakaret edip hiçbir tepki bekleyemezsin."

Dave bana göz kırptı ve ben bunu her yerde hissettim. "Yanıldığını kanıtlamak için ekipmanlarını çıkarmaması iyi oldu."

Barımdaki dağınıklığı gözden geçirdim. "Gerçi bu daha az temizlik gerektirirdi."

Kahkahası bir havlamaydı. "Tavayı tutmamı ister misin?"

"Hayır. Bu gerçekten uzun sürmez. İyi konyak şişesine yazık oldu." Dilimi tıkırdattım.

Bir saat sonra ortalık çoktan dağılmıştı. Neredeyse tüm müşteriler de öyle. Jimmy'nin kırdığı şişeleri yeniden doldurmuştım.

Olaydan geriye kalan tek şey hafif brendi kokusu ve titreyen ellerimdi. Sinirlerim bozulmuştu. Jill bar taburesinde ağlamaya başlamıştı ve burnunu çekerken çıkardığı sesler de hiç yardımcı olmuyordu. Tüm bunlar olurken Dave hararetli gözlerle beni izliyordu.

Sonunda Jill ve arkadaşı beni ve Dave'i tekrar yalnız bırakarak ayrıldılar. Ve ben tamamen karakterimin dışında bir şey yaptım. Raftan iki shot bardağı aldım ve barın üzerine koydum. Sonra Jose Cuervo şişesini aldım ve iki shot doldurup birini Dave'e doğru ittim.

Parıldayan gözlerle beni izledi. "Zor bir gece miydi?"

"En zoru."

"Bunu daha iyi hale getirebilirim." Sesi ısınmış yüzüme karşı bir okşamaydı. "Buraya gel, güzelim." Yanındaki bar taburesine vurdu. "Bir dakika benimle otur."

En az yarım saniye tereddüt ettim.

"Zara," dedi, sesi hiç duymadığım kadar alçak ve gürdü. "Bu bir davet değildi. Kesin bir istekti."

Tüylerim diken diken oldu. Sonra ona itaat ettim, bar kapısının altından eğildim ve popomu yanındaki bar taburesine kaydırdım. Oda bu açıdan hiç de yabancı görünmüyordu. "Demek diğer yarısı böyle yaşıyor," diye şaka yaptım.

Dave kendi atışını yaptı ve geri attı. Sonra benimkini önüne koydu.

Ben.

Limon dilimleri altındaydı, ben de bir tane aldım ve içine sıktım. benim atışım. Sonra toplayabildiğim kadar güvenle içtim.

Dave egoma garip şeyler yaptı. Bana sürekli söylediği kadar seksi olmak istememi sağladı.

"Aferin kızım," diye mırıldanarak elimden shot'ı aldı. Bar taburemi çekti ve beni de yanına alarak kendisine doğru kaydıldı.

Sonra sert elleriyle omuzlarımı kavradı ve beni öptü. Sertçe.

Altıncı Bölüm

Bir ay sonra

Dave

BİR AĞUSTOS günü, The Mountain Goat'taki kiralık kamyonumdan son kez indim.

Ama hemen içeri girmedim. Bunun yerine birkaç dakika orada durup motorun sesini dinledim, kıcıımı kapıya dayamıştım. Barın içinden hafif bir müzik sesi duyuluyordu ama ben diğer yöne döndüm ve yukarı baktım. Samanyolu, dağınık bir yıldız ışığı şeridi halinde tepemde yükseliyordu. Bir saat içinde ayın onu gölgede bırakacağını ve görmeyi zorlaştıracığını biliyordum.

Otuz yaşındaydım. Ama altı hafta öncesine kadar Samanyolu sadece ders kitaplarında geçen bir cümle ve bir şekerlemenin adıydı. Detroit'in dışında büyüdüğüm yerde, yıldızları görmek için çok fazla endüstriyel ışık vardı. New York'ta yaşadığım yerde ise durum daha da kötüydü.

Vermont'ta kaldığım birkaç hafta içinde harika bir dürbün satın almıştım ve kulübeye kargoyla getirtmişim. Önce teleskopları araştırdım, ancak iyi bir teleskopun dört fit uzunluğunda olduğu ve

hareket ettirilebilir. Ve tek *yaptığım* hareket etmek olduğu için dürbünle yetinmeye karar verdim. Zaten Detroit'in yanlış tarafından gelen aptal bir serseriydim. Astronom değildim. Teleskoplardan ne anlıyordum ki?

Dürbün bana gökyüzünü daha önce hiç görmediğim kadar çok gösterdi. Özellikle de Ay'ı. Merceklerimi odakladığımda, manzarası birden gerçek bir yer gibi göründü. Kraterlerin ne kadar görünür olduğuna ve ıssız yüzeylerin dürbünün merceklerinden nasıl görüldüğüne şaşırmıştım.

Ay gibi Vermont da birkaç ay öncesine kadar benim için sadece haritadaki bir şekilden ibaretti. Yürüyüş yapmak ve balık tutmak için iki aylığına burada bir kulübe kiralamak takım arkadaşımın fikriydi. Vermont Üniversitesi'nde hokey oynamıştı ve burayı çok seviyordu.

Bekâr bir erkek olduğum için -ki hokey takımı benim tüm hayatımdı- ben de gelmeyi kabul ettim.

Brooklyn'de arabaya binerken Vermont hakkında bildiğim tek şey güzel peynir ve biraydı, çünkü bu iki şey de New York'taki restoran menülerinde yer alıyordu. Ama yıldızlardan haberim yoktu.

Artık tatilim sona ermişti. Bu gece erken saatlerde kiralık kulübedeki küçük odamı toplamıştım. Bu geceden sonra yeni dürbünüm dairemin pencere kenarında tozlanacak ve takım arkadaşlarım muhtemelen onları alıp Brooklyn'in pencerelerinden kıyafetlerini değiştiren kadınları tespit etmeye çalışacaklardı.

Biz sadece bir avuç büyümüş çocuktuk, gerçekten. Bizi hiçbir yere götüremezdi.

Otoparkta dururken Samanyolu'na bir kez daha baktım. Onu uzun bir süre daha göremeyeceğimi biliyordum. Bir hafta sonra şehre geri dönecek, ağırlık odasında ve buzda yaşayacak, playofflara kalmak için bir şans daha yakalamak için savaşacaktım. Sonra seyahatler başlayacaktı ve ben bir bavulla yaşayacaktım.

Harika bir hayatım vardı. Kariyerimin en iyi NHL kontratının yarısındaydım ve bir süperstar gibi maaş alıyordum. Ama ormanın derinliklerindeki dinginliği özlüyordum, bu yüzden bir an daha durup bunun kıymetini bildim. Sıcak bir geceydi ama yapış yapış değildi. Vermont'un bu özelliğini seviyordum. Hava mis gibi kokuyordu ama sessizdi. Yazın sonu yaklaşmış, kurbağalar ve cırcır böcekleri sessizliğe gömülmüştü. Gece vakti derin bir nefes daha aldım.

Sonra bara girdim.

Çarşamba günüydü ve bir tabureye oturduğumda kalabalığın biraz seyrek olduğunu fark ettim.

Zara her zamanki gibi beni karşılamak için ağırdan aldı. "İyi akşamlar," dedi sonunda, önümdeki cilalı tahtanın üzerine bir bardak altlığı yerleştirirken. "Size ne ikram edebilirim?" Bu selamlaşmadaki aşinalık eksikliği bir gülümsemeyi ısırmama neden oldu. Son birkaç haftadır birlikte çok zaman geçirmiş olsak da, Zara egomu her zaman kontrol altında tutardı.

Eğer o böyle oynamak istiyorsa, ben de öyle yapardım. "Elinde ne var?" Sanki zaten bilmiyormuşum gibi sordum. Birçok yaz gecesini tam da bu taburede oturup Vermont'un el yapımı biralarını içerek geçirmiştım.

Başparmağını omzunun üzerinden sallayarak, gözleri olan herkes için hangi biraların satıldığını acı verici bir şekilde açıkça gösteren tabelayı gösterdi.

"Doğru." *Zara'ya puan.* "Bana bir Allagash doldur, güzel kız."

Ve işte o zaman gecenin ilk gülümsemesini aldım. O kadar hızlıydı ki başka biri olsa kaçırırdı. Ama benim keskin gözlerim vardır. İstediginize sorun.

Bir bira bardağını kaptı ve biramı çekerken diğer eli başka biri için bir şişe açmakla meşguldü. Zara, sakın bir gecede bile orada her zaman deli gibi meşgul olurdu. Barın etrafında o kadar çok tur atardı ki, bir şampiyonluk hokey maçı sırasında benim kat ettiğimden daha fazla yol kat ettiğine yemin edebilirim. Onun hareketlerini izlemek hoşuma giderdi. Bir masayı silerken ya da hesabı öderken hareket ekonomisi vardı. Bu beni neredeyse masadaki bir bardağı temizlemek için her eğildiğinde görebildiğim göğüs dekoltesi kadar tahrik ediyordu. Ve dilimle takip etmek için yalvaran uzun, muhteşem bir boynu vardı.

Birayı önüme koyduğunda, bana göz kırpmadı. Kısa bir tane bile. Ama bu bizim dansımızdı, geçici birlikteliğimiz. Belki normal insanlar böyle davranmazdı. Ama son birkaç haftadır ne Zara'nın ne de benim normalden hoşlanmadığımızı keşfetmişim.

Mükemmel biramdan bir yudum aldım ve gecenin son saatinde onun çalışmasını izlemek için yerime yerleştim. Zara bana tanıdığım başka hiçbir kadını hatırlatmıyordu. Ya da başka bir barmene. Hareket halindeki bir fırtına cephesi gibiydi - her zaman müşterilerden iki adım öndeydi. O meşgul eller. O uzun, zarif uzuvlar. Zara'nın görebildiğim tüm yönlerine hayrandım. Ama soğukkanlı tavrı, önemli şeylerin hâlâ gözlerden uzak olduğunu gösteriyordu.

Yine de görmüştüm. Bunu kaba bir şekilde söylemedim. Gerçekten yüzündeki ifadeyi görmüştüm ve gülüşünü duymuştım.

Kimsenin dinlemediğini sandığı bir anda ortaya çıktı.

Ama kollarımdayken bile kendini tanıdığım diğer tüm kadınlardan daha sıkı tutuyordu. Bazen ona baktığımda başka bir yere odaklanmış gibi görünüyordu - sanki ruhu biz ölümlülerin duyamayacağı bir arka kanala ayarlanmış gibiydi.

Samanyolu ve Zara. Vermont hakkında en sevdiğim iki egzotik şey.

Ses sisteminden bir Green Day şarkısı geldi ve onun omuzlarını ritimle birlikte hareket ettirdiğini gördüm, kimsenin yararına değil ama kendi yararına. "Son çağrı," dedi özellikle kimseye.

Ondan sonra Çarşamba günkü kalabalık bir anda söndü. Çok fazla beklemem gerekmedi. Çok geçmeden etrafta dolaşüyor, sandalyeleri masaların üzerine baş aşağı diziyordu. Beni görmezden geliyordu. Bir keresinde ona bu konuda yardım etmeye çalışmışım ve beni terslemişti.

Onun yerine biramı bitirdim.

Sonunda barda kalan tek adam ben oldum. Bana doğru bir bakış bile atmadan kasadaki parayı saydı, sonra da muhtemelen kasaya kilitlemek için arka tarafa doğru gözden kayboldu.

Damarlarımda uğuldayan beklentiyle tabureden kalktım. Kapıya doğru yürüdüm ve yıldızların beklediği dışarı çıktım. Tahtalara yaslanarak başımı arkaya doğru eğdim ve Jüpiter'in yeni doğduğu gökyüzünü gördüm. Ve sonra bir baykuş ötüşü duydum. Gerçek bir baykuş. *Herr- herr-herrrrrr*, dedi.

Benim büyüdüğüm yerde baykuşlar sadece hikaye kitaplarında olurdu.

Kapı yanımda açıldı ve Zara dışarı çıktı. O kapıyı kilitletken nefesimi tuttum. Anahtar kilitten çıkar çıkmaz gölgelerin arasından çıktım ve bileğini kavradım.

Koyu renk gözleri benimkilere kaydı. Ama tek kelime etmedi.

"Merhaba," dedim, sesim boğuk çıkmıştı. "Bu gece bana söyleyecek pek bir şeyin yoktu."

"Ben ne zaman?"

Güldüm ve ses gecenin sessiz havasında yüksek çıktı. "İyi dedin, güzelim."

Bileğini geri çekti. "Şimdi burada durup sohbet etmek mi istiyorsun? Planın bu mu?"

Sanki. Kişisel alanına girdim ve gecenin ilk öpücüğünü çaldım. Yapmak zorundaydım. Bir saat boyunca onun hareketlerini izlemek beni delirtti. Ve *cehennem*.

Her seferinde, bir araya geldiğimizde bir enerji sarsıntısı hissettim. O yanımdayken yıldızların ve güneşin sıcaklığı içimdeydi.

Zara ağzımın altında yumuşarken bile sanki onaylamıyormuş gibi bir şekilde iç çekti. Öpücüğü derinleştirdim, kendime bir tat verdim, ama sadece hızlı bir tane. "Bu gece benimle çık," dedim, öpüşmeyi keserek. "Sadece bu seferlik." Genellikle üst kata, onun evine çıkardık.

Geri çekildi ve o karanlık gözlerini benimkilere dikti. "Dışarıda, nerede?"

"Dışarıda. Çok uzak değil. Yıldızlara bakmak için sadece bir gecem daha var. İstiyorum

benimle gelmeni istiyorum."

Zara bunu düşündü, elleri göğüs kaslarımın üzerinde gezindi. Göğsüme karşı bir şeyler hissediyordu. Ve bunu asla belli etmeyecek kadar akıllıydım, çünkü fark ettiğimi bilse bana bir daha asla aynı şekilde dokunmayacağından emindim.

En sevdiğim kız huysuz biriydi. Ama bu bizi daha uyumlu yapıyordu sanırım.

"Birlikte bir yerlere gitmiyoruz," diye hatırlattı bana.

"Çünkü sen işten çıktıktan sonra açık bir yer yok," diye belirttim. "Ama yıldızlar açık. Ve ben onlara son bir kez daha bakmak istiyorum. Gelmeyecek misin?"

Otoparkta tek başına duran kiralık kamyonuma baktı. "Kuralları çiğniyorsun."

"Hayır," dedim usulca. Zara kurallarını severdi. Sadece seks. Yatıya kalmak yok- beni her seferinde kovardı. Yine de artık daha çok konuşuyorduk. Onun saygısız mizah anlayışını özleyecektim. "Benden korkmuyorsun, değil mi? Seni gerdiğimi düşünseydim, bu konuda hıyarlık yapmazdım."

Bir kaşını kaldırdı. "Ya senden korkmuyorsam ama başka itirazlarım varsa?"

"O zaman bu konuda bir pislik olacağım."

Aniden güldü. Zara'nın kahkahası nadir ve mükemmel bir şeydi - hızla azalan ve neredeyse başlamadan biten boğuk bir neşe patlaması. "Peki," dedi, yüzü yeniden ciddileşmişti. "Hadi gidip biraz yıldız görelim." Benden sıyrıldı ve her zamanki etkinliğiyle kamyonetime doğru yürüdü.

Her zamanki gibi zihni bir anda değişti ve beni onu yakalayıp takip etmek zorunda bıraktı.

Yıldızları seyretmek için seçtiğim tepe düşündüğümünden biraz daha uzaktaydı. Ama Zara radyoyu açtı ve camını indirdi. Yanımda, geceye bakarken yeterince mutlu görünüyordu.

Bu yaz birbirimize yaptıklarımız için doğru kelimeyi bilmiyordum. Bu bir *ilişki* değildi. İkimiz de öyle bir şey istemiyorduk. Zara buna bir dizi tek gecelik ilişki derdi. Ama bu da pek doğru değildi. Bir *kaçamak*, belki?

Ama onu görmeye her geldiğimde, Zara kesin bir şey olmadığını açıkça belirtti. Bana her zaman bir iyilik yaptığını hissettirdi.

Ben de bunu . Genelde seks yapmak parmaklarımı şıklatmak kadar kolaydı. Hokeyi ve hokey oyuncularını seven belli bir kadın tipi vardı. Eğlenmek için çok çalışmama gerek yoktu.

Şimdiye kadar birlikte geçirdiğimiz onca geceye rağmen Zara hâlâ profesyonel bir sporcu olduğumu bilmiyordu. Hayat hikâyelerimizi birbirimize anlatmazdık, bu da onun kurallarından biriydi. Ben sadece onun barındaki bir adamdım. Ve ben bu anlaşmadan gayet memnundum, çünkü o da beni barındaki bir erkek olarak seviyordu. Bir yıldız olup onu etkilemem gerekmiyordu. Tyler Seguin ya da Henrik Lundqvist'i tanıyıp tanımadığımı hiç sormadı. Savaş hikayeleri ya da kimsenin imzalı formasını istemedi.

O sadece beni istedi.

Bunun için bir kelime olmasa bile, aramızdaki şey harikaydı. Her üç ya da dört gecede bir kapanış saatinden önce bara tek başıma gidiyor, o işini bitirirken bekliyor, çoğunlukla beni görmezden geliyordum.

Zaman geçtikçe daha sıcak bir karşılama alacağımı düşünmüştüm ama kız arkadaşım birbirimizi ancak tüm müşteriler gittikten sonra tanıdığımızı açıkça belirtti. Görünüşe göre ben onun küçük kirli sırrıydım.

En iyisi. Şey. Hiç.

Zara'nın uzun kurallar listesiyle dalga geçsem de, onlardan gayet memnundum. Birlikte bir geleceğimiz varmış gibi davranmam için üzerimde hiçbir baskı yoktu. Konuşmalarımız beklenti yükü altında değildi. En sevdiğimiz filmler hakkında konuşmakta özgürdük. (Zara'nınki *Kill Bill*, benimki *The Blind Side*'di.) Vermont'ta nerede yemek yiyeceğimizi ve en iyi dondurmayı kimin yaptığını konuştuk.

Sohbet ve vahşi seks vardı. Üst kattaki odasında hayatımın en iyi seksini yapmışım. Ve benim için bir ilk daha.

birlikte daha fazla zaman geçirdikçe daha iyi oldu. Bu da bir keşifti. Bir kadını memnun etmekle ilgili her şeyi bildiğimi sanıyordum.

Bu doğru değil.

Zara'yı her seferinde biraz daha iyi tanımanın işleri daha ilginç hale getireceğini tahmin etmemiştim. Playofflar gibiydi; yedi maçlık bir seri, maçlar biriktikçe diğer takım hakkında bazı şeyleri anlamak anlamına geliyordu. Aşinalıkla pekiştirilmiş bir tutkuyla ve daha önce hiç hissetmediğim bir tür saygıyla bir araya geldik.

Kim bilebilirdi ki? Yine de muhtemelen bir daha asla kullanmayacağım bir bilgiydi.

Tuhaf küçük geçici karşılaşmamız hızla sona eriyordu.

Tıpkı playofflar gibi.

O da bunu biliyordu. Ona tam olarak zamanımın dolduğunu ve muhtemelen bir daha geri dönmeyeceğimi söylemeye dikkat etmiştim. Geçen hafta "Seni özleyeceğimi kim söyledi?" diye sormuştu.

Doğru.

Şimdi bizi tepedeki bir gözetleme yerine götüren dolambaçlı bir yola girdim. Tepeye park ettiğimde görünürdeki tek araba bizdik. "Haydi," dedim.

Kamyonetten indi, ben de bir yorgan ve yanımda getirdiğim küçük soğutucuyu aldım. "Bunu taşır mısın?" Yorganı ona uzatarak sordum. Dürbünümü de aldım.

"Şu bak! Bay Hazırlıklı. İzci miydiniz?" "Hayır."

Başka soru sormadı. Benim Zara'm değil. Başka kadınlar geçmişimi öğrenmeye çalışarak sorgulamaya başlayabilirdi. Zara sadece önümdeki tarlaya doğru yürüdü, yorgan için bir yer seçti ve onu çimlerin üzerine attı. Sonra zarif bedenini dizlerinin üzerine indirdi ve gökyüzüne baktı.

Bir süre sonra ben de ona katıldım. "İşte bahsettiğim şey buydu," diye fısıldadım. Kıçımın üzerine yayıldım, sonra başını göğsüme yaslayıp yukarı bakabilmesi için onu yanıma çektim. "Yarım ayı görmek ister misin?"

"Elbette." Biraz daha yaklaştı. Sözleri dikenliydi ama beden dili asla aynı çekingenliği gösteremiyordu.

Ve daha önce hiç sevmediğim bir şekilde hoşuma gitti. Sevimlilik benim için her zaman muhtaçlıkla eş anlamlıydı. Ama Zara zerre kadar muhtaç değildi. Fiziksel şefkati beklenmedik bir faydaydı ve benden zevkten başka bir şey talep etmiyordu. Şampuanının hindistan cevizi kokusunu hızlıca içime çektim. Hindistan cevizi kokusu muhtemelen bundan sonra beni hep sertleştirecekti.

Dürbünü gökyüzüne kaldırdım ve odakladım. Kraterler, özellikle de dünyanın gölgesinin Ay'ın yarısını gizlediği geri çekilme kenarı boyunca ortaya çıktı. Özellikle parlaklığın zifiri karanlığa dönüştüğü yerlerdeki ayrıntılar keskindi. Nefes kesiciydi. Geçen aydan önce bunu kendi gözlerimle görebileceğimi hiç bilmiyordum.

"Tamam, bakalım." Dürbünü Zara'ya uzattım.

Ayı bulduğunda yumuşak bir ses çıkardı. Çok hareketsizdi, acele etmiyordu, tek kelime etmiyordu. Saf Zara. Düşünceli bir sessizlikten sonra onları geri verdi.

Dürbünü yorganın üzerine koydum ve bir elimle saçlarını okşamaktan kendimi alamadım. "Bu Jüpiter. Büyük parlak şey."

"Bu bir yıldız değil mi?"

"Hayır. Bir gezegen. Eğer bir teleskopumuz olsaydı, uydularından bazılarını görebilirdik."

Elimi eteğinin altında gezdirdim, parmak uçlarım kalçasının pürüzsüz tenini sıyırdı. Diğer bağlantılarımdan herhangi birinde bu büyük bir hareket olurdu. Bir işaret. Sohbetten sekse bir geçiş. Ama Zara'ya dokundum çünkü parmak uçlarımın altındaki hissi hoşuma gitmişti.

Yakınlık kelimesi benim için daha önce olduğundan farklı bir anlam kazanmaya başlamıştı.

Zara dürbünü tekrar kaldırdı ve Jüpiter'e odaklandı. Artık bana yaslanamayacak kadar çok hareket ediyordum, bu yüzden benden uzaklaştı ve sırt üstü yattı, sabit bir görüş elde etmek için topağı destek olarak kullandı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup, tişörtünün yukarı sıyrıldığı deri şeridini öptüm. Burnumla göbek deliğini okşadım ve sonra yukarıya, göğüslerine doğru öptüm.

Hâlâ Jüpiter'e odaklanmış olan Zara, sanki kendine engel olamıyormuş gibi kalçalarını oynatıyordu. Şimdiye kadar becerdiğim en duyarlı kadındı. Dürüst olmak gerekirse, kendimi bir seks tanrısı gibi hissettiriyordu. Sözleri mesafeliydi, ama vücudu rol yapmaya devam edemiyordu. Beni itmeyi unuttuğunda, sevimli ve sevecen oluyordu.

Ve ben bunu yedim. Sevgiye alışık değildim. Birine sürekli dokunmanın bu kadar iyi hissettirdiğini kim bilebilirdi?

Şimdi öpüşerek yukarı çıktım ve tişörtünü yolumdan çektim. Yıldızları seyredişini bozarak sütyenini çıkarmak için vücudunun altına uzandım. Küçük, mükemmel göğüsleri vardı ve uçlarını emmek için eğildim. Yakın zamanda sadece meme ucu uyarımıyla boşalabileceğini kanıtlamıştım. Ya da neredeyse,

Her neyse. Yalvarıncaya kadar onu emmeyi seviyordum. Sonra hızla içine girdiğimde hemen boşalıyor, sikimin üzerinde zonkluyor ve fırtına gibi inliyordu.

En sıcak. Şey. Hiç.

Ama bu gece farklı bir planım vardı. Kısa eteği bana fikir vermişti ve ağzım beklentiyle sulanıyordu. Göbeğinden aşağıya doğru öpücükler gönderdim ve eteğini kaldırdım. Dudaklarımla kalçalarında desenler çizmeye başladığımda, çıplak alt bacaklarım serin çimlerin üzerine yayıldı ve gece esintisi tenimi öptü.

Uzaktan bir baykuş ötüşü gelirken dilim külotunun çizgisini takip etti.

"Buraya gel," diye fısıldadı.

"Hayır. Meşgulüm." Lastiği aşağı doğru çektim ama külotunu çıkarmama yardım etmedi. "Kalk bebeğim."

"Bunu burada mı yapmak istiyorsun?"

"Evet, hanımefendi. Etrafta kimse yok." Ve ben buna açtım. Külotunu tekrar çekiştirirken kalbim güm güm atıyordu. Bir süre sonra kalçalarını kaldırdı ve külotunu çıkarmama izin verdi. Bir iniltiyle bacaklarını ayırdım ve uyluklarının birleştiği yere öpücükler bırakmaya başladım.

Hayatım boyunca çok seks yaptım, çeşitli yerlerde. Ülke çapında otellerde. Bir keresinde bir jetin tuvaletinde. (Tamamen rahatsız edici ve harika bir deneyim değildi.) Ve bir erkeğin ihtiyaç duyabileceği kadar çok partnerim ve çeşitliliğim oldu.

Hiçbiri o tepede Zara'nın eteğini bir battaniyenin üzerine itmek ve ardından dudaklarımı vücudunun en yumuşak bölgesine hafifçe ileri geri sürtmek kadar ahlaksızca hissettirmedi. Onunla alay ettiğimi düşünerek inledi. Sanırım öyleydi de. Ama gerçek şu ki, Zara'dan önce nadiren birine oral seks yapmıştım.

Bu yaz, kadınlar konusunda sandığımdan daha az deneyimim olduğunu fark etmemi sağladı. Çünkü aynı kadını onuncu kez ürpertmek bir *deneyimdi*, çünkü onun nasıl dokunulmaktan hoşlandığını tam olarak biliyordunuz. Gülümsemesinin kediye benzeyen şeklini ezberlemek bir deneyimdi.

Parmaklarını kafa derinize sokarken dilinizi klitorisinin üzerinde gezdirmek için sabırsızlandığınız biriyle yeterince rahat olmak kesinlikle bir deneyimdi.

Esinti Zara'nın iniltileriyle birlikte fısıldadı. Benimle biraz mücadele etti. Hiperorgazmik olduğu için sık sık geciktirmeye çalışırdı. "Bekleyebildiğim zaman daha iyi oluyor," diye açıklamıştı bir keresinde, altımda nefes nefese kalmıştı.

Ama bekleyecek havada değildim. Kalçalarını battaniyeye sabitledim ve onu dilledim. Sonra klitorisini dudaklarıma aldım ve nazikçe emdim.

Sonuç nefes nefese bir çığlık ve titreyen kalçalar oldu. Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi sesti ve dilimin altında aniden ıslandığında neredeyse şortumun içine boşalıyordum.

İşte o zaman arabanın sesini duydum.

Kahretsin.

Hızla doğruldum ve yolda yavaşça ilerleyen bir polis aracının farlarını gördüm.

Eteğini düzeltip onu kucağıma aldığımda Zara hâlâ ciğerlerine oksijen çekiyordu. Onu göğsüme yasladım ve bir araba kapısı çarpıp çakılların üzerinde ayak sesleri duyulurken dürbünümü elime aldım.

"İyi akşamlar," dedi polis memuru arkamızdan.

"İyi akşamlar," diye neşeyle cevap verdim, dürbünümü havaya kaldırarak. "Bir sorun mu var? Burada sadece yıldızlara bakıyoruz." Omzumun üzerinden ona baktım, Zara da öyle.

"Sorun değil, hayır." Sırıttı. "Yeni bir hobi mi, Zara? Hoşlandığını bilmiyordum..." Durakladı. "Astroloji mi?"

Oh, dostum. Gerçekten mi?

"Büyük , *astronomi*," dedi ve sonra içini .

"Öyle mi? İkinize de iyi geceler." Kıkırdadı. Sonra yavaşça döndü ve arabasına doğru yürüdü. Sonra uzaklaşmak için arabayı geri geri sürerken lastiklerinin altındaki çakılların çıtırtısını duyduk.

Zara'nın boynunu öptüm ama o sertleşti. "Bir sorun mu var?" diye sordum. "Yeni bir şey değil," dedi sessizce. "Kardeşim Alec'in sınıfındaydı.

Lisede. Artık bu hafta poker gecesinde çocuklara anlatacak eğlenceli bir şeyi olacak. Sürtük Zara hâlâ Jasper Hill'de çocuklarla takılıyor."

"Oh, siktir et onu!" Homurdandım. "Polyester bir üniforma ve en son hangi sarhoş içine kusmuşsa onun gibi kokan bir arabayla dolaşıyor. Elindeki tek şey dedikodu. Sende ay ve sana getirdiğim bira var." Dokunmadığımız soğutucuyu işaret ettim.

İnce parmakları dalgınca çıplak dizimi okşadı. "Sorun değil. Sadece küçük bir kasaba. Hiçbir şey değişmez. Lisedeki ünüm çok iyiydi.

en azından hak ediyordu."

Elimi ay ışığında parlayan siyah saçlarında gezdirdim. Zara daha önce bana neredeyse hiç sır vermemiştir. "Lisedeyken tam bir fahişeydim," diye itiraf ettim ona. "Lise bunun için değil miydi?"

"Tabii eğer erkeksen." Başını omzuma yasladı ve bana baktı. "Kızların bacaklarını birbirine bastırması gerekir. Ama ben yapmadım. Ağabeylerim benim hakkımda ileri geri konuşurken yakaladıkları herkesi yumruklarlardı ama ben kendime hiç iyilik yapmadım."

"Ne var biliyor musun? Muhtemelen o çocukları korkutmuşsundur. Bahse girerim lisedeyken nakavt olmuşsundur. Muhtemelen hepsi onları fark etmen için dua ediyordu ve onları vurduğunda yıkıldılar. Şuradaki Bay Nightstick de dahil." Polisin gelip gittiği yolu işaret ettim.

"Bir keresinde eve dönüş maçı sırasında tribünlerin altında ona mastürbasyon yapmıştım." Bu itirafı gözlerimin içine bakarak, onu yargılamam için bana meydan okuyarak yaptı.

Bunun yerine kahkahalarla kükrememe neden oldu. Sonra onu öptüm. "Muhtemelen hala bunun hayalini kuruyordur."

Zara iç çekti. "Şimdi gitsek sorun olur mu? Geç oldu. Biraz uyumalıyım."

"Elbette," dedim, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Yedinci Bölüm

Zara

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Memur Brown'ın -ya da bizim deyimimizle Butchie Brown'ın- gelişi ne şaşırtıcı ne de önemliydi.

Ama bu sadece daha büyük sorunumu pekiştirdi. Dave gidiyordu ve ben hiçbir yere gitmiyordum. Yarın zengin adam evine geri dönecekti - her neresiyse orası - ve ben hala hayatıyla ne yapacağını tam olarak kötü kız olacaktım.

Ve şimdi *yine* yaptım. Sahip olamayacağım bir adam için kendimi kaptırmıştım. O gidiyordu ve ben onu çok özleyecektim. Ve onunla geçirdiğim son saatin tadını bile çıkaramadığım için kendime çok kızıyordum.

Hiç öğrenebilecek miyim?

Sihirli 8 Topumun da dediği gibi, *hayır* diyor.

Sessizce geri döndük, benim kötü tavrım onun kiralık kamyonetinin içini dolduruyordu. Keçi'nin arkasındaki otoparka girdiğimizde motoru durdurdu. Motor durduktan sonraki tek ses, tek bir boğa kurbağasının alçak, yalnız homurtusuydu. Kendime rağmen gülümsedim, Dave'in kurbağaların sesinin nasıl olduğunu söylediğimde bana inanmadığını hatırladım.

Ve - kahretsin - bir yaz gecesi kurbağaların sesi muhtemelen önümüzdeki birkaç *yıl* boyunca onu düşünmeme neden olacaktı.

Onu serbest bırakmanın zamanı geldi.

Elimi kapıya koydum. "Eğlenceliydi. Bu sefer gerçekten istediğini alamadığını biliyorum ama bence bu geceyi bitirsek daha iyi olacak."

Vites kutusunun üzerinden uzandı ve ben kaçamadan elimi yakaladı. "O kadar hızlı değil, dikenli kız." Başparmağıyla avuç içime masaj yaptı. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri sert olmaktan çok duygusal olmuştu.

Beni yanlış anlamayın, o hala en iyi şekilde seksi ve otoriterdi. Ama artık benimle oyalanmayı seviyordu. Ve bundan zevk almalıyım, ama bunun yerine kendimi Dorothy gibi hissettim, dev kum saatiyle kilitlendiğinde, acı sonuna kadar dakikaları geri sayıyordu.

Acıya vurgu yaptım. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diye gürledi. "Sadece kapıda bana iyi geceler öpücüğü ver."

Arabadan inerken, içeri girmek için konuşmaya çalışacağını düşündüm. Ama yarı yarıya haklıyım. Konuşmak yerine ellerini kapının iki yanına koydu, sonra da beni anlamsızca öpmek için eğildi. Ağzının içine doğru inlemem uzun sürmedi, çünkü kendimi kontrol edemiyorum. Anahtarları elimden aldı ve kapıyı açtı, saçlarımı büyük ellerinden birine dolayarak beni yukarı kadar takip etti, çünkü bunun beni azdıldığını biliyordu.

Keyifli bir saat boyunca, gitmesini istiyormuşum gibi davranmaya zahmet bile etmedim. İri bedeninin istediği her şeyi almasına izin verdim - tenim, ağzım, zevkimin her sesi.

Benim ruhum.

Sonunda doygun bir şekilde yatağın üzerine düştük. Bir kolunu üzerime kıvırdı ve sıkıca tuttu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğinden nefret ediyordum ve ne kadar çok daha yakınımaya kıvrılmak istiyordum. Bir dakika diye saydım, sonra iki. Onun yakında ayrılacak olmasının yarattığı stresten bitkin düşmüştüm ve bunu sindirebilmem için beni yalnız bırakmasına ihtiyacım vardı.

Ama bu konuda bir pislik gibi davranmak istemedim. Beş dakika bekledikten sonra ona son kez veda öpücüğü verecektim.

Ve bir kez olsun uyuyakalmasaydım, bu gerçekleşecekti.

Yatağında birinin olmasına alışık olmadığım için, dijital saatim 3:07'yi gösterdiğinde gözlerimi açtım.

Sikeyim.

Bir bacağımla Dave'inkinin üzerine atmıştım ve uykumuzda el ele tutuşuyorduk. Uykulu nefes alış verişlerin huzurlu sesi onun tarafından geliyordu.

Yatak.

Gözlerimi tekrar kapatıp onu rahat . Sadece tam bir kaltak uyuyan birine tekme atar.

Adam sabahın üçünde yatağından kalktı.

Yine de bütün yaz zorlandım. Bir keresinde kocaman bir gülümsemeyle "Kirpi gibi dikenli," demişti. O gün ilk kirpisini görmüştü. "Bir ağaçta!" demişti bana. "Sizin ağaca tırmandığınızı bilmiyordum."

Kötü bir benzetme değildi. Bir kirpininki gibi, benim dikenliğim de kendimi korumak içindi.

"Bunun için beni çok uğraştırıyorsun," demişti birden fazla kez.

"Diğer randevuların yapmıyor mu? Yapmalılar."

O verilen onun Kafa a Salla. "I Yapma. Tarih. Değil kesilmiş dışarı ilişkiler için. Seninle takılmak en yakın olduğum şey."

"Çünkü bir son kullanma tarihi var," diye belirtmişim. "Çıkışları aramanıza gerek yok çünkü zaten bir ayağınız kapıdan dışarıda."

Homurdanmıştı. "Şimdi de birbirimizin psikanalizini mi yapacağız? Eğer öyleyse, bir köylü kızının örümceklerden neden korktuğunu bilmek isterim."

"Sadece bir taneydi! Lanet ağa yüzüstü düştüm!" "Dave!" diye alaycı bir çığlık attı. "*Saçımda mı?*"

"Öyle mi? Yatağına bir tane koyacağım ve sonra ne kadar komik göreceğiz." Sadece güldü ve sonra beni öptü.

Bazen uzun sohbetlerimiz sırasında gardımı almayı unutuyor ve kendimi ona gülümserken yakalıyordum. Yeşil gözlerine dalmak ve şakalarına gülmek yeterince kolaydı. "Bir kıkırdama!" demişti bir keresinde. "Medyaya haber verin. Zara bir kız öğrenci gibi kıkırdadı."

"Ben kıkırdamam. Bunu hayal etmiş olmalısın," dedim, karakterime sadık kalarak.

"Uh-huh," dedi ve sonra beni gıdıkladı. On yıldır kimse beni gıdıklamamıştı.

İşte burada, sabahın üçünde karanlığa gülümsüyordum, bir ilişki için nostaljik hissediyordum.

Ne kadar aptalmışım.

Tekrar uyumak kolay değildi. Çünkü gidip tam olarak yapmamam gereken şeyi yapmışım - kızıl saçlı seksi Dave'e takılmışım.

Dalmış olmalıyım. Çünkü Dave'in beni boynumdan öptüğünü fark ettiğimde penceremden içeri sızan ışık vardı. "Sabah oldu," diye fısıldadı. "Şimdi gidiyorum."

Gözlerimi kapattım ve sıkı sıkıya kapalı tuttum.

"Ne güzel bir yaz oldu," diye fısıldadı, çenemin alt tarafına bir öpücük kondurarak. "Vermont'ta en sevdiğim kişi sensin." Bir öpücük daha.

Uyuyor numarası yapmak kolay değildi; lisede bir süre ikiz kardeşimle aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığımdan beri bunu denememiştim.

Ama sebat ettim, Dave'e bir santim bile vermedim. Vedalardan nefret ederdim.

". " Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Eğer böyle oynamak istiyorsan. Güle güle güzelim."

Dudaklarını boynumun arkasına yerleştirdi ve bana yumuşak, yavaş bir öpücük verdi. Ve sonra -sonunda- gitti.

Bekledim, dinledim. Merdivenlerimden inerken ayak sesleri acı verecek kadar yavaştı. Arkasından kapının açılıp kapanma sesini duyduğumda kalbim ağzıma geldi. Kiraladığı arabanın çalışma sesi beni ürpertti.

Eğer oturup başımın üzerindeki pencereyi açıp el sallarsam beni görür ve dururdu. Tanrım, durmasını ve bana veda öpücüğü vermesini istiyordum.

Bekle! Bağırarak istedim. *Gitme.*

Lanet olsun.

Kalbim mutsuzluktan güm güm atıyordu ama kımıldamadım. Kendimi küçük düşürsem bile Vermont'ta kalmayacaktı. Başka bir yerde bir hayatı vardı. Ve benden numaramı istememişti.

Ben çıkmam, demişti.

Griff de Audrey ile çift olmadan hemen önce aynı şeyi söylemişti.

Gerçek şu ki, erkekler benim gibi insanlarla çıkmazdı. Ben, Dave'in dün gece söylediği gibi, "takıldıkları" kızdım. Barmen iyi vakit geçiren ve yatakta eğlenceli biriydi, ama sonsuza dek birlikte olacakları bir kız değildi.

Dave'in kamyoneti yavaşça geri geri giderken kalbim küt küt atıyordu. Tekerleklerinin toprakta dönerken çıkardığı sesi ve gaza bastığında motorun mırıltısını duydum.

Belki altmış saniye sonra, motoru hiç duymadığım kadar uzağa gitmişti.

Ondan sonra uzun bir süre yatağında uzandım, çarşafı onun tıraş losyonu gibi kokuyordu. Belki başka bir kız olsa ağlardı ama bu benim tarzım değildi. Üzüntü gözlerimden süzülüp gelmedi. Onun yerine bir ağırlık gibi kalbime yerleşti.

Bir saat sonra hüznümden sıyrılmayı umarak doğrulmaya çalıştım. Ama ilk gördüğüm şey Dave'in yanlışıyla komodinin üzerinde bıraktığı parlak saatiydi. Sürünerek yanına gittim ve tik taklarını duyabileceğim kadar yakından baktım.

Hay aksi. Onu saklayamazdım. Suçsuz bir hatıra olamayacak kadar pahalıydı. Onun yerine yapılacaklar listeme ekleyeceğim bir şey olacaktı: Brooklyn'den Dave'i bulup saatini kargoyla göndermek.

O Ağustos sabahı bilmediğim şey, onu bulmanın imkânsız olduğuydu.

Aramaya başladıktan altı hafta sonra Dave'in Vermont'ta lüks bir saatten çok daha değerli bir şey bıraktığını fark edeceğimi de bilmiyordum.

Ve ikisi için de geri dönmeyecekti.

İkinci Bölüm

Temmuz 2017

Sekizinci Bölüm

İki Yıl Sonra

Zara

Üçüncü ya da dördüncü kez "GERÇEKTEN EVE GİTMELİYİM" dedim.

Ama Shipley'lerin ön verandasında, sallanan sandalyede, kucağında kızımla oturmak çok keyifliydi. Daha yeni büyük bir yemek yemiştik. Shipley'ler genellikle Perşembe günleri çiftlik evlerinde bir akşam yemeği partisi verirlerdi. Audrey'nin iş ortağı ve aile dostları olarak, kızım Nicole ile birlikte ben de davetliydim. Ve Perşembe akşam yemeklerini nadiren kaçıırırdık.

İçeride Zach ve Lark ile bulaşık yıkıyor olmalıydım. Ama her zaman olduğu gibi, Nicole kucağında uykulu bir ağırlıktı ve bu yüzden Shipley klanı temizlik konusunda beni serbest bıraktı.

Temmuz ayında güzel bir yaz gecesiydi ve tatlı hava beni hüzünlendiriyordu. Vermont yazlarını hep sevmişimdir ama Temmuz ayı Nicole'ün babasıyla tanıştığım aydı. Aradan iki yıl geçmişti ama sanki daha dün gibiydi.

Verandadaki salıncakta yanımda oturan Audrey kollarını başının üzerine uzattı. "O ikinci turta parçası bir hata olabilirdi."

"Kendini iyi hissetmiyor musun?" Griffin uzanıp karnını avuçladı ve hafifçe ovdu.

"Ben iyiyim," dedi çabucak. "Ama yarın son provam var. Eğer terzi elbiseyi tekrar değiştirmek zorunda kalırsa beni azarlar."

"Yine de onun zahmetinin bedelini sen ödüyorsun," diye

. "Mükemmel bir nokta," diye kabul etti Griff.

Audrey'e bir göz attım. Birkaç kilo aldığını ağzından kaçırmıştı ve nedenini bildiğimi sanıyordum. *Hamile olduğunu ne zaman kabulleneceğiz?* Ama dilimi tuttum, çünkü çok fazla soruyla karşılaşmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyordum. Ve Audrey hazır olduğunda bana söyleyecekti.

"Yarın misafir ister misin?" Onun yerine ben sordum. "Yine de Kieran'ı tezgâhta yalnız bırakmamız gerekecek." Griffin kuzeni yarı zamanlı çalışanımdı. Çok çalışkandı ama müşterilere karşı pek arkadaş canlısı değildi.

"Bu hiç iyi bir fikir değil. Ben dükkandayken elbiseni almamı ister misin?"

"Hayır. Pazartesi günü aldım. Dolapta asılı, gitmeye hazır." Audrey nedimleri için sade kılıf elbiseler seçmişti, bunu takdir ettim. Kumaş pamuklu ve elma çiçeği desenliydi. Tasarımı bana ilk gösterdiğinde, "Gelmiş geçmiş en şirin nedime elbisesi," demiştim ve bunda ciddiydim.

Sonra bir tane giymemi isteyerek beni şaşkına çevirdi.

Evet demek hiç de zor değildi. Kasabaya gelmesinden bu yana geçen iki yıl içinde çok şey olmuştu. İlk tanıştığımızda Audrey'den gerçekten nefret etmek istemişim. Beni reddettiği için Griffin'e karşı çözülmemiş bir öfkem vardı. Bu bana acı vermiş ve kendime zarar veren davranışlar sergilememe neden olmuştu.

Ancak tutumumu değiştiren birkaç şey oldu. Birincisi, Audrey güneşli tavrı ve büyük fikirleriyle beni kazanmıştı. Artık arkadaş olduğumuz kadar iş ortağıydık da.

İkincisi, Griffin'e takılmayı bırakmışım ve takıntılarımla aynı derecede ulaşılmaz birine aktarmışım, tahmin edilebilir sonuçlarla. O adam çoktan gitmişti. Ama on beş aylık kızı artık hayatımın ışığıydı.

Bundan iki hafta sonra Shipley Orchards'da bir sıra elma ağacının önünde durup eski eşimin evliliğine şahitlik etmekten mutluluk duyacağım.

ve en iyi arkadaşım. Küçük bir kasabada yaşıyorduk. Seyirciler arasında bunu iç gıcıklayıcı bulan insanlar olurdu. *Griffin Zara'yı becerdiği zamanı hatırlıyor musun? Gizemli bir adam tarafından hamile bırakılmadan önce?*

Ama başımı dik tutacaktım. Geçtiğimiz iki yıl bana saygınlık ile utanç arasındaki farkın fazladan bir heceden daha fazlası olduğunu göstermişti. Önemli olan benim tavrımdı. İznim olmadan kimse bana kendimi aşağılık hissettiremezdi. Bekâr annelikle barışmıştım ve arkamdan ne söylendiğinin bir önemi yoktu.

Önümüzdeki çimenlikte Griffin'in küçük kardeşleri Dylan ve Daphne frizbiyi etrafa fırlatıyor ve oyunu bir şekilde ölüm kalım maçına dönüştürüyorlardı. Gökyüzü derinleşmeye başladı. Bebeği yatağına götürmem gerekiyordu. Yeterince oyalanmıştım.

"Eve gitmem gerek," dedim bir kez daha, ama bu sefer daha inançlı bir şekilde. "Yarın sabah için bilmen gereken bir şey var mı?"

"Hmm." Audrey altın sarısı saçlarını salladı. "Hala kuş üzümümüz var mı?"

"Bir parti daha var. Onları bu sabah kuruttum." "Harika.

Yarın kuş üzümlü çörekler ve yaban mersinli kekler."

"Kulağa hoş geliyor. On buçuk gibi görüşür müyüz? Sonra elbise dükkanına gidebilirsiniz."

"Roger, Roger." Audrey sandalyesinde dönüp bize baktı ve yüzü yumuşadı. "Ah. Şu anda gerçekten bitkin durumda."

Nicole'ün yüzünü göremesem de uyuduğunu biliyordum. Vücudu benimkine karşı gevşekti, dinlenirken onu tutmam için bana güveniyordu. "O zaman bu benim işaretim." Onu itip kakmadan ayağa kalkmayı umarak popomu sallanan koltuğun üzerinde öne doğru kaydardım.

"Onu senin için alabilir miyim?" Griff verandadaki salıncaktan kalkıp bize doğru eğilerek sordu.

"Deneyebilirsin," dedim. "Eğer uyanır ve ağlarsa, bunu sana karşı kullanmayacağım. Hem de çok."

Sırıttı. Sonra uyuyan kızımı kocaman ellerinin arasına aldı. Ayağa kalktım, onu geri vermesini bekliyordum. Ama onun yerine kızımı göğsüne bastırdı, yavaşça verandanın merdivenlerinden indi ve arabamın beklediği garaj yoluna doğru yürüdü.

"Ah," diye iç geçirdi Audrey, onu izlerken.

"Şirin, değil mi?" Audrey annelik beklentisiyle parıldarken hamile bir duraklama oldu. Umarım onu bu şekilde tutmaya kararlı değildir.

Hamilelik bir sırdı. O kadar belliydi ki. "İyi geceler, toots," dedim ona. "İyi geceler!" Gözleri erkeğinin üzerindeydi. Bir gün (çok yakında) Griffin harika bir baba olurdu. Artık bunu Audrey'i kıskanmadan söyleyebiliyordum. Ona baktığımda, bir zamanlar kendim için istediğim adamı görmüyordum. Audrey'nin diğer yarısını gördüm.

Griffin'i sollamak için acele ettim ve bebek koltuğunun beklediği arabamın arka açtım. Kayışları yoldan çektim ve geri çekildim. "Bakalım inmeyi becerebilecek misin?"

Griffin kıkırdayarak elinden gelenin en iyisini yapmak için eğildi. Nicole'ün kızıl saçları siyah tişörtünde şok etkisi yaratmıştı. Saçlarının parlak tonu -yeni bir kuruş gibi- hem bir nimet hem de bir lanetti.

Bir yandan kızıl saçları, kasabada Griffin'in çocuğumun babası olabileceğine dair söylentiler olmadığı anlamına geliyordu. İkisi arasındaki bir bakış, gen havuzunu paylaşmadıklarını hemen hemen garanti ediyordu. Öte yandan, bu farklı saç rengi, onun tatlı küçük kafasını her gördüğümde babasını düşündüğüm anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda kardeşimin barına gelen her kızılın yan gözle bakıldığı anlamına geliyordu.

Ailem de dahil olmak üzere kimseye karşı pek açık sözlü olmamıştım. Griffin ve Audrey, Nicole'ün kökeni hakkında ayrıntılar için beni hiç rahatsız etmediler, ancak erkek kardeşlerim ve amcalarım o kadar kolay değildi.

"Hey, ," diye fısıldadı Griffin, iri bedenini arabadan çıkarırken. yol.

Araba koltuğunda yatan Nicole uykusunda kıpırdandı. Bir inilti çıkardı ama gözleri kapalı kaldı.

"Fena değil," diye fısıldadım. "Gerçi Rus yargıç birkaç puan kırdı."

Griff gözlerini devirdi, sonra bana hızlıca, tek koluyla sarıldı ve iyi geceler diledi.

Hem Nicole'u hem de kendimi arabaya bindirdim, sonra da eve doğru yola çıktım.

Birkaç saat sonra hala uyanıktım, açık pencereden nehrin şırıltısını ve arabalarına giden bar müşterilerinin kısık seslerini dinliyordum.

Bar işletmeyi bırakmamın üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, vücudum gece kuşu alışkanlıklarından vazgeçmeyi reddediyordu. Belki de hala bir barın üzerinde yaşadığım içindi - Dağ Keçisi değil ama yine de bir bar.

Yürümeye başlayan çocuk boyundaki çalar saatimin beni uyandırmasına sadece beş saat kalmıştı. *Gerçekten* de dizüstü bilgisayarımı kapatıp uyumalıyım. Ama buradan kilometrelerce ötede kardeşim Benito da hâlâ uyanıktı. Mesajlaşma uygulamamda adının yanındaki yeşil nokta yanıyordu.

Bunun ikizlerle ilgili bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu - diğerimiz konuşacak birine ihtiyaç duyduğunda hep uyanık oluyorduk. Ama ikimizin de kötü uyuyor olması da mümkündü.

Her iki durumda da, New York eyaletinde bir yerde uyanıktı, diğer federal uyuşturucu ajanlarıyla birlikte bir dava üzerinde çalışıyordu. Bana birkaç gün içinde Vermont'a döneceğini söylemişti. Ben de onu görmek için sabırsızlanıyordum.

Hey. ! Her şey mi?

Elbette. Şehre dönmeden önce planlamam gereken çok şey var.

Sen mi?

Uyuyamıyorum. Audrey'le birlikte yapacağımız şeylerin bir listesini yapıyorum.

düğününden önce yapmak zorunda. Ben de seni düşünüyordum! Bir daire kiralayıp senin evinden çıkmaya çalışacağım.

Bunu yapmak zorunda değilsin! Olduğun yerde kal.

Kardeşim dairesinde kalmam için ısrar edip duruyordu. Ama gerçek şu ki, hayatta kendi masraflarımı karşılamam gerekiyordu. Neredeyse yenilenmiş bekâr evinde kalmak sadece kendisi burada olamadığında mantıklıydı. Artık şehre geri döndüğüne göre yeni bir plana ihtiyacım vardı.

Nicole'ün oynamak için bir bahçeye ihtiyacı . Bu bizim için en iyisi olacak. Benito: Bahçesi olan bir daire bulabilir misin?

Beni orada tutuyordu. Şehirde parasını ödeyebileceğim tek kiralık yer, üç birime bölünmüş eski bir evdi. Bahçesi tam bir felaketti.

Umarım.

Acele etme. Geri döndüğümde çatı katımda kalmanın mantıklı olup olmadığına bile karar vermedim. Gizli görevdeysem orası benim için fazla halka açık olabilir.

Zara: Ama hala tadilat olabilirsiniz. Bu aylar sürer. Cevap vermeden önce bir duraklama oldu. Ve sonra:

Her neyse Z. İstiyorsan kal. Orası şu anda düşündüğüm şeyler arasında ilk 20'de değil. Bir süreliğine meyve bahçesinde de kalabilirim.

Amcalarımız aile çiftliğimizde yaşıyor, armut ağaçları ve kümes hayvanları yetiştiriyorlardı. Annem bizi ormanda çok küçük bir karavana taşımadan önce, ben ilkokuldayken kısa bir süre yaşadığımız büyük, eski bir çiftlik evi vardı. Ben çiftlikte kalabilirdi. Hepimiz öyleydik.

Ailemizin şekli zaman içinde garip bir yankı gibiydi. Annemin iki ağabeyi vardı. Benito'nun on yedi dakikalık başlangıcını da sayarsak, benim de dört ağabeyim vardı.

Annemin, aslında çocuk istemeyen bir adamdan toplam beş çocuğu vardı. Sonunda ben üçüncü sınıftayken temelli ayrılmıştı. Son duyduğumuzda, British Columbia'da bir petrol sahasında çalışıyordu. Benito ve ben lisedeyken Noel kartları bile kesilmişti.

Babası olmayan *bir* çocuk doğurmuştum. Ve orada yankı duracaktı. Nicole'un asla dört kardeşi olmayacaktı. Bir tane bile olmayacaktı.

Benito: *Biliyorsun, eğer istediğin bir bahçeyse, meyve bahçesinde senin için her zaman yer var.*

Kapa çeneni.

Benito: :) *Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Seni ve Nic'i görmek için sabırsızlanıyorum! Büfeye gidip onu duble çikolatalı dondurmayla tanıştıracamız.*

Zara: *Bir yaşındaki bir çocuk için duble çikolata mı? Tekrar düşün. Ama sen ve ben o uyurken yiyebiliriz. Görüşürüz timsah!*

Benito: *Bir süre sonra timsah. Yeşil noktası kayboldu.*

Karanlık çatı katımda dizüstü bilgisayarımı kapattım. Düzeltiyorum: Benito'nun çatı katı. Görünüşe göre ailemizin barlardan çok apartmanlara ilgisi varmış. Gerçi burası benim Keçi'nin üstündeki eski püskü küçük odama hiç benzemiyordu. Altındaki bar gibi daha süslüydü.

En büyük ağabeyim Alec açık artırmada nehir kıyısında beş dönümlük bir arazi satın almıştı; üzerinde savaş öncesi dönemden kalma binalar vardı. Ancak Alec'in tüm binaları aynı anda onarmak için yeterli parası yoktu. Bu yüzden Benito bir hisseye yatırım yaparak bu apartman dairesini kendisi için güvence altına almıştı. Tadilatı bitirdiğinde burası harika bir yer olacaktı. Bina bir zamanlar değirmen olduğu için yüksek tavanları ve çıplak tuğla duvarları vardı. Kalın, eski ahşap kirişler tavanı kaplıyordu.

Harikaydı. Ama benim değildi.

Alt katta Alec'in barı vardı, The Gin Mill. Park alanının karşısında da Audrey ile ortak işlettiğimiz kahve dükkanı vardı. Alec o binanın da sahibiydi.

En azından kafenin kirasını ödüyordum. Ben'in dairesinde beleşçiydim.

Bütün gece oturup bunun için endişelenebilirdim ve bazen de endişelenirdim. Ama bu gece biraz uyumaya çalışacaktım. Bilgisayarı sehpanın üzerine koyarak sessizce odayı geçtim ve kızımın beşiğinde uyuduğu küçük yatak odasına başımı sokmak için durakladım. Karnının üzerine yatmış, bacaklarını altına sokmuş, bezli poposu havadaydı. Tatlı yüzü bana dönüktü ama yuvarlak yanağını çarşafın üzerinde hayal edebiliyordum, gözleri sımsıkı kapalıydı, sanki uyumak büyük bir konsantrasyon gerektiriyordu.

Hamile kalmadan önce annelik yapılacaklar listemde çok üst sıralarda değildi. Sanırım kendimi çok anaç bir insan olarak görmüyordum. Ama Nicole beni değiştirdi. Beni bir ebeveyne dönüştürdü. Bazı insanlar bebekleri hakkında ballandıra *ballandıra* anlatır ya, *o kollarıma verildiği an mutluluktan bayılmıştım! Hayattaki görevim tamamlanmıştı!* Bu tür şeyler gözlerimi döndürürdü. Zordu.

Kızımı şiddetle seviyordum ve onun için her şeyi yapardım. Ama içimdeki değişim onun yüzünü görmeden önce başlamıştı. İlk kez tekmelediğini hissettiğimde, her şeyin planladığımdan farklı olacağını fark etmiştim. Eski sorunlarım birdenbire küçük görünmeye başlamıştı. Eski kıskançlıklar ve hakaretler kuruyup toz gibi uçup gitmişti.

İçimde bir çocuk vardı ve onun sahip olduğu tek şey bendim. Bir takım olacaktık ve ben onu asla yüzüstü bırakmayacaktım. Asla.

Ve ben bu sözü tuttum. Sağlıklıydı ve her zaman onu seven insanlar tarafından bakılıyordu. Otto amca için The Mountain Goat'u yönetme işimi bırakmıştım. Audrey ile birlikte kahve dükkanını açmışım, böylece sabahın üçüne kadar beni işte tutmayan bir işim olabilecekti.

Bir gün ben de normal bir insan gibi gece yarısından önce uyumayı öğreneceğim.

Yaz ağırlığındaki battaniyeyi Nicole'ün küçük sırtına örtmek için parmak uçlarımda ilerledim ve kendimi beşikten uzaklaşıp odadan çıkmaya zorladım. Yatağa girdiğimde ona olan sevgim alev alev yanıyordu. Beş saat kadar sonra beşiğinde yuvarlanır ve ben kalkıp onu kaldırına kadar gevezelik etmeye başlardı. İkimiz yatağıma geri dönerdik.

Yarım saat kadar hemşirelik yaptı, ben uyuklarken küçük denizyıldızı eli yüzümü keşfediyordu.

Biz iki kişilik bir ekiptik, hem de iyi bir ekip. Onun için her şeyi yapardım, amcamların çiftliğine geri taşınmayı bile. Benito'ya taşınmayacağımı söylemişim ama bu sadece palavraydı. Eğer işim iyi gitmezse ya da doğru daireyi bulamazsam, küçük kızıma ihtiyacı olan her şeyi vermek için biraz fazla aile birlikteliğine katlanırdım.

Yine de zaman vardı. Sadece on beş aylıktı ve koşmak için fazla alana ihtiyacı yoktu. Henüz değil.

Otto ile yaşamak kolay olmayacaktı. Zor bir adamdı, isteseler de istemeseler de herkese fikrini söylemeye meyilliydi. The Mountain Goat'u işletirken, en azından tavsiyeleri daha az kişiseldi. Kasanın nasıl düzenleneceği ve hangi marka içkilerin stoklanacağı konusunda güçlü fikirleri vardı. Üç yıl boyunca tek yönetici olarak, mekânı işletmek konusunda ondan çok daha fazla şey biliyordum.

Artık Pazar günleri, geniş ailemiz birlikte yemek yediğinde, sık sık Nicole'ün parmak emme alışkanlığı ve beslenme programı hakkındaki düşüncelerine maruz kalıyordum.

Bunu çocuksuz bir adam söylüyor.

Bu yüzden onun çatısı altında yaşamının gerçek bir deneme olacağını zaten biliyordum, çünkü tavsiyelerinin her parçası yargılamayla doluydu. Otto bazen "Babasının olmaması çok yazık," derdi.

Annem her zaman, "İyi ki dört amcası ve iki büyük amcası var," derdi.

Bekâr anneliğin bir nimeti beni hâlâ şaşırtıyordu; kendi annemle olan ilişkim çiçek açmıştı. Bu, tüm gençliğimi beni daha hanımefendi yapmaya çalışarak geçirmiş olan kadındı. Eteklerimin uzunluğu, sokağa çıkma yasağım, saçım ve müziğim konusunda kavga etmiştik.

Ama ona hamile olduğumu söyleyecek cesareti bulduğum anda bunların hepsi sona ermişti. Şaşırtıcı bir şekilde, Otto'nun deyimiyle "durumum" karşısında tek bir gözyaşı bile dökmemişti (sevinçli olanlar hariç). Bunun yerine, ilk torununu heyecandan başka bir şeyle karşılamamıştı.

Beni şaşkına çevirmişti. Ama bir süre sonra annemin neden her zaman arkamı kolladığını anlamıştım. Başkalarının fikirlerinin ve tavsiyelerinin ne kadar acı verici olabileceğini biliyordu, çünkü tüm hayatım boyunca bunları kendisi de duymuştu.

Şimdi anladım.

Ailemle yediğim bir Pazar öğle yemeğinde biri Nicole'ün saçlarının alışılmadık kıvılcık renginden bahsetmezse olmazdı. "Babası kıvılcık saçlı. Öyle olmalı," demişti Otto birden fazla kez, hikayeyi anlatmamı umarak.

Ama Nicole'un ailesi özeldi. Bir gün gerçeği duyacak yaşa geldiğinde, ona babası olacak yabancıyla tanışma hikayemi ve hamile anladığımda onu nasıl aradığımı anlatacaktım. Ona onun iyi bir adam olduğunu ama sadece buradan geçtiğini söyleyeceğim. Nicole bu hikayeyi duymadan önce kimse duymayı hak etmiyordu.

Ve o zamana kadar belki hayatımda başka iyi bir adam olurdu. Bir kız hayal kurabilir.

"Birini hak ediyorsun," derdi Benito bazen. "İkimiz de hak " "O zaman benim adamım ve senin kadının nerede?"

"Dışarıda bir yerdeler," diye ısrar ederdi.

Çoğu gün ona gerçekten inanmıyordum. Yeni yürümeye başlayan çocuğu olan biri için biriyle çıkmak pratik değildi. Bunun beni rahatsız etmesine bile izin vermedim.

Benito'ya gelince, o da bir kez aşık olmuştu. Ve ben onu mahvetmiştim. Eğer dışarıda herkes için birileri olduğu konusunda haklıysa, bunu benden daha çok hak ettiğine emindim.

Bu arada, Benito benim tek sırdaşımdı. Hayatımı değiştiren ilişkimin ayrıntılarını biliyordu, çünkü hamile olduğumu öğrendiğimde Dave'i aramama yardım edecek birine ihtiyacım vardı. Ben kolluk kuvvetlerinde olduğu için iyi bir seçimdi.

Ayrıca, tüm kusurlarına rağmen, ikizim bir kasaydı.

Saat sabaha doğru ilerlerken, Dave'in yontulmuş yüzünü ve parmaklarımın altındaki gergin kaslarını hissetmek için kendime kısa bir süre izin verdim.

Sonra uyudum.

Dokuzuncu Bölüm

Dave

"TANRIM, VERMONT'U SEVIYORUM."

Bunu kiralık arabam güzel bir virajlı yolda bir virajı daha alırken söyledim. Camları indirmiştim ve yolcu tarafına baktığımda, koyunların otladığı çimenli bir yamaç gördüm. "Bak! Şunu görüyor musun?"

Takım arkadaşım Leo Trevi yolcu koltuğundan "Baa-aaa," diye cevap verdi. "Cidden, burası bir seyahat dergisinin içinden geçmek gibi. Bu geziyi kim seçti ki?"

"Ben, bu sefer. Ama iki yıl önce burada sekiz haftalığına bir kulübe kiralamıştık. Kimin fikriydi unuttum. Bayer'in olabilir mi? Tekrar bulabilmek için kiralama şirketinin kartını saklamıştım." Marbury'ye doğru dönmek için yavaşladım ve sinyal lambasını yaktım. Bir refleks; görünürde başka araba yoktu. Ve koyunlar sinyal verip vermediğini umursamıyordu.

Dün Vermont'a iki yıl sonra ilk kez geri dönmüştüm. Buranın hafızamdaki kadar güzel görünmeyebileceğini düşünmüştüm. Endişelenmemeliydim. New England'ın bu engebeli küçük köşesi hatırladığım kadar harikaydı.

Vermont da aynıydı. Ben olmasam bile. "Bu tatile çok ihtiyacım vardı," diye itiraf ettim. "Ve geçen yıl çocuklar beni Carolinas'a golf oynamaya gitmeye ikna ettiler. Ben de bu yıl bir adım attım ve Castro beni bir daha buna zorlamasın diye bu planları yaptım."

Çaylak kıs kıs güldü. "Büyük bir golfçü değil misin?"

"Hayır. Sen?" Trevi'yi o kadar da iyi tanı mıyordum. Ekibe katılalı altı aydan az . İyi bir adamdı ve onu severdim. Ama pek fazla ortak noktamız yoktu. O Long Island'lı bir üniversite öğrencisiydi. Bense Detroit'in yanlış tarafından gelen bir kabadayı. Ayrıca ondan yedi sekiz yıl öndeydim.

"Ben Long Island'lıyım. Herkes golf oynar. kabul ederim, ister etmem." "Senden hoşlandığımı biliyordum."

"Bu harika olacak. Sinek balıkçılığı var mı demiştin?"

"Evet, yarın için bize bir rehber tuttum. O'Doul'u kürek çekerken hayal edebiliyor musun? Bu bir manzara."

Çaylak güldü. "O resimleri birinin telefonunda gördüm. Akşam yemeğinde balık mı yiyeceğiz?"

"Ne yakaladığınıza bağlı. Eğer ısırın bir şey yoksa, onun yerine bara gideriz."

"Bana şu barmenden bahset," diye Leo. "Bu kadın Z... Zoe'ydi, değil mi?"

"Zara. Ama artık orada çalışmıyor." "Yazık."

Gerçekten öyleydi. Çocuklar hâlâ o yaz Zara'yla kaç gece ortadan kaybolduğum konusunda benimle uğraşmaktan hoşlanıyorlardı. Dün gece onu aramak için doğruca The Mountain Goat'a gittiğimi bilselerdi, kışlarıyla gülerlerdi.

Ama Zara dün gece Goat'ta değildi. İçeri girdiğimde bara bakan genç bir çocukla karşılaştım. Hâlâ üst katta oturup oturmadığını sorduğumda, artık oranın kendisine ait olduğunu söylemişti. "Amcasına sor, sahibi," diye önerdi.

İşte şimdi garip bir konuşma oldu. *İki yıl önce, yeğenin ve ben seks için bir araya gelmeyi severdik. Numarasını alabilir miyim?*

Leo radyoyla oynadı, çünkü radyo istasyonunu kaybediyorduk. Vermont'ta bu hep olurdu çünkü dağlar radyo sinyallerini engellerdi. Cep telefonu hizmeti de çok zayıftı. Vermont'un bu özelliğini *severdim*. Burada fişi çekmek zor. Gerçekten başka seçenek yoktu.

Bu yıl gayri resmi takım kaçamağının kontrolünü ele almıştım ve tüm zaman boyunca burada kalan tek kişi ben olacaktım. Takım arkadaşlarımdan birkaçı

-Leo da dahil- son iki yıldır çiftleşmişlerdi ve eşleri ve aileleriyle baş başa tatil yapmak istiyorlardı. Aslında Leo balayından yeni dönmüştü.

Karım ya da ailem yoktu ve asla da . Bu yüzden kendimi bu gezinin organizatörü olarak ayarladım. Kulübeyi kendi adıma kiralamıştım ve planım hangi takım arkadaşım gelirse onunla birlikte yürüyüş yapmak ve balık tutmaktı.

Dün öğleden sonra kulübeyi kendim açtım. Sonra biraz alışveriş yaptım ve kendimi The Mountain Goat'ta bira içmeye götürdüm. Bu sabah erkenden çıkıp bir şelaleye doğru küçük bir yürüyüş yaptım ve akan suyun yanında paket yemek yedim. Ardından bu yaz omzum üzerinde çalışacak yeni bir fizyoterapisti görmek için Burlington'a gittim. Takımla yaptığım anlaşma buydu; terapiye devam edecektim.

Daha sonra Leo'yu almak için küçük Burlington havaalanına gittim. İki takım arkadaşımız daha bu gece birlikte gelecekti. Ve yarınki balık avı için tüm planlar yapılmıştı. Harika vakit geçirecektik.

"Hey, orası nasıl bir yer?" Yol bize Winooski Nehri'ni göstermek için kıvrılırken Leo aniden sordu.

Kafamı kaldırdığımda iki yıl önce orada olmayan birkaç yol kenarı işletmesi gördüm. "Aslında bunlar yeni." The Gin Mill adında büyük ve yeni bir bar vardı. Ve -ayrıca kullanışlı- The Busy Bean adında bir kahve dükkânı.

"Durabilir miyiz?" Leo sordu. "Biraz bir şeyler içebilirim." "Elbette."

Fren yaptım ve çakıllı otoparka döndüm. Bir otoparka yanaştım. Bar ile kahve dükkânı arasındaki boş bir yerde motoru durdurdum. Arabadan indiğimde bacaklarımdaki sertlikten dolayı inledim.

"Orada her şey yolunda mı, ihtiyar?" Trevi benimle alay etti.

"Ben iyiyim," dedim çabucak. Eskiden ben de Leo gibiydim, ağrıyan eklemlerin nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Otuz iki yaşında, yirmi yıllık büyük atletik çabalardan sonra, vücudum her zaman istediğim gibi davranmıyordu. Telefonumu elime aldım ve resepsiyona baktım. Dört bar - Vermont'ta neredeyse eşi benzeri görülmemiş bir şey. "Sen içeri gir, ben Bess'i arayacağım."

"Ona sevgilerimi ilet." Leo arabanın kapısını kapattı.

"Yapacağım." Leo'nun menajerliğini başka biri yapmasına rağmen, herkes küçük kız kardeşim Bess'i tanırdı. Bir menajer olarak, müşterileri ve tanıdıkları tarafından hem sevilir hem de korkulurdu. Büyük bir kişiliği vardı. Ve ona bir telefon borcum vardı.

Leo gözden kaybolurken, telefonumdan onun adına tıkladım ve bekledim. Ben yürüyüşteyken Bess bana üç mesaj bırakmıştı. Onu henüz geri aramamıştım çünkü bana vereceği haberler konusunda endişeliydim ve yürüyüşümü mahvetmek istemiyordum.

Beklerken kendi kendime ıslık çaldım, telefonum geldiğinde kimin kesileceğini merak ediyordum. Benimle konuşmak için telefondaki kişiyi ekeceğini biliyordum, iki nedenden dolayı. A) Ben onun en büyük müşterilerinden biriydim. B) O benim küçük kız kardeşimdi.

"Davey!" diye bağırdı. "Tatil nasıl gidiyor?"

"Bu harika," dedim ona. "Bir ara sen de denemelisin."

"Ne zaman? Her zaman sezonda bir spor dalı ve işimi daha da zorlaştırmak için elinden geleni yapan bir sporcu vardır."

"Bugün bok listende kim var?" Oyalayarak sordum. "Michaels. O salak dün gece alkollü araç kullanmaktan ceza aldı."

"Hayır!" "Hayır!" dedim. Beyzbol müşterilerini hiç takip etmiyordum ama alkollü araç kullanmak ablamın başını ağrıtabilirdi. Hem de tam sezonun ortasında.

"İşte benim haftam böyle geçiyor. Ama Chicago'ya uçup onun kışını tekmelemeden önce, senin için bazı rakamlarım var, ağabey."

Yutkun. "İyi mi?" Ligin bana ne tür bir sözleşme uzatma teklif ettiğini duymak için gergin olduğumu itiraf edecek kadar erkektim. Otuz iki yaşındaydım ve yaşımla ilerliyordum. Ve sezon sonrası sakatlığım yüzünden birçok kritik maça çıkamamıştım.

Takımım Stanley Kupası finallerine kadar gelmişti. Ve beşinci maçta kaybetmişti. Ben koltuklarımdan izlerken. Yani bu büyük bir serserilikti.

Sakatlanmadan önce istatistiklerim mükemmeldi. Ancak son görüşmemizden biraz daha az mükemmeldi. Ve otuz iki yaş bir hokey oyuncusu için yaşlı olmasa bile, o yöne doğru gidiyordu.

"Evet, rakamlar iyi," dedi Bess. "Ama bunu bir kez daha düşünmen gerekecek. Sana iki yıl için on milyon bile teklif ediyorlar. Ya da on iki milyondan üç yıl."

"On iki mi?" Gücenerek bağırdım. "İki yıl sonra değerim yüzde *altmış* daha mı az olacak?"

"Matematikte iyi iş çıkardın, ağabey. Ama bu o anlama gelmiyor," dedi kararlı bir şekilde. "Stratejik olmak onların işi, tamam mı? Hugh akıllı bir adam ve maaş sınırı konusunda çevik olmak zorunda. Size iki yıllık sözleşme imzalatmak onu çevik kılıyor. Ve eğer üç yıllığı kabul edersen, o zaman kendine biraz para kazandırmış olur. Ama bu senin seçimin, D. Bunu iyice düşünmeni istiyorum."

"Sence onu on beş yaşında üç yıla çıkarma şansımız yok mu?"

Kız kardeşimin ani sessizliği her şeyi anlatıyordu. Son sözleşmemin *dört* yıllık olduğundan bahsetmiyorum bile. Yaşlanmak berbat bir şey.

"Açıkçası on beş için bastırdım," dedi sonunda. "Ama şu anda yapabileceklerinin en iyisi bu."

Ahh. Kız kardeşim genel müdürü "sıkıştırdığını" söylediğinde bu, adamın kolunu acıtacak kadar sert büküğü anlamına geliyordu. Kimse Bess'ten daha sert bir pazarlıkçı olamazdı.

"Bugün hiçbir şeye karar vermek zorunda değilsin," dedi, sesi yumuşaktı. "Biraz zaman ayır, hedeflerin hakkında düşün. Ve Davey, bunu kişisel algılamaman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Yeni sahip, franchise'ı kârlılığa döndürmek için elinden gelen her şeyi yapıyor ve takım-"

"Bir sürü yetenekli forvet var," diye bitirdim. "Anladım." Gerçekten ben de anladım. Yedek kulübemizde daha fazla derinlik olmasını dilediğim pek çok sinir bozucu yıl olmuştu. Şimdi nihayet buna sahiptik ve eğer maaşım azalıyorsa çok yüksek sesle .

Ne pislik, değil mi? Her iki kontratla da çoğu insanın hayatı boyunca kazanamayacağı kadar çok para kazanacağım.

"Her şey *yolunda*, tatlım. Çoğunlukla sağlıklısın ve büyükler ligindeki on birinci yılına giriyorsun. Koçun seni takdir ediyor ve takım arkadaşların da öyle."

Çoğunlukla sağlıklı. Omzumdaki son sakatlık genel müdürümün kafasını kurcalayacaktı. Muhtemelen tekrarlamasından endişe ediyordu. Kahretsin, bir zayıflığım olmasından nefret ederdim.

"Sen şanslı bir adamsın Davey," dedi kız kardeşim.

"Biliyorum," dedim, Leo'nun gitmeye hazır olup olmadığını merak ederek kafenin kapısına baktım. Şimdi huysuzdum, zengin adam paralarından birkaçını bir fincan kahve ve bir kurabiyeye harcamakla ilgilenmiyordum. "Bunu düşüneceğim, Bess."

"Kara düşünme."

"Yapmayacağım," dedim gülerek. "Söz veriyorum."

"Bugünkü PT randevuna gittin mi?" "Elbette gittim. Dırdır etmene gerek yok."

Diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Tamam. Git tatilinin tadını çıkar."

"Bize katılabilirsin, biliyorsun," diye işaret ettim. "Boş bir hafta sonunuz olursa Detroit'ten Burlington'a bir uçuş ayarlayın. Her gün bir tane var. Kontrol ettim. Ve yerimiz var."

"gelse yapardım. Ama söndürülmesi gereken yangınlar ve yapılması gereken anlaşmalar var."

Yaz mevsimi onun yoğun dönemi idi, birbirimizi hiç görmememizin nedenlerinden biri de buydu. Yaz benim tek boş zamanımdı. "Kendine iyi bak."

"Ben de seni seviyorum. Görüşürüz!" *Tıklayın.*

Kız kardeşimi Michigan'daki ofisinde, kulaklığı takılı halde hayal ettim. Hiç şüphesiz benim çağrımı kapatmış ve doğrudan başka bir çağrıya geçmişti. Zaman meşguldü. Bir gün hokeyden emekli olma ihtimali bana soğuk terler döktürse bile, bunun tek faydası ailemdeki tek kişiyle daha fazla zaman geçirmek olacaktı.

Leo bir kurabiye yiyerek kafeden çıktı. "Hey!" dedi gülümseyerek. "Bunlardan birine ihtiyacın var. Paylaşmayacağım."

"Tatlılardan hoşlanmıyorum."

"Öyle diyorsun ama bunun tadına bakmadın. Bu yulaf ezmesi kuru üzüm." Diğer elindeki fincandan bir yudum aldı. "Ve kahve çok güzel."

"Hazır mısınız?" Dedim, Bess'in haberlerinden dolayı kahveyi umursamayacak kadar huysuzdum.

Leo arabadan birkaç adım ötede durdu. "Cidden oraya girmeyecek misin?"

Başımı salladım.

Kaşlarını çattı. "Bence yapmalısın." "Nedenmiş o?"

"Şey..." Kahve dükkânının kapısına baktı ve gizemli bir şekilde gülümsedi. "Bu konuda bana güvenebilir misin? İçeri gir ve bir kahve al."

"Neden?"

Leo omuz silkti ve bana yine o tuhaf gülümsemesini takındı. "Deli olduğumu düşünmene izin vermeye hazırım. Sadece git. Dükkân gerçekten harika zaten. Görmelisin."

Bu çaylak için büyük bir baskıydı. Sinirlenmişim ama ilgimi de çekmişti. Bir şekilde ayaklarım The Busy Bean'in kapısını işaret etti ve ondan uzaklaştım.

Kulübeyi andıran binaya girdiğimde kapıdaki zil çaldı. Leo bir konuda *haklıydı*; burası serindi. Kahve dükkânının nehre bakan büyük kurşun camlı pencereleri ve geniş, çam döşeme tahtaları üzerine dizilmiş antika, uyumsuz masa ve sandalyeleri vardı.

Tarzı hem rahat hem de biraz tuhaftı. Duvarlar sıcak tuğla rengine boyanmıştı, ancak kirşler kara tahta gibi siyahtı ve birileri onları çizgi film figürleriyle süslemek için çok zaman harcamıştı.

kahve içenler ve sözler. İlk gördüğümde şöyle yazıyordu: "Sahipsiz çocuklara bir duble espresso ve özel ihtiyaçları olan bir köpek yavrusu verilecektir."

Çok komik.

Kahve barının tepesinde Brooklyn'in hipster kafelerinden birine benzeyen kalın, çinko bir tezgah vardı. Kurabiye ve hamur işleriyle dolu cam vitrinler vardı.

Ama sonra odanın diğer tarafına baktım ve dekoru tamamen unuttum. Çünkü Zara tam orada, tezgâhın arkasındaydı. Saçlarının uzun boynuna dökülüşünü fark ettiğim anda vücudum beklenmedik bir sıcaklıkla kızardı. Sonra döndü ve yüzünü görebildim.

Ve, *vay* canına. Hatırladığım kadar güzeldi. Daha fazla değil. Pencereleden süzülen akşamüstü güneşi yüz ifadesini hatırladığımdan daha yumuşak yapmıştı. Gür saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı ve kasanın yanına kâğıt bardakları dizerken mırıldanıyordu. Onu son gördüğümünden daha yumuşak görünüyordu. *Yemyeşil* kelimesi aklıma geldi.

"Zara-olmaz!" Sıradan olamayacak kadar şaşırmış bir halde ağzımdan kaçırdım. Hızla tezgâha doğru ilerledim ve o da gözlerini kaldırdı. "Şehre geri döndüm ve seni The Mountain Goat'ta aradım." *Vermont*'a gelir gelmez eklemiş olabilirim. "Artık burada çalıştığımı bilmiyordum. Numaralarımızı değiştirmeliyiz."

İşte o zaman yüzünün solgunlaştığını fark ettim. Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. Beni tanıdığı çok açıktı. Ama bir şey söylemeden önce uzun bir süre geçti. Ve sonunda söylediğinde, beklediğim gibi değildi. "Kartvizitiniz var mı?"

"Elbette?" Cüzdanımı karıştırdım ve bir tane çıkardım. Otomatik olarak uzattım, hâlâ bana neden hayalet görmüş gibi baktığını anlamaya çalışıyordum. Hayatta iki şeyde hâlâ iyiydim; gol atmak ve insanları okumak. Ve Zara'nın yüzünde gördüğüm şey bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Korku.

Bunu anlamaya fırsatım olmadı çünkü kartımı aldı ve bana arkasını döndü. Sonra hızla uzaklaştı ve daha önce fark etmediğim bir yan kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Kapı arkasından çarparak kapandı.

Bir an için orada aptal gibi durdum ve ne olduğunu merak ettim. Ve geri dönüp dönmeyeceğini.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu başka bir ses.

"Um..." Diğer kadınla yüzleşmek için dönmem biraz zaman aldı. Gülümseyen güzel bir sarışındı ama Zara'nın az önce kaybolduğu kapıya da gizlice bakıyordu. "Peki, emin misin?" Sersemliğimi üzerimden atmam bir an daha aldı. "Küçük bir Fransız rostosu alacağım."

Bir dakika sonra elime bir fincan kahve tutuşturdu. Biraz tanıdık geliyordu ve onu daha önce bir yerde gördüğüme emindim. Ona beş dolarlık bir banknot uzattım ve üstünü saklamasını söyledim. Sonra ön kapıdan çıktım.

Leo kiralık arabaya yaslanmış, kahvesini yudumluyordu. "Bu kadar çabuk mu döndün? O değil miydi? Sarışının siyah saçlı güzele 'Zara' dediğini duydum ve senin kızı bulduğumu sandım."

Arabanın anahtarını avucumda tarttım, hâlâ az önce yaşadığım tuhaf etkileşimi anlamaya çalışıyordum. "Oydu. Ama beni gördüğüne pek sevinmiş benzemiyordu."

Leo'nun yüzü düştü. "Kahretsin. Özür dilerim, dostum."

Ben de öyleydim ama aynı zamanda gerçekten çok merak ediyordum. "Bir dakika yürüebilir miyiz?"

"Tabii ki." Kurabiyesinin geri kalanını ağzına attı ve ben bar ile kahve dükkânı arasında görünen nehir kıyısına doğru ilerlerken beni takip etti. Bu binalar belli ki eski bir değirmenin parçasıydı. Aşağıdaki nehirden faydalanmak için konumlandırılmışlardı.

Nehir kıyısı bakımlı bir araziydi, özenle biçilmiş çimler uzaktaki su hattına kadar uzanıyordu. Oraya buraya ekilmiş çiçek kümeleri vardı. Nehre ulaştığımızda, kıyı boyunca yürümek için döndük.

Su, ortasındaki kaya gruplarının etrafında kıvrılıyordu. Ve uzakta, kolluk giymiş bir balıkçı oltasını sığlığa atıyordu.

Nehir sağa doğru kıvrıldığında yeni bir manzarayla karşılaştım. Vermont'taki en güzel manzara yaklaşık elli metre ötedeydi. Zara tek başına bir bankta oturmuş, elindeki kartviziti incelerken çenesini aşağı doğru eğmişti.

"İşte orada," diye fısıldadı Leo.

"Evet. Benden kartımı istedi ve sonra kapıdan kaçtı." Leo yürümeyi bıraktı. "Bu biraz garip."

"Şaka yapmıyorum." Hiç mantıklı gelmedi.

Elini omzuma koydu. "Ben oturacağım." Nehir kıyısındaki düz bir kayayı işaret etti. "Georgia'yı kontrol edeceğim. Sen de

Zara ile konuşabilirsin belki?"

"Evet. Bunu yapacağım." Genelde beni görmek istemeyen kadınların peşinden koşmazdım. Ama onun kartımı inceleme şekli -sanki evrenin sırları orada yazılıymış gibi- kesinlikle merakımı uyandırdı.

Çimenlere doğru ilerledim. Beni henüz fark etmemişti. Tasarım gereği, ona verdiğim kartta çok az şey vardı - sadece kız kardeşimin benim adıma kontrol ettiği bir iş e-posta adresi ve Bess'in ofisine giden bir telefon numarası. Özel ilgimi hak etmeyen insanları başından savmak için tasarlanmış bir karttı. Zara'ya karta eklemesi için gerçek numaramı verecektim ama ben fırsat bulamadan kaçıp gitmişti.

Yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım, çünkü kendi kafasının içinde kaybolmuş gibiydi. "Merhaba."

İrkildi ve o muhteşem yüzünü bana doğru çevirdiğinde gözleri nemli görünüyordu.

Sarsılmış görünen birini sıkıştırmak istemediğim için bankın birkaç adım ötesinde durdum. "Sen iyi misin?"

Zara zorlukla yutkundu. "Hayır. Pek sayılmaz." Bu soruya dürüstçe cevap vermesi için Zara'ya güvenin.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Gitmemi ister misin?"

Yavaşça başını salladı. "Bir dakika oturmanı istiyorum.

Tabii bir yere kaçmıyorsan." "Biraz zamanım var," dedim yavaşça.

Derin bir nefes aldı ve bu nefes titreyerek çıktı. "Bu uzun sürmeyecek. Oturun."

Oturdum.

"Bugün kahve dükkanına gelmeni beklemiyordum. Şok oldum." İnce elleri kartvizitimi aralarına sıkıştırdı ve zamanda iki yıl geriye gittim. O elleri vücudumda gezdirmiştim, seviştikten sonra göğsümde rahatlatıcı bir gezinti yapmıştı. Hiç kimseden ondan aldığım kadar zevk almamıştım. Ne daha önce, ne de o zamandan beri.

Ama şimdi bir şeyler yanlıştı. Bunu hissedebiliyordum.

"Bu senin kahve dükkanın mı?" Kendimi şimdiki zamana geri getirmeye çalışarak sordum. "Artık amcan için Keçi'yi işletmiyor musun?"

Çabucak başını kaldırdı. "İyi hafıza."

"Kim unutabilir ki?" İçini kemiren gerginliği dağıtmak umuduyla ona gülümsedim.

Yine de işe yaramadı. Aksine, yüzü daha da ciddileşti. "Artık bar işletmiyorum çünkü geceleri evde olmam gerekiyor. Kahve dükkânının saatleri daha uygun."

"Eminim." Nehirden gelen tatlı bir esinti, saçlarının dallarını yüzüne doğru sürüklüyordu ve ben uzanıp onları süpürmek için can atıyordum. Ama bir şey beni engelledi.

"Bak," dedi Zara, telefonunu almak için cebine uzanırken. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

O zaman bile, bunun tahmin etmemiştim.

Ekrana dokundu. Sonra derin bir nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Bu Nicole. On beş aylık."

Beynim henüz hesap yapmasa da telefonu aldım. Ekranda battaniyeye sarılmış bir bebek fotoğrafı vardı. Bakır kuruş renginde saçları vardı.

Tıpkı benim küçüklüğümde olduğu gibi.

İşte o zaman anladım. Boğazım aniden kapandı. Dünya biraz karıştı ve kulaklarımda nabzımın sesini duydum. "Sen..." Kekeleydim. "Yani..." Midem dibe vurdu. Sanki sadece o fotoğraftan kaçınarak gerçeği ortadan kaldıracakmışım gibi telefonu Zara'ya doğru ittim.

"Ben çok..." Duyulabilir bir yutkunma sesi çıkardı. "Özür dilerim. Bunu sana söylediğim için..." Güçlkle yutkundum. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Kim olduğunu bile bilmiyordum."

"Ama bu mümkün *değil*." Zihnim döndü. Bir çocuk. *Çocuk mu?* Böyle bir şey olamazdı. "Prezervatif kullandık." Kelimeler ağzımdan çıkarken bile kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyordum. Prezervatifler her zaman başarısız olur.

Zara'nın ifadesi karardı. "Elbette onları kullandık. *Çoğunlukla*."

Sırtımda tüylerim diken diken oldu. "Tamam," dedim yavaşça, hâlâ yetişmeye çalışıyordum. Bu daha önce hiç başıma gelmemişti. Ya da tanıdığım hiç kimsenin başına gelmemişti. Bir keresinde bir takım arkadaşımın da böyle bir durumla karşı karşıya kaldığını ama bunun yanlış alarm olduğunun ortaya çıktığını hatırladım. "Yani..." Sertçe yutkundum. *Düşündüm*. Bess şu anda ne yapardı? "Benim bir avukatım var. Babalık davalarını bilir. DNA testleri. Onu arayacağım." Bu sözleri söylemek bile her yerimi üşüttü. Birinin *babası* olamazdım. Ne çılgınca bir fikir.

Yanımdaki Zara küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı. "Avukatına ihtiyacım yok," diye . "Kimseye dava açmıyorum. Bunu söylememin nedeni bu değil.

sana bunu."

"Neden o zaman?" Hiç düşünmeden sordum.

Gözleri kocaman oldu. "Çünkü yapılacak en *doğru şey* bu. Neredeyse iki yılımı ailemin sorularını savuşturarak geçirdim. Onlara babasının kim olduğunu söylemedim, çünkü sizden önce kimsenin bunu bilmeye hakkı yoktu." Çabucak ayağa kalktı. "Bir şey değil."

Ağzım hala açıkken, ayağa kalktı ve koşarak ağaçların arasında kayboldu.

Onuncu Bölüm

Zara

Sanki biri kırımın altında ateş yakmış gibi eve KOŞTUM. Bu hareket gerginliğimi ve korkumu üzerimden atmama yardımcı oldu. Adımlarımı uzatarak, kardeşimin arazisine geri dönene kadar yol boyunca koştum. Koşmak artık anne olmadan önce olduğundan daha farklı hissettiriyordu. Öncelikle, eskisinden daha fazla koşuyordum. Cin Değirmeni'ne yaklaştığımda, zıplamayı durdurmak için kollarımı göğüslerimin altında kavuşturdum.

Son iki yılda çok şey değişmişti. Ve şimdi başka bir tektonik değişimin gerçekleşmekte olduğunu ve bunun geldiğini göremediğim için dehşete düşmüştüm.

Nefes nefese The Gin Mill binasının yan tarafına, özel girişin olduğu yere gittim. Kapıdan içeri girdikten sonra merdivenlerin dibinde durup derin nefesler aldım. Annem yukarıda Nicole ile birlikteydi ve beni bekliyorlardı. Ama oraya çıkıp çocuğumun önünde panik yapamazdım. Annemle aynı seviyeye gelemeyecek kadar sersemlemiştim.

Üçüncü merdivene oturdum ve sakinleşmeye çalıştım. Kartvizit hala elimdeydi, bu yüzden bir kez daha inceledim.

David Beringer
Brooklyn Bruisers

Bir hokey sopası ve diskin çizgi çizimi vardı. Bir de telefon numarası ve e-posta adresi. Benito - Dave'i aramama yardım etmek için gösterdiği onca çabadan sonra - bir zamanlar takıldığım kişinin soyadını nasıl hecelediğini öğrenmek isteyecektir.

Bu bilgiyi elimde tutuyor olmak ne kadar da gerçek dışı bir duyguydu. Bu sabah uyandığımda, Dave'i bir daha asla göremeyeceğime inanıyordum. O kafeye girmeden önceki an, aklım bir düzine başka şeydeydi.

Bugün görmeyi beklediğim son kişi, yeşil gözleri her zaman içime bakan kişiydi. Bir an için gözlerime bile güvenmemiştim. *İki yıl*. Onu en son gördüğümünden beri bu kadar zaman geçmişti.

İlk sonbaharda, hamileyken, kalabalıklar içinde onu arardım. Barmenlik vardiyalarım sırasında The Mountain Goat'un kapısı her açıldığında, küçük bir beklenti çırpınışı hissederdim. Bara giren erkekleri tarar, kıvılcık-kahverengi saçları ve seksi gülümsemesiyle bir parıltı arardım.

Hiç gelmedi. Ve sonunda aramayı bıraktım. İş değiştirmek beni bu alışkanlıktan kurtardı. Sonunda onun geri gelmeyeceğini kabul ettim ve bununla barıştım.

Gerçi ailem hiç bilmiyordu. Ayrıntıları kendime saklamamdan nefret ediyorlardı. Ağabeylerim ve iki İtalyan-Amerikan amcam, hepsi kimi öldüreceklerini bilmek istiyordu. Amcalarımın deyimiyle herkes "beni hamile bırakan" adamdan bir parça koparmak istiyordu.

Bu cümle bende çılgılık atma isteği uyandırdı.

Dave gitmişti ve tek sırdaşım olan Benito bile onu bulamamıştı. Elimizde sadece bir adı, benim berbat hafızamın onun soyadına dair zayıf denemeleri ve Brooklyn vardı.

Brooklyn'de iki buçuk milyon insan var. Birkaç tane de Dave var.

Ve her neyse, bir yabancından hamile kalmak oldukça aptalca bir şeydi. Ama bu *benim* aptallığımdı. Dave'i unutmuştum. Ya da -onu gerçekten unutamasam bile- yeniden ortaya çıkmasını beklemeyi bırakmıştım. Zaman geçtikçe, çocuğunu asla tanıyamayacağı ve sürpriz bir çocuğun hoş karşılanmayacağı fikriyle barışmıştım.

Görünüşe göre son konuda haklıymışım.

Yukarıda çocuğum onu seven ebeveynini beklerken, ben merdiven boşluğunda oturmuş biraz deliriyordum.

Kartviziti cebime koyarak ayağa kalktım ve derin bir nefes daha aldım. Sonra merdivenlerden ikinci kata çıktım. Kardeşimin büyük ölçüde tamamlanmış evinin kapısını açtığımda annemi mutfak masasında oturmuş, Nicole'ü de kelepçeli sandalyede buldum. Bebeğin önündeki plastik paspasın üzerinde Cheerios ve özenle kesilmiş üzümmler vardı.

"Annem geldi!" diye şarkı söyledi annem ben odaya girerken. "*Merhaba anne de!*"

Küçük kızım ağzını açtı ve sevinçle çığlık attı. "Bu da işe yarıyor," dedi annem gülererek.

Nicole on beş aylık olmasına rağmen henüz konuşmamıştı. Dürüst olmak gerekirse endişelenmeye başlamıştım. Ama çocuk doktoru paniklemeden önce birkaç ay daha beklememi söyledi.

Kızımın yüzünü görmek beni rahatlatmıştı. Omuzlarımda taşıdığım gerginlik, onu başının üstünden öpmek için odanın karşısına geçtiğimde kayboldu. Tombul kollarını bana doğru kaldırdı ve ben anneme baktım. "Yeterince yedi mi?"

"Bu her zaman yapar," dedi annem neşeyle.

Ellerimi Nicole'ün kollarının altına soktum ve onu kucaklamak için yukarı çektim. Yaz mevsimi olduğu için çıplak ayak parmakları belimde mutlu bir şekilde kıpırdandı. "Merhaba hanımefendi," diye fısıldadım. "Büyükannen için iyi uyudun mu?"

"İyi sayılır," dedi annem. "Kırk beş dakika."

"Ah, pekala." Daha sonra huysuzlaşacak ama yatma vakti geldiğinde hemen sızacaktı. "Teşekkür ederim," dedim anneme. "Bugün hayatımı kurtardın."

"Stresli bir gün müydü?" diye sordu.

"Evet." *Tahmin bile edemezsin.* Ama annem Busy Bean'in o sabah elektriğinin kesildiğinden bahsediyordu. Audrey ve ben bütün günü soğutulmuş ürünlerimiz için endişelenerek ve arkadaşlarımızdan yardım isteyerek geçirmiştik. Sorun bir saat öncesine kadar çözülememişti.

Ne aptalım, bugün olabilecek en stresli şeyin bir elektrik kesintisi olacağını düşünmüştüm. Sonra Dave ortaya çıktı.

Dave'in aniden ortaya çıkışını anneme söylemediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Bana verdiği kart cebimi yakıyordu. Ama bu konuda konuşmaya hazır değildim. O adama hayatının şokunu yaşatmıştım, o da bana aynısını kahve dükkanına gelerek yaşatmıştı.

İkimizin de bir tür soğuma dönemine izni vardı, değil mi?

Dave'in hemen bir avukattan bahsetmesi beni ürpertti. Neredeyse adamın kafasını koparacaktım. Ama insanlar her zaman doğru şeyi söylemiyor.

Şok geçirdiklerinde. Kendime bunu söylemeye devam edecektim. *Lütfen hıyarın teki olma*, diye özel olarak yalvardım. *Ve eğer öyleysen, genetik olmasa iyi olur*.

Annem masadan Nicole'ün yemeğinin parçalarını siliyordu. "Ben yere bakayım," dedim çabucak. Nicole'ün her yemeğinden sonra, mutfağım sanki masada yerin yakınında küçük bir yiyecek bombası patlamış gibi görünüyordu.

"Ben hallederim," dedi annem, eğilip ıslak bir kâğıt havluyu ahşap zemin üzerinde gezdirirken. Annem çoğunlukla bekâr bir anne olarak beş çocuk büyütmüştü. Şimdi de haftada yirmi saatten fazla Nicole'e bakıcılık yapıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim iç çekerek. Ailemin artık benim için bu kadar çok şey yapmak zorunda kalmayacağı günü dört gözle bekliyordum. Şimdiye kadar burada yaşamama izin verdiği için Benito'ya borçluydum. Busy Bean'i bana piyasanın altında bir fiyata kiraladığı için Alec'e borçluydum ve her hafta saatlerce ücretsiz bebek bakıcılığı yaptıkları için Alec ve anneme borçluydum.

Aileme borçlu olmaktan bıkmıştım. Ama avukat tutup nafaka için Bay David Beringer'in ("e" ile yazılıyor, lanet olsun!) peşine düşmektense onlara sonsuza dek borçlu kalmayı tercih ederim.

"Zara," dedi annem nazikçe. "Her şey mı?" Yüzümdeki çatık kaşları kovdum. "Uzun bir gündü."

"Eğer daha fazla zamana ihtiyacınız varsa, ben..."

"Hayır, ben iyiyim. Yardımınız için teşekkürler." Nicole'ü kalçamda zıplattım. Küçük ellerinden biri sol göğsümü yoklamaya başlamıştı bile. Bebeğim emzirmek istiyordu. Onu Benito'nun L şeklindeki kanepesine götürdüm ve en sevdiğimiz köşeye oturttum.

"Pekâlâ," dedi annem, tezgâhın üstünden çantasını alarak. "O zaman kapanmadan önce postaneye gideceğim."

"Güle güle anne. 'Hoşça kal büyükanne' de!" Sonunda bize bir kelime söylemesini umarak Nicole'ü dürttüm.

Onun yerine gömleğimi tuttu, göğüslerini avuçlamak istiyordu. Annem bize gülümsedi ve gitti.

Gömleğimi çekiştirdim ve emzirme sütyenimin klipsini açtım. "bakalım, şampiyon."

Nicole göğsümü iki eliyle kavradı ve küçük ağzı hemen çalışmaya başladı. Gözleri kapandı ve yumuşak yanağını koluma yasladı.

Kalbimdeki merakla küçük kızıma baktım. Artık sütünü damlatmaz bardaktan içiyordu. Emzirmek artık gerekli değildi, gerçekten. Ama henüz vazgeçmeye hazır değildim. İlk günlerde, çok korktuğumda, yorulduğumda ve annelikte berbat olacağımdan emin olduğumda, emzirmek beni her zaman sakinleştiren şeydi. Çocuğum her gün benim bedenimden besleniyordu. Ve ona verdiğim sütle deli gibi büyüdü. Telaşlandığında onu göğsüme götürüyordum ve her şey yoluna giriyordu.

Hâlâ da öyleydi. *Hiçbir şey değişmedi*, diye kendime hatırlattım. Hala Nicole ve ben (ve yarım düzine aile üyesi) dünyaya karşıydık. Dave'i bir daha hiç görmesem bile, yine de iyiydik.

On Birinci Bölüm

Dave

"BERI."

"Hmm?" Çabucak kafamı kaldırdım. İşte o zaman kulübenin önünde oturduğumuzu fark ettim.

Gösterge panelindeki GPS, "Varış noktanıza ulaştınız!" diye anons etmek için o anı seçti. Ve mekanik sesi suçlayıcı gibiydi.

Leo motoru kapatmıştı ama henüz arabadan inmemişti. Beni dikkatle izliyordu. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu sessizce.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Sadece ihtiyacım var..." Cümle dudaklarımda öldü. Sadece ihtiyacım olan... tam olarak ne? Hayatımı berbat etmediğim bir noktaya geri sarmak için mi? "Bir saat önce aklımdaki en önemli şey sözleşme görüşmemdi. Şimdi ise paranın çözemeyeceği bir sorunum var."

Leo sürücü koltuğunda arkasına yaslanarak, "Sanırım hayır," dedi. "Para istedi mi?"

Başımı salladım. "Yine de öderim. Sorun gerçekten bu değil."

"Tamam." Leo vitesin üzerinden uzandı ve omzumu sıktı. "Hadi içeri girelim. Kız kardeşini arayabilirsin."

"Oh, lanet olsun. Ben hazır değilim." Bess . Genelde sorunsuz bir müşteriydim.

Leo güldü. "İyi. Market alışverişine gittiğini söylemiştin. Sandviç malzemesi var mı?"

"Evet."

"Harika. Sen Bess'e ne söyleyeceğini düşünürken ben de sana bir sandviç yapayım. Zara'yı biliyor muydu?" Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

"Hayır," diye homurdandım ve emniyet kemerimi açtım. Arabadan çıktım ve bir kez daha derin bir nefes aldım. Ama bu paniğimi bastırmadı. "Anlatacak bir şey yoktu. Çok fazla seks yaptık ve yollarımızı ayırdık."

Ya da ben öyle sanıyordum. Ama Zara son iki yılını benimle geçirmişti...

Panik yine içime işledi. *Hiç* bu kadar dümdüz olmamıştım. Hayır.

Doktor geçen ay Stanley Cup finallerine katılmamam gerektiğini söylediğinde bile.

İçeri girdik. Birkaç derin yoga nefesi daha aldım.

Leo sözünün eri olarak kulübenin mutfağında dolaştı, kendi kendine ısıklık çaldı ve buzdolabını karıştırdı. "Vay canına Beri, dükkânda dalga geçmiyormuşsun. Ne seçeceğimi bile bilmiyorum. Hindi ve İsviçre peyniri kulağa hoş geliyor mu?"

"Elbette."

"Mayonez? Domates?"

"Teşekkürler çaylak," diye .

Tezgâhın üzerine birkaç eşya koydu ve sonra durup beni inceledi. "Korktuğunu biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Eğer bir çocuğun olduğu doğruysa, bununla başa çıkacaksın."

"Birinin babası olamam." Kelime ağzımda zor şekilleniyordu. Ağır bir şekilde bar taburesine oturdum.

"Neden olmasın? Yani, kimse senden onunla evlenmeni ve her yıl Şükran Günü hindisini kesmeni talep etmiyor."

Bu gülünç görüntü bir kahkaha atmama neden oldu. "Hayal edebiliyor musun?"

Leo, satın aldığım ve daha sonra ortak mutfağımızda düzenlediğim tüm yiyecekleri inceledi. "Sorun şu ki, yapabilirim. Yalnız kurt rolünü oldukça iyi oynuyorsun ama bunu sana yakıştırdığımdan emin değilim."

Tanrım. Çocuk bana iyi davranıyordu ama onun teorilerini dinleyecek havada değildim. Market alışverişi yapmanın aile yetiştirmekle bir ilgisi yoktu.

"Eğer Zara senin için doğru kız değilse, öyleymiş gibi davranmana gerek yok. Ara sıra yüzünü gösterdiğin sürece evli olman çocuğun umurunda olmaz. Çocuğunu ortada bırakamayacağını biliyorsun."

İnledim, çünkü bütün sorun buydu. Tüm hayatımı rüzgarda asılı kalarak geçirdim. İyi bir babanın görünmesi gerekiyorsa, ben

hiç olmamıştı. "Babam gezegendeki en büyük pislikti, Leo. Yüzümü göstermek mi? Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. En azından şu sarı nasıl yapılır kitaplarından birine ihtiyacım var. *Pislikler için Babalık* ya da her neyse."

"*Aptallar için*" mi demek istiyorsun? Çünkü busun. Bir kukla. Pislik değil."

"Çok gururlandım," dedim en iyi göt sesimle.

Çaylak gözlerini devirdi. Sonra üzerinde iyi yapılmış bir sandviç olan bir tabağı bana doğru itti. "Çılgınca saldırmama izin var, Beri. En azından bugün. Ama yarın pedleri takıp anlaşıma yapacaksın."

"Pedlere sadece Bess için ihtiyacım olacak." Sandviçimden bir ısırık aldım ve kız kardeşimin ne diyeceğini tahmin etmeye çalıştım. Sözleşme görüşmeleri sırasında drama yarattığım için bana çok kızacaktı. Bess sporcularına her zaman "Bu ay en iyi davranışlarınızı sergilemeniz gereken ay" derdi.

Kahretsin. Beni bir güzel benzetecek, sonra da gelecek salıya kadar tekmeleyecekti.

"Diğer çocuklar ne zaman geliyor?" Leo bir paket cips açarak sordu.

"Uh..." Sadece birkaç saat önce tatil modunda olduğuma inanmak zordu.

"Belki birkaç saat. Doulie ve Castro birlikte geliyorlar."

"Sandviçini ye. İşin bittikten sonra da kız kardeşini ara. Bitir şu işi."

Çaylağa homurdandım. Ama o telefon görüşmesini yapma konusunda haklı olduğumu biliyordum. Korkunç olacak olsa bile.

"Tekrar söyler misin?" Bess fısıldadı.

Sertçe yutkundum. "Bir bebek, Bess. Beni duydun. On beş aylık." "On beş... ay." Sesinin sessiz sakinliği çılgılık atmak olurdu.

"O da öyle dedi." Boğazımı temizledim. "Hesaplar ,

"

"Bu o barmen mi? Uzun siyah saçlı. Komik bir isim mi?"

"Tanrım, Bess. Benim hakkımdaki bu saçmalıkları nereden biliyorsun?" Kız kardeşine söylemeyeceğin bazı şeyler vardı.

"Ne zaman *sarhoş* olsan ondan bahsediyorsun Dave!" diye bağırdı. Sonunda bağırmaya başlamıştı. "En az üç farklı kez! Sadece BEBEKLE ilgili kısmı atladın!"

"Bilmiyordum," diye itiraz ettim. Yine de, çılgılık attığı için garip bir şekilde daha iyi hissediyordum. Bazen Bess'in öfkesi bir yangın gibi kendi kendine sönmek zorunda kalıyordu.

"Bir keresinde, eğer biriyle yuva kuracak olsaydın, bu kişinin onun gibi biri olacağını söylemiştin. Ben de dedim ki, *neden onu arayıp nasıl olduğunu sormuyorsun?*"

Kalıcı işitme kaybını önlemek için telefonu kulağımdan uzak tuttum. Odanın diğer ucundaki Leo bana sempatik bir bakış attı ve sonra kalkıp beni biraz yalnız bırakmak için dışarı çıktı.

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, Bess." Ona böyle bir şey söylediğimi hiç hatırlamadığımdan bahsetmiyorum bile. Akıllıca, bu tartışmayı kendime sakladım.

"Ona hiç numaranı vermedin mi? Ne tür bir pislik bunu yapar?"

"Numaramı *istemedi*." Avucumu yüzümde gezdirdim. "Bu konuda çok netti. Nasıl olduğuna dair detayları geçip bana ne yapmam gerektiğini söyleyeceğin kısma gelebilir miyiz?"

"Avukatınızla konuşmam gerek." "Tamam." *Teşekkür ederim.*

"*Seninle* sonra ilgileneceğim. Bana kaldığın yerin adresini mesaj at. Bunu şimdi yap. Avukat sana bazı belgeler gönderecek." *Tıklayın.*

Kız kardeşim telefonu yüzüme kapattı.

Tanrım. Telefonu kapattım ve hızla ayağa kalktım. Kulübenin duvarları üzerime kapanıyor gibiydi. Dışarı çıktım. Leo iki ağacın arasına gerilmiş bir hamakta oturmuş, birasını içiyor ve telefonunu kurcalıyordu. "Burada telefon çekmiyor. E-postalarımı zar zor kontrol edebiliyorum."

"Vermont'a hoş geldiniz. Bu yüzden sabit hat kullandım."

Leo telefonunu hamağın altındaki çimlerin üzerine bıraktı. "Bess ne dedi?"

"Sadece biraz bağıríyorum." Çimlerin üzerine yığıldım. Yine de bağırması *hayal kırıklığı* kadar kötü değildi. Bess'i hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim. "Sanırım avukatımızı arayacak ve tavsiye alacak. Bilmiyorum. Yarın ya da ertesi gün sakinleştikten sonra onu tekrar ararım."

"Sakinleşecektir." Leo elini kaldırdı ve parmağındaki evlilik yüzüğüne baktı. "Bunu takmaya hâlâ alışamadım."

"Çıkarırsan Georgia çıldırır mı?"

"Hayır. Ama ihtiyacım yok." Leo parmağındaki yüzük için endişelendi. "Henüz alışamadım ama hiç de umurumda değil. Bazen ışığı yakalıyor ve beni şaşırtıyor. "Bu benim olamaz diye düşünüyorum."

"Eminim 'karım' demek garip geliyordur."

Çaylak güldü. "Bunu sevdim. 'Kız arkadaşım' kulağa on altı yaşındaymıyız gibi geliyor, biliyor musun?"

"Evet," dedim, gerçekten bilmiyor olmama rağmen. Hiç kimseye kız arkadaşım dememiştim. On altı *yaşındayken* bile. Leo kaç yaşındaydı, yirmi dört mü? Bir yüzük takıyordu ve bundan mutluydu. Georgia hamile kalsaydı, muhtemelen dans ederdi. "İkinizin çocuğu olacak mı?"

"Tabii. Georgiayı ikna eder etmez." "Çocuk istemiyor mu?"

"Kesinlikle istiyor. Ama bunun çok erken olduğunu düşünüyor. Halkla ilişkiler eş başkanı olarak koltuğunda bir ya da iki yıl daha oturmak istiyor. Ve bu sorun değil. Daha çok zamanımız var."

"Doğru." Takım arkadaşım üreme konusunda son derece hevesliydi. Yine de Leo'nun iyi bir ailesi vardı. Ailesi iç saha maçlarına gelir, maçlardan sonra onu karşılamak için soyunma odalarının önündeki koridorda gülümserdi. Leo gibi bir adam için aile, benim için olduğundan daha anlamlıydı.

"Orada bu kadar çok ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Asla kimsenin beleşçi babası olmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Ve şimdi farkında bile olmadan öyle olmayı başardım."

"Yine de bunu düzeltebilirsin." Leo bir an sessiz kaldı. "Zaten başarısız olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olaya başka türlü bakmanın bir yolu var mı?" Planım her zaman kadınlarla ilişkiyi sıradan tutmak olmuştu. Tek seferlik bir çünkü uzun süreli birlikteliklerin benim için asla işe yaramayacağını biliyordum. Kazara bir çocuk yapmak, gerçekleşebileceğini düşündüğüm bir şey değildi.

Evren gerçekten daha iyisini bilmeli.

"Bu bebek bir yaşında, değil mi?" Leo sordu. "Muhtemelen baba bile *diyemiyordur*. Şimdi kendini başarısız ilan etmek, sezon öncesinde birkaç maç kötü oynayıp playofflara kalmaktan vazgeçmek gibi bir şey olur."

Homurdandım. "Ama hokey benim nasıl oynanacağını bildiğim bir oyun evlat. Beringer'lar ebeveynlik yapmaz." Müthiş bir yetersizlik. Annem ben beş yaşındayken aşırı dozda kokain almış. Sonra babam dokuz yıl daha beni dövdü, ta ki insanlar fark etmeye başlayana kadar. Bess ve benim velayetimizi kaybetti. Bess liseden mezun olana kadar kayıtsız ama şiddete başvurmayan büyükanne ve büyükbabamızla yaşadık.

Bir kocası ya da ailesi olmamasına rağmen Bess'in durumu iyiydi. Bess, büyük lig maaşlarının yüzde on beşini ona ödedikleri sürece erkeklerin harika olduğunu düşünüyordu. İşile evliydi.

Bir aileye sahip olmak mı? Benim gibi, o da bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Zara'nın bir anısı kafama vurmak için o anı seçti. Birlikte olduğumuz ilk zamanlardan biriydi - o gece deli herif Zara'ya bira bardağı fırlatmıştı ve neredeyse onu ikiye bölmek zorunda kalacaktım. Ama Zara onu halletmişti. Sonra birlikte çok fazla tekila içtik. O gece odasına bile çıkamamıştık. Adımı haykırana kadar onu bir bar taburesinde becerdim.

Tanrım. Dün gibi hatırlıyorum.

Ama sonra ona sarıldım, barın içinde kucaklaştık, nefes nefese kalmıştım. Aniden sordu, "Evli değilsin, değil mi? Etrafında dolaştığın bir ailen yok mu?"

Ben de "Siktir et, hayır. Ve asla yapmayacağım."

Şimdi çimlere uzandım ve ellerimi yüzüme kapattım. "Eskiden çok ukala bir piçtim, Leo. Sanırım hâlâ öyleyim."

Leo hamakta bacak bacak üstüne atarak, "Her gün bir gün, koca adam," dedi. "Bugün çok önemli kararlar almak için uygun bir gün değil. Kendine bir dakika ver, tamam mı? Bırak bu gece takım arkadaşların seni sarhoş etsin."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

"Yaptığımız şey bu," dedi Leo, ağaçların gölgesine bakarak. "Doğru," diye kabul ettim. Ekibim benim için tek aile türüydü. anladım. Ve birimizin başı derde girdiğinde, geri kalanımız onun etrafında çember oluşturmakta iyiydik. Sanırım sorun yaşama sırası bendeydi.

"Seni seviyorum dostum," dedi Leo. Böyle şeyler söyleyebilecek türden bir adamdı.

"Sen iyi bir çocuksun," dedim karşılığında. Çünkü ben sevgi sözcükleri kullanan biri değildim. Hiç olmadım ve olmayacağım da.

Birkaç saat sonra yeni barımız The Gin Mill'de bar taburelerinde sıraya dizilmiş ördekler gibi oturuyorduk. Ben, Leo ve yeni gelen iki arkadaşımız, takım kaptanımız O'Doul ve bir başka neşeli genç olan Castro.

"Beri'ye!" dedi takımımızın kaptanı, kadehini kaldırarak. "Arkandayız dostum."

"Teşekkürler, O'Doul. Gerçekten minnettarım." Takım arkadaşlarım bu yeni komplikasyonu düzgün bir şekilde vaftiz etmek için bir bara gitmemiz gerektiğine karar vermişti. İşte buradaydık.

"Hesap mı istiyorsunuz?" diye sordu barmen, önümdeki bara yaslanarak. Biraz tanıdık geliyordu ama onunla daha önce tanıştığımı sanmıyordum.

O'Doul cüzdanından bir kredi kartı çıkararak, "Elbette," dedi.

"Ooh! Kaptan içki ısmarlıyor. Birileri güzel bir sözleşme uzatımı almış," dedi Castro.

Barmen kartı aldı ama sonra durakladı. "Vermont gecesi ama indirimden yararlanmak için ehliyetinizi göstermeniz gerekiyor."

O'Doul başını salladı. "Biz buralı değiliz. Bize tam navlun ödeyin."

Barmen bizi yalnız bıraktı ve Castro mutlu bir iç çekti. "Bütün sorunlar bir barda daha kolay çözülür," diye ilan etti Castro.

"Bunun doğru olduğundan emin değilim, dostum." Biramdan bir yudum aldım. "Ama yine de burada sizinle birlikte olmak güzel."

Şanslarına, ne O'Doul ne de Castro bu çılgın haberime gülmüş ya da yaygara koparmıştı. İkisi de bana tek kollu adam sarılmalarıyla vurdular, sırtımı tokatladılar ve yardım etmek için ne yapabileceklerini sordular.

Belki dünyanın en büyük pisliliğiydim ama harika arkadaşlarım vardı.

"Haklısın," dedi Leo, bira şişesinin dışındaki izleyerek. "Her şey bir barda başladığından beri."

"Yani dönüp dolaşıp aynı noktaya geldik." O'Doul kıkırdadı. "İçin, beyler."

Castro, O'Doul ve ben kadehlerimizi geri devirip yutkunduk. Leo kendini şoför olarak atamıştı, bu yüzden çaylak için tekila yoktu.

Tekila boğazımı iyi bir şekilde yaktı. Ve, kahretsin. İçkiyi ben seçmemiştim ama bana Zara'yı hatırlattığı kesindi. Ne kadar şiirsel olursa olsun

O'Doul içkilerimizi sipariş ederken aklına tekilayı rastgele koymuştu, bunu sorgulamazdım. Ama bu beni daha kaygısız zamanlara özlem duymaya itti. Zara'nın benim eğlenceli bir kaçamak olduğumu düşündüğü zamanları. Hayatını raydan çıkarmasına yardım etmeden önce.

Sakin ol, kendime koçluk yaptım. O iyi olacaktı. Bundan emin olabilirdim. Yine de bekâr bir anne ve iş sahibi olmak kolay olamazdı. Bunu nasıl başardığını merak ediyordum.

Pek çok şeyi merak ettim.

"Burası harika bir bar," dedi Doulie, çıplak tuğla duvarlara bakarak. "Güzel bir ortam. Vermont'a son geldiğimizde takıldığımız o küçük yerden daha güzel. The Mountain Lion."

"Dağ *Keçisi*," diye düzelttim.

Barın arkasındaki siyah saçlı adam bir şişe birayı Doulie'nin önüne koyarken sırtıttı. "Keçi'ye kesinlikle rakip olacağım." Her birimizin önüne birer taze bira koydu. "Şu anda başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkürler" dedim.

O'Doul, "Sanırım diğer bara gidemeyiz," diye teklif etti. "Bu suç mahalline geri dönmek gibi olur, değil mi Beri?" Kaptan kendi şakasına güldü.

"Artık orada çalışmıyor," diyerek bu tartışmayı kapattım.

Barmen tezgahı silerken bize yan gözle baktı. Ağzı garip bir şekilde gerildi ve beni gerçekten hoşlanmadığım bir şekilde inceledi. Ama muhtemelen sadece paranoyaklaşıyordum.

"Bilardo oynamak isteyen var mı?" Konuyu değiştirmeyi umarak sordum.

Leo taburesinden atlayarak, "Masalar dolu," dedi. "Sıraya girmek için birkaç çeyreklik koyacağım."

"İyi çaylak." O'Doul kıkırdadı. "Hemen dikkat kesiliyor. Sen de Leo gibi olmalısın," dedi Castro'ya takılarak.

Castro gözlerini devirerek, "Lütfen," dedi. Eğlenceli bir çocuktü. Tam bir parti hayvanıydı ve kadınların hoşuna gidecek şekilde espriliydi. "Kimse Leo gibi yalakalık yapamaz. Denemenin bir anlamı yok."

"Mesele şu ki," dedim biramdan bir yudum alarak. "Leo yalaka değildir. Söylediği her şeyde ciddidir. Gerçekten o *kadar* iyi biri."

Castro, "Çıta bu kadar yükseğe konursa hepimiz üzerinden atlayamayız," dedi. "Belki de örnek olarak liderlik etmeye çalışmalısınız."

"Ben iyiyim," diye karşı çıktım. "*İyiyim*. En az Doulie kadar iyiyim."

"Ama ben yaşamak için insanlara vuruyorum," diye O'Doul. O bizim takımın

hem de kaptan. "Eğer çok iyi olsaydım, beni kovarlardı."

"Bahaneler." Castro alaycı bir güvensizlikle başını salladı. "Şimdi de gidip kendine bir kız arkadaş bulmuşsun. Hepimizi kötü gösteriyorsun. Ve Leo yirmi dört yaşında evlendi. Geriye vahşi erkek olarak ben ve Beringer kalıyoruz. O da zaten buralı bir kızı hamile bıraktı, yani bunun üstüne bir şey yok."

"Castro, Tanrım," diye mırıldandım. Sadece komik olmaya çalışıyordu ama hokey oyuncuları oldukça kaba olabiliyordu.

"Ne oluyor ?"

Barmen garip bir elektrik yoğunluğuyla bize bakıyordu. Hayır.

-*Bana* bakıyordu. İki elini de bara dayamıştı ve sanki üzerinden atlayıp bana bir yumruk atacakmış gibi eğildi.

Ve şimdi neden tanıdık geldiğini biliyordum. Bu adam Zara'nın daha yaşlı, maço erkek versiyonuydu; kara gözleri ve ateşiyle.

Tüylerim diken diken oldu ve Castro'nun kıkırdamasının boğazında düğümlendiğini duydum. "Ah, kahretsin," diye fısıldadı takım arkadaşım. Kaba olabilirdi ama aptal değildi.

"Bir sorun mu var?" O'Doul yavaşça sordu.

"Şaka *yaptığını* sandığın kişinin kim olduğunu bilmem gerekiyor." Barmen parmağıyla Castro'nun göğsünü işaret etti. Sonra meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

O'Doul da aynı hareketi yaparak çenesini kaldırdı. "Burada sadece takım arkadaşına takılıyoruz. Biraz darağacı mizahı." Kimse O'Doul gibi bir dövüş için nasıl meydan okunacağını bilemezdi. Kendimi temkinli hissediyordum.

"*Darağacı mizahı*," diye tükürdü barmen. "Yerel bir kadın hakkında mı? Bu çok alçakça."

Kimse Zara'ya karşı tek kelime etmemişti. Ama bu adam şakalaşmamızın ince noktalarının üzerinden geçecek havada değildi. "Kusura bakma dostum," dedim yavaşça. "Bir çentik aşağı alacağız."

"Daha önce buralarda bulundun mu?" diye sordu adam öfkeli gözlerini bana çevirerek.

O'Doul benim yerime, "Barınıza değil, hayır," diye cevap verdi.

Barmenin gözleri benimkilerden ayrılmadı. "Kızıl saçlıyla konuşuyorum. Buralı değil misin?"

Başımı salladım.

"Vermont'a çok gittin mi? Zara Rossi'yi tanıyor musun?" "Oh, kahretsin," diye nefes aldı Leo, bize yeniden katılarak.

"Kahretsin doğru," diye yankılandı barmen. "Bir adın var mı?" diye sordu bana. "Bir telefon numarasına ne dersin?"

O'Doul benim adıma araya girerek, "Sakin ol," dedi. "Takım arkadaşımın mektup arkadaşı mı olmak istiyorsun yoksa onunla gerçek bir işin mi var?"

Bir elimi uzattım ve O'Doul'un şişmiş göğsünü avuçladım. "yok, Doulie. Belki yeni arkadaşımız Zara'ya kim olduğunu söylemek ister ve biz de sidik yarıştırmak yerine gerçek bir sohbet."

Adam bana kaşlarını çatı. Sonra başını çevirdi ve en uçtaki diğer barmene doğru bir komut verdi. "Smithy! Bir süre benim yerime bak." Sonra barın ucuna doğru yürüdü ve üzerinden atlayarak Leo'nun yanında ayağa kalktı. Yaklaştı ve önümde durdu, kollarını şişirilmiş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen ve ben biraz konuşacağız."

"Belki de başka bir bara gitmeliydik," diye mırıldandı Leo.

"Sen onun kardeşisin," dedim, bariz olanı söyleyerek. "Ondan dört tane var."

"Dört mü?" Castro bağırdı. "Şimdi boka battın."

Zara'nın kardeşi kapıya doğru dönerek, "Benimle gel," dedi.

Doulie birasını barın üzerine bıraktı ve davetsiz olarak adamı takip etti. Adamlarımın beni dışarıda takip etmesine gerek yoktu. Aslında bu işe karışmalar daha kolay olurdu. Ama bunu söylemenin bir anlamı yoktu, çünkü takım arkadaşları böyle yapardı. O'Doul, paten giysek de giymesek de tek başıma yumruk atmama izin vermezdi.

"Biramı bitiremeyecek miyim?" Castro sordu. "Ne saçmalık."

Ama o sadece ortamı yumuşatmaya çalışıyordu. Şişesini yere bıraktı ve o da kapıya doğru ilerledi. Oraya ilk ben varmak için acele etmeliydim. Vermont yaz gecesinde kapıyı iterek açtım. Burası çok güzel kokuyordu. Buna asla alışamayacaktım.

"Ne yani, arkadaşların seni her yerde takip mi ediyor?" O'Doul peşimden dışarı çıktığında Zara'nın kardeşi tersledi.

"Duruma göre değişir," dedim. "Zaten barınızdan çıkmamızı istiyor gibisiniz." "Bana lanet olası adını söyleyene kadar gitmiyorsun."

"Sende de var mı?" Ben sordum. "Hepimiz paylaşalım."

Bu sözüm biraz fazla iğneleyici olmuş olmalı çünkü adam üzerime atılarak gömleğimi kaptı.

Yaklaşık yarım saniye sonra, O'Doul onu geri çekerek bir tutuşa hapsetti. "Sakin ol, tamam mı?"

"Oha!" dedi başka bir adam, gölgelerin arasından çıkıp gergin küçük toplantımıza katıldı. "Gitmesine izin vermek mi istiyorsun? Şu anda görevde değilim, kardeşimi üç aydır görmedim ve seni tutuklamak baş belası olur."

Doulie sakince, "Her şey kardeşinin takım arkadaşşıma tekrar saldırıp saldırmayacağına bağlı," dedi.

"Alec, saldırma," dedi yeni adam, sesi sıkılmış gibi çıkıyordu. Bu da başka bir Rossi kardeşti, daha genç olan. *Ben*. Adı aklıma geldi, çünkü onu daha önce görmüştüm. Bir keresinde Zara'yla gözümün önünde tartışmışlardı.

Hayatımı sikeyim.

"Ama bana neler döndüğünü anlatmak için on saniyeniz var," diye ekledi Ben.

O'Doul tutuşunu gevşetti ve Alec onu silkeledi. "Barda yerel bir kızı hamile bırakmakla ilgili bir şeyler konuşuyorlardı. *Şuna* bak," dedi Alec, beni göstererek. "Bana deli olmadığımı söyle."

Yeni gelen adamın gözleri büyüdü. Bir dakika önce benim ona yaptığım hızlı taramanın aynısını o da bana yaptı. "Adın ne senin?" diye sordu.

"David Beringer," dedim hemen, sırf Alec'i için. "Hecele."

"B-e-r-i-n-g-e-r."

"'E' ile mi?" Başını tekrar yıldızlara doğru eğdi. "Siktir. Bir 'e.' Bunu neden anlamadım?"

"*Benito*," diye sordu Alec. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Onu aradık," dedi Benito. "New York'ta yaşayan bir sürü David'i aradık. Barrister. Barrier. Barer. Currier. Carrier. İsimleri asla doğru söyleyemedik."

"Ama Zara adımı biliyordu," diye itiraz ettim. "Kimliğimi güvenlik kamerasının önüne koydum..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bulmaya çalışırken cümle kayboldu. *Birçok kez sevişmeden önce*.

Benito bana dik dik baktı. "Zara'nın senin kim olduğunu bilmesi gerektiğini anlaması birkaç ayını aldı. O görüntü çoktan gitmişti. Denedik

kiralık araba kayıtları ve kabin kiralamaları da var. Hiçbir yerde sizinki gibi bir isim çıkmadı."

"Her şeyi kiraladım," diye O'Doul. "Adı hiçbir yerde geçmiyordu."

"Böyle bir şey olduğunu tahmin etmiştik," dedi Ben iç çekerek.

Ama kardeşi Alec hâlâ patlamaya hazır bir bomba gibi görünüyordu. Mümkünse, kardeşine bana olduğundan daha da kızgın görünüyordu. "Onu mu arıyordun? Zara sana onun adını mı söyledi?"

Ben bir elini onun omzuna koydu ve sıktı. "Evet. Bu konuda konuşmak istemedi, tamam mı?"

"Senin dışında."

"Kolluk kuvvetlerinde çalışıyorum," dedi Ben sessizce. "Birini bulmanız gerekse kime sorardınız?"

Alec'in çenesi sıkılı kaldı.

Rossi klanının en sakin üyesi olduğuna karar verdiğim Ben, dikkatini tekrar bana çevirdi. "Yani şimdi Vermont'a geri mi döndün?"

"Birkaç haftalığına, evet."

"Zara'yı gördün mü?"

Gerginliğime rağmen gülümsedim. "Bu öğleden sonra. Kahve dükkanına girdim ve o oradaydı." Boğazımı temizledim. "Altmış saniye kadar konuştuk. Şoku henüz atlatamadım."

"Bahse girerim." Kollarını kavuşturdu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Arkaya gel ve müesseseden bir bira iç. Konuşuruz."

"Hey!" Alec karşı çıktı.

Kardeşi ona döndü. "Gerçekten böyle mi başlamak istiyorsun? Küçük kız kardeşin için kızgın biliyorum, ama çocuğunun babasına karşı böyle bir eşeklik yapmanı istemezdi."

Baba. Bu kelime tüylerimi diken diken etti.

"Zara'nın nasıl hissettiğini gerçekten biliyor muyuz?" Alec meydan okudu. "Belki de ondan nefret ediyordur."

Benito gözlerini devirdi. "Kanıtlar bir noktada ondan hoşlandığını gösteriyor."

Alec yumruklarını sıktı ve hırladı.

"Müşterilerinizin yanına dönün." Benito kapıyı işaret etti. "Güvertede oturup Bay Beringer'e birkaç soru soracağım."

Alec başka bir şey söylemeden tepinerek içeri girdi.

"Pekâlâ," dedi Ben, O'Doul'a elini uzatarak. "Ben Benito Rossi. Kardeşim Alec ile tanışmıştın."

"Ve bu bir zevkti," dedi O'Doul sert bir şekilde.

Benito herkesin elini sıktı. Sonra bizi binanın yanından güverteye doğru eliyle işaret etti. Kardeşini içeri kadar takip etmeden önce, "Sizinle oturmak için hemen dışarı çıkacağım," dedi.

Güverteye doğru yürürken Trevi, "Tüfeği dolduruyor ve bakını çağırıyor," diye şaka yaptı.

"Yüzük ölçün kaç?" Castro alay etti.

O'Doul sadece kıkırdadı. "Bu gece neredeyse evde kalıyorduk."

Hiçbir şey söylemedim. Hepimiz üzerinde bir kasırga mumu olan yuvarlak bir masaya oturduk. Hava serindi ve kurbağalar şarkı söylüyordu. Kurbağaları unutmuştum.

Trevi, "İnsanlar kışınızı tekmelemeye çalışmadığında güzel bir yer," dedi. Castro, "Biramı bırakmamış olsaydım daha güzel olurdu," diye yakındı.

O'Doul, "İçeri gir ve bir içki sipariş et," diye önerdi. "Şu anda bir sekmesi."

Ama Castro sürgülü cam kapıdan geçmeden önce Benito elinde bir tepsi, dolu bir sürahi ve beş bardakla bara girdi. Yanımıza oturdu ve doldurmaya başladı. "Peki ne iş yapıyorsunuz?"

"Hokey," dedim.

Benito düşünceli bir ifadeyle ilk bardağı bana . "Bu nasıl?"

"Hokey oynuyoruz," dedim. "Brooklyn Bruisers için. Ben sol kanatta oynuyorum."

Benito masanın etrafına baktı. "Profesyonel hokey oyuncularını?" "Evet," dedi O'Doul.

Benito homurdandı ve başını salladı. Sonra gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "Ah, Zara. Gerçekten mi?"

"Sana söylemedi mi?" diye sordum ve sonra fark ettim. "Bilmiyordu."

Ben yavaşça başını salladı.

"*Bilmiyor* muydu?" Castro bağırdı. "Ona yaşamak için ne yaptığını söyledin?"

"Hiç söylemedim."

"Neden

söylemedin?"

Başımı salladım ve Castro ağzını kapattı. Zara ve benim bir ay boyunca oldukça benzersiz bir buluşma yaşadığımızı anlamayacaklardı. Seks, sohbet ve çok az kişisel detay.

Benito elini saçlarında gezdirdi. "Demek bir başka tatil için Vermont'a geri döndün. Ve Zara'yla mı karşılaştın?"

"Bu doğru." Cebimden bir kartvizit daha çıkardım. "Kalemi olan var mı?" Castro bana bir tane uzattığında, kartın üzerine cep telefonu numaramı yazdım. "Al." Benito'ya uzattım. "Bugün Zara'ya numaramı verme fırsatım olmadı. Konuşmamız çok kısa sürdü."

Ben beni inceledi, karanlık yüz hatları beni değerlendiriyordu. "Siz ikiniz nereye bıraktınız?"

"Ne kadar büyük bir siktin?" Castro açıklığa kavuşturdu.

Sağ ol dostum. "Sadece, bilmiyorum. Orta boy." Herkes güldü, Benito bile. "Sadece şaşırdım. Ben de avukatımı arayacağımı söyledim." Benito irkildi. "Hepsi bu kadar. Zara ondan sonra kaçtı. Benden haber almaya hazır olduğunda ondan özür dileyeceğim. Ona karttaki numarayı verebilirsin. Basılı olan menajerime gidiyor, ben de kendiminkini ekledim."

Başını salladı ve kartı arka cebine soktu. "Pekâlâ. Bir sonraki aramam o olacak." Birasından derin bir yudum aldı. "Ama gitmeden önce, ailem hakkında anlamanız gereken bir şey var."

Masanın altında, Castro dizimi dürttü. Yüzünde *"İşte geliyor!"* ifadesi vardı.

"Zara'nın dört erkek kardeşi var," dedi Benito. "Ve iki de amcası. Ve Zara yaşayan en güçlü kız olmasına rağmen ona karşı korkunç derecede aşırı korumacıyız." Sevgiyle gülümsedi. "Ama Zara hamile kaldığında olanları kimseye anlatmadı. Bu da bir sürü spekülasyona yol açtı. Bazıları gerçekten *kötüydü.*"

"Neden?" Yüksek sesle merak ettim. "Neden onunla bir süre kaçamak yaptığımızı ama ayrıntılar konusunda kararsız olduğumuzu söylemiyoruz?"

Benito omuz silkti. "Son derece içine kapanıktır. Benim ailemde öyle olmak zorundasın. Bu bir kendini savunma mekanizması. Ama aynı zamanda utanıyordu. Yani hikayede kötü bir şey olmadığı konusunda ısrar etti. Kimseyi korumadığını söyledi. Ama benim ailemde çoğundan daha fazla testosteron var, o yüzden bu sizi bir yere kadar götürür."

"Tamam mı?"

"Sadece çok fazla spekülasyon yapıldığını bilmenizi istedim."

"Yani bir sonraki kardeş onu vurduğunda çok şaşırmayacak mı?" O'Doul sordu, sorusu şüphecilikle doluydu.

"Onun gibi bir şey." Benito yine gülümsedi. "Kız kardeşimi çok uzun zamandır görmedim. İzninizle çocuklar." Birasını boşalttı ve

ayağa kalktı.

Trevi uzaklaşmadan önce "İyi geceler," diye seslendi. "Daha kötüsu de olabilirdi," dedi tekrar yalnız kaldığımızda.

Castro, "Adam bize bira getirdi," diye belirtti. "Ve ben henüz bir av tüfeği görmedim."

O'Doul, "Gece daha yeni başlıyor," dedi ve herkes güldü.

On İkinci Bölüm

David

BİR BEBEK AĞLIYOR. Feryat ediyor. Sert. Ama onu göremiyorum. Başka bir odada. Yine , onun acı dolu çığlıklarını ve çığlıklar arasında çıkardığı kesik kesik nefesleri duyabiliyorum. Korkunç bir ses. Acı.

Bunu düzeltmem gerek. Bu sesi durdurmak için her şeyi yaparım.

Ama yapamıyorum. Hareket edemiyorum. Her yeni feryat yeni bir acı bıçağı gibi. Başım ağrıyor ve nabzım çok hızlı atıyor. Ama ayaklarım yere sağlam basıyor. Önümde korkunç bir şey var. Bakışlarımı kaldıramıyorum çünkü onu tekrar göreceğim. Bakamıyorum.

Hala. Çığlıklar. Bana ihtiyacı var.

Ayaklarımın altındaki halı kirli. Mat gri bir rengi var ama eskiden beyazdı. Ve spor ayakkabımın burnunun yanında iğrenç, yeşil bir leke var. Bu leke...

Hızla doğruldum, neredeyse başımı duvara yapıştırılmış okuma lambasına çarpacaktım. Bir an için gözlerim kamaradaki odamın ayrıntılarına dalıp gitti. Bu arada oksijen almaya çalıştıkça göğsüm kabarıyordu.

Yorganı tekmeleyerek bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım ve ayağa kalktım. Terli bedenimin boşluğa ihtiyacı vardı. Gece boyunca pencereyi açık bırakmış olmam işe yaramıştı ve Vermont'un tatlı havası derin nefes almama yardımcı oluyordu.

Gözlerimi kapattım ve yoga öğretmenimin -O'Doul'un kız arkadaşının-bizi teşvik şekilde diyaframıma kadar nefes aldım. Sonra nefes verdim.

son paniğimi de atlattım.

Ne aptalca bir rüya. Ağlayan bebekler mi? Bilinçaltım ucuz bir şaka yapmıştı.

Kollarımı başımın üzerine kaldırdım ve sonra belimden yavaşça eğildim, başımı sarkıttım, sırtımı gerdim. İşte oldu. Paniğim azalıyor, yerini daha çok bana ait olan bir sakinliğe bırakıyordu.

Başka bir gün. Doğru yapmak için bir şans daha. Kimse kendini merkeze koyamadan kıdemli bir NHL oyuncusu olamadı. Maaşını hak eden her profesyonel hokey oyuncusu bir önceki günün felaketlerini silkeleyip yeni bir başlangıç yapabiliirdi.

Tekrar ayağa kalkarak günümü değerlendirdim. Zara'nın ailesinin iş yerlerinin yanından geçen nehirde sinek balıkçılığı yapmak için bazı ekipmanlar ayırmış ve bir rehber tutmuştum. Ama takım arkadaşlarım bensiz de gidebilirdi. Avukatı aramak ve Zara'nın çocuğuna karşı yasal yükümlülüklerim hakkında birkaç şey öğrenmek için güne ihtiyacım olacaktı.

Bir adam önce halkıyla ilgilenir ve arkadaşlarıyla balığa çıkar
Daha sonra.

Bavulumda bir çift şort buldum ve üzerime geçirdim. Evin başka bir yerindeki takım arkadaşlarımın sessiz konuşmalarını duyuyordum. Üst kattaki büyük süiti kendime ayırmıştım elbette. Keşif gezisini planlayan adam her zaman hak sahibiydi. Gerçi takım arkadaşlarımın durumu alt katta da fena değildi. O'Doul'un kendi banyosu olan kraliçe boy bir yatağı vardı ve Trevi ile Castro bir ranzada ikişer ikişer kalıyorlardı.

Trevi dün gece "Oh be," diye yakınmıştı. "Nasıl olduğunu anlıyorum. Çaylak ranzada yatıyor."

"Doğru, üniversiteli çocuk," diye alay etmişti O'Doul. "Sen yurt odalarına alışkınsın. Sen ve Castro. Burası hafıza şeridi gibi olacak."

Castro, "Bekâr adama kendi odasını vermeliydin," diye homurdandı. "Eğer biriyle yatarsam kapının koluna bir bandana takacağım, Trevi. Eğer bu ranza sallanıyorsa, sakın kapıyı çalma."

Gerçi sadece laf kalabalığı yapmıştık. Dün gece bardan eve hep birlikte gelmiştik.

Merdivenlerden inerken Castro'nun kıkırdamasını duydum. Sonra kadınsı bir kıkırdama duyunca irkildim. Sıradan bir kadın kıkırdaması da değildi.

Kutsal... Merdivenin altındaki köşeyi döndüm ve kıkırdamanın sahibini bulmak için büyük odaya girdim. "Bess?" Bağırdım. "Ne yapıyorsun? burada ne yapıyorsun?"

Kız kardeşim ayağa kalktı ve yüzündeki tüm mizah izlerini kaybederek benimle karşı karşıya geldi. "Benim burada ne *işim* var? Bu bana hayatın boyunca sorduğun en aptalca soru. Bu da bir şeydir."

Doğru

Tama

m.

Bir derin nefes daha.

"Olay çıkardığımı biliyorum," dedim en sakin sesimle. "Ama gereken her şeyi ben halledeceğim. Sen diğer halkla ilişkiler felaketlerine geri dönebilirsin, tamam mı? Bu alkollü araç kullanmak değil. Yanlış bir şey yapmadım ve gazetelere de çıkmayacak. Ben büyük bir çocuğum ve kendi pisliğimi nasıl temizleyeceğimi bilirim. Anladım, Bess. Doğru olanı yapacağım. Hepsini. Avukat bana ne derse desin."

Nedense Bess benim abuk sabuk konuşmamın sonunda daha da üzgün görünüyordu. Castro yüzünü yana çevirdi, sanki çarpmaya hazırlanıyor gibiydi. Nedenini anlayamadım. Sonra Bess kişisel alanıma girdi, gözleri kısılmıştı. Yanakları kızarmıştı. Ellerini kaldırdı ve omuzlarıma kenetlendi. "Seni moron! *Buraya yeğenimle tanışmaya geldim. Yaşayan tek akrabamız! Kardeşimin çocuğu...*"

Beni gerçekten sarsmaya başladı ve ben de biraz kendimi kaybetmeye başladım. Öfkeyle birbirimize dokunmadık. Geri adım attım ve ellerini ellerimin arasına aldım. "Bess..."

"Ne?" diye nefes nefese kaldı. "Bu *büyük bir* şey Davey. Şu anda maço hasar kontrol moduna geçmenin senin için daha kolay olduğunu anlıyorum. Ama hayatın daha iyiye doğru değişti. Ve umarım bunu anlayamayacak kadar aptal değilsindir."

Takım arkadaşlarım ayaklarına, ellerine bakarken benim nutkum tutuldu. Benden başka her yere. "Peki planınız nedir?" Sonunda söyleyebildim. "Öylece içeri dalıp çocuğu incelemek mi isteyeceğiz? Ya hoş karşılanmazsak?"

Bess çenesini kaldırdı. "Hakların var. Ziyaret için dava açabilirsin. Ama önce nazıkçe soracağız."

"Uh..." O'Doul kıkırdarak şöyle dedi. "Bir öneride bulunabilir miyim? Önce derin bir nefes alacağız ve kahvaltı edeceğiz."

İlk kahvemi içmeden önce katlandığım en yoğun sohbeti böldüğü için ona sarılmak istedim. "Pekâlâ. Her şey sırayla," dedim. "Pastırma ve yumurta zamanı."

İki kilo domuz pastırması kızarttım ve ardından büyük bir frittata hazırladım. Sonra Bess'i herkes için tost yapmakla görevlendirerek, Zara'nın kahve dükkanını aramak için verandaya çıktım.

"The Busy Bean'e ulaştınız, ben Audrey. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Merhaba Audrey. Benim adım Dave Beringer. Zara'nın bir arkadaşıyım. Müsait olma ihtimali var mı?" Audrey, Zara'nın iş arkadaşıydı. Oldukça emindim.

"Olumsuz," dedi Audrey. "Bir saniye bekle." Bir müşteriye latte'lerinde tarçın mı yoksa kakao mu istediklerini sorduğunu duydum. Sonra geri geldi. "Kusura bakmayın. Sabah telaşı başladı. Ama bugün Zara'nın izin günü. Onun telefonunu aramalısınız."

"Bende o numara yok. Dün geldim ama. Belki beni hatırlarsınız. Zara'ya merhaba dedim, o da hayalet görmüş gibi kaçtı." "Hmm." Hatta bir sessizlik oldu. "Ve şimdi Zara'ya ulaşmanız gerekiyor. onu?"

"Onu bu sabah görmek istiyorum. Ona numaramı mesaj atmanın bir yolu var mı? Ne hakkında olduğunu bilir."

"Tamam," dedi Audrey hemen. "Bir kalem alayım."

On Üçüncü Bölüm

Zara

Kapım çalındığında, kalbim sebepsiz yere titredi. Kapıyı açtığımda Audrey orada tek başına duruyordu. "Günaydın!" dedi, neşeli görünüyordu. "Sana bir paket mini kek ve bir mesaj getirdim."

"Kekler mi?" diye mırıldandı ikiz kardeşim uyukladığı kanepede yüzüstü yatarken.

"Bunlar senin için değil, Benny Boy," dedi Audrey bana bir çanta uzatarak. "Bunlar Zara'yı ziyaret etmek isteyen gizemli adam için." Audrey elindeki nota gözlerini kısarak baktı. "Dave Beringer. Bu onun numarası."

Kalbim tekrar titredi. "Ne dedi o?" Ciyaklayarak sordum. "Hiçbir şey, bebeğim. Sadece seni görmek istediğini ve senin de bunu bileceğini söyledi.

Neden?"

Ama yapmadım. Dün çocuk sahibi olma fikrine karşı çıkmıştı. Benito dün gece onunla daha sakın bir konuşma yapmayı başarmış olsa da, bir anda kız çocuğu sahibi olmaya ısınması pek olası görünmüyordu. "Onu arayacağım. Mesaj için teşekkürler. Aşağıya dönsen iyi olur." Kieran Shipley tezgâhın başında duracak ve düşünceli bakışlarıyla müşterilerin sinirini bozacaktı.

Ama Audrey yerinden kıpırdamadı. Kapının çerçevesine yaslandı ve beni inceledi. "O adam kim? Sormazdım ama çok belli. Neden?"

Nicole beni duyabilirmiş gibi tereddüt ettim. Ama o diğer odada beşiğinde uyuyordu. "Bu o," dedim iç çekerek. "Nicole'un sperm donörü."

Audrey'nin gözleri parladı. "! Zara bu adam çok *seksi*. O kızıl saçlar? O kaslar mı?"

Ben koltuktan homurdandı.

Audrey onu görmezden geldi. "Gah! Ona karşı koyamamana şaşmamalı." "Çok çabaladığımdan değil," diye belirttim.

"Haberini nasıl karşıladı?"

Yavaşça başımı salladım. "Pek iyi değil. Ama Benny dün gece barda onunla tanıştı ve kafasını toparlıyor gibi görünüyordu."

"Güzel!" Audrey ellerini çırparak "Güzel!" dedi.

Ama ben o kadar emin değildim. "Öyle mi? Onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ederek iki yıl geçirdim. Ama şimdi acaba uzak mı kalmalıydı diye düşünüyorum. Kötü bir baba, babasızlıktan daha kötüdür."

"Bilemem," dedi Audrey ve ben zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Babası için *gerçek* bir sperm donörü vardı. "Ama belki her şey yoluna girer. Bu arada sen de onun güzel yüzüne hayranlıkla bakabilirsin."

Şimdi homurdanma sırası bendeydi. Dave güzel değildi. Sağlam daha iyi bir tanımdı.

Audrey sesini neredeyse fısıltıya düşürdü. "Seks inanılmaz olmalı."

"Sanki hatırlayabiliyorum da," diye yalan söyledim. Sonra bir elimi omzuna koydum ve merdivenlere doğru başımı salladım. "Git ve işimizi Kieran'ın fırtınalı yüzünden kurtar. Bir gelişme olursa sana haber veririm."

"Öyle olsa iyi olur!" fısıldadı.

Kapıyı kapattıktan sonra onu aramak için telefonumu çıkardım. Sonra sürgülü cam kapıya doğru yürüdüm ve açarak Benito'nun tamamlanmamış balkonuna çıktım. Benny'nin kulak misafiri olmaması için kapıyı tekrar kapattım.

Dışarıda eski, büyük boy bir şezlongdan başka bir şey yoktu ve oyalanarak üzerine oturdum. Onu aramam gerekiyordu ama korkaktım. Onun yerine mesaj attım.

Zara: Beni mi arıyordun? -Günaydın . Seni arayabilir miyim? Gulp.

Cevap vermek yerine onu aradım. İlk cevap verdi. "Ben David," dedi alçak ses kulağıma doğru.

İstemsiz bir ürperti sırtıma tırmandı. "Merhaba." Daha önce hiç telefonda konuşmamıştık ve birden utandım. "Dün sana büyük bir şok yaşattığımı biliyorum."

"Kesinlikle öyle. Sana karşı kaba davrandıysam özür dilerim. Daha önce hiç böyle bir konuşma yapmamıştım."

"Yani..." Boğazımı temizledim. "Başka çocuğunuz var mı?"

"Tanrım, hayır." Huzursuzca kıkırdadı. "Her neyse, kendimi toparlamak için biraz zamanım oldu. Bugün için planım çocuk nafakası gibi şeyleri araştırmaya başlamaktı. Ama sonra kız kardeşim birkaç günlüğüne Vermont'a gelerek beni şaşırttı. Ve o buradayken küçük kızınızla tanışabileceğimizi umuyordu."

Midemde yüzlerce kelebek uçuşmaya başladı. "Babalığı onaylamadan önce bunu yapmak istediğine emin misin? Dün bu konuda biraz tereddütlü görünüyordun."

"Zara." Sesi alçak ve kararlıydı. "O benim çocuğum mu?" "Evet," diye fısıldadım.

"Avukatım babalığın doğrulanması konusunda ısrar etse bile, testin ne söyleyeceğini zaten biliyorum. Ve kız kardeşim muhtemelen sadece bir gün kadar burada kalacak."

"Tamam." Sertçe yutkundum. "Bu benim izin günüm," dedim, hayatımın kontrolüm dışında bir hızla ilerlediğini hissederek. "Nicole şu anda uyuyor ama muhtemelen on bir gibi uyanır."

"O zaman saat on birde geliriz, eğer sorun olmazsa."

"Elbette," diye kabul ettim, ancak bu fikir beni paniğe sürükledi. David'in hayatımıza girmesinin iyi bir fikir olduğundan hiç emin değildim. "The Gin Mill'in üzerinde bir apartmandayız. Sol tarafta ayrı bir giriş var. On birde görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman."

Titreyen bir elle telefonumu cebime attım. Sonra da benim durumumda olan herkesin yapacağını yaptım. İçeri girdim ve uykulu ikiz kardeşimin kalçasına tekme attım.

"Ah," dedi yorgun gözlerini açarak. "Sorun nedir?"

"Dave Beringer, 'e' ile, Nicole ile tanışması için kız kardeşini getirmek istiyor."

"Ve sen de evet dedin?"

"Evet. O zaman . Yapacak işlerimiz var."

"Ne tür bir iş?" Doğrulup esnedi. Gece geç saatlere kadar oturup konuşmuştu ve sonra Nicole onu altıda kaldırıana kadar kanepesinde uyumuştı. Şimdi ikisi de uyumaya hazırdı.

"Panik temizliği yapıyoruz."

"Yazık," dedi. Ama bana yardım etmek için ayağa kalktı.

"Şu oyuncak yığınının daha az değersiz görünmesini sağlayabilir misin?" Büyük odanın köşesine el sallayarak sordum. "Ben mutfağı hallederim."

Lavaboda kahvaltı tabakları vardı. Her şeyi duruladım ve saate baktığımda tezgahı süngerle siliyordum. "Kahretsin, kıyafetlerimi değiştirmeliyim."

"Neden?" Ben bulaşık açıp doldururken sordu. "Bu adam için süslenmene gerek yok."

Cidden mi? Kardeşim hiç bir kadınla *tanışmış* mıydı? Dave'in bana baktığında ne göreceğini merak ediyordum. Her şeyden önce, eskiden olduğumdan daha kiloluydum. Emzirmek beni sürekli acıktırıyordu, bu yüzden bebeklik kilolarımın hepsini verememiştim. Ayrıca, muhtemelen yorgun görünüyordum, çünkü her zaman yorgundum.

Peki ya kız kardeşi ne görecekti? Kendimi üstünkörü taramak için yere baktım. "Kız kardeşiyle tanışırken bu tişörtü giyemem." Üzerinde bir akçaağaç çizimi *vardı* ve "*Ona Dokunurdum*" . "Bu 'Ben yatarım' yazıyor." "Hayır!"

Ben tartıştı. "Bu tişört 'Vermont've aptalca şakalara aldırma."

Her iki durumda da işi şansa bırakmayacaktım. "Hızlı bir duşa ihtiyacım var. Nicole'u dinler misin?"

"Beşikten ulumasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Git artık."

Beni bir soruyla oyaladığında odadan çıkmak üzereydim. "Hey, Z? Bu küçük ziyaret için burada kalmamı ister misin?"

"Yapar mısın?" Beni bir tavuk yapsa bile hemen yalvardım.

Sırıttı. "Ne zaman istersen. Siz içerideyken ben de taşan valizimi bir berduşunkine daha az benzetmeye çalışırım."

"Gerçekten umurumda olmamalı," dedim.

Bir el salladı. "Git ve bebeğinin babasını etkilemeye çalışırken ne yapıyorsan onu yap."

"Yeni kural. Bir daha asla 'bebek baba' ifadesini kullanma." Ben duşa koşarken Benito güldü.

Saat on birde duş almış, en yeni bluzumu giymiş, rujumu sürmüş ve azıcık rimel sürmüştüm.

"Makyaj mı?" Ben koltuktan seslendi. "Bu adamdan gerçekten hoşlanmış olmalısın."

"Kapa çeneni." Dave Beringer'dan gerçekten hoşlandığımı asla kabul etmeyecektim. Profesyonel bir sporcuyla yattığımı kim bilebilirdi ki? "Sadece daha az karavan parkı annesi gibi görünmeye çalışıyorum."

"Zara, birkaç yılımızı bir karavan parkında geçirdik. Annem hala bir karavanda yaşıyor.

Bunda utanılacak bir şey yok. Parasızlık yanlış bir şey değil."

"Bunu biliyorum," diye homurdandım. Ama kim elinden gelenin en iyisini yapmak istemezdi ki?

"Audrey'nin getirdiği çantaya göz attım. Kurabiye var." Benito tezgahın üzerindeki bir torbayı işaret etti. "Ve minik sarı kekler. Çok lezzetliler."

"Bunu sadece bakarak mı söyleyebiliyorsun?" "Şey... Ben de tadına baktım."

"Uh-huh." Dolaptan bir tabak aldım ve çantayı açtım. Bir cezve kahve hazırladıktan sonra onları güzelce diziyordum ki alt kattan biri vızıldadı.

Midem takla attı ve gerçekten hasta olabileceğimi düşündüm. *Uzun* zamandır bu kadar korkmamıştım.

"Gidip onları içeri almamı ister misin?" Benito sordu.

" mıydın? Ben sadece..." *sinir krizi geçiriyordum.*

Kardeşim dairenin kapısını açtı ve merdiven boşluğunda kayboldu. Yanlış şeylere odaklandığımı bilmeme rağmen ellerim terlemeye başladı. Dave'i tekrar görmenin egomu zedeleyecek bir deneyim olmasını umursamamalıydım. Burada asıl dehşet verici olan, çocuğumun hayatına başka birinin girmesine izin vermektir.

Nicole'ü iki ebeveynli bir evde yaşamaktan mahrum bıraktığım için sık sık kendimi suçlu hissetsem de, tek yetkili olmak inkar edilemez bir şekilde daha kolaydı. Patronluk taslayan aileme rağmen, ebeveynlikle ilgili tüm kararlar bana aitti.

Prensip olarak, Nicole'ün babasının çocuğıyla ilgilenmeye hakkı olduğunu biliyordum. Yine de, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, herhangi biri bana ne yapacağımı söylemek isterse sorun yaşayacağımı biliyordum.

Endişe trenim, kapı açılıp Dave'in kendisi içeri girdiğinde yarıda kesildi - 1.80 boyunda, geniş omuzları Benito'nun dairesini bir an öncesine göre daha küçük gösteriyordu.

Ve lanet olsun, hatırladığım kadar çekiciydi. Belki daha da fazla. Bir modelin elmacık kemiklerine ve geniş, dolgun bir ağza sahipti. Yüz ifadesi hiç görmediğim kadar ciddiye. "Merhaba güzelim. Ugramamıza izin verdiğin için teşekkür ederim."

Muhteşem. Bunu bir daha söyleyeceğini hiç .

"Benim için zevkti," dedim çabucak. Sonra nefesim kesildiği için kendimi tekmelemek istedim. Bir adım öne çıkıp ona sarılmam mı gerekiyordu? Elini mi sıkmalıydım? Bebeğinizin babasını karşılama protokolü neydi?

"Kardeşim için şimdiden özür dilemeliyim..."

"Kaldır kıcını, Davey!"

Saçları Dave'inkinden bile daha kıvılcık olan bir kadın bir zamanlar takıldığım kadının yanından geçerken gözlerim açıldı. Kollarında dev bir pelüş hayvan tutuyordu. Bir köpek. Ve onun da kıvılcık saçları vardı. "Bu bir-"

"İrlanda seteri!" Dave'in kız kardeşi gülümseyerek şöyle dedi. "Ya o ya da Danua'ydı. Ama o daha da iriydi. Ve benden çok fazla nefret etmeni istemedim."

Dave kuru bir sesle, "Sadece senden biraz nefret etmesini istiyorsun," dedi. Kız kardeşi onu kalçasından kontrol etti.

"Tanıştır beni, ağabey."

"Ben Zara," dedim aceleyle, tanıştırma işini kendim hallediyordum. "Ve kardeşim Benito ile tanıştınız."

"Ben Bess." Birden ellerim dev bir köpekle doldu ve o da kollarını bana doladı. "Sizinle tanışmak bir onur."

Bir onur mu? Beni bıraktıktan sonra pelüş hayvanı kanepenin yanına, yere bıraktım; sevimli çenesi patilerinin üzerinde, tembel bir pozisyon aldı. "Nicole köpek yüzünden aklını kaçırarak," dedim zorlukla yutkunarak. Dev bir havluya kim karşı koyabilirdi ki? "Teşekkür ederim. Bu gerçekten çok hoştu."

Bess ellerini birbirine sürterek, "Daha yeni başlıyorum," dedi.

"Bess," diye nazikçe uyardı Dave. Sonra içini çekti.

Sadece hevesli olduğunu bilsem bile biraz ürkütücüydü. Mutfağa doğru işaret ettim. "Kahve ister misiniz? Kek ve kurabiyelerim de var. Hatta şimdi bir tane alın çünkü Nicole uyandığında muhtemelen onları ortadan kaldıracam. Şeker yemesine pek izin vermiyorum." Artık gevezelik ediyordum. *Müthişti.*

"Bir fincan kahve iyi olurdu," dedi Dave. Bana küçük bir gülümseme verdi, sanki bunun çok garip olduğunu bildiğini söylemeye çalışıyordu.

Koşarak odanın diğer ucuna gittim, birkaç fincan kahve doldurdum ve unlu mamuller tabağını kaptım.

Ama bardağı Dave'e götürdüğümde, onun kahveyi nasıl içtiğini bile bilmediğimi fark ettim. "Süt ve şekerim var."

"Siyah gayet iyi," dedi sakın bir sesle. "Başka bir zaman gelmemizi ister misin? Eğer uyuyorsa..."

"Çok yakında uyanacak," dedim. "Büyük uyku günün ilerleyen saatlerinde olur."

Bess kahveyi elinin tersiyle itti, ben de sessizce bu dramı izleyen kardeşime uzattım. Bess tabaktan küçük bir limonlu kek aldı ve bir ısırık aldı. "Nefis! Bunlar senin kahve dükkanından mı?"

"Öyle. Bu Audrey'nin tarifi. Ben daha çok çikolata severim."

"Bir işi yürütmek ve bir bebeğe bakmak zor olmalı," dedi çöreğini kemirirken.

"Kendi işimin patronu olmayı seviyorum," dedim hemen. "Ve ailem gerçekten harika insanlar." Bekâr annelik elbette yorucuydu ama bunu Bess'e asla itiraf etmeyecektim. Bess *Teyze*'ye, gerçekten.

Tuhaf.

"Burası harika bir daire," dedi gülümseyerek etrafına bakarken.

"Bittiğinde öyle olacak," dedim, buradaki yarı inşa edilmiş görünümünden nefret ediyordum. Yerler zaten pırıl pırıldı ve eski kurşunlu pencereler eski ihtişamlarına kavuşturulmuştu. Ama mutfakta çalışmalar devam ediyordu. Dolaplar yeniydi ama tezgah şu anda büyük bir kontrplak parçasıydı. "Burası Benito'nun evi ve hâlâ son rötuşları yaptığını görebilirsiniz. Birkaç aylığına uzakta olduğu için Nicole ve ben burada kalıyorduk."

"Ama ihtiyacın olduğu sürece senin," diye hızla ekledi kardeşim. "İşime yakın olmak harika bir şey." Gerginlik öldürüyordu Ben de konuşmadan duramadım. "Ben çalışırken annem Nicole'e bakıyor. Bu sayede ben de iş günümde uğrayabiliyorum. Ama kasabanın yukarısındaki evlere bakıyorum. Nicole büyüdüğünde oynayabileceği bir bahçeye ihtiyacı var."

Gah. Bir şekilde çenemi kenetledim ve çenemi kapattım. Ev sorunun dikkat çekmek istediğim bir şey değildi.

"Davey," Bess. "Lütfen elindeki çantayı Zara'ya ver."

Elindeki alışveriş torbasına sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Tabii ki." Bir adım öne çıktı ve BabyGap'ten aldığı poşeti bana uzattı. "Kız kardeşim önce ateş eder, sonra soru sorar. Ama sırf eğlence olsun diye sana birkaç şey getirdi."

Çanta elimde şaşırtıcı derecede ağırdı. Bütün mağazayı satın almış olmalıydı. "Vay canına," dedim kanepeye otururken. Çantayı açtım ve kapüşonunda ayı kulakları olan pembe bir kar tulumu çıkardım. 2T beden. "Bu çok sevimli."

Bess, "Detroit mağazası tüm sonbahar ürünlerini çoktan çıkarmış," dedi. Ben'in L şeklindeki kanepesinin diğer ucunda neredeyse bir aşağı bir yukarı zıplıyordu.

Tekrar çantaya daldım ve Nicole için her biri bir öncekinden daha güzel üç sonbahar kıyafeti buldum. Vermont'taki en iyi giyinen küçük çocuk olacaktı. "Çok teşekkür ederim," dedim yüzüncü kezmiş gibi gelen bir sesle.

Dave kupasından bir yudum alırken, "Çok heyecanlı," dedi.

"Bizim hiç ailemiz yok," dedi Bess. "Birbirimiz dışında. Yani, üzgünüm. O sensin."

Tam bunu anlamaya çalışıyordum ki diğer odadan bir ciyaklama sesi duydum. Ve nedense Nicole'ün ilk sesiyle yerimden sıçradım -sanki dikkat kesilmek ne kadar mükemmel bir ebeveyn olduğumun reklamını yapacakmış gibi. "Bir saniye izin verir misiniz?" dedim, dayanılmaz gerginlikten bir an olsun uzaklaştığım için minnettardım.

Koşarak yatak odasına girdiğimde Nicole'ün huysuz yüzüne baktım. Sırtüstü uzanmış, tombul bacaklarını beşğin parmaklıklarına dayamıştı. İçeride düşük hızda çalışan bir vantilatör olmasına rağmen sıcak görünüyordu.

Temmuz ayında öğle uykusu. Bir bebek ne bekleyebilir ki? "Buraya gel tatlım," diye fısıldadım.

Kollarını kaldırdı ama yuvarlanmadı. Yan tarafa doğru eğildim ve onu yatağın üzerinden çekerek kollarımın arasına aldım. "Ziyaretçilerimiz var," dedim sessizce ve onu alt değiştirme masasına götürdüm. Bezini kuru bir bezle değiştirdim ve tüylü saçlarını parmaklarımla taradım. Bakır rengindeydi, yakışıklı babasınıninkinden daha parlaktı.

Tam oturma odasında oturuyor olması, midemin belirsizlikle bükülmesine neden oldu.

Seni sevse iyi olur bebeğim, diye düşündüm, onu paylaşmak beni da. *Çünkü sen var olanların en iyisisin.* Bebeğim uykusundan sersemlemişti ama yine de gördüğüm en güzel insandı ve kesinlikle hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Esnedi, bir sıra minik, mükemmel dişini gösterdi, yumuşak kolları alt değiştirme minderinin üzerinde uzanıyordu.

Onu tekrar kaldırdım ve göğsüme yasladım. Küçük yatak odasının mahremiyetinde bir an durakladım ve hayatlarımızın çok karmaşık hale gelmemesi için dua ettim.

Bölüm On Dört

Dave

Kızımı ilk kez görmek için beklerken mini bir kek YEDİM.

Bu sabah Bess makyajını tazelerken ben Google'da "on beş aylık" diye aratmıştım, çünkü kaç aylık bir çocuk olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bulduğum siteler bana bu yaşta hala bebek olduklarını öğretmişti. Ama bazıları yürüyebiliyor ya da tek seferde bir kelime söyleyebiliyor.

Dünyada benden daha bilgisiz bir adam varsa, onunla hiç karşılaşmamayı umuyordum.

Orada oturmuş, panik yapmamaya çalışarak kız kardeşimin Benito'yla konuşmasını dinliyordum. Birkaç uzun dakika sonra Zara dairenin arka tarafındaki küçük koridordan çıktı. Göğsüne yaslanmış, tombul kolları olan küçük bir insanı tutuyordu. Bebeğin yanağı Zara'nın omzuna yaslanmıştı, bu yüzden yüzünü göremiyordum.

Ama o *saç*. Birdenbire yeniden dört yaşına dönmüş, kızgın annemin kucağında ağlayan Bess bebekle küçük, boktan evimizin içinde tepinmesini izliyordum.

Dürüstçe bir ürpertiyle savaştım.

Kimse sıkıntımı fark etmemiş gibiydi. Hepsi bebeği izliyordu. Zara kardeşinin yanındaki kanepeye oturdu, kızı da onun kucağına yerleşti. Bess heyecandan küçük bir nefes aldı.

" orada," dedi Zara'nın kardeşi alçak bir sesle. "Merhaba prenses."

Bebek yavaşça amcasının sesine doğru döndü ve yüzünü ilk kez gördüm. Pembe yanakları ve uykulu gözleri vardı.

Zara kucağındaki Nicole'ü düzeltirken oda sessizdi. "Bu Bess," dedi kız kardeşimi işaret ederek. "Ve Dave."

Kimsenin dehşetimi hissetmemesini umarak sertçe yutkundum. Ama bebek bana doğru bakmadı bile.

"Ve tabii ki çılgın Benito Amcan."

"Nicole!" Cesaretlendirdi. "Söyle... Ben Amca!"

"Baba-ba!" Dedi bebek. Küçük, yumuşak sesi kollarımın ürpermesine neden oldu.

"Neredeyse!" Zara'nın kardeşi sıırttı. "Sadece *Ben* için deneyebilirsiniz. Seçici değilim."

Ben burada oturmuş beden dışı bir deneyim yaşarken o şakalar yapıyordu. Ne de olsa, sahip olduğunuzu hiç bilmediğiniz çocuğunuzla tanışmanın doğru tepkisi neydi? Omuzlarının genişliğinin elimin uzunluğuyla aynı olduğunu fark ettim. Dirsekleri de bebek gibi çukurlaşmıştı.

Gerçekten çok . Kalpsiz biri değildim. Sadece boyumdan büyük kalkışmıştım.

Benito yeğenine uzandı, onu kucağına aldı ve sanki kendi kişisel yastığıymış gibi göğsüne yaslandı.

Zara nihayet daha rahatlamış görünerek gülümsedi. Sanki kardeşini bebeğiyle birlikte izlemek dünyanın en güzel şeyiymiş gibi. Belki de öyleydi. Zara'nın hayatını zora sokmak istememiştim ama ailesinin yanında olduğunu bilmek beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Ben üç aydır şehir dışında ve bu onun hayatının beşte biri demek," diyordu Zara. "Nicole'ün onu hatırlamayacağından endişeleniyordum. Ama bu sabah onu gördüğünde koşarak yanına gitti ve ona 'Nereledeydin dostum? Hadi parti yapalım.'"

Benito elini bebeğin sırtına koydu ve sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi onu okşadı.

"Ah, Zara," dedi kız kardeşim zorlukla yutkunarak. "O çok *güzel*."

Hiçbir şey söylemedim. Kendime güvenmiyordum. Zara'nın bebeğinin güzel olacağından hiç şüphe etmemiştim. Ama benim yüzümden olmayacağı kesindi.

Kız kardeşim ayağa kalktı ve peluş köpeği yerdeki yerinden aldı. "Merhaba Nicole," dedi, sehpanın yanındaki halının üzerine diz çökerek. "Burada seninle tanışmak isteyen biri var."

Nicole hâlâ uykulu olan yüzünü Benito'nun omzundan kaldırdı. Köpeği gördüğünde yere doğru kıpırdanmaya başladı.

Ben onu ayaklarının üzerine yatırdı ve Nicole tombul bir elini sehpanın üzerine koydu. Sonra hareket etmeye başladı, bir eliyle masayı kavradı, paytak paytak Bess'e ve büyük havasızlığa doğru yürüdü.

"haline bak! Büyük bir kız gibi yürüyorsun!" Bess'in gözleri parlıyordu.

Kız kardeşime ulaşmak için bebeğin beni geçmesi gerekiyordu. Kafamın içinde o kadar sıkışıp kalmıştım ki, her şeyi anlamaya çalışıyordum, dizlerimin etrafında onun yolunu kapattığını fark etmedim. Durdu, şaşırtıcı derecede sıcak küçük elini çıplak dizime koydu ve dönüp bana baktı.

Yüz ifadesine baktığımda, boğazımdan küçük bir kahkaha havlaması kaçtı. Yüzü minyatürdü ama tamamen işle ilgiliydi. *Yolumdan çekilin bayım. Gözleri de koyu kahverengiydi* ve tamamen annesine ait bir yoğunluğa sahipti. Bu aşinalık nefesimi kesmişti.

Aceleyle dizlerimi oynattım ve o da seke seke yanımdan geçti. "Benzerlik inanılmaz değil mi?"

Kız kardeşim sordu.

"Evet, *annesine*." Zara'nın koltukta oturduğu yere baktım. "Az önce bana... Zara bakışı attı."

Zara'nın gözleri büyüdü. Bana öncekinden biraz daha az korkmuş bir gülümseme verdi ve göğsümün adını koyamadığım bir duyguyla dolup taşığını hissettim.

Bess'e doğru ilerlediğinde, Nicole kendini onun en az iki katı büyüklüğündeki köpeğin üzerine attı. Kız kardeşim güldü ve gözlerinde yaşlar gördüm. Bess bebeğin yumuşak saçlarına belli belirsiz bir el koydu ve ona tatlı bir şeyler fısıldadı.

Yemin ederim, kız kardeşimi daha önce hiç bir bebek için telaşlanırken görmemiştim. Bebekleri sevdiğini bilmiyordum. Yine de ona hiç sormamıştım.

Ve, kahretsin, kendi gözlerim sıcak hissetmeye başladı.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. *Bebeğim benim*. Kelimeleri ilk kez kafamda denedim. O imkânsız kelimeleri.

Ama o tam orada, halının üzerindeydi, küçük kollarıyla havasızlığı sıkıyordu. Derin nefesler.

Bess bebeğe odaklanmışken, ben de Zara'ya göz ucuyla baktım. Şu anda aklından neler geçtiğini hayal bile edemiyordum. Çocuğuyla tanışmamı *istiyor muydu* acaba? Muhtemelen sadece bizimle dalga geçiyordu. Benimle yatak odası dışında hiçbir şey yapmak istememişti. Daha önce tanıdığım Zara bizi çoktan kapı dışarı ederdi.

Ama itiraf etmeliyim ki bu yeni Zara farklı görünüyordu. Çekingendi. Dikkatliydi. Bunun benim hatam olup olmadığını, buraya tekrar gelerek onu oyundan düşürüp düşürmediğini merak etmekten nefret ediyordum.

Gözleri aniden benimkilerle buluştu ve onun da bana gizlice baktığını fark ettim. İkimiz de aynı anda başka tarafa baktık.

Bu arada Nicole kardeşimin yanında daha rahat olmaya başlamıştı. Daha hareketli. Güdük bacaklarının üzerinde durdu ve köpeğin sarkık orta kısmını kollarının arasına aldı. Sonra onunla birlikte yürümeye çalıştı.

İşler pek yolunda gitmedi. İki kez tökezledi, Bess her seferinde onu yakaladı. Bess yaklaştı, Nicole daha iyi kavrayabilsin diye havluyu tutmaya çalıştı. Nicole'ün gözlerini Bess'inkilere diktiğini ve sonra bir yabancıнын yardımını istemediğine karar verdiğini gördüm. Aniden huysuzlaşan yüzüyle etrafına bakınarak annesini aradı.

"Tam burada," dedi Zara hızla.

Bebek paytak paytak yürüdü, ellerini kaldırdı ve annesine doğru döndü. Ve Zara'nın dizlerine ulaştığında, kucağına alındı. Sonra Nicole Zara'nın tişörtünün kenarından tuttu ve yukarı doğru çekmeye başladı.

"Um..." Zara kıkırdadı, aniden rahatsız olmuş görünüyordu. Gömleğini bebeğin kaldırma çabalarına karşı dirseğiyle bastırdı. "Benny? Şu arkandaki yorganı bana uzatır mısın?"

Battaniyeyi uzattı ve onu Nicole'ün başına örtmesini izledim. Bebek ciyak ciyak bağıırıyordu ve ben hâlâ neler olduğunu anlamamıştım. Zara battaniyenin altına uzandı, bir şeyleri ayarlamak için kıpırdanıyordu. "Hâlâ emziriyoruz," dedi ve sonunda bana ipucu verdi. "Muhtemelen süten kesme zamanı geldi, ama henüz yapamadım."

Bana gergin bir bakış attı ama bebek emzirmekle ilgili bir fikrim olmadığı kesindi. Olsaydı da bunu dile getirmezdim.

Bess bir kez daha Benito'ya değirmen hakkında sorular sorarak ve kahve fincanlarımızı alıp mutfağa götürerek havadan sudan konuşmaya başladı.

"Onları ben hallederim," dedi Benito. "Sen otur."

Battaniyenin altında bir hareketlenme oldu ve battaniye aniden küçük bir kol tarafından fırlatıldı. Seksen derece sıcaklıktaki bir günde battaniyeyi yüzünden ittiği için çocuğu suçlamak zordu. Ama bebeği Zara'nın göğsünü açarak kendini daha rahat hissetmesini sağlayınca Zara'nın elmacık kemikleri pembeleşti. Küçük avucunu Zara'nın göğsünün kabarıklığına dayadı.

Ve-whoa. Zara'nın göğüs bölgesi genişlemişti. Artık kıvrımlıydı.

Bebeğin eli annesinin göğsünden çıkıp Zara'nın saçlarına gitti ve emerken küçük parmaklarına dolandı.

Bana tamamen yabancı gelen bir şekilde samimi ve dokunaklı bir şeye tanıklık ediyordum. Ensemde tüylerim diken diken oldu.

Hiç bu kadar boyumu aşan bir işe girmemiştim.

On Beşinci Bölüm

Zara

Kardeşim gülerken ve eski sevgilim bakışlarını kaçırırken, ben oradaydım, memem rüzgârdıydı, Nicole açlıktan ölmek üzere olan bir bebek gibi höpürdetiyordu.

Son iki yılda öğrendiğim bir şey varsa o da alçakgönüllülük ve anneliğin can ciğer kuzu sarması olduğuydu.

"Bugün iyi bir fıkra duyan var mı?" Rahatsız edici sessizliğin içinde sordum.

Bess gözlerini kuruladı. "İyi bir sporcusun, Zara. Bugün gelmemize izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedim, yalan olmasına rağmen. Evde gebelik testi yaptığım ve artı işaretini gördüğüm o korkunç gün de dahil olmak üzere, hayatımda bundan daha stresli bir an düşünemiyordum.

Dave öne doğru eğildi ve Audrey'nin mini keklerinden bir tane daha aldı. "Burası eski ve havalı bir değirmen. Ne zaman inşa edilmiş?"

"1890'larda," dedi kardeşim koltuktan kalkarak. "Buradan orijinal hidrolik sistemi görebilirsiniz."

Dave kardeşimi terasa kadar takip etti ve Ben'in aşağıdaki eski su çarkını işaret ederkenki sesini duyabiliyordum.

Bess ve ben yalnız kaldık ve ben nefesimi verdim.

"Çıldırılmış olmalısın," diye fısıldadı.

Bu gözlem beni hazırlıksız yakaladı ve güldüm. "Oyunculuk kariyerim için çok fazla."

Sırıttı. "Ona çarpmak bir şok olmuş olmalı."

"Hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Onu aradım, biliyorsun. Benito da aradı."

"Dave söyledi."

Omuz silktim. "Kimsenin üzerine böyle bir bomba bırakmak istememiştim. Ben de en az onun kadar korkuyordum."

Bess içini çekti. "Dave onun biraz ani olduğunu söyledi." "Şok oldum," dedim ve konuyu kapattım.

"Elbette, ama..." Terasa doğru baktı ve tekrar bana döndü. "Biraz üzücü bir çocukluk geçirdik. Aile hayatı hakkında oldukça kasvetli bir görüşü var."

Harika. Yüzümü soğukkanlı tuttum ama muhtemelen irkildiğimi gördü.

"Dinle." Öne doğru eğildi. "O iyi bir adam. Sadece biraz yardıma ihtiyacı olabilir."

Bu fikre alışması için biraz zaman gerekecek. Eskiden senin hakkında konuşurdu, biliyorsun."

"Öyle mi?" Şaşkınlığımı sesimden uzak tutmayı başaramadım.

"Ne zaman sarhoş ve yumuşak başlı olsa. 'Vermont'ta bir kızla tanıştım' derdi. Sana Zara'dan bahsettim mi?"

Tüylerim diken diken oldu. Kendime anlattığım hikâyeye göre Dave Vermont'tan ayrılır ayrılmaz beni unutmuştu. Ve onun hakkında hüzünlü şeyler düşünmemek için bunun doğru olmasına ihtiyacım vardı. "Birlikte çok eğlendik," dedim yavaşça. "Ama bu uzun zaman önceydi."

Bess'in yeşil bakışları düşünceli görünüyordu. "Sadece bunun onun için bir anlamı olduğunu söylüyorum. Şu anda biraz korkmuş durumda ama kendine gelecektir. O mükemmel bir bakıcıdır."

"Kimden?" Fısıldadım.

"Beni. O beni kurtardı." Gözleri parladı. "On dört yaşındayken yüzüne İngiliz anahtarıyla vurdu. Dört kez."

"Tanrım, *neden?*" Nefes nefese kaldım.

"Birileri *fark etsin* diye," dedi hemen. "Babamız bize sadece görünmeyecek yerlerimizden vurdu. En kötüsü benim başıma geldi, çünkü Dave'den daha çok karşı koydum. Korkunçtu. Demek ki bir şey anlatması gerekiyordu, bu yüzden kendini dövdü. Aynı hafta okul müdahale etti. Büyükanne ve büyükbabamız devreye girip evlerini açmak zorunda kaldılar. Kendi elmacık kemiğini kırdı. Ama babam bana bir daha hiç vurmadı."

"Tanrım, Bess!" Dave tıslayarak odaya yeniden girdi. "Kimse bunu duymak istemiyor."

Bess kızardı ama gözleri onunla tartıştı. Ağabeyi de ona dik dik bakıyor, çocuklukları hakkında konuşmaya devam ederse cehennem ateşiyle tehdit ediyordu.

Sanki tartışmalarının havada ileri geri uçtuğunu duyabiliyordum. Çünkü o kardeş kavgalarını ben de yaşamıştım. Benito ve ben sayamayacağım kadar çok sessiz savaşa girmiştik.

Kardeşim konuyu değiştirerek onları tartışmalarından kurtardı. "Bess, daha önce Vermont'a gittin mi?"

"söyleyemem."

"Nicky karnını doyurduğunda hepimiz birkaç dakikalığına dışarı çıkabiliriz. Size Winooski Nehri kıyısında nikel turu yaptıracağım. Ya da sen ve ben şimdi aşağıya inebiliriz."

"Harika bir fikir," dedi yemi yutarak. Dave'e bakmadan koltuktan kalktı.

Belli ki beni Dave'le baş başa bırakmaya çalışıyorlardı ama ikimizin de buna hazır olduğundan emin değildim.

"Bir dakika içinde size katılacağız," dedim. "Nicole dışarı çıkmayı seviyor." "Aşağıda görüşürüz." Kardeşim kapıya doğru yöneldi.

Benito ve Bess çıkar çıkmaz odaya bir sessizlik çöktü. Dave'den kaçınarak, kollarımda tembel tembel emzirdiği Nicole'e baktım. Tombul ellerinden biri saçımdan bir tutam bulmuş, onu büküyordu. Çok küçükken ve sürekli emzirirken saçlarımı toplamak zorunda kalırdım, yoksa beni düğümlerdi.

Üzerimize bir gölge düştü ve sonra Dave yanıma oturduğunda kanepede Dave'in ağırlığı altında çöktü. Nefesimi tuttum.

"O çok güzel, Zara." Sesi o kadar yumuşaktı ki, tüm duyularım on bire ayarlı olmasaydı bunu fark etmeyebilirdim. "Tıpkı senin gibi."

"Teşekkür ederim," dedim sertçe. Ve Nicole o anı meme ucumdan fırlamak ve doğrulmak için mücadele etmek için seçti. Hemen göğsümü sıkıştırdım ve gömleğimi düzelttim. Bebek bir an Dave'i inceledi. Nabzım kulaklarımda atıyordu ve onun kucağına tırmanıp tırmanmayacağını görmek için bekledim. Nicole, bir babası olmamasına rağmen erkekleri *severdi*. Onların derin seslerine yönelir ve asla korku göstermezdi. Annesinin kızı.

Kız ona yaklaşırsa ne yapacağını merak ettim. Onu kucağına alıp gülümser miydi? Yoksa o tereddüt ifadesi yüzünde kalır mıydı?

Peki ben bu iki şeyden hangisini istiyordum? Kendimle savaş halindeydim.

Nicole yine de ona yaklaşmadı. Dave özellikle eğlendirici bir şey yapmıyordu, sadece onu izliyordu. Bu yüzden Nicole yere doğru kıpırdanmaya karar verdi. Onu yere bıraktım ve Dave'i beni incelerken buldum.

"Selam. Dünkü kabalığım için tekrar özür dilemek istiyorum," diye fısıldadı Nicole, Bess'in getirdiği dev havasız şişenin yanına geri dönerken. "Sarsılmıştım."

"Sadece hayal edebilirim."

"Eminim sen de biraz sarsılmışsındır."

"Evet," dedim hızla, yeşil gözleriyle buluşarak. Ve, vay canına. Bir daha o zümrüt bakışlara hapsolacağımı hiç düşünmemiştim. "Dün bir hayaleti görmek gibiydi."

Birdenbire gülümsedi ve bir aşinalık ürpertisi hissettim. Sonra gülümsemesi soldu. "Hıyarlık ettiysem özür dilerim."

"Sorun değil. Anlıyorum." Boğazımı temizledim. Aramızdaki gerilim bunaltıcıydı, bu yüzden konuyu değiştirdim. "Kız kardeşin harika biri."

"Küçük dozlarda," diye düzelitti ve ben de güldüm. "Kardeşlerin de sana gerçekten göz kulak oluyor."

"Bu da küçük dozlarda daha iyi olurdu," diye kabul ettim. "Beni seviyorlar ama ailem çok otoriterdir," diye düzelttim hemen.

Sırttı. Ve sonra daha da beklenmedik bir şey yaptı. Uzandı ve beni kısa, sıkı bir sarılmanın içine çekti. "Seni tekrar görmek çok güzel," diye fısıldadı kulağıma. "Geçirdiğin zamanı hayal bile edemiyorum."

Bir sonraki an beni serbest bıraktı ama beynimin bunu yakalaması birkaç saniye sürdü. Hâlâ sert göğsünün bedenime verdiği hisse ve tıraş losyonunun tanıdık kokusuna takılıp kalmıştım. "I..." Kekeledim, beynim bulanıktı. "Bu..." *Odaklan, Zara.* "Ben iyiyim. Suçlu hissetmene gerek yok."

"Öyle ama." Sesi hırçındı.

"Hayır," diye başımı salladım. "Yapma. Bu iki yılda benim için çok şey değişti ama bu kötü bir şey değil." Bunu açıklamak benim için kolay değildi. "Anne olmak henüz düşündüğüm bir şey değildi. Çılgın bir genç kızdım. Bundan bahsetmiş olabilirim."

Genişçe gülümsedi ve bu onun yüzünü daha sıcak bir yere dönüştürdü. Ona gülümseyerek karşılık vermek çok kolaydı.

"Her neyse... Anaç bir insan olduğumu düşünmüyordum. Bu yüzden ilk başta çok korkmuştum. Ama sonra fark ettim ki ben onun *kişisiydim*." Yüzünü kontrol ettim ve

dikkatle dinliyordu. "Kulağa garip bir ifade gibi geliyor. Ama ya ben ya da hiç kimse ve bu cesaret vericiydi..."

Nicole beni itti ve tekrar doldurulmuş köpeğe doğru yürüdü.

Saçmaladığımı fark ettim. "Kendimi iyi ifade edemiyorum. Kardeşim Damien kendini bulmadan önce bir asker olması gerektiğini söylüyor. Benim için yeni doğmuş bir bebeğe bakmak kendi kişisel acemi birliğim gibiydi. İşin içine daldım ve her şeyin nasıl işlediğini öğrendim ve herkes kadar iyi bir iş çıkardım."

"Eminim öyledir," dedi.

"Aslında bayıldım. Beni yavaşlattı. Eskiden yönsüzlüğüm ve tüm hatalarım hakkında endişelenerek zaman geçirirdim. Ama artık endişelenmiyorum. Ve şimdi büyüyen bir işletmenin ortak sahibiyim. Hayret bir şey." Bir nefes aldım ve uzun zamandır kendimden bahsettiğimi fark ettim. Bu yüzden koltuktan fırladım. "Dışarıda yürüyelim mi? Güzel bir gün."

Dışarı çıkmaktan bahsettiğimde Nicole başını kaldırdı. Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Onu takip ettim ve ayağıma birkaç ayakkabı geçirdim. Sonra bir an Nicole'e ayakkabı giydirmeyi denesem mi diye düşündüm. O yalınayak olmayı tercih ederdi, ben de güreş maçından kaçınmayı tercih ederdim. Ama çocuğunu uygun şekilde giydirmeyen bir hödük gibi görünmek de istemiyordum.

Bebeğim sabırsız bir ciyaklama sesi çıkardı, ben de onu kaldırdım ve ayakkabıya ihtiyacı olmadığına karar verdim. "Tamam, toots." Kapıyı açtım.

Dave beni aşağıya ve dışarıya kadar takip etti; Benito'yu uzaktan gördük, Bess'e 1804 yılında inşa edilen Gin Mill binasının temel taşını gösteriyordu.

Dave sessizliği bozmak için "Güzel bir yer," dedi.

"Kardeşim Alec'e ait. Önce barı o açtı. Sonra Audrey ve ben kahve dükkânını açtık."

"Sarışın olan Audrey mi?" diye sordu.

"Doğru," dedim. "O benim iş ortağım." "Hâlâ eski sevgilinle mi çıkıyor?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "İki hafta içinde evleniyorlar. Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu bardan hatırlıyorum, hepsi bu." Bana kaşlarını çatı. "Yani eski nişanlınla ortak bir işiniz mi var?"

"Elbette. O artık benim en iyi arkadaşım. Garip değil." Bakışlarım ona karşı çıkmasına meydan okuyordu.

O da "*Tamam*" dedi. *Sen öyle diyorsan*. Yüksek sesle, "Avukatım bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğretir öğretmez nafaka ödeyeceğim" dedi.

"Dave," diye karşı çıktım içgüdüsel olarak. "Senden para istemedim."

"Sahip olduğunu hiç söylemedim. Ama bunu karşılayabilirim ve itiraz etmeniz için bir neden yok."

Çimenlerin üzerinde durduk ve birbirimize baktık. Birlikte geçirdiğimiz yazın tanıdık itme ve çekme gücü aramızda bir ruh gibi yükselmiş gibiydi. Gözlerinde aynı otoriter kıvılcımı gördüm ve bu o kadar tanıdıktı ki başka tarafa bakamadım. Elmacık kemiğinin erkeksi kıvrımı. Ağzının kararlı duruşu. Her şey aynıydı.

Ve *ağrım* vardı.

"Benden ne istiyorsun?" Sonunda sordum.

Gülümsedi. "Bunun benim çizgim olduğundan oldukça eminim. Avukatlar bana ancak bu kadarını söyleyebilir. *Benden* ne istediğinizi bilmem gerek. Size nasıl yardım edebilirim. Birkaç fikrim var ama bana söylemeniz daha iyi olur."

Arkamı döndüm, tekrar yavaşça kardeşime ve Bess'e doğru yürüdüm. Nicole çoktan Benito'nun yanına varmış, küçük elini onun dizine koymuştu.

Dave'den ne istiyordum? Aklıma gelen ilk cevap *hiçbir şeydi*. Zaten borçlu olduğum çok fazla insan vardı. Yine de kalbim hain bir kaltaktı. Bunu söylemek için ağzımı açarsam, onun yerine *her şey* kelimesi ağzımdan çıkabilirdi.

Ve bu teklifte yoktu ve asla .

"Bunu düşüneceğim," dedim sertçe. "Şehirde ne kadar kalacaksın?" Demek istediğim, *sana ne kadar sık bakmam ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamamaya çalışmam gerekiyor?*

"Ağustos'un ikinci haftasına kadar. Sonra takımım ile birlikte antrenman kampına gideceğim."

"Oh. Tamam." Tam altı hafta. Nafaka teklifini dikkate almam gerekiyordu. Parayı geri çevirmemeliydim. Ben bile Nicole için bir üniversite fonunu reddedecek kadar inatçı değildim.

Yine de, sorulmadan bile ödemeye neden bu kadar hevesli olduğunu merak ettim. Belki de vicdanını rahatlatmanın bir yoluydu bu. Bize her ay bir çek gönderirse, kendine iyi bir baba olduğunu söyleyebilirdi. Aramıza biraz mesafe koyabilir ve yine de başını dik tutabilirdi.

Eğer planı buysa, bunu kabullenmek zorundaydım.

On Altıncı Bölüm

Dave

Zara ile para hakkında büyük bir tartışmaya girmek istememiştim. Ama bu konuyu başka nasıl açacağımı bilemedim. Sanki içgüdüsel olarak beni geri itmişti. Ve bana attığı ateşli bakışı gördüğümde, bu beni hemen geri götürdü.

Eğer bir çift olsaydık -gerçek bir çift- muhtemelen deli gibi kavga eden bir çift olurduk. Bir ilişki kurmaya çalışsaydık bile muhtemelen aylar içinde alevlenir ve yanardı. Belki de bu Beringer ailesinin bir özelliği idi. Annemle babamın birlikteliğine dair hatırlayabildiğim tek şey bağırış çağırış ve annemin ağlamasıydı.

Ağabeyi ve kız kardeşime yaklaştıkça Zara sessizleşti. Bebek onlardan birkaç adım uzaklaştı. Çimlerin arasından bize doğru ilerliyordu, çıplak ayakları ara sıra onu tökezletiyordu. Ama arada bir tökezlemesine aldırıyor gibiydi. Ellerini yere koyarak kendini sabitledi, sonra yoluna devam etti.

Nicole ayaklarımın dibinde durdu ve bir elini uzatarak çıplak dizimin üzerinde sabit durdu. Boğazımı temizledim. "Şey, merhaba."

Yine de kafasını kaldırıp bakmadı. Ben sadece kullanışlı bir dengeleme yeriydim. Bakışları uzaktaydı.

Bir an sonra nedenini gördüm. Büyük, kaslı bir köpek birkaç metre ötedeki çimleri kokluyordu. Nicole ilgiyle bir ciyıklama sesi çıkardı. Köpek başını kaldırdı, bakışlarını kaldırdı ve onu gördü.

Ve sonra sanki ağır çekimdeymiş gibi gerçekleştiğini gördüm. Köpek kaskatı kesildi. Sonra hızla öne doğru eğildi ve bebeğe doğru koşmaya başladı.

Düşünmedim bile. Bu sadece bir oyun zamanı kararıydı. Eğildim ve onu yerden aldım. Bir dakika sonra, bir bebeği koltuk altlarından beceriksizce tutuyordum ve hevesli bir köpek önümde arka ayakları üzerinde durmuş ona ulaşmaya çalışıyordu.

Nicole ciyakladı. Beklediğimden daha ağırdı. Onu biraz aşağı indirdim, vücuduma yasladım, bacaklarını göğsüme doğru katladım, böylece sallanmıyorlardı. Kolum onu lanet köpekten korudu.

Yakın mesafeden kahverengi gözlerini şaşkınlıkla bana kırptırdı. Bebeğimin güven dolu bakışlarıyla karşılaştığımda benim de kalbim hızlandı.

Bir gıcırtı daha çıkardı. Bu beni şaşırttı ve gülümsedim. "Rexie, otur!" Zara emretti. "Dave, sorun yok. Ona zarar vermez."

"Ciddi misin?" Yerde salya sümük ağlayan canavara baktım. Dönüşümlü olarak oturuyor ve sonra havlamaya başlıyordu.

"O arkadaşım Kieran'ın köpeği. Sadece bir benziyor."

Tereddüt ettim. "Pek iyi huylu değildir." İnsanlar köpeklerden ne istiyordu ki zaten?

Bess güldü ve Zara kızına uzandı, bebeği kollarımdan kaldırdı ve sonra çimlere indirdi. Köpek havlamayı hemen kesti. Nicole'ün ayaklarını yerden kesti ve sonra yüzünü yaladı. Bebek iki eliyle onun sarkık kulaklarını tutup gülerek karşılık verdi.

Hâlâ savaş ya da kaç tepkisi veriyordum. Köpekler beni deli ediyordu.

Kız kardeşim diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Oh, Davey. Hâlâ köpek korkunu yenemedin, değil mi?"

"Rüyalarım girmiyorlar, Bess," diye homurdandım. "Sadece onlara güvenmiyorum."

İçini çekerek köprücük kemiğimle omzum arasındaki noktayı okşadı. "Altıncı sınıftayken bir köpek onu ısırmış. Bir yara izi var."

Zara ve ben göz göze geldik. Ve bir iki saniyeliğine, Zara'nın o yara izini bildiğine dair kuşkusuz aynı düşünceye sahip olduğumuz için eğlenerek bakiştık. Birden fazla kez omzunu öptüğünü çok net bir şekilde hatırlıyordum.

"Tanrım," dedi Benito yavaşça. "Şu anda asıl tehdit köpek değil. Dikkat et, Z."

Zara dönüp baktı ve sonra nefesinin altından bıkkın bir ses çıkardı.

"Onu uzaklaştırmamı mı istiyorsun?" Benito cevap beklemedi. Az önce bir arabanın yanaştığı otoparka doğru koşmaya başladı.

"Çok geç." Zara iç çekti.

Arabadan oldukça şık bir sundress giymiş bir kadın indi. Önce Benito'ya sonra da Zara'ya baktı ve elini kaldırarak el salladı. Sonra da bize doğru yürümeye başladı.

Benito ona doğru yöneldi, sarıldı ve sonra onu otoparka doğru geri itti.

"Bir sorun mu var?" Bess sordu.

"O benim annem," dedi Zara. "Genelde Cumartesi günleri uğramaz. Ama Benito dün gece şehre geldi ve henüz onu ziyaret etmedi."

"Ve ona söylemedin," diye tahmin ettim.

Suçlu görünen Zara başını salladı. "Pek fırsat bulamadım. Önce onu sarhoş edeyim dedim." Bir elini başına götürdü. "Bunu söylemediğimi farz et. Şu anda sadece biraz stresliyim. Alec beni ispiyonlamış olmalı."

"Neden Dave ve ben seni biraz yalnız bırakmıyoruz?" diye önerdi kız kardeşim. "Sabah sabah çok cömert davrandın zaten."

"Çok nazıksınız ama aile kolluk kuvvetini çoktan alt etti." Zara iç çekti.

"Anne," dedi Benito. "Zara'ya bir saat ver-"

Anne Rossi dinlemiyordu ama. Çoktan hızlı adımlarla bize doğru yürümeye başlamıştı. Genetik bir Rossi özelliği olduğundan artık emin olduğum bir şekilde çenesini kaldırdı ve bana doğru yürüdü.

"Ah canım," diye fısıldadı kız kardeşim nefesinin altından.

Zara'nın rengi soldu. Tamamen rahat olan tek kişi bebektir; o da şimdi köpeğin ipeksi kulaklarını okşuyor, hayvan da sırtında tembel tembel nefes alıyordu.

"Zara," dedi Bayan Rossi, biraz soluk soluğa. "Tanışma faslının başladığı doğru mu?" Keskin gözleri kız kardeşimi sıyırdı ve tam olarak benim üzerime dikildi, beni aşağı yukarı süzerken daraldı.

"Anne," dedi Zara kısık bir sesle. "Sana bir telefon borcum var ama gerçekten çok yoğun bir sabah oldu. Bunu şimdi konuşmasak olur mu?" Bakışlarıyla Nicole'ü işaret etti.

Bayan Rossi eğildi ve Nicole'ü çimlerin üzerinden aldı. Yeni yürümeye başlayan çocuğun saçlarını düzeltti ve içini çekti. "Köpeğin seni yalamasına izin verme, tatlım. İğrenç." Bebeği kalçasına bastırdı ve sonra elini bana doğru uzattı. "Maria Rossi. Ben Zara'nın annesiyim. Ve siz de...?"

Elini sıktım. "David Beringer, hanımefendi. Sizinle tanışmak bir zevk." Aslında öyle değildi. Bu kadının benim hakkımda ne düşündüğünü ancak hayal edebilirdim. Aslında, tüm hayat hikâyemi bir bakışta özetlediğinden oldukça eminim. Sert çocuk. Yalnız. Evlenecek türden değil.

Baba değil.

Maria Rossi elimi bıraktı ve kızına döndü. "Yani bu doğru mu?"

"Anne." Zara'nın ses tonu bir uyarıydı. Annesiyle birbirlerine lazer gözlerle bakıyorlardı, sanki otuz yıllık çekişme ikisinin arasında . Zara'nın ateşli bir ailesi vardı. Bu kadar gergin olmasaydım eğlenirdim.

Zara'nın annesi bir şeye karar verdiğini belli eden bir ses tonuyla, "Pekala," dedi. "Önümüzdeki hafta sonu Pazar öğle yemeğine gelecek. Birbirimizi tanımak için güzel bir fırsatımız olacak."

Zara tereddüt etti. "David'in gelecek hafta Pazar günü boş olup olmadığını bilmiyoruz." "Tabii ki öyle," diye şarkı söyledi kız kardeşim.

Tabii ki Bess konuşmak zorundaydı. "O kendini hazır tutabilir."

Zara'nın gözleri parladı ve üçlü bir kedi dövüşünün söz konusu olup olmadığını merak ettim. Playofflar sırasında O'Doul' bile bu kadar öldürücü bir bakış görmemiştim.

"Anlaştık o zaman," dedi Bayan Rossi. "Gelecek Pazar, saat birde. Kiliseden sonra." Nicole'ü başından öptü. Sonra bebeği Zara'nın kollarına bıraktı, topuklarının üzerinde döndü ve yürümeye başladı. "Benito!" diye seslendi. "Benimle gel."

Oğlu bir an tereddüt etti. "Denedim," dedi kız kardeşine.

"Biliyorum," diye homurdandı Zara. "Git artık."

O gittiğinde, sadece üçümüz vardık. Dört kişi. Bebek Zara'nın kollarında kıpırdanıyor, köpek olsa da bırakılmasını istiyordu.

Kız kardeşim Zara'ya, "Bu konuda fikrimi söylememeliydim," dedi. "Özür dilerim."

Zara'nın ağız bir derece gevşedi. Bess'e alaycı bir gülümseme verdi, sonra bana baktı. "Pazar öğle yemeğine gelmene gerek yok. Sadece seni sorgulayacaklar."

"Ailenizden korkmuyorum," dedim ona. "Eğer gitmem senin hayatını kolaylaştırıcaksa giderim. Eğer uzak durmam hayatını kolaylaştırıcaksa, o zaman öyle yaparım."

"Hmm. Zor bir karar."

Kıpırdanan bebeği yere bıraktı ve Nicole çimenlerin üzerinde havalandı. Zara onu izlemek için döndü ama Bess, "Onu yakaladım," dedi ve bebeği takip etti.

Zara tekrar benimle yüzleşti. "Eğer ortaya çıkarsan seni sorguya çekecekler. Eğer gelmezsen, beni sorguya çekerler. Ama ben buna alışkınım."

"Belki de tüm aşılarını bir kerede yapmalarına izin ," diye önerdim. "Sorun değil."

"Bu senin cenazen," dedi ve Bess omzunun üzerinden güldü.

Kız kardeşimle birlikte güneşin altında durup Zara ile sohbet etmek çok tuhaftı. *Dünyalarım çarpıştı*. "Pekâlâ. Gelecek Pazar saat 1'de nerede buluşuyoruz?"

"Rossi Çiftliği, Eyalet Yolu 17'de. Sana evin resmini mesaj atarım, tamam mı? GPS seni komşunun evine gönderir."

"Pekala."

"Ve hâlâ fikrini değiştirebilirsin." Gözleri, petunyaları hayranlıkla seyreden Nicole ve Bess'e kaydı. "Şimdi ona biraz yemek yedirmeliyim."

"Hey." Elimini omzuna koydum ve bana hızla baktı, irkilmişti. Elimini altında sıcak ve katı bir his vardı ve omzunu biraz sıktım. "Dayan biraz. Dram yarattığım için özür dilerim."

Dudaklarını yaladı. "Hayatım boyunca drama yarattım. Annem bu konuda yanılmıyor. Bunun senin hatan olmadığına eminim."

"Bunun ikimizin de hatası olduğundan eminim," diye .

Gülümsedi ve aramızda eski daha fazla kıvılcım sıçradı. Bu olmaya devam etti. Ona veda öpücüğü verme dürtüsü güçlüydü. Ama Bess beni izliyordu ve zaten alacağımdan daha fazla yorum istemiyordum.

"Sonra," dedim ve onun yerine Zara'ya hızlıca sarıldım. O kadar iyi hissettiriyordu ki onu bırakmak işkence gibiydi.

"Sana mesaj atarım," dedi ve kızını Bess'ten almak için arkasını döndü.

"Bunu sen yap."

Arabaya bineli yirmi saniye olmamıştı ki Bess kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Sana çok yakışmış."

"Ne? Bebekler bana uygun değil. Sen uçmuşsun."

"Ben bebekten bahsetmiyordum. Bebek oyununun üzerinde çalışılması gerektiği kesin.

Ben Zara'dan bahsediyordum. İkinizin iyi bir çift olduğunuz çok açık."

Homurdanmam yüksek sesle oldu. "Ne için iyi bir eşleşme? Birbirimizin hayatını karmaşıktırmak için mi? İki yıl önce çok fazla seks yaptık. Neden bu kadar çok şey anladığını anlamıyorum."

"O zamandan beri onu kaç kez düşündün?"

Lanet olsun. Bu soru büyük bir tuzaktı. Cevap birçok, birçok kezdi. Ama Zara'yla geçirdiğim bir ayın hayatımdaki en erotik zamanlardan biri olması, ruh ikizi olduğumuz anlamına gelmiyordu.

"Sessizliğin her şeyi anlatıyor, ağabey."

"İstediğin sonucu çıkarabilirsin. Ve ona yardım edeceğimi biliyorsun. Ama bunun benim için bir şeyleri değiştirdiğini varsaymak için neden bu kadar acele ettiğinizi anlayamıyorum. Bir hafta önce bana başımı eğmem ve sporuma odaklanmamla ilgili bir konuşma yapmıştın. Ve ben bunda iyiyim. Aileler benim uzmanlık alanım değil. Neden sanki ben Bay İyi Adam'mışım gibi senaryoyu yeniden yazmaya çalışıyorsun?"

"Herkes aile sahibi olabilir David. Gerçekten bunun senin için mümkün olmadığını mı düşünüyorsun? Asla bir çiftin yarısı olbir tür mutant olduğunu mu?"

"Hayatımızın aile hayatımızın boktan bir gösteri olduğu kısmını *kaçırdın* mı?" Sesim iyice yükselmiş ve çılgınlaşmıştı ama kız kardeşimin bunu daha iyi bilmesi gerekirdi. "Biz o çocukluktan güneşli aile hayatı fikirleriyle *çıkmadık*. Senin bir yuva kurduğunu görmüyorum. *Biriyle çıkmıyorsun* bile, Bess. Çünkü ikimiz de denemekten daha iyisini biliyoruz."

Kız kardeşim boğulur gibi bir ses çıkardı. "Nadiren çıkıyorum çünkü Bay Doğru'yu aramak yerine imparatorluğumu kurmakla meşgulüm! Ölümcül derecede kusurlu olduğum için değil! Gerçekten iyi ayarlanmış bir erkeği çekemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Güven oyu için teşekkürler."

"*Sen değilsin*. Kastettiğim bu değildi."

"O zaman ne demek istedin?"

"Desen. Geçmiş. Herkesin annesinin bir sonraki vuruşu için numaralar çevirdiğini varsayarak büyüdük. Ve her babanın çocuklarını tokatladığını."

Bess bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Ben de kardeşlerin harika olduğunu ve birinin her zaman arkamı kolladığını bilerek büyüdüm. İkimizin mutlu olmaması için bir neden göremiyorum Davey. Herkesin sahip olduğu şeyleri hak ediyoruz."

Bu beni susturdu, çünkü Bess *elbette* ay ve yıldızları hak ediyordu. Ama geçmişimiz beni mutlu aile diye bir şey olup olmadığını merak etmeye itmişti. Ve eğer illüzyonun peşinden koşmak insanı sadece enayi yapıyorsa.

Enayi olmaktan nefret ederdim.

"Ailesiyle tanışacak mısın?" Bess sordu. "Bence yüzünüzü göstermeniz çok önemli. şu anda Zara her şeyi halletmiş durumda ve kızınız daha bir bebek..."

Kızınız. Kelimeler hâlâ yabancı bir dil gibi geliyordu.

"Ama aileyle tanışmak önemli bir örnek teşkil ediyor. Çocuğunuza karşı sorumluluğunuzdan kaçmayacağınızı gösterir. İleride neler olabileceğini kim bilebilir? Eğer Zara'nın başı belaya girerse, sizin kim olduğunuzu bilmeleri gerekebilir."

"Ben giderim," dedim sessizce. "Hiçbir şeyden kaçmıyorum."

Uzandı ve kolumu okşadı. "Biliyorum. Zaten sana izin vermezdim."

On Yedinci Bölüm

Zara

Ertesi gün Dave'e Pazar akşam yemeğinin detaylarını mesaj atmadım. Ondan sonraki gün de mesaj atmadım.

Öncelikle, kardeşlerim ve amcalarım sivri sorular sorarken onu Pazar günü ailemle birlikte jambon ve makarna yerken hayal edemiyordum.

Ama Dave bu tür bir sınava dayanmaya istekli olsa bile, onu orada istediğimden emin değildim. Ailem bana bakarken onun yanında oturmak beni çok açıkta bırakacaktı. Çünkü gerçek şu ki, hayatımda sık sık Pazar öğle yemeğine gelecek, kardeşlerimle bira içecek ve bebeğimi kucağına alacak bir erkek olmasını dilemiştim.

Dave yanımda oturuyor olsaydı, sadece bir günlüğüne bu rolü üstlenseydi, herkesin içimi görebileceğinden korkuyordum. Eski özlemler sis gibi üzerimden yükselecekti.

Sert kız kredim ciddi bir darbe alırdı. Bunu istemedim. Bu yüzden oyalanıyordum.

Çarşamba sabahı fırını açma sırası bendeydi. Ben üç gün erken çıktım, Audrey de üç gün. Ve pazartesi de değiş tokuş yapıyorduk, bu da işleri eşitliyordu.

Sabahın beşinde -her zamanki rutinimize uygun olarak- kardeşim Alec'in benimkinin hemen üst katındaki dairesinin kapısını tıklattım. Hâlâ büyük ölçüde uykuda olan Alec, boxer şortuyla merdivenlerden aşağı indi. Tek kelime etmeden

benim daireme girdi (aslında Benito'nun tabii ki) ve uykusunun bir sonraki ayağı için kanepeye uzandı.

Onu ve beşiğinde uyuyan Nicole'ü orada bıraktım. Tekrar parmak uçlarımda dışarı çıktım, merdivenlerden aşağı indim ve fırına doğru ilerledim.

Bir saat içinde Nicole uyanır ve uykulu amcası onu karşılamak için odasına girmeyi başarana kadar kendi kendine gevezelik ederdi. Annem bebek bakıcılığı vardiyası için gelene kadar bir saat kadar birlikte takılırlardı.

Bu benim yamalı destek sistemimdi. Bir iş yürütmemi sağladı. Diğer günlerde -ben saat 10'da ya da öğlen işe gittiğimde- Nicole kasabadaki bir kreşe gidiyordu.

Sabahın beşinde işe gitmek ideal değildi ama yalnızlıktan beklediğimden daha fazla keyif aldım. Yaptığım ilk şey fırını önceden ısıtmak ve kek hamurunu karıştırmak oldu. Sabahın erken saatlerindeki kahve dükkânı rutininde ilerlemek, ışıkları yakmak, espresso makinesini ısıtmak hoşuma gitti.

Bir iş sahibi olmanın muazzam bir tatmini vardı. Audrey ve ben her ay neyin işe yarayıp neyin yaramadığı hakkında biraz daha fazla şey öğreniyorduk. Hangi günlerin yoğun, hangilerinin yavaş olacağını nasıl tahmin edeceğimizi. Ürünlerimizi nasıl fiyatlandıracağımızı ve müşterilerimizi yeni şeyler denemeye nasıl ikna edeceğimizi.

Bir gün kızımın üniversiteye gitmesini ve bir akademisyen olmasını umuyordum. İstedığı kariyeri seçmesini umuyordum. Ama ona becerikliliğin neye benzediğini gösterecektim. Sabah altıdan önce fırına girmeye hazır dört düzine kek tepsisine benziyordu.

Temmuz ayı meyve mevsimiydi. Bu yüzden ilk kek partilerine yerel yaban mersini karıştırdım. Audrey bana fırıncılığın temellerini öğretmişti ama ben de kendimce çok şey öğrenmişim. Sonbahar geldiğinde, ailemin meyve bahçelerinden gelen armutlarla yeni tarifler denemek için sabırsızlanıyordum.

Gün ışığı mutfak penceresinin dışında güçlenirken kekleri soğuttum ve Montpelier'deki bir fırından temin ettiğimiz simitleri teslim aldım. Audrey daha sonra geldiğinde yapacağı kurabiyeler için kuru malzemeleri ölçtüm.

Sonra dükkânın önüne gidip masa ve sandalyelerin temizliğini kontrol ettim. Kahve değirmenini yeniden , süt ve diğer karıştırıcıları kontrol ettim. Kahve yaptım, zengin kokusu nefes almak kadar tanıdıktı. Tebeşiri tabelalarımıza götürdüm ve bugünün mevsimlik hamur işi olarak yaban mersinli kekleri listeledim.

Özlü sözler yazdığım kırımlardan biri lekelenmişti, ben de bir bezle temizledim ve yerine yeni bir söz yazdım. *Sessizsem, öfkeli olabilirim, ya da belki sadece sakinleşiyordumdur. İhtimaller hep sizin lehinize olsun.*

Bu şekilde doğaçlama yapmayı seviyordum. Duvarlara kendi kişiliğimi yansıtmayı. Bir işi yürütmek zordu ama aynı zamanda eğlenceli ve özgürleştiriciydi. Tıpkı tek annelik gibi.

İlk müşteriler - ve yarı zamanlı baristam Kieran - tabelayı saat yedide "açık" olarak çevirmemden hemen sonra gelmeye başladılar. Sonra asıl koşuşturma başladı. İşe gidip gelenler için latte yaptım ve kahve doldurdum. Hava durumu ve Red Sox hakkında sohbet ederken simit dilimledim ve krem peynir sürdüm.

Kieran yanımda sessiz bir varlıktı. Harika bir çalışandı, mutfaktaki tepsilerden unlu mamul tabaklarını doldurmak için acele ediyor, kahve siparişlerini dolduruyor, müşterilerimizin ihtiyaçlarını tahmin ediyordu. Havadan sudan konuşmak dışında her şeyi iyi yapardı. Her gün çeşitli kadınların onunla göz göze gelmeye ya da sohbet etmeye çalışmasını izlerdim.

İyi şanslar, kardeşim, diye düşünürdüm. Ama hiç işe yaramadı.

Beş saat aceleyle geçti ve Audrey kapıdan içeri girdiğinde önlüğümü çıkardım. "Günaydın, günışığı!" diye şarkı söyledi. "Numaralar nasıl?"

"Fena değil. Biscotti'yi hazırlarken biraz daha kalmamı ister misin?"

Etrafındaki ılımlı kalabalığa baktı. "Hayır. Sadece birkaç dakikamı alır. Hadi bakalım. Bugün yoga günü, değil mi?"

"Tabii. Teşekkürler."

Audrey umursamaz bir tavırla bana el salladı. Kolunu Kieran'a doladı ve onu selamladı. Kieran ona şakağından hızlı bir öpücük verdi ve sonra arkadan biraz daha simit almak için hareket etti.

Sonra da kapıdan çıkıp gittim. Haftada birkaç kez yogaya gitmek beni hep suçlu hissettirmişti. Çalınmış bir zamandı. Otoparktan anneme mesaj attım. *Yogaya gitmeyi düşünüyordum.*

Yapmalısın, diye cevap verdi hemen. *Prenses uyuyor. Jill Shalvis'in yeni kitabını okuyorum. Git hadi.*

Tamamdır. Teşekkür ederim! Cevap verdim. "Teşekkür ederim" sözcükleri kelime dağarcığımdaki en yaygın iki sözcüktü. Anneme, Alec'e, Benito'ya, amcalarıma, Audrey'e teşekkür ettim... Liste sonsuza kadar uzadı. Herkese, her şeye borçluydum.

zaman. Ve bu yoga saatini kendim için alıyordum çünkü onların yardımı buna izin veriyordu.

Bu sabah işe giderken kıyafetlerimin altına yoga sütyenimi ve taytımı giydiğim için önce üst kata çıkmama gerek kalmadı. Arabama atladım ve on mil uzaklıktaki Green Rocks tatil gittim. Ormanda bir grup kiralık ev ve topluluk aktiviteleri için bir kulübe vardı. Yoga dışında oraya hiç gitmedim ama annem bazen Green Rocks' bingo oynardı.

Annem bingoya bayılırdı. Yeni milenyum bedeninde ellili yılların ev kadını gibiydi.

Gün sıcaktı ama rahatsız edici değildi ve camları yola ıktım. Küçük arabamı kulübenin dışındaki çakıllı alana park ettim ve bagajdan yoga matımı aldım. Su şişemin sadece yarısı doluydu ama idare ederdi.

"Çocuk duruşuyla başlayalım," diyordu öğretmen Rayanne, ben kulübenin büyük salonunun arka tarafına geçtiğimde. "Tabii bugün seni çağırır başka bir poz yoksa."

Diğerk herkes çoktan matlarının üzerine diz çökmüş, kollarını odanın önüne doğru uzatmış, alınlarını yere indirmişlerdi. Sınıf arkadaşlarımların gevşemeye başladığı yerde dolaşmak istemediğim için matımı arkada yere attım ve aceleyle açtım. Sonra üstümü çıkardım ve arka duvara fırlattım.

"Hoş geldin Zara," dedi öğretmen yumuşak bir sesle ve ben de ona gülümsedim.

Başka bir yoginin kafası bana bakmak için döndü. Dave Beringer'den başkasına ait olmadığını fark ettiğimde donup kaldım. Yeşil, ürkek gözleri beni içine çekti.

Sonra gülümsedi. Ve içim sıcacık ve yumuşacık oldu. Ben de kendimi gülümserken buldum. Göz kırptı ve sonra öne doğru döndü.

Büyü bozulmuştu. Eteğimi tekmeledim ve onun burada ne aradığını merak ederek mindere yerleştim.

Öğretmen, "Nefesimize odaklanarak başlayalım," dedi. "Kendinizi matın üzerinde var olduğunuz bir yere getirin. Burnunuzdan derin nefes alın. Ağzınızı açın ve içinizi ekin."

Tüm oda nefes aldı ve iç çekti. Ama bu iç ekişlerden biri onundu ve şimdi onu dinliyordum.

Harika.

Beynim Dave'in yaklaşık bir metre ötede yoga matının üzerinde olduğu fikrine alışmaya çalışırken derin nefes almaya çalıştım. Yoga mı? Gerçekten mi? Profesyonel bir sporcu olduğumu biliyordum ama onu bir spor salonunda homurdanırken hayal etmişim, çocuk duruşunda gerinirken değil.

Belki bir sakatlığı vardı ve esnemesi tavsiye edilmişti? Ya da belki de bugüne kadar hayatında hiç yoga dersine gitmemişti ve denemeye karar vermişti.

Onu aklından bile geçirme, Zara, diye kendime telkinde bulundum.

Evet, doğru. Sanki başka bir yere bakabilirmişim gibi. Tüm kaslı ihtişamı bir çift siyah likralı şortun içinde sergileniyordu. Ne ince ne de çok kısaydı. Ama hiçbir kumaş parçasının bu kas yapısına karşı şansı yoktu.

Cidden, poposu bir sanat eseriymiş. Ve harika bir manzaram vardı.

Öğretmen bizden dağ duruşuna geçmemizi istediğinde, onun Tişörtünde "You Ain't Nothin' But a Down Dog" yazıyordu. Öne doğru eğilmemiz istendiğinde, salyaları akan vücudunu o kadar hızlı ve zarif bir şekilde eğdi ki bir nefesimi tuttum.

Odaklanma yeteneğim o andan itibaren yokuş aşağı gitti.

Adam belli ki pek çok yoga dersine katılmıştı. Hareket halindeki vücudu muazzam bir dikkat dağıtıcıydı. Rayanne dersin ilk yarısında hep aynı pozları kullandığı için şanslıydım, çünkü dikkatim dağılmıştı. Dave güneşi selamlama hareketlerini sanki hayatı boyunca yapıyormuş gibi uygularken büyülenmiş bir şekilde onu izledim. Ve vücudunu plank pozisyonundan yavaşça yere her indirdiğinde, kendimi onun altında hayal ettim...

Ben de bu saatin rahatlatıcı olacağını düşünmüştüm.

Tek kurtarıcı lütuf, kıcını dikizleyen dalgın yüzümü görememesiydi. Yine de, sıcak bakışlarımı sıkı erkek topuzlarında hissetmesi oldukça mümkündü. Benim ve diğer herkesin bakışlarını. Sabahın geç saatlerinde yoga dersine seksi bir yabancıнын girmesi her gün olan bir şey değildi. Çoğunlukla evden çıkmaya çalışan anneler gelirdi.

"Savaşçı olanı bulun. Nefes verin, eller kalbin merkezine. Burada bir nefes. Bir sonraki nefes verişte sağa doğru dönün."

Asananın bir adım gerisinde olduğum için Dave benden önce döndü, güçlü kolları dua pozisyonunda kilitlenmişti, iri gövdesi şaşırtıcı derecede ince belinin üzerinde kıvrılıyordu...

Ve beni bakarken yakaladı. Yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. Sonra sanki kirli bir anısı varmış gibi dudaklarını yaladı.

Kahretsin!

Sonunda büküldüm. Bebeğimin babasının yanında vinyasa yoga yapmaya çalışırken vücudum bir cehennem gibiydi. Dönerek yapılan pozlar da bana göre değildi. Bu yüzden kayak tepesindeki tavşan yamacındaki bir turist gibi yalpaladım.

Öldür beni artık.

Bu felaketten sonra, oyunumu geliştirmeye çalıştım. Rayanne bizi yarım aya getirdi ve ben tüm gücümle konsantre oldum, bacağıma göğsü doğru kaldırdım ve parmak uçlarımı yerde dengeledim.

Öğretmen, "Dört yönde de uzantıyı hissedin" dedi.

Onları hissettim. Ve yarın da hissedeceğimi biliyordum. Gösteriş yapmaya çalışmanın bedelini daha sonra kas ağrısıyla ödeyecektim.

Tüm saat boyunca Dave tam olarak tek bir pozda zorlandı, o da ayakta durma pozuydu. Ve Tanrı'ya şükür. Eğer bu adam havada ters dururken split yapmayı başarsaydı, odadaki tüm kadınlar yere çakılırdı.

Matlarımızın üzerinde tekne pozuna geldiğimizde, her bir kasım titriyordu. Ama bir şekilde bir saati atlatmıştım. Öğretmen dinlenmemiz için bizi Savasana'ya getirdiğinde, bir sprinter gibi nefes alıyor ve sporcu sütyenimden ter akıyordu.

Daha da kötüsü, iki yıldır hiç olmadığım kadar tahrik olmuşum. Sırt üstü uzanmış, ayak bileklerimi hafifçe açmıştım... *Tanrım*. Dave'in yanında bu pozisyonu aldığım her seferinde çarşafları yakıyorduk.

Ve biri bana dokunmayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu.

Rayanne sonunda oturmamızı ve tek bir Om'da ona katılmamızı istediğinde, gözlerimi kapattım ve onu dinledim. Ve işte oradaydı - diğerlerinin bir oktav altındaki derin sesi, özümde titreşiyordu.

"Bugünkü pratiğinizde bana katıldığınız için teşekkür ederim," dedi öğretmen yumuşak bir sesle. "Derse kendiniz için bir niyet belirleyerek başladıysanız, bunu gün boyunca yanınızda taşımaya çalışın."

Günlük niyetim basit ama yine de çok zordu: David-freaking-Beringer'i düşünmemek.

Sınıf dağıldı ve ben daha az terli görünmek için boşuna havlumu yüzüme sildim. Gençken, annem "hanımefendi" davranmanın önemini vurguladığında ona çok kızardım. Bundan nefret ederdim.

kelime ve temsil ettiği her Şey. Ama Şimdi neredeyse anlıyordum. Bazen, koŐullar sizi çırılçıplak bıraktığında ve kişisel travmalarınız küçük kasabanızdaki herkes tarafından bilindiğinde, bir kızın elinde kalan tek Şey hanımefendiliktir.

Yorgun bedenimle saygınlığımı yerden kazıyarak yoga matımı topladım ve nefesimi yavaŐlatmaya çalıştım.

"İyi günler " dedi Dave başımda dikilerek.

Sakin ol, Zara. Onun kasıkları yerine gözlerinin içine bakabilmek için ayağa kalktım. "İyi günler. Seni burada görmeyi beklemiyordum." Umarım bunun doğru olduğunu biliyordur.

"Kiraladığımız kulübe bu kompleksin içinde."

"Oh," dedim yavaşça. Bu çok mantıklıydı. Tabii ki ilçenin en pahalı yerinde kiralayacaktı.

Kapıya yöneldik ve birlikte çıktık. Yanımızdan geçip arabalarına giden kadınların ona takdir dolu bakışlarını kaçırmadım.

"Demek yoga, ha?" Aptal gibi sordum.

"Takım tarafından zorunlu kılındı. Bazıları bundan nefret ediyor ama benim için işe yarıyor."

Kesinlikle yle.

"Sana bir fıncan kahve koyabilir miyim?" diye sordu, ormanın karŐısındaki kulübeler çemberini işaret ederek. Aslında bunlar kulübe değildi. Daha çok iki katlı lüks evlere benziyorlardı. "Hemen Őuradayız."

"Benim bir kahve dkknım var," diye belirttim. "Muhtemelen ona geri dönmeliyim." Kulağa Őirrete geliyordu. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar terliyen takım arkadaşlarıyla tanışmak istemiyorum." *Ve arzu kokuyordu.*

GlmsemeŐi külot eriten türdendi. "Bu komik, çünkü beni her zaman terli görüyorlar."

"Her ne olursa olsun..." Boğazımı temizledim ve gözlerimi koyacak bir yer bulmaya çalıştım. Dave de terlemiŐti ve gözleri parlıyordu. Onu tam da seksin ortasında hatırladığım gibi görünüyordu. "Senin için fark etmiyorsa, duş aldıktan sonra yabancılarla tanışmayı tercih ederim."

Ve oğlum, bir taneye ihtiyaım vardı. Soğuk, muhtemelen.

Su ŐiŐemi dudaklarıma götürdüm ama hiçbir Şey ıkmadı. Benim açımdan bir başka yumuşak hareket. Bay Profesyonel Atlet'e ayak uydurmaya çalışırken dersin ilk yirmi dakikası içinde Şişeyi boŐaltmıŐtım.

Dave'in ağzının kenarları sırtarak yukarı kalktı. Sonra bana hiç dokunulmamıŐ gibi görünen kendi suyunu uzattı.

"Teşekkür ederim." Minnetle aldım ve içimdeki yangını bastıracağını umarak bir yudum aldım. Sanki.

"Lafı bile olmaz, yogi." Bir yudum daha almamı izledi ve bakışlarını elinin sıcak bir darbesi gibi hissettim.

Sanki zaten yeterince utangaç değilmişim gibi, bir damla ter o an saç çizgimden yüzümün yan tarafına doğru akmayı seçti. Bir elimde eşyalarım, diğerinde Dave'in su şişesi olduğu için, omzumla silmeye çalışıp başaramadığım garip bir hareket yaptım.

Dave'in alçak sesle kıkırdaması göğsümde yankılandı. Bir adım daha yaklaştı, kişisel alanıma girdi. Kaslı vücudu benimkine yaklaştı. Su şişesini kavradı ve sonra yanağımdaki ter damlasını yavaşça *öptü*. Dudakları önce tenimin tadına bakıp sonra da onunla alay ederken tüm kan dolaşımım durdu. Sonra daha aşağılara indi. Ağzımın hassas köşesine işkence ederken vücudumdaki her sinir ucu aydınlandı.

Başımı bir derece çevirsem, o dolgun ağız bir kalp atışında benimkine inerti. Çenemi öyle bir yatırırdı ki.

"Mola," diye soluyarak geriye doğru sıçradım.

Dave tahrik olmuş bir halde gözlerini kırıştıtararak bana baktı.

O kadar ateşli görünüyordu ki, birlikte yaptığımız her harika şeyi tekrar yapmaya hazırdı. Ama *yapamadık*, lanet olsun.

Ben de sinirlendim. Çünkü bu her zaman işe yarar. "Bu da neydi böyle? Ben..."

"Terli," diye bitirdi. "Seni ilk kez duydum. Mesele şu ki, terli olman hiç umurumda olmadı."

"Dave!" Kalp atışlarım iki katına çıkınca uyardım. "Sorun bu değil. Beni öpemezsin." İkimize de öfkeliydim. Buraya gelip bana onu ne kadar çok istediğimi hatırlattığı için ona. Ve bu kadar tahmin edilebilir olduğum için kendime.

"Yapamaz mıyım?" Heykel gibi kollarını kavuşturdu ve bana dik dik baktı. "Çünkü yemin ederim bir saat boyunca dilin dışarıda bana bakıp durdun. Bu yüzden seni azdırmanın ve rahatsız etmenin ne kadar iyi olduğunu hatırladığım için beni dava et."

"Dur. Kes şunu," diye tısladım, arkamızdaki binada hâlâ açık pencereden bizi dinleyen birileri olup olmadığını merak ediyordum. "Belki hâlâ sakinle düşünebiliyorsun ama benim için işler değişti. Bunun nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin yok!"

"Bilmiyorum, ha?" Yüzü daha da kızardı. "Nedenini merak ediyorum. Sana sorduğum tek bir soruya bile cevap vermedin. 'Hey, buralarda mı büyüdün, Zara?' 'Kapa çeneni ve elbiselerini çıkar, Dave.'"

Şikâyeti gerçeğin acısını taşıyordu. Acıya vurgu yapıyorum. İçimde bastırdığım tüm korku ve hayal kırıklığımı bir anda ateşledi ve işte o zaman sevgi dolu aklımı kaybettim. Elim hiç beklemediğim bir anda havalandı ve yüzüne değdi. Gürültülü bir *şapırtı* duydum.

Aslında ona tokat atmıştım.

Dave sanki bu sürpriz ona benim elimden daha sert vurmuş gibi geri çekildi.

Yaptıklarım karşısında dehşete düşmüş bir halde ağzım açık, kalbim öfke, korku ve pişmanlıktan oluşan zehirli bir karışımla gümbürdeyerek orada durdum. Elini hızla kızaran yanağına götürmesini bekledim. Ama yapmadı. Onun yerine, ifadesi karardı. Sanki içindeki ışıklar sönmüş gibiydi. Sonra yavaşça benden uzaklaştı, sanki izlenmesi gereken vahşi bir hayvanmışım gibi.

Ben de öyle hissettim.

Dönüp hızla uzaklaştı ve bir süre sonra kulübeyi çevreleyen bodur çamların arkasında kayboldu.

On Sekizinci Bölüm

Dave

Eve girerken hamaktaki Castro'yu zar zor fark ettim. "Ders nasıldı?" diye seslendi arkamdan. "Gitmeye değer miydi?"

Cevap alamadı.

Hızlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıktım ve odama girdim, kıyafetlerimi yere attım ve duşa girdim. Bir süre orada durdum, suyun vücudumun üzerinden akıp gitmesine izin verdim, az önce ne olduğunu merak ediyordum.

Zara'yı öpmek aptalca bir şeydi. Belli ki. Kertenkele beynim beni alt etmişti.

Ama Yüce İsa. Aramızdaki çekim karşılıklıydı. Ben deli değildim. Ve neden bu kadar alındığını bilmiyordum.

Doğru ya, çünkü ben gidip olayı büyütmüştüm. Sanki yaptığımız onca seks utanılacak bir şeymiş gibi, onun cazibesini yüzüne vurmuştum.

Değildi. Ya da .

Kahretsin. Hiç bu kadar kafam karışmamıştı.

Su nihayet soğuduğunda havluyla kurulandım ve giyindim. Yine de karşılaşmamız kafamın içinde tekrar tekrar oynuyordu. Onu öpme dürtüsü çok güçlüydü. Sonra ben daha ağzımı açmadan kızmıştı. Ama aramızdaki eski çekimin yeniden ortaya çıktığını hissetmek

Ben. Dürüst olmak gerekirse, en başta neden bebek yaptığımızı hatırlamama yardımcı oldu.

Gerçekten de hiçbir şey hissetmemiş yabancıymışız gibi davranmamı mı istiyordu? Yeterince iyi bir aktör olduğumu düşünmüyordum.

Zara'yı hiç anlamıyordum. Belki de hiç anlamamıştım. Beringer'larda ilişkilerin nasıl yürüdüğünü anlama geni eksikti.

Umarım bu özelliğimi kırmızı rengimle birlikte çocuğuma aktarmamışımdır.

Saç.

Aşağı indiğimde Castro mutfak tezgahında oturuyordu, üzüm yiyor ve telefon mesajlarını karıştırıyordu. "Hey, Beri. Kız kardeşin aradı."

Kahretsin. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Olumsuz." Castro başını kaldırdı. "Bir sorun mu var?"

"Her şey dışında mı?" Üzümlerinden birini çaldım ve ağzıma attım.

Kaşlarını çattı. "Yoga dersi berbat geçmiş olmalı, çünkü genelde insanı Zen falan yapar."

"Zara oradaydı." Buzdolabını açtım ve içindekileri inceledim. Leo Brooklyn'deki evine gitmişti, yani Castro ve ben birkaç gün boyunca burada tek başımıza olacaktık. Yiyeceğimiz neredeyse bitmişti. Biraz alışveriş yapmanın zamanı gelmişti.

"Ah. Bu yüzden mi huysuz bir ayısın?"

"Onu öptüm."

"Yoga sırasında mı?"

"Hayır," diye homurdandım.

"Sonra." "Hmm. İyi gitmedi mi?"

". Pislik gibi davranmış olabilirim." "Yine mi?"

"Evet." Bir kap yoğurt seçtim.

"Pazar günü öğle yemeğine hala davetli misin?"

"Güzel soru. Bana yol tarifini hiç göndermedi, belki de en hiç davet edilmedim." İşte şimdi dikkate almam gereken bir ipucu vardı. "Seni şimdiden sarhoş etmem mi gerekiyor? Ya da hâlâ şu yürüyüşe çıkabilir miyiz? önce şelale mi?"

Homurdandım. "Elbette."

"Bess'i ara, sonra gideriz."

Tamam.

Sabit hattan Bess'i aramadan önce Castro'nun odasına girmesini bekledim -O'Doul'un az önce boşalttığı büyük boy yatağı almıştı-. Kız kardeşim de Vermont'tan ayrılmıştı; Batı Yakası'nda bir yerlerde müşterilerini ziyaret ediyordu ve bu da iyi olmuştu. Zara'nın başına dert açtığımı bilse beni boğazlardı.

"Davey," dedi selamlamak için. "Bessie."

"?" "İyiyim."

"O zaman neden bu kadar şirret konuşuyorsun?"

"Sadece 'iyi' dememden *mi* anlıyorsun?" Ona hak vererek tersledim.

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Kontratımla ilgili bir gelişme var mı?"

Bir saniye sessiz kaldı. "Hayır, tatlım. Sadece nasıl olduğunu görmek için aradım."

Harika. Bu tuzağa bir hiç uğruna düşmüştüm.

"Yine de herhangi bir haber olmayacaktı," dedi. "İki yıllık mı yoksa üç yıllık mı eğitim almak istediğini düşünüyor olman gerekiyordu."

"Bunu biliyorum. Ama belki benim için bir fikrin vardır diye düşündüm. Takas edilemez maddesini düşünüyordum. Belki üçüncü yıl için bunu kaldırabiliriz. Eğer beni takas edebilirlerse, bana daha fazla ödeme yapabilirler."

İç çekti. "Davey, üçüncü yılda takas yasağını zaten kaldırdık. Bu yüzden sana üçüncü bir yıl teklif ediyorlar. Gönderdiğim anlaşma notunu okumadın mı?"

Garip bir sessizlik. "Yeterince yakın değil sanırım." Vermont'a geldiğimden beri patlamak dışında hiçbir şey yapmamıştım. "Boş ver."

"Dinle." Kız kardeşimin sesi yumuşadı. "Belki de sözleşmeni erkenden yeniden müzakere etmemize gerek yoktur. Başında bir sürü şey var. Yönetime bu yaz beklenmedik bir aile dramı yaşadığını ve pazarlığa düşündüğümüz kadar hazır olmadığımızı söyleyebiliriz."

İnledim. "Ama bu kış beni daha fazla sevmeyecekler. Halkla İlişkiler departmanına drama yaşadığımı söylemeden önce şu şeyi imzalamalıyım."

Kız kardeşim hemen, "Bu yeni bir haber değil," dedi. "Senin bir çocuğun var."

Herkes gibi."

"Kıçıma duman üfleme, Bess. Halkla İlişkiler departmanını uyarmamız gerektiğini bana kendin söyledin." Eğer bir internet paçavrası Zara ve Nicole'u bir sonraki dedikodu malzemesi yapmaya karar verirse, ekip yönetiminin hazırlıksız yakalanmasına izin veremezdim.

"Onlara Nicole'den bahsedeceğiz ama bu onlar için büyük bir mesele değil.

Sözleşme görüşmelerini ertelememi ister misiniz?"

"Onlara henüz bir şey söyleme. Hâlâ düşünüyorum."

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Dayan biraz."

"Teşekkürler," diye . Vedalaştık ve bağlantıyı kestim.

Sonra Castro'ya ıslık çaldım ve dünyanın yakında yeniden anlam kazanmaya başlayacağını umarak onu yürüyüşe çıkardım. Bu arada yürüyüşe çıkmam ve Burlington'da bir PT randevusu daha ayarlamam gerekiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Zara

"NEDEN SURATIN ASIK?" Ertesi gün The Busy Bean'de tezgahın arkasında durmuş öğle yemeğimizi yerken Audrey sordu. Öğle yemeği üzümlü ve mavi peynirli tavuk salatasıydı ve Audrey'nin yaptığı diğer her şey gibi muhteşemdi.

"Sorun yemek değil," dedim ve bir lokma daha yedim. Audrey'nin tavuk salatasından kilolarca yiyebilirdim.

"O zaman nedir? İnsan sorunları mı?"

"Sayılır. Dün Dave'in yanında çıldırdım." Bu korkunç bir hafifletmeydi. Audrey'e ona gerçekten tokat attığımı söylemeye utanıyordum.

"Neden?"

"Beni öptü."

Kaşları perçemlerinin arasında kayboldu. "Vay canına. Git Dave."

"Yapamayız Audrey. Birlikte çılgınca seks yaptığımız günler sona erdi."

Bana göz kırptı ve sonra üstünü iki parmağının arasına sıkıştırıp göğsünü onunla yelpazeledi. "Vahşi, ha? Yani... gerçekten vahşi mi? Bana bir görsel ver." "Hayatta olmaz." Gerçi o şehre döndüğünden beri kirli zihnim onlarla dolu. "Zaten bir daha asla denemeyecek. Sana bunun sözünü

verebilirim." Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Özür dileme zamanı mı?"

"Tabii ki. Ama telefonumda ondan gelen bir mesaj var ve bakmaya korkuyorum. "Brooklyn'e dönmeye karar verdim" yazmasından korkuyorum. Güzel.

seni tanıyorum."

"Ben bakarım." Telefonumu almak için elini uzattı.

Tavuk salatasından bir ısırık daha aldım. Cesaret için. Sonra telefonumun kilidini açtım ve uzattım.

Audrey ekrana birkaç kez dokunduktan sonra gülümsedi. "Ah!"

"Ne?"

Telefonu çevirdi ve bana gösterdi. Dave'in bir tepenin zirvesinde çekilmiş fotoğrafıydı. Şortundan çıkan kaslı kalçalarının görüntüsü geçici olarak dikkatimi dağıttı. Ama sonra elinde kağıt üzerine el yapımı bir işaret tuttuğunu fark ettim: *Duyarsız Pislik Uyarısı*. Ve sonra parantez içinde, *Ama üzgün*.

"Kahretsin," diye . "Önce o özür diledi, lanet olsun ona."

"Bu çok *sevimli*," dedi Audrey. "ama. Senin cevabını da en az onun kadar sevimli yapmalıyız."

"Nasıl?" Sevimli olmayı hak ettiğimden emin değildim. Daha önce çizgiyi gerçekten aşmışım ve bundan nasıl geri döneceğimi bilmiyordum.

Audrey yığından bir sipariş fişi aldı ve tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra ıvır zıvır çekmecemizden bir Sharpie çıkarıp bana uzattı.

Beni bu kadar korkutan bu adama ne diyecektim? Daha önce hiç kimseye duygularım üzerinde böyle bir güç vermemiştim. Bunun olmasını istememişim. Ama onun ortaya çıkışı, kayboluşu ve ardından yeniden ortaya çıkışı ruhumda büyük bir tahribat yaratmıştı.

Özrümü sevimli bir şeye dönüştürebilirim, çünkü Ona gerçek hislerimi *asla* söylemeyecektim.

Kalem elimde ağırlaşmıştı. Sonunda kapağını açtım ve yazdım:

Korkunç Drama Kraliçesi

Uyarısı (O daha da üzgün)

"Bu kadar yeter," dedi Audrey. "Yukarıda tut." Ama tuttuğumda beni yana doğru salladı. "Orada dur, tahta kirişin önünde. Bu çok şirin. Şimdi kollarını aç ve seksi görün."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Sadece şu lanet fotoğrafı çek." "Gülümse, lanet olsun."

Denedim.

Sonunda Audrey fotoğrafı çekti. "Gönder'e basıyorum, böylece korkup kaçamazsın."

"Peki." Zaten yapmazdım.

"Eve gitmelisin," dedi ve telefonumu geri verdi. "Bugün benim kapanış günüm."

Bu oldu. "Yarın görüşürüz."

"Hey." Beni durdurdu. "Düğün hediyelerini Pazar günü bırakabilir miyim?"

"Tabii ki. Sonra görüşürüz!"

Audrey bana neşeli bir el daha salladı ve eve gittiğimde Benito'yu kanepede, göğsünde kıkırdayan Nicole ile buldum. "Gerçekten mi?" dedi küçük kızıma. "Ne zaman konuşacaksın? Sadece tek bir kelime. Ben. B-b-b-ben!"

Uludu.

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsunuz? Bu ciddi bir iş. Annen evde."

Nicole küçük bir çığlık attı ve ikizimin üzerinden indi.

"Annemi eve mi gönderdin?" Onu kucağıma alarak sordum. "Saçını yaptırmaya gitti."

"Araya girmen çok hoş."

"Eğer en sevilen amca olmak istiyorsan, saatlerini harcaman gerekir." Doğrulup oturdu. "Hey-Audrey beni düğününe davet etti."

"Öyle mi? Çok nazikti." Ona Audrey'nin çantasında fazladan davetiye sakladığını söylemeyecektim çünkü küçük bir kasabada yaşıyorduk ve hemen hemen herkesi davet etmişti. Düğün Shipley bahçesinde mütevazı bir şekilde başlamış, sonra Shipley çiftliğinde büyük bir partiye dönüşmüştü. Birden fazla çadır. Yemekli barbekü. Canlı müzik yapan iki farklı grup. Faturayı Audrey'nin zengin annesi ödüyordu.

"Randevun olmadığını söylüyor."

"Sanki bu yeni bir şeymiş gibi?" Nicole tişörtümü çekiştirmeye başlayınca kardeşimin yanına ve tişörtümü kaldırdım.

"İhtiyacın olursa ben de seninle gelirim. Ama düğüne gidebilmesi için o gece Smitty'ye barmenlik yapmayı teklif etmiştim."

"Audrey'nin düğünü için bir randevuya ihtiyacım yok." Bebeği rahat ettirdim ve kucağıma alınca iç çektim. "Annem bana bakıcılık yapıyor, zaten geç saate kadar kalamam."

"Tamam," dedi kardeşim yavaşça. "Sadece, şey..."

"Griff'in düğününde olmak benim için garip mi?"

Sırıttı. "Garip değil. Rahatsız edici."

Başımı salladım. "Sorun değil. Bu uzun zaman önceydi. Rahatsız edici değil." En azından pek değil. "Yine de teşekkürler. Bara da bakabilirsin."

"Pekâlâ." Ayağa kalktı. "Sence şişeleri *Kokteyl* filmindeki Tom Cruise gibi etrafa fırlatabilir miyim?"

"Eğer hayattaki amacınız buysa, devam edin."

Gitti ve kapı kapandıktan hemen sonra arka cebimdeki telefonum titredi. Hemşire prensesi rahatsız etmemek için dikkatlice aldım. Yavaş, tembel çekişlerle içiyordu.

Başka bir metin.

Özür dileme. Hiçbir şey varsaymamam gerektiğinin farkındayım.

Zara: Yine de büyük bir sıçrama değil. Tarihsel olarak. Şiddet kullanmadan da ayrılabilirdim! Cidden, bu hiç hoş değildi ve özür dilerim. Birine vurduğunu görseydim bunun iyi bir şey olduğunu düşünmezdim.

David: Hokey hayranı değilsin o zaman?

Bu farklı. Sanırım. Öyle değil mi?

Ben genelde kavga eden bir oyuncu değilimdir. Ama sadece şaka yapıyordum, Z. Devam edelim. Bazı şeyleri varsaydığım için gerçekten özür dilerim.

Sana vurduğum için gerçekten üzgünüm.

David: Ciddi bir soru. Pazar günü geliyor muyum, gelmiyor muyum? Her iki şekilde de sorun değil ama Pazar günü 48 saat sonra, bu yüzden biraz rehberliğe ihtiyacım var.

Ne yapsaydım? Pazar gününün testosteron festivali olabileceği konusunda endişeliydim - amcalarım ve erkek kardeşlerim, hepsi ona bakıyordu. Öte yandan, Dave kızının hayatında bir rol oynamaya karar verdiyse, bu rahatsız edici buluşma er ya da geç gerçekleşecekti. Belki anaokulu mezuniyeti. Ya da Noel?

Dave'i yılda birkaç kez görüp Nicole'ü ziyaret etme fikri kalbimi hem heyecan hem de korkuyla çarptırıyordu. Kaç yıl geçerse geçsin, her zaman onun yakışıklı yüzüne bakar ve *keşke* diye düşünürdüm.

David: Orada gerçekten çok düşünüyorsun.

Gerçekten öyleydim.

Gelmelisin. Detayları bugün mesaj atarım. Söz veriyorum.

Dave: Tamam muhteşem. Şimdi gitmeliyim. Şu anda bir nehirde durmuş balık yakalamaya çalışıyorum.

Zara: Gerçekten mi?

Bir dakika sonra bir selfie gönderdi ve ben yüksek sesle güldüm. Şort ve kolluk oldukça aptalca bir görünümdü. Ama lanet olsun, Dave hâlâ bir Temmuz öğleden sonrasından daha sıcaktı.

O sızı mı? Asla geçmeyecekti.

Zara: Komik, ben de şu anda tam olarak aynı şeyi yapıyorum. Dave: Ciddi misin?

Hayır. Ama bu kadar saf olduğunu bilmek güzel.

Telefonumu kaldırdım ve Nicole ile kanepede emzirirken bir fotoğraf çektim. Gözleri yarı açıktı, küçük ağzı göğsümü tembelce şapırdatıyordu. Yüzde yüz gerçektir ve hiç de seksi değildi.

Gönder tuşuna bastıktan sonra ona ailemin çiftliğinin adresini gönderdim.

Yirminci Bölüm

Dave

ZARA'YI HAYAL EDİYORUM. Gün ışığı. Beyaz çarşaflar. Yumuşak, çıplak tende filtrelenmiş güneş ışığı.

Yatakta birbirimize dolanmıştık, vücudu benimkinin altındaydı. Onun kıvrımlarına gömülüyorum. Birbirimize o kadar sıkı sarılmışız ki kalçalarım sığ, yetersiz itişlerle hareket ediyor. Nefes nefese, çaresiz sesler çıkıyor. Asla durmayacağız. Arzular asla doyurulamayacak. Onu daha sıkı kavriyorum ve inliyorum. Ağzlarımız uzun bir öpücüğe kilitlendi.

Ama sonra duyuyorum, bebek ağlıyor. Ağlıyordu ve bir süredir devam ediyordu. Şimdiye kadar fark etmemiştim.

Geri çekiliyorum ama Zara beni daha da sıkı kavriyor. Bebek acı dolu bir çığlık attı ve...

Terli bir şekilde uyandım, nefesim çok hızlı geliyordu. Ayrıca, gerçekten çok sertleşmişim.

Tamamen farklı türde bir inilti çıkararak, biraz hava almak için çarşafları attım.

Gerçekten mi, beyin? Seksi rüya ve bebek çığlığının bir karışımı mı? Neredeyse komikti.

Neredeyse.

Pazar sabahıydı. Bir süre orada yattım, hem bedenimin hem de berbat zihnimin rahatlamasını bekledim. Telefonumu elime aldığımda gördüm ki

Duş almak ve Zara'nın amcalarının çiftliğindeki ögle yemeğine hazırlanmak için hâlâ bolca vaktim vardı.

Telefonda Zara'nın bana gönderdiği fotoğraf açıktı. D n ona ne kadar baktığımı bilmiyordum ama itiraf etmek istediğimden daha uzun süre bakmıştım. Ona çekilmiştim ve nedenini bilmiyordum. Cinsel bir çekim değildi. Emziren anneye sapıklık yapmıyordum.

Tamam, biraz öyleydim. Fotoğrafta o kadar şehvetliydi ki. Ve gülümsemesi arsızcaydı.

Ama bundan daha fazlası vardı. Fotoğrafta uykulu bebeğimin başı vardı, yüzü huzurluydu, küçük eli Zara'nın tişörtünün kumaşına rahatça dolanmıştı. İkisi çok rahat ve çok *bütünlerdi*. Sanki birbirlerine aitlermiş gibi.

Ve Zara'nın gülümsemesi bilgeydi. Sanki benim asla öğrenemeyeceğim sırları biliyordu. Son iki yılda ikimizden biri çok büyümüştü ve bu ben değildim.

Telefonu bıraktım ve yatakta yuvarlandım. Ama aç bedenim altımdaki Zara'yı hayal etti - iki yıl önce beni sadece seks için isteyen Zara'yı. O geceleri hatırladığımda her zaman olduğu gibi sikim yine kalınlaştı. Avucumu şilte ile aletim arasına sıkıştırdım ve kalçalarımı esnettim. Vücudu bana kucak açmıştı. Onu çok hevesli bir şekilde sikmiştim ve sonra...

Kendimi tutarak, Zara'nın içine döküldüğümü, yavaşça öpüşürken tohumumu içine ektiğimi, birbirimize verdiğimiz yüksekte aşağı indiğimizi hayal ettim. Elimi çektim ve ne düşündüğümü merak ettim. Bir bebek yapmıştık ve bunu hiç seksi bulmamalıydım. Bu sorumsuzluktu. Asla yapmak istemediğim bir şeydi.

Neyim vardı benim?

"Bunu mu giyiyorsun?" Birkaç saat sonra yeni duş almış ve tıraş olmuş bir şekilde aşağı indiğimde Castro bana sordu.

Haki pantolonuma ve oxford gömleğime baktım. "Nesi var bunun?" İyi göründüğümü düşünüyordum.

"Vücut zırhı nerede?" Kendi şakasına güldü.

"Çok komiksin." Mutfak tezgahından bir muz aldım ve soydum.

"Son dakika moral konuşmasına mı ihtiyacın var? Sanırım sana bebek bezinin nasıl değiştirileceğini göstermeliyim."

"Neden? Bebek bakıcılığı yapmıyorum ki. Bütün ailesi orada olacak."

Castro, "Kendi çocuğunuzsa bebek bakıcılığı sayılmaz," diye . "Ayrıca, başına ne gelsin üstesinden gelebileceğine dair bir açıklama yapmak istediğini sanıyordum. Bu kakalı bir bebek bezi olsa bile."

Birinin babası olma konusundaki isteksizliğimin çocuk bezleriyle *hiçbir* ilgisi yoktu ve her şey kötümser tavrımla ilgiliydi. "Ailesine anlatmak istediğim tek şey, ortaya çıkıp gözlerinin içine bakmaktan korkmadığım. Ama ben kimsenin kafasındaki Bay Aile Babası değilim. Rol yapmayacağım."

"Mesele şu *ki*, sen artık bir aile babasıydın. Sadece postadaki bir çek olsan da, her Pazar ortaya çıkan bir baba olmasan da, sonsuza kadar bu işin içindesin. Tıpkı benim iyi bir amca olsam da olmasam da yeğenlerimin sonsuza kadar amcası olmam gibi."

Ona kaşlarımı çattım, çünkü beni korkutan da tam olarak buydu. Az önce sorunu tüm ihtişamıyla ifade etmişti. "Ne demek istiyorsun? Bez değiştirme dersinin beni iyi bir baba yapacağını sanmıyorum."

"Bir yerden başlamalısın. Ben öğrendim ve çocuğum yok."

Muzu yedim, her saniye daha da huysuzlaşıyordum.

"Bebekler çok havalı," dedi, rahatsızlığımdan habersiz. "Her şeye gülerler. Nedense kız kardeşimin en küçüğü kafamın tepesinin histerik olduğunu düşünüyor. Tek yapmam gereken ona doğru eğilmek ve o da saçımı tutup gülüyor."

Bunun normal olup olmadığını yüksek sesle merak etmem hoş olmazdı, değil mi? "Ve her yerde uyuyabilir. Otururken bile, elinde bir oyuncak varken.

el."

"Hmm," dedim, ilgileniyormuş gibi yaparak.

Castro, "Onu ilk gördüğümde *aşık* oldum," diye haykırdı. Yüzümdeki ifadeyi fark etmişti. "Sanırım arada büyük bir fark var. Eğer kız kardeşimin bana gerçekten ihtiyacı olsaydı, orada olurdu. Ama gerçek şu ki o benim bebeğim değil. Ağlarsa onu geri verebilirim. Tek yapmam gereken eğlenceli bir amca olmak. O yüzden sevmesi çok kolay." Takım arkadaşım tezgahın üzerinden uzanıp omzumu sıktı. "Kendine zaman tanı, D. Yüzündeki o geyik bakışını yok etmeliyiz."

Keşke.

"Yani." Castro ellerini çırpı. "Hadi bebek bezi hakkında konuşalım. Sana bazı beceriler göstereceğim. Önce eski bezi çıkaracaksın. Bezi tutan bantlar var."

"Kasetler mi?" Bir anı parçası beynimin yüzeyine doğru süzüldü. "Çengelli iğneler var sanıyordum."

"İğneler mi? Hayatta olmaz. Çok tehlikeli. Yirmi birinci yüzyıla hoş geldiniz. Bant çok kullanımlıdır, böylece ıslak bezi sardıktan sonra tekrar kapatabilirsiniz. Eğer kaka varsa, bebek mendili kullanarak tüm çatlaklardan temizleyebilirsiniz."

"Bu kulağa... endişe verici geliyor."

Sırıttı. "Bebek mendilleri harika. Bir keresinde Mario kaka patlaması yaşadığında yarım kutu kullanmıştım. Bunlarla organize suçları bile temizleyebilirsin."

"Bildiğim iyi oldu."

Ama henüz konuşması bitmemişti. "Kirli mendiller kirli bezin içine giriyor. Sonra tüm pisliği küçük bir kaka bombası şeklinde bantlarsınız. Çoğu annenin bunları atmak için bebek bezi kutusu gibi bir şeyi vardır. Hani şu doktor muayenahanelerindeki tehlikeli atık sepetleri var ya? Onun gibi."

"Doğru." Saate sivri bir bakış attım.

"Bebeğin altını değiştirmeden önce her zaman altına bir şey koyun. Bir erkek bebek siz çalışırken *gözünüzün içine* girebilir, bu yüzden çevik . Ama kız bebekler sadece su birikintisi yapar."

O *düşünüyor*. Biz körler sağırklar birbirini ağırlardık. Ya da aptalın aptalı yönetmesi.

"O zaman taze bezi sen al..." Castro bir kâğıt peçete kaptı ve tezgâhın üzerine koydu. Muz kabuğunu elimden aldı ve peçetenin üzerine koydu. "Ön kısmını bebeğin bacaklarının arasına yerleştir ve yukarı doğru çek..." Ben izlerken, peçetenin ön ve arka köşelerini muz kabuğunun yarısı arasında bir araya getirmeye başladı.

"Oha," dedi arkamızdan bir ses. "Siz ikiniz ne halt ediyorsunuz?" Uykulu takım arkadaşımız -yedek kaleci Silas- Castro'nun muzlu bezine bakarak mutfağa girdi.

"Bilmek bile istemiyorsun," diye uyardım. "Sen sadece mutlu olduğun yerde kal."

"Mutlu yerimin kahveye ihtiyacı var."

"Bantla ve bum!" Castro dedi ki, sanki ben hâlâ dinliyormuşum gibi. "Taze çocuk. Kolay iş."

Bunların hiçbirisi kolay değildi. "Bana da bir fincan doldur Silas. Zor bir gün olabilir."

Rossi çiftliğindeki dayağıma elim boş gidecek kadar aptal değildim.

Leo ve O'Doul New York'a döndükten sonra gelen Silas'ın da yardımıyla Zara'nın annesi için bir buket çiçek hazırlamıştım.

Ve hafta başında Castro ve ben Montpelier gıda kooperatifinin önünde iki saat boyunca şimdiye kadar yapılmış en süslü biradan payımıza düşeni almak için sıra beklemiştik. Ben de Zara'nın amcaları için bir kasa Heady Topper birası almıştım.

Rüşvetlerim arka koltuktayken, Zara'nın mesajla gönderdiği talimatları izleyerek birkaç virajlı toprak yol boyunca camları açarak sürdüm. Pencereden sıra sıra armut ağaçları görüldüğünde doğru yerde olduğumu anladım. Meyveler yeşildi ve başparmağımdan daha kısaydı. Ama her ağaçta yüzlercesi vardı.

Rossi Çiftliği tabelasını buldum ve çakıllı bir araba yoluna saptım. Kiralık araba büyük bir ev görüne kadar ilerledi. Hafifçe sarkan bir verandası ve bir salıncağı olan beyaz fıçı tahtası bir çiftlik eviydi.

Arabayı park eder etmez Zara dışarı çıktı. Onu içeri alırken ilerlemem bir süreliğine durdu. Turuncu ve beyaz bir güneş elbisesi giymişti ve bu onu... Aklıma gelen kelime *daha yumuşaktı*. İki yıl önce tanıştığım barmenden daha cana yakın görünüyordu.

"Merhaba," dedi utangaç bir şekilde. Sonra komik bir şey yapmışım gibi gülümsedi.

"Merhaba," diye yankılandım, ona doğru yürürken. Onu selamlamak için kollarımı açtım, sonra tereddüt ettim. Hafta başındaki çirkin anımızdan sonra sınırları aşmamaya özen göstermem gerekiyordu. Ama sonra yaklaştı ve onu dünyanın en garip "sadece arkadaşız" kucaklaşmasıyla sarmalamama izin verdi.

Hemen yanağından öptüm. Güneş ışığı ve parfüm gibi kokuyordu ve libidom kendini uyandırdı.

Bunun için zaman yok, diye hatırlattım kendime, geri adım atarak. "Kardeşlerin tüfeği doldurdu mu?"

"Oh." Elini umursamaz bir şekilde salladı. "Birden fazla tüfek var. Ama gle yemeği neredeyse hazır ve onlar ateşli silahlardan çok annemin yemekleriyle ilgileniyorlar. Yemekten sonra ne olacağını bilemezsin."

"Not edildi." Kiralık arabanın arka kapısına gittim ve kapıyı açtım. "Bunlar annen için," dedim ve bir sepetin içine yerleştirilmiş cömert bir buketi çıkardım.

"*Merhaba*, yalaka." Yüzü mizahla aydınlandı ve ben de kendimi ona gülümserken buldum.

"Beni suçlayabilir misiniz? Bunlar da herkes için." Birayı arkadan çıkardım.

"Aferin şampiyon. Tatlıya kadar yaşayabilirsin." Döndü ve çiçekleri eve doğru taşıdı, ben de elbisenin içindeki uzun bacaklarını fark etmemeye çalışarak onu takip ettim.

Belki de Zara'dan etkilenmeseydim tüm bunlar daha kolay olurdu. Ama bunun kaybolma ihtimali yoktu. O sadece benim için *yaptı*. Tam olarak nedenini bile söyleyemiyordum. Görünüşü ve taviz vermeyen tavrının baş döndürücü bir bileşimiydi.

Bana ocukken okuduğum çizgi romanlardaki kadın süper kahramanları hatırlatıyordu. Ona bir zıbın giydirin, elinde bir ok ve yay olsun, koyu renk saçlarına ve delici gözlerine mürekkep sürün.

O zaman dikkat edin ocuklar.

Yarım saat sonra artık tatlıya kadar hayatta kalma konusunda endişelenmiyordum. Ancak birini ldrebileceğimden endişeleniyordum. Çünkü Zara'nın amcası Otto tam bir sik suratlıydı.

Yemeğe hazırlanmak için yemek masasına oturmuştuk ve Zara'nın kafesi, Alec'in barı ve Zara'nın annesinin menü seçimleri hakkında aşığılayıcı sözler sarf etmeye başlamıştı bile. "Kim brokoliye susam yağı koyar ki?" diye homurdandı. "Ne yani, şimdi de Çinli mi olduk?"

"Susam yağına bayılırım," dedim hemen. "Her şeyin üzerine koyarım. Yumurtaya bile."

Otto homurdandı. Sonra da "kibirli şehir halkı" hakkında bir şeyler mırıldandı. Her neyse.

Zara'nın annesi bir o kadar saniye içinde uzun masaya yaklaşık on tabak koymuştu, bunlardan ikisi dev lazanya tencereleriydi. "Televizyonu kapat Benito!" diye bağırdı. "Ve masaya bir tirbuşon getir!"

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bir an önce hazırladığı yemekte yıldırım hızıyla yaptığı ayarlamaları izlerken sormuştum. Artık Zara'nın bu becerikli tavrını nereden aldığını biliyordum.

Bayan Rossi bana yan gözle baktı. "Gerçekten yemek yapıyor musun?"

"Sadece bekar yemeği. Yumurta. Burger. Tavuk. Ama koçluğu çok iyi yaparım."

Burnunu çekti. "Her şey kontrolüm altında. Ama bu ailedeki bazı erkekler gibi tamamen çaresiz olmadığını bilmek güzel." Açık bir kapıya doğru döndü ve bağırdı, "MASAYA! HAYDI GIDELİM!"

Zara getirdiğim çiçekleri masanın ortasına koymuştu. Şimdi yanıma oturmuştu. Kardeşi Alec de çoktan oturmuştu ve bana huysuz bakışlar fırlatıyordu. Bir diğer kardeş -Damien- elimi, kız kardeşimi hamile bırakmış olsaydı onun elini sıkacağım şekilde sıkmıştı. Ama şimdi Otto'nun yanındaki koltuktan beni görmezden geliyordu.

En son Benito oldu. Zara'nın dördüncü kardeşinin olmadığını fark ettim ama nedenini sormadım.

Bir de amcaları vardı. Otto'nun tek yumurta ikizi vardı, Art. Ama onları birbirinden ayırmak çok kolaydı. Otto daha sert bir adamdı ve saçları daha griydi. Art'ın söyleyecek daha az şeyi vardı ama kız kardeşi önüne lazanya koyduğunda gülümsüyordu ve beni öldürmek istiyor gibi görünmüyordu.

"Ee," dedim boğazımı temizleyerek. "Ailenizde ikiz çocuk var mı?" Zara ve Benito'yu düşünerek sordum. Zara'nın dirseğini sıktım. "Senin için aynı anda sadece bir tane mi? Tembel."

"Tanrım, dilini ısır!" Güldü.

Ama sonra Alec'in nefesinin altında mırıldandığını duydum. "Belki de sadece işi bitiremedin."

Bu yoruma dokunmam için bana para veremezsiniz.

"Bunlar için teşekkürler," dedi Art, bir kutu Heady Topper açarak. "Sen de bir tane alacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Elbette, bir tane isterim." *Ya da on tane.* "Bir tane ister misin?" Zara'ya sordum.

Başını iki yana salladı. "Seninkinden bir yudum alabilir miyim? Hemşirelik tam anlamıyla bir vızıltı öldürücü."

Otto homurdandı. "Emziren anneye öğlen vakti on altı onsluk bir bira ikram etsene."

"Doğru. Özür dilerim," dedim boynumun ısındığını hissederek.

Zara bana sempatik bir bakış attı. Ben de ona göz kırptım. Otto hıyarın tekiydi ve kardeşleri de saldırmaya hazır görünüyordu. Ama açıkçası hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi. Zara ve bebek için buradaydım. Önemli olan tek şey onlardı.

Neyse ki Zara'nın annesi sonunda yerine oturdu. "Dua etmek istiyorum" , ben de başımı eğdim.

Böyle anlarda kendimi hep bir sahtekâr gibi hissederdim. Ben çocukken kimse evimde dua etmemişti. Evde pişmiş bir yemeğe oturduğumu hiç hatırlamıyorum. Büyükanнем ve büyükbabamla yaşadığım zamanlarda bile bazen mutfak tezgahında yemek olurdu. Çıkmadığında da Bess ve kendim için konservelerden bir şeyler ısıtırdım.

"Bizi bu yemekle kutsadığın için teşekkürler Tanrım ve sonsuz lütfunu bilelim-" Diğer odadan bir bebek ciyaklaması duyuldu ve kadın irkildi.

"Özür dilerim." Zara sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Şu anda uyumak istemeyeceğini biliyordum."

"Amin!" Otto bunu söyledikten sonra lazanya tepsilerinden birindeki spatulaya uzandı ve yeğenleri de biralarına uzandı.

Bayan Rossi gözlerini tavana kaldırdı. "Özür dilerim, Tanrım. Denedim. Bu nimetler için teşekkür ederim. Amin."

Yemekler dağıtıldı ve ben Zara'nın yeniden ortaya çıkmasını bekledim. Tam Benito bana bir parça lazanya ikram ederken kucağında Nicole'le geri geldi. Onun yerine Zara'nın tabağını aldım ve tabağı kardeşine doğru uzattım.

Tabağı ona uzattığımda Zara, "Hayır, sen ye," dedi. "Önce bebek için birkaç şey keseceğim."

Başka yemekler de geldi ve tabağım iki farklı salata, bir dilim jambon ve peynirli patatesle doldu. Kesme cam tabakta zeytin ve bademli yeşil fasulye vardı.

"Bütün hafta yemek yapmış olmalısın," dedim Zara'nın annesine. "Bu çok lezzetli."

"Teşekkür ederim." Masanın diğer ucundan bana gülümsedi ama nedense hala soğuk görünüyordu. "Ailem için büyük bir sofrayı hazırlamayı severim."

Pazar günü. Sonra ön kapıdan çıkıp Otto ve Art'ın temizlik işlerini halletmesine izin veriyorum."

"Kesinlikle buna değer," dedi Art, jambondan kendine yardım ederken.

Zara bir parça eti ısırik büyüklüğünde parçalara ayırdı ve birkaç yeşil fasulyeyi ikiye böldü. "İşte," dedi ve tabağı Nicole'ün kucağında oturduğu yere yaklaştırdı.

Ama bebek güveç kabındaki patatesleri işaret etti ve ciyakladı.

"Hmm," diye homurdandı Zara. "Eğer onları yersen, muhtemelen o peyniri elbiseme giyerim." Ama yine de servis kaşığına uzandı.

Otto, "O zaman erkeğini etkilemek için süslenip püslenmen gerekmez miydi?" diye gürledi.

Zara ona ters ters baktı ve ben de bu yorumu duymamış gibi davranarak lazanyamla ilgilenmeye başladım.

"Peki ne iş yapıyorsun?" Art bana sordu.

Izgara başlasın. Bu kadar uzun süre sorgulanmadan kalabildiğime şaşırmıştım. "Hokey," dedim.

"Bu bir iş değil," diye .

"Masa falan yok, eğer kastettiğiniz buysa," dedim hafifçe. "Ama para kazandırıyor ve beni meşgul ediyor. Normal sezonda seksen beş maç oynuyorum ve bazen playofflara kalıyoruz. Beni sokaklardan uzak tutuyor."

"Üniversiteye gittin mi?" Otto sordu.

Öyle mi? İçimdeki ukala karşılık vermek istedi. Ama kendimi dizginledim. Buraya aslında ızgara olmak için gelmişim, eğlenceli olduğundan değil. "Üniversiteyi bitirmedim. NHL benimle ikinci yılımdan sonra sözleşme imzaladı. Ödemem gereken faturalarım vardı, bu yüzden Michigan Üniversitesi'nden ayrılmak zor bir karar değildi."

Okulu bırakmadan önce iyi bir öğrenciydim, ama NHL maaş çekine karşı koymak imkansızdı, çünkü bu sayede Bess'in üniversite harcını ödeyebilecek ve karnımı doyurabilecektim. Kim böyle bir seçim yapmazdı ki?

"Hâlâ dişlerin var mı?" Benito gülümseyerek sordu.

"Çoğunlukla. Ama diş faturam oldukça kabarık." Hokeydeki diğer herkes gibi benim de ağzım diş kaplamalarıyla doluydu. En sevdiğim konu değil. "Artık dikkatli çığnıyorum. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Kaç yılın kaldığını düşünüyorsun?" diye sordu, düşünceli bir ifadeyle beni izliyordu.

"Yeryüzünde mi? Bir grup, umarım. Hokeyde belki beş." Tamam, bu muhtemelen biraz abartılıydı. "Belki daha az," diye düzelttim. "Ama bu şekilde düşünmeyi sevmiyorum."

Zara'nın annesi . "B planın ne?"

Sorular havada uçuşmaya devam etti. Ve ben bundan nefret ediyordum. "Henüz tam emin değilim," diye itiraf ettim. "Bazıları koçluk yapıyor, bazıları medyada çalışıyor." Spor televizyonlarından nefret ettiğim için bu benim için pek de iyi bir seçim değildi. Ama Rossi ailesi tüm sırlarımı duymak zorunda değildi. Çatalımla lazanyadan bir ısırık daha aldım. "Bu gerçekten harika," dedim ve bunda ciddiydim. "Sezon dışında pek karbonhidrat yemem ama yine de bunu bitirmem gerekecek."

Zara, "Bira içiyorsun," diye işaret .

"Evet. İşte bu yüzden karbonhidrat yemiyorum." Bir çatal dolusu daha aldım. "Sezon boyunca neredeyse her şeyi yiyip içebiliyorum ve yine de kilo veriyorum. Yaz aylarında biraz daha dikkatli olmam gerekiyor. Çin lokantası beni siparişinin yanında pilav istemeyen o tuhaf adam olarak tanıyor."

"Bu *çok* garip," dedi Nicole'e kaşığın ucundaki patatesten küçük bir ısırık uzatarak.

Hâlâ bebek lokmaları olan tabağına baktım. "Sen yemeyecek misin?" diye sordum.

"Bir dakika içinde," dedi.

Peki o zaman. Belli ki buraya amacımı gerçekleştirme vakti gelmişti; Zara'nın ve bebeğinin ihtiyacı olduğunda yanında olacağımı söylemeliydim. Tabağımı öne ittim, yoldan çekildim. Sonra bebeği almak için ellerimi uzattım. "Değişelim mi?"

Zara'nın ağzının kenarları eğlenerek yukarı kalktı ve ne diyeceğini görmek için bekledim. Ve diğer herkes bizi *Game of Thrones*'un sezon finali kadar dikkatle izledi.

Ama Zara'nın annesi sandalyesinden fırladı ve Nicole'ü kendisi almak için geldi. "Bitir şu lazanyayı," diye emretti. "Yılda sadece birkaç kez yaparım. Bebeğe de ben bakarım."

Daha işime başlamadan beni kovmuştu.

Yemek ilerledikçe Alec ve odağın bir kısmını benden aldı. "Seyahat blogcularına yazdığım tüm o e-postaların karşılığını aldığımı düşünüyorum. Seyahat

Yaz turistleri Cin Değirmeni'ni buldu."

"Ya bu ya da dağıtıcıdaki o kadınla yatıyor olman," diye alay etti Benito. "Artık elde edilmesi zor biralar hiç bitmiyor."

Alec sırtıttı ve Bayan Rossi ikisine de sert bir bakış attı.

"Ciddiyim ama. İşler iyi gidiyor. Nakit akışım devam ederse değirmen mutfagını yenileyebilir ve yemek servisi yapmayı düşünebilirim."

Otto, "Kayaklarını aşır dışarı çıkma," diye homurdandı. "Sezon dışı seni öldürür. Bar işletmek zordur."

"Öyle mi?" Kendi kendime sorduğumu duydum. "Bar mı işletiyorsun?"

"Tuxbury'deki The Mountain Goat," dedi. "On beş yıla yaklaşıyor."

"Huh." Mükemmel biramı elime aldım ve bir yudum aldım. "İki yıl önce sürekli oraya giderdim. Ama seninle hiç tanışmadım. Görünüşe göre Zara tüm şovu yönetiyordu - barla ilgileniyor, yardımcıyı yönetiyor, mekânı düzenli tutuyordu. Sarhoşları da dışarı atıyordu. Haklısın, çok iş var gibi görünüyordu."

Otto yavaşça çiğnedi ve bana baktı. Belki de ona Dağ Keçisi'nde saatlerce çalışıp çalışmadığını sorup sormayacağıma karar vermeye çalışıyordu. Masanın altında Zara diziyile beni dürttü. Ama bunun çenemi kapatmam için bir ricadan çok bir dayanışma dokunuşu olduğundan emindim.

Bu sırada Benito gülümsemesini bira kutusunun arkasına sakladı. En azından biri beni komik bulmuştu.

Zara, "Bu harika bir yemek anne," diyerek konuyu saptırdı. "Bebek hâlâ yiyor mu?"

"Kesinlikle öyle. Temiz plaka kulübünün bir başka üyesi. Babasına çekmiş olabilir mi?"

Babacığım. Beni kastetmesi ne kadar çılgınca.

Yemekten sonra, Otto bana kaşlarını çatarken Benito ve Alec'le birlikte bazı bulaşıkları mutfığa taşımaya çalıştım.

Bayan Rossi sert bir şekilde, "Misafirlerin yardımı dokunmaz," dedi. "Onun yerine bir kadeh şarap alır mısınız?"

"Ya da meyve bahçesini görmek için dışarı çıkın," diye önerdi Zara. "Nicole'ün biraz koşup yorulmaya ihtiyacı ."

"Elbette," dedim, Rossi'lerin evinin klostrofobisinden kaçtığım için minnettardım.

Zara Nicole'ü dışarı taşıırken eski çiftlik evinin paravan kapısı gıcırdadı (bir paravan kapının yapması gerektiği gibi). Nicole'ü çimlerin üzerine bırakırken bronzlaşmış kalçalarına hayran kalmamaya çalışarak onu takip ettim. "Dave'e tüm armut ağaçlarını gösterelim," dedi, meyve bahçesinin ilk düzenli ağaç sırasını işaret ederek. Zara'nın "baba" kelimesini kullanmadığını fark ettim.

Nicole, tombul küçük ayakları çimenlerin üzerinde çıplak bir şekilde yürümeye başladı. "Vermont bebek olmak için çok güzel bir yer," dedim. "Benim büyüdüğüm Detroit'te kimse böyle özgürce koşamaz."

Nicole'ü armut ağaçlarının arasından takip ettik ve yeşil bir tünele girmiş gibi hissettik. "Detroit, ha? Bana nerede büyüdüğünü hiç söylemedin," dedi Zara.

"Sana hiçbir şey söylememe izin vermiyorsun," dedim. "Bu doğru." Dudağını ısırdı, utangaç görünüyordu.

Bunu bir suçlama gibi söylediğim için kendimi bir pislik gibi hissettim. "Mesele şu ki, zaten muhtemelen fazla bir şey paylaşmazdım. Bu benim en sevdiğim konu değil. Aslında, kişisel detayları paylaşma toleransım seninkinden sadece biraz daha yüksek olurdu."

"Yeterince adil." Gülümsemesi alaycıydı. "O zaman bana bir şey sor, cevaplayayım. Devam et."

Bebeği bir sıra armut ağacından aşağı doğru takip ederken bir dakika düşündüm. O kısa bacaklarıyla oldukça hızlı hareket edebiliyordu. "Bu çiftlikte mi büyüdün?"

"Tam olarak değil." Zara başını salladı. "Burada çok zaman geçirdik. Burada yaşamak *istedim*. Ve iki kez yaşadım - her seferinde bir yıldan az bir süre. İkisi de babam bizi terk ettikten sonra oldu. Bunu çok sık yapardı. Bir gün evde olurdu, annem yemek masasında onun için telaşlanırdı. Ertesi gün gitmişti. Adres yok.

"Amcalarım her zaman evi paylaşmayı teklif etti ama annem bağımsızlığını istedi. Kardeşlerinin yanına taşınmaktansa bizi birbiri ardına daha küçük evlerde -ev bile diyemiyorum, çünkü sonuncusu bir karavandı-tuttu. Bu konuda çok kızgındım. On altı yaşındayken Benito ile aynı odayı paylaşmak beni çıldırtmıştı. Lise son sınıftayken sırf o karavandan kurtulmak için bir süreliğine arkadaşım Jill'in yanına taşındım."

"Dağ Keçisi'ndeki Jill mi? Kocasını dadıyla yakalayan mı?"

Zara bana baktı. "Müthiş bir hafızan var. Gerçekten öyle."

"Sana söyledim, güzelim. Konu sen olunca her şeyi hatırlıyorum. O gece yukarı çıkmadan önce tekila içmiştik. Sakın bana tekilayı unuttuğunu söyleme."

Elmacık kemiklerinde iki pembe leke belirdi. "Hatırlıyorum. Sadece Jill'in adını o çılgın geceden hatırlamana şaşırdım."

Omuz silktilim. "The Mountain Goat'u ve yerlilerin dedikodularını dinlemeyi çok severdim. Yine de amcanın yüzünü bir kez bile görmedim. Umarım bunu söylediğim için kızmazsın."

Sırıttı. "Yemeğin en güzel kısmı buydu." "Annenin onunla yaşamak istememesine şaşmamalı."

"Kesinlikle," diye onayladı Zara. "Otto annemin hayat tercihleri konusunda fikrini hiç saklamadı, tıpkı benim hakkımda saklamadığı gibi. Annem buna dayanamazdı. Onunla yaşamak bizim için daha fazla alan ama için daha az huzur demekti. Ve şimdi anlıyorum. Kardeşlerim harika. Otto'dan çok daha iyiler. Ama yine de, hepsi benim işime karışıyor."

"Bunu nasıl bir arada tuttuğunuzu hayal bile edemiyorum," dedim.

"Karmakarışık birkaç yıl oldu." Güldü. "Ama sana açıklamak istediğim bir şey var."

"Öyle mi?"

"İki yıl önce karanlık bir yerdeydim. Ne kendimden ne de başkalarından pek memnun değildim. Sana karşı her zaman o kadar iyi değildim."

Güldüm, çünkü pek de hatırlamıyordum. "Oldukça hoş görünüyordun."

Zara'nın gözleri parladı. "Sanırım benim de bazı anlarım oldu. Ama o yaz dünyaya karşı daha öfkeliydim. Aksini gösteren son kanıtlara rağmen, şimdi çok daha mutluyum. Yeni bir işim ve sağlıklı bir çocuğum var. Oldukça iyimser hissediyorum. Benim için endişelenmene gerek yok."

"Bu harika. I..." Kabul edelim, aynı şeyi kendim için söyleyemem. "Sen iyimserliği buldun, ben ise daha çok bir enkazım."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Şey..." *Görünüşe göre yenilmez değilmişim ve ayrıca düşündüğümden daha aptalmışım.* Düşüncelerimi kimseyle paylaşmaya alışık değildim. Bırakın Zara'yı. Peki nereden başlamalıyım? Kariyerim zor bir döneme girmiş gibi görünüyordu. Gelecek

Beni korkuttu ve herkes bütün sezon etrafımda dolandı. "Playofflar sırasında beni hala rahatsız eden bir sakatlık yaşadım. En kötüsü de bu."

Sempatik bir ses çıkardı.

"İki yıl önce sanki dünya sikimin ucunda sallanıyormuş gibi hissediyordum. Şimdi ise genç bir adamın hayatındaki yaşlı bir adam gibi hissediyorum."

"Bana iyi görünüyorsun," dedi Zara. Bakışlarıyla karşılaştığımda elmacık kemiklerindeki pembe lekeler geri dönmüştü ve kaçırdı. "Hâlâ Brooklyn'de misin?"

"Evet. Eğitim tesisimizden sadece iki blok ötede bir dairem var.

Bir sürü adam aynı binada yaşıyor. Bu harika." "Bir zamanlar Brooklyn'de yaşıyordum."

"Gerçekten mi? Ne zaman?"

"Liseden hemen sonra iki yıl boyunca. Manhattan'ın aşağısındaki bir gece kulübünde barmenlik yapmayı orada öğrendim. Sabahın dördünde Red Hook'a giden F trenine binerdim ve kimse beni yankesmesin diye uykuyla savaşırdım."

"Yikes."

"Harika bir hayat değildi. Vermont'a döndüğümde bunun değerini daha iyi anladım. Otto barda çalışmama izin verdi ve bir yıl içinde burayı işletmeye başladım."

Önümüzde, Nicole'ün ayağı çimenlerde bir şeye takıldı. Öne doğru savruldu ve küçük bedeni kısa bir yolculukla yere düşerken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Gördüğüm en kötü düşüş değildi ama çılgılığı neredeyse anlıktı.

"Ah, bebeğim." Zara koştu ve onu çimlerin üzerinden kaldırdı. "İyisin," dedi sakince. "Sadece bir taklaydı."

Ama bebek uludu. Küçük yüzü kıpkırmızı oldu ve Zara'nın omzunda feryat etti.

"Biraz buraya gelir misin?" Kolları çocukla dolu olduğu için işaret etmedi. Ama onu ağaç sırasının sonundaki bir ek binaya kadar takip ettim.

Kare şeklindeki saman balyaları dış duvarın önüne dizilmişti ve Zara sanki bir bankmış gibi bunlardan birinin üzerine oturdu. Bebek ağlamaya devam ederken ben de yanına oturdum.

"Sadece yorgun," dedi Zara. "Kardeşlerim onu kızdırıp sonra da bana geri vermeye bayılırlar." Elbisesinin askısıyla oynayarak onu omzundan çekip çıkardı. Pratik bir manevrayla göğsünü ve bebeği serbest bıraktı.

Hemen yapıştı, ılığın ortasında sessizleşti. Sonra küçük bedeni Zara'nın kollarında tamamen gevşedi.

"güçlü bir büyün var."

"İşe yaradığında, işe yarar." Başını ahır tahtasına yasladı. "Saatin bende."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne?"

"Kol saatin. Onu geride bırakmışsın. Bir çekmeceye koydum. Seni asla bulamayacağımı ve bir gün Nicole'e geldiğinin gerçek hikayesini açıklamaya hazır olduğumda ona vereceğimi düşündüm. Ama şimdi onu sana geri verebilirim."

Nedense bileğime baktım, bileğimde kanvas kayışlı bir Timex vardı. "Ona ne olduğunu merak ettim. Kulübede bıraktığımı sanıyordum. Kiralama şirketini aradığımda da kimsenin teslim etmediğini söylediler."

"Tekrar yogaya gittiğimde bırakırım."

"Eh," diye geçiştirdim. "Onu gerçekten hiç özlemedim. O şey gerçekten ben değildim. Sadece büyük paralar kazandığım ilk yılımda aldığım bir şeydi. Yapmanız gerekenin bu olduğunu sanıyordum. Onu elinizde tutmalısınız."

Zara bir şey söylemedi ve ben de onun asıl planını doğruladığımı fark ettim: Nicole'e ergenlik çağındayken babasının olmadığını açıklamak için pahalı bir metal parçası kullanmak. Artık o şekilde olmayacaktı. Zara'yla bağlarımı tekrar koparmayacaktım.

Yine de on yıl sonrasına bakmaya çalıştığımda hiçbir şey göremedim. Kariyerim, Zara ve çocuğuyla olan ilişkim, her şey bir bulanıklıktı. On yıl sonra ne yapıyor olacaktım?

Bu soru beni çok korkuttu.

Zara aniden, "Cuma günü avukatından evrakları aldım," dedi.

"Gerçekten mi? Çok hızlı oldu. Ne yazıyor?"

"Standart babalık talebi. Nicole'un yanağından bir örnek alıp laboratuara göndereceğim. Ve eğer testi reddedersem, beni mahkemeye verebilirsiniz."

"Bu sadece avukatların konuşması. Bunu gerçekten yapmayacağımı biliyorsun." "Biliyorum." Boğazını temizledi.

"Sanırım aynı testi FedEx ile aldım. Henüz açmadım. Yarın açarım. Avukatın üslubu hoşunuza gitmezse, ondan geri adım atmasını isteyebilirim."

"Gerçekten sorun değil. Nedense tam velayet talebiyle beni şaşırtacağını sanmıyorum."

İkimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Ama ben bile yüksek sesle kabul edecek kadar büyük bir göt değildim. Onun yerine elini uzattım ve hızlıca sıktım.

Parmakları benimkilere dolandı ve sonra sanırım ikimizi de şaşırtarak parmaklarımızı birbirine geçirdi.

En sevdiğim eyaletteki bu sessiz noktaya hayranlıkla bakarken bir dakika boyunca sessizce oturduk. "Armutlar ne zaman hasat ediliyor? Ne kadar çok var." Her ağaçta yüzlercesi vardı, hâlâ küçüklerdi. "Büyüyorlar, değil mi?"

"Elbette. Ve ağaç zaman içinde meyve dökecektir. Hasat Ağustos ayında olur, ancak meyve ağaçtan çıktığında hala sert ve yeşildir. Armutlar zordur. Elma gibi değildirler, toplamak için olgunlaşmalarını beklemezsiniz."

"Gerçekten mi? Neden?"

"Eğer bir armudu ağaçta olgunlaşmaya bırakırsanız, çekirdeği etli bir dokuya sahip olur. İçten dışa doğru olgunlaşırlar. Bu yüzden onları sert bir şekilde topluyoruz, bir gün boyunca otuz dereceye kadar soğutuyoruz ve sonra gönderiyoruz."

"Ama onları ne zaman toplayacağınızı nasıl biliyorsunuz?"

"Biraz tahmin yürütmek gerekiyor," diye itiraf etti. "Bazı çeşitler sap daldan kolayca ayrıldığında hazırdır. Bazıları ise asla kolayca ayrılmaz ve siz sadece içgüdülerinize göre hareket etmelisiniz."

"Kim bilebilirdi ki?" Hâlâ elimi tutuyordu ve bu çok hoşuma gitmişti.

"Hey, Dave?"

"Mmm?"

"Sana tokat attığım için gerçekten özür dilerim."

"Bunu unutacağımızı ."

"Ama bilmenizi isterim ki tokatladığım son kişi Benito'ydu.

On yedi yaşındayken."

"Muhtemelen bunu hak etmiştir," dedim hafifçe. "Bess'le bazı kavgalara karıştığımdan eminim." Gençken eşyalarımı karıştırdığı için onu odasına kilitlediğimi çok net hatırlıyordum.

"Şey." Boğazını temizledi. "Ben çocuğuma asla vurmam," diye fısıldadı. "Sadece bunu söylüyorum."

Bekle, ne?

Döndüğümde onun mahcup gözlerle beni izlediğini gördüm. "Şaka yapmıyorum, Z. Gerçekten o tip biri değilsin."

Yüzü yumuşadı ve bu onu hatırladığımdan daha savunmasız gösterdi. Berrak kahverengi gözleri, o meydan okuyan elmacık kemiklerine sahip güzel yüzünden bana göz kırpıyordu. Hiç zorlanmamış bir şekilde çok güzeldi. Bahse girerim beni ne kadar heyecanlandırıldığını bilmiyordu.

"Sadece bunu bilmeni istedim," diye fısıldadı. "Kız kardeşin bana babanın eskiden ikinize de vurduğunu söyledi..."

"Bu farklı," dedim hemen. Oraya gitmiyorduk. "Zaten annem de surat tokatlayan biriydi," dedim. "Ama o asla..."

Kahretsin. O ebeveyn hakkında da konuşamazdım. İşte tam da bu yüzden bir aile babası değildim. Aile ağacım tam bir mayındı.

"O ne?"

"Boş . Aptalca bir şey söyleyecektim." "Neden? Annen nerede ki?"

Vay be. "Ben küçükken vefat etti. Gerçekten, onu zar zor hatırlıyorum."

"Ama yüzüne vurduğunu hatırlıyorsun."

Zara'yı göster. "Önemli bir değildi." Çocukluğumda yanlış giden şeylerin ilk on listesine bile girmedi.

"Nasıl öldü?"

"Zara," diye uyardım. *Yüce Tanrım.* Bu saçmalığı gerçekten duymak istemiyordu. Sadece istediğini sanıyordu.

"Nasıl?" diye üsteleyerek ne demek istediğimi kanıtladı. "Birbirimize her şeyi sorduğumuzu sanıyordum?"

İçimi çektim. "Aşırı dozda uyuşturucu. Ben beş yaşındaydım, Bess bir buçuk yaşındaydı. Onu bulan bendim."

"Vay canına." Zara'nın gözleri kocaman açıldı.

"Özür dilerim." "*Çok uzun* zaman önceydi."

"Ama hâlâ hatırlıyor musun?" diye üsteledi.

Başımı arkamdaki ek binaya yaslayarak gözlerimi kapattım. "Evet, o gün kimsenin beni anaokulundan almak için okula gelmediğini hatırlıyorum. Bu pek sürpriz olmadı ve ben de eve tek başıma yürüdüm. Ön kapımıza vurduğumda ve o açmadığında bile hiçbir şey düşünmedim..."

Beş yaşındaki halimi orada durmuş beklerken hayal ettim. Sonra başka bir şeyi hatırlayınca kollarımdaki tüyler diken diken oldu: Bess'in evin içinde feryat eden sesini. Tıpkı gördüğüm rüyalarındaki gibi.

Kahretsin.

Sonra bir anının canlanmasına engel olamadım. Yan kapıya gitmiş ve her zaman verandasında çocukların okuldan dönüşünü izleyen emekli okul kütüphanecisi Bayan Parker'dan fazladan anahtarı almıştım.

Sonunda eve girdiğimde onu gördüm. Annemi. Yerde yatıyordu, uzanmış parmaklarının yanında bir poşet pudra vardı. Çok ama çok hareketsizdi.

Ve ben *biliyordum*. Biliyordum ama bilmiyordum. Annem daha önce de benim yanımda bayılmıştı.

Ama bu sefer ondan korkuyordum. Ona dokunmaktan korkuyordum.

Kız kardeşim daha da yüksek sesle çığlık atarken ben halının üzerine diz çöktüm. Muhtemelen kapının açıldığını duymuştu ve varlığını belli ediyordu. Durması için oraya gidip yüzümü göstermem gerektiğini biliyordum. Ama annemin bedenine bakıyordum. Göz kapakları mavimsi renkteydi. Dudakları kül rengindeydi. Eli halının üzerinde sıradan bir şekilde duruyordu. Ama çok hareketsizdi.

Yavaşça kendi elimi uzattım, onunkinin bir santim üzerinde gezdirdim ve sonunda parmaklarına doğru indirdim.

Üşümüştlerdi. Sonra ben de öyle oldum. Çok üşüdüm ve çok korktum.

Bess feryat etti
üzerinde.

Halıdan kalktım. Kalbim küt küt atarak annemin bacaklarını uzattı ve Bess'le paylaştığım yatak odasına girdi. Kız kardeşim beşiğinde duruyordu, tombul küçük elleri tahta parmaklıklara kenetlenmişti, yüzü kıpkırmızı ve gözyaşları içindeydi. Çığlık atmaktan sesi kısılmıştı. Odaya girdiğimde durmadı.

Onu beşikten çıkarmak kolay olmayacaktı çünkü boyum çok kısaydı. Ben de beşiğe tırmandım ve sakinleşene kadar ona sarıldım. İdrar kokuyordu.

Vay be.

Bir nefesle Zara'nın elini bıraktım ve ayağa fırladım.

"Sorun nedir?" Zara, sesi çok uzaklardan geliyordu. Nicole annesinin meme ucunu kopardı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Hiçbir şey," diye hırıldadım, bir daire çizerek volta atıyordum. Bess'in bez bebek bezi kullandığını yeni fark etmiştim. Onları şimdi hatırladım - çengelli iğnelerle bir arada tutuluyorlardı ve üzerlerine giydiği plastik bir şey vardı. Bacak deliğinden içeri adım atarken küçük şişman ayağını kavradığımı hatırladım...

Daha önce de bez değiştirmiştım. Oldukça az sayıda. İlkini o gün, annemin cesedi oturma odasının zemininde yatarken, nemli beşikte yapmıştım.

"Dave." Zara'nın sesi alçak ve sabitti ve paniğimin sisini yarıp geçti.

"Öyle mi?" Kendimi bir saniyeliğine hareketsiz durmaya zorladım.

Derin yoga nefesi... "İyi misin?"

"Elbette," diye . Sonunda doğru bile olabilirdi. "Hiç perry yedin mi?"

Nefes al. "Perry kim?"

Zara'nın gülümsemesi, biri tuhaflığınızı hoş gördüğünde aldığınız türdendi. "Kim değil. Ne olduğunu. Perry armut şarabı."

"Bunu yapabilir misin?" Onun güzel yüzünü izledim ve çalıştım. "Elbette. Sana göstereceğim."

Zara kendini elbisesinin içine sokmuştu bile. Şimdi uykulu Nicole'ü omzuna aldı ve ayağa kalktı. Bebek tombul bir kolunu Zara'nın boynuna doladı ve yüzünü Zara'nın boynuna yasladı. "Hadi uzun yoldan yürüyelim de bu tembelleşsin."

Bir sıra ağacı işaret etti, ben de takip ettim.

Meyve bahçesinde yavaşça yürürken kalp atış hızım tekrar normal aralığa indi. Nicole, Zara'nın omzunda tamamen kendinden geçmişti. Uyuyan bedenini desteklemek hantal görünüyordu ve ben farkında olmadan onun yanında yürürken bir kadının ağır bir nesneyi taşımasına izin verdiğimi fark ettim. "Hey. Onu almamı ister misin?"

Durdu ve yüzünde bir eğlence ifadesiyle bana döndü. "Emin misin?" "Tabii teslim sırasında uyanmazsa."

"İşe yarayacak. Uykunun en derin olduğu an, dibe battıktan hemen sonradır."

Peki, tamam o zaman. Ellerimi uzattım ve Zara kızını tutup çevirdi. Dizlerimi büküm ve aceleyle onu kendime doğru çektim, bir elimle başını omzuma yasladım.

Ve sonra uyuyan kızımı ilk kez kucağıma alıyordum.

"İşte böyle," dedi Zara, gereğinden fazla eğlenmiş görünerek.

Yürümeye devam ettik ve tavukların otları gagaladığı çitlerle çevrili bir alana geldik. Bazılarının tüyleri kırmızımsı, bazılarınıninki ise sarıydı. Tek bir horoz pençe gibi ayaklarının üzerinde bize doğru yürüdü, başını bana doğru eğdi ve

sürüngen gözlerini kırpıstırdı. Ağzını açtı ve yüksek sesle bir uyarı çığlığı attı.
Omzumdaki bebek kıpırdamadı.

Horoz tekrar öterken, "Sanırım bize geri çekilmemizi söylüyor," dedim.

"artık," diye alay etti Zara, horoza rahat bir el sallayarak. "Bence o
Sadece gösteriş yapıyordum. 'Bunların hepsi benim eşlerim. Güzel değiller mi?'
Tıpkı bir erkek gibi, gerçekten."

Göğsümün içindeki sıkı bir şey ve tavuklar gıdaklamaya başladığında
güldüm. Burası lanet bir masal kitabı gibiydi.

Bölüm Yirmi Bir

Zara

Ben Dave'in Nicole'ü taşıyışına göz ucuyla bakarken çiftlik evine doğru yürüdük. Yeni yürümeye başlayan bir bebeği olan her anne bebeğini taşımaya o kadar alışmıştır ki, çocuğu neredeyse bir eşarp gibi giyer. Ama Dave iki kolunu da kullanıyor, biriyle başını, diğeriyle poposunu kucaklıyordu. Sanki bebek kolayca kırılabilirmiş gibi kendini sertçe tutuyordu.

Garip ama o kadar sevimli görünüyordu ki onlara bakmaktan kendimi alamadım.

Tam ön ulaştığımızda Griffin Shipley'in kamyoneti garaj yoluna girdi ve Dave'in kiralık arabasının yanında durdu.

"Daha fazla misafir mi bekliyorsun?" Dave, Nicole'ü rahatsız etmemeye özen göstererek kısık bir sesle sordu.

"Audrey ona yardım ettiğim küçük bir projeyi bırakacak." Ama *daha sonra* gelmesi gerekiyordu. Ona saat dört demiştim ama muhtemelen saat üç bile değildi. Ve plan değişikliği neredeyse kesinlikle kasıtlıydı.

Gerçekten de Audrey neşeli bir ifadeyle yolcu koltuğundan atladı. Dave'e baktı, bebek omzunda uyuyordu ve yüz ifadesi YouTube'da yavru köpek videoları izlerken takındığı o hoppa ifadeye dönüştü. "Merhaba," dedi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Sen Dave olmalısın."

"Ve sen Audrey'sin, değil mi? Elini sıkardım ama..." Nicole'ü hâlâ bir Ming vazosuymuş gibi tutuyordu.

Audrey'nin gözleri dans etti. "Erken geldiğimiz için üzgünüm ama Griff ayak işlerini çoktan bitirdi."

İmkânı yok. Küçük gıcık bilerek erken gelmişti. "Pazar günü ayak işleri, ha?" Ona saçmaladığını söyleyerek sordum. Vermont'ta Pazar günleri açık olan tek işyerleri restoranlar ve otellerdi.

"Meşgul, meşgul!" dedi pişmanlık duymadan. "Güzel elbise, kızım. Şimdi bunları nereye indirelim?" Başparmağını elma şarabı şişelerinin istifleneceği bagaj kapağına doğru salladı.

Griff kamyonetten inip anahtarları cebine koydu. Bana el salladı ama gözleri Dave'in üzerindeydi. Huysuz Griff kaşlarını çatmıştı. Yanılmıyorsam, her zamankinden daha da huysuzdu.

Çok hoş. Hayatımda tam da ihtiyacım olan şeydi. Tuhaf bir şekilde bölgeci bir adam.

Griff sözünü sakınmadan kamyonetinin arkasından ahşap şarap kasalarını çıkarmaya başladı. İlk ikisini verandaya taşıdı. Elleri serbest kaldığında benimle buluşmak için aşağı indi. "Hey, Zara!" Yanağımdan öptü. "Bu işi bizim için hallettiğin için teşekkürler."

"Benim için bir zevk olacak." Audrey biraz gergin görüldüğü için düğün hediyelerini halletme görevini kendime vermiştim. Düğüne sadece altı gün kalmıştı.

Ama önce Dave'i kurtarmam gerekiyordu. "Neden onu şimdi yatırmıyorum?"

Onu içeri götürüp Pack-n-Play'e koyacağım."

"Ne...?" Bana şaşkın bir bakış attı.

"Portatif beşik. Al." Nicole'e uzandım ve onun sıcak, uykulu bedenini ondan aldım. "Hemen dönerim."

Altmış saniye boyunca evin içindeydim. Ama görünüşe göre bu süre Audrey'nin zarar vermesi için yeterliydi. Verandaya geri döndüğümde Dave elinde bir düğün davetiyesi tutuyordu.

"Barbekü ve swing dansı yapacağız!" diye köpürdü. "Kesinlikle gelmelisin!"

"Kulağa harika geliyor," dedi, çünkü sizi düğününe davet eden bir geline başka ne söyleyebilirsiniz ki? Davetiyei cebine soktu.

Bu sırada Griff kamyonu yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, Dave'i Jedi akıl oyunları ile öldürmeye çalışıyordu.

"Hadi biraz elma şarabı boşaltalım," dedim Audrey'i merdivenlerden kovarak. Bu ikisinden ne kadar çabuk kurtulabilirsem o kadar iyiydi.

Dave hafifçe, "Ben yardım ederim," dedi.

kamyondan kasaları indirdik ve amcamların verandasına yığıldıklarında Audrey bana etiketlerle dolu bir dosya klasörü ve birkaç makara kurdele uzattı. "Yani, sen temel olarak..."

"Etiketleri yapıştırın ve şişenin boynuna bir fiyonk bağlayın," dedim hızlıca. "Tamamdır."

Gözlerini kısmıştı. "Bizden kurtulmaya mı çalışıyorsun?"

"Asla," diye yalan söyledim ve o da sırttı.

"Güzel. Çünkü bu projeye hemen başlayabileceğimizi düşünmüştüm."

"Şu anda mı?" İhtiyatlı davrandım.

"Harika bir fikir," dedi Griff kamyonunun bagaj kapağını yerine çarparak. "Birkaç etiket yapıştırmaya hazırım. Hadi yapalım şu işi." Verandanın basamaklarını çıktı ve Dave'e elini uzattı, sanki bir bıçak sallıyormuş gibi dostça bir hareketi bu. "Ben Griffin Shipley. Tanıştığımıza memnun oldum."

Dave eğlenmiş görünerek elini sıktı. "Elbette. Seni hatırlıyorum."

"Nereden?"

"The Mountain Goat." Dave'in gülümsemesi genişledi.

Ama Griff'in kaşları daha da çatıldı. Bunu beklemiyordu. Ve bundan hiç hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Harika. Bir yaz pazarında iki eski sevgilinin birbirlerine bakmasını izlemekten daha iyi bir şey olamaz. Peki ne için? Erkeklerin maço saçmalıklarını *gerçekten ilgilendikleri kadınlara* sakladıklarını sanırdım.

"Çocuklar," dedim. "Kim bir bardak perry ister? Ben de tam Dave'e ilk tadımını yaptıracaktım."

"O bir Perry bakiresi mi?" Griff bağırdı ve Audrey bile gözlerini devirdi.

"Otur," diye emrettim. Elimdeki etiket dosyasını Griff'in göğsüne yapıştırdım. "Bir işe yara."

Beş dakika sonra, dört sözde yetişkin verandada oturmuş, Otto Amca'nın Porto şarabını yudumluyorlardı.

Dave, "Tadı inanılmaz," dedi. "Bana gerçekten elma şarabını hatırlatıyor."

Griffin abartılı bir boğulma sesi çıkardı. "Tadı elma gibi *değil*. *Tanrım*. Perry'nin ağızda bıraktığı his çok daha hafif ve rengi tamamen farklı."

Dave gözlerini kırıştırdı. "Doğru ya. Nasıl bu kadar kör olabildim?" Audrey sırttı ve Griff kaşlarını çattı.

Zavallı Dave. Gerçek şu ki, armut şarabının tadı şaşırtıcı bir şekilde elmalı kuzenine benziyordu ve aynı tada sahipti. Ancak Griffin gibi bir züppe, tanen ve asitlikteki ince farklılıklar hakkında bir hafta sonraki Salı gününe kadar konuşabilirdi.

Audrey bakışlarını karşıladı. Belli ki kıkırdamasını engelliyordu.

"Griff sözlerine şöyle devam etti: "Armutların tanenleri farklıdır ve şeker içeriği elmalardan daha yüksektir. "Fermantasyon süreci tamamen farklı bir hızda gerçekleşir."

"Tamam. Sadece biraz abartıyorum," dedi Dave sert bir şekilde. "Ama elma şarabı yapımıyla ilgileniyor musun?"

Kahkahalarını daha fazla tutamadım ve Audrey de bana katıldı.

Griff, "Aslına bakarsanız öyle," diye homurdandı.

Yirmi İkinci Bölüm

Dave

Sakallı çiftçiyle perry yudumlarken, Zara ve Audrey'nin birkaç yüz minyatür şarap şişesine etiket yapıştırmasına yardım ettim.

"Bunun içinde ne ki?" Başka bir etiketi düzelterek sordum.

Etikette sadece "Audrey" yazıyordu ve geçen yılın .

"Griffin yaptığı en iyi sert elma şarabı," dedi Zara. "Büyük bir ödül kazandı.

Elma şarabı tadımlarının Stanley Kupası."

Dizimi onunkine vurdum. "Şu haline bak, hokey terminolojisiyle."

"Bir bar işletiyorsun, birkaç şey öğreniyorsun. Finaller sırasında işler hep kötüydü."

"Ah." Zihnimde Dağ Keçisi'nin bir görüntüsünü canlandırdım, ki bu zor olmadı, çünkü orayı çok severdim. "Barınızda hiç televizyon yoktu. Dünyada televizyonu olmayan son bar gibi bir şey."

"Biliyorum. Bu şekilde olmasını sevdim. Herkesin bir ekrana yapıştırıldığı bir dünyada yaşamak istemiyorum."

"Seni anlıyorum." Başka bir etiket yapıştırdım. "Ama şimdi kaçmam lazım. Gerçekten. Yediğim o koca lazanya parçasının parasını ödemek için egzersiz yapmalıyım."

"Ve turta," diye işaret Zara. "O da var."

"Sana bir şişe Audrey verirdim," dedi Audrey. "Ama istiyorsan benim düğünüme katılmalısın. Cumartesi günü. Saat beşte."

"Anladım." Kıkırdadım. "Seni tekrar görmek güzel Audrey."

Zara beni içeri götürdü ve annesine öğle yemeği için teşekkür ettim. Anne Rossi'nin bana karşı biraz yumuşadığına karar verdim. Çünkü "Hoşça kal tatlım. Ne zaman istersen yine gel." Ya da belki de beni biraz daha kızartmak için sabırsızlanıyordu.

Zara'nın en huysuz amcasıyla son bir tartışma yapmaktan kurtuldum çünkü Griffin Shipley ile tartışmakla meşguldü. Anlayabildiğim kadarıyla Griffin, Otto'dan armut hasadının bir kısmını kendisine satmasını istiyordu. "Başka hiçbir yerde elma şarabı armudu bulamıyorum," diye tartıştı. "Ve onlardan hiç para kazanmıyorsun."

Ancak Otto hasadının bir kısmını satma fikrine pek sıcak bakmıyordu ve nedense Zara'nın eski sevgilisinin istediğini elde edemediğini görmek beni mutlu etti.

Yine de umursamamalıyım. Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Verandada Zara'ya sarıldım ve alnından öptüm. "Yemek için teşekkürler güzelim. Bir araya gelmek istersen bana mesaj at."

"Geleceğim," dedi. "Ama yoğun bir hafta olacak."

"Bu benim hatam!" Audrey neşeyle söyledi. "Son dakika düğün hazırlıkları acımasızdır."

"Belki yogada görüşürüz o zaman?"

"Belki?" Ben verandadan çıkarken Zara bana el salladı.

Kiralık arabama binerken arkadaşı Audrey'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Arabayı kenara çektiğim anda benim hakkımda konuşacaklarını biliyordum. Ve duvarda bir sinek olmayı diledim. Zara'yı okumak zordu. Benim hakkımda ne hissettiğini umursamamalıyım ama yine de umursadım.

Motor ısınırken telefonumda dört cevapsız arama buldum, hepsi de Bess'ten gelmişti. Tepeye doğru arabanın Bluetooth'undan tekrar çaldığında cevap verdim.

"Nasıl gitti?" Bess hemen sordu.

"Sadece bir ," dedim en iyi Monty Python aksanıyla. "Hayır, gerçekten."

"İyi geçti. Tabii ki iyi geçti. Tüm standart soruları aldım. Zara'nın amcası bir alet. Ama kariyerim hakkında sorguya çekilmek umurumda değil. Yemekten sonra Zara ile biraz vakit geçirdim, bu da güzeldi."

"Peki ya bebek? Onunla oynadın mı?"

"Bekle, bu yapman gereken bir şey mi?" Bunu şaka olarak söylemişim ama bebeklerle oynamak benim repertuarımın bir parçası değildi.

"Dave!"

"Şaka yapıyorum. Yürüyüşe çıktık ve Zara'nın üzerinde uyuyakalınca onu eve taşıdım."

"Öyle mi?" Kız kardeşimin sesindeki iyimserliği fark etmemek oldukça zordu. "Keşke ben de görebilseydim. Fotoğrafını çeken oldu mu?"

"Hayır." Aklıma gelmemişti. Nicole'u taşımak bir fotoğraf çekimi değildi. İki yıl boyunca onu bir şekilde "taşıyan" Zara için yaptığım bir şeydi. Yine de onun sıcak ağırlığını yaralı omzumda hissetmekten rahatsız olmamıştım. Görünüşe göre bebekler çilek gibi kokuyormuş.

Bess derin ve hüzünlü bir iç çekti, bunu biraz endişe verici buldum. Kız kardeşimin ani bebek ateşi krizi beni biraz korkutuyordu. Ben de konuyu değiştirdim. "Zara'nın annesi bir ziyafet hazırlamış. Hepsini bitirmek için fazladan üç mil koşmam gerekecek."

"Amcaları sana karşı sert miydi?"

"Hayır. Sadece bana dikkat ettiklerini gösteriyorlardı." Gerçi ben asla Zara için istedikleri adam olamayacaktım. Belki de kimse olamazdı. Yaşayan hiçbir erkek kız kardeşimi hamile bırakacak kadar iyi olamazdı, bu yüzden Zara'nın ailesinin de benden hoşlanmasını beklemiyordum.

Ama Zara'yı daha rahat ettirmek istemişim, özellikle de kavgamızdan sonra. Ve bunu yaptım. Gizli bir gülümsemeyle bana sarılıp vedalaştı.

Ben alırdım.

"Gelecek hafta tekrar gelebilir miyim?" diye sordu kız kardeşim aniden. "Vermont'a mı?" Bu istek beni şaşırttı.

"Elbette Vermont'a. Tekrar ziyaret edebilmek için birkaç günümü ayırmaya çalışıyorum. Beni davet etmiştin, hatırladın mı?"

"Her zaman bekleriz," dedim çabucak. "Bir uçuş seçtiğinde bana mesaj at." Kız kardeşimi seviyordum ama birkaç saat önceden haber versen iyi olurdu. "Hey- Bess? Bugün tuhaf bir anım var. Her iki tarafında çengelli iğneler olan bezler giyyordun. Bir de üzerlerine geçirilen plastik bir şey."

Bir an o kadar sessiz kaldı ki, telefonun olabileceğini düşündüm. "Bunu hatırlamamın imkânı yok Davey."

"Sanırım hayır." Bunu gerçekten istememişim. Annemizin ölümü korkunçtu. Ama çocukluğumuzun en korkunç kısmı bu değildi. Dul babamızın yumrukları daha kötüydü. Ve Bess'in bunları hatırladığından emindim.

"Avukatla ilgili sırada ne var?" diye sordu.

"Um..." Beynimi şimdiki zamana geri getirmeye çalıştım. "Babalık testi kitimi hazırlayıp geri göndereceğim. Bir çocuk nafakası sözleşmesi hazırlayacak. Sonra Zara'yla nasıl ödeme yapılmasını istediğine dair garip bir konuşma yapmam gerekecek. Önden toplu bir miktar alacak tabii ki. Geri ödeme için. Ama bahçeli bir daireye taşınmak isterse ona daha fazla para verebilirim."

"Ya da," dedi kız kardeşim. "Bahçeli bir ev satın alabilirsin. O kasabada bir ev çok pahalı olamaz."

Bunu bir an için düşündüm. "Haklısın. O zaman nafaka parasını kiraya harcamak zorunda kalmazdı."

"Ve bir yatırımın olur." "Bir kıza göre oldukça zekisin."

"Davey!" diye bağırdı hakaret karşısında, ben ise kıkırdadım. Sadece kız kardeşimi kızdırmak için söylediğim şeyler vardı. Hayatımdaki tüm kadınların erkeklerden daha zeki olduğu acı bir şekilde ortadaydı.

Soyunma odamızda beş dakika geçirirseniz ikna olursunuz.

"Gitmeliyim," dedim ona. "Kulübelere yaklaştığımda telefon çekmiyor."

"Görüşürüz, bok herif."

"Sonra görüşürüz."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Zara

Dave'e yoğun bir hafta geçireceğimi söylediğimde, bu pek de gerçeği yansıtmıyordu.

Audrey'nin düğünü için son dakika hazırlıkları vardı. Ve düğünü takip eden hafta için ekstra çocuk bakımı ayarlamam gerekiyordu. Griff ve Audrey San Francisco'da balayına çıkacaklardı, bu da benim günde on iki saat çalışacağım anlamına geliyordu.

Bu arada Audrey iş yerinde tam olarak bulunmuyordu. Düğün detaylarına ve şehre gelen akrabalarına odaklanmıştı.

Ayrıca kusuyor. Zavallı Audrey kahve dükkânındaki saatlerinin bir kısmını kuru kusmak için banyomuza girerek geçirdi. Henüz hamileliğini konuşmuyorduk. İtiraf etmemişti. Ama kusmadığı zamanlarda ağzına ekmek tıkiyordu. Oh, ve kahveyi bırakmıştı. Ya kıyamet yaklaşıyordu ya da kız hamileydi.

Onun için heyecanlıydım. Ama söylemeye gerek yok, bu hafta dükkândaki tüm ağır işleri ben yaptım.

Bu yüzden Dave'in beni arayıp şehirdeki bir adreste buluşmak istemesi pek de iyi bir an değildi. "Yarım saatinizi alabilir miyim?" diye sordu. "Bir konuda fikrinize ihtiyacım var."

"Bugün mü?" Soru istediğimden daha şirret çıkınca irkildim. ona.

"Şey... Muhtemelen farklı bir zaman ayarlayabilirim. Ama bugün gerçekten en iyisi olur."

"Neyse, nedir bu?" Dave'in önemli bir konuda benim fikrime ihtiyacı olduğunu düşünemezdim.

"Sana anlatmaktansa göstermeyi tercih ederim." Doğru.

Sigh.

Bu kadar meşgul olmasaydım bile, belirsiz cevaplar sinir bozucu olurdu. Ama Dave benim Kriptonit'imdi. "Tamam," diye boyun eğdim. "Seninle on birde buluşuruz. Öğle yemeği telaşından önce sanırım."

"Teşekkürler, güzelim." Adresi tekrarladı ve telefonu kapattık. Bir saat sonra arabayı tepeden kasabaya doğru sürdüm. Eğer acelem olmasaydı, on dakikalık güzel bir yürüyüş yapabilirdim.

Bana gönderdiği adres, nehir ile küçük şehir merkezi arasında yer alan tepedeki tek ailelik bir eve aitti. Kahve dükkanına sadece bir mil uzaklıktaydı. Eski arabamı garaj yoluna çektiğimde Dave kiralık arabasının yanında durmuş iki kişiyle konuşuyordu. Biri annemin emlakçı arkadaşı Bayan Godfrey'di. Diğeri ise alet kemeri takan bir adamdı. Kaldırıma bir minibüs park edilmişti. Yan tarafında *Karl's Construction* yazıyordu.

Her şey çok tuhaftı.

"Merhaba," dedim dışarı çıkarken temkinli bir şekilde. "Burada ne işimiz var?"

Dave beni yanına çağırdı. "Şu evin içine hızlıca bir göz atmanı istiyorum." Önünde uzun bir verandası olan beyaz evi işaret etti. "Bir de şunu." Komşusunu işaret etti; sivri çatılı, tuğladan bir Tudor.

"Neden, tam olarak?" Yüksek sesle merak ettim. Bayan Godfrey gülümsedi ve müteahhit sadece sıkılmış görünüyordu.

Dave, "Birini seçmelisin ki ben de müteahhide haber vereyim," dedi. "Her iki evin de çalışmaya ihtiyacı var."

"Koloninin yeni bir mutfğa ihtiyacı var," diye söze girdi Bayan Godfrey, sanki şu anda fikri işe yarıyormuş gibi. "En azından yeni tezgahlar ve aletler."

"Ve oradaki elektriği de beğenmedim." Müteahhit başparmağını beyaz eve doğru salladı. "Çift yakıtlı bir ocak istiyorsan bir yükseltme yapman gerekecek." Sanki neden bahsettiğini biliyormuşum gibi bana baktı.

Kafamın karıştırılmasından hiç hoşlanmıyordum ve doğal tepkim hırçınlaşmak oldu. "David," diye bağırdım. "Bir saniye buraya gel." Yeni arkadaşlarının alanından çıkıp Tudor'un önündeki güzel bir leylak çalısına doğru yürüdüm.

Beni takip etti ve durduğumda ellerini omuzlarıma koydu. "Üzgünüm Z. Herkesin aynı anda geleceğini bilmiyordum. Ama bu iki eve bakıp birini seçmeni istiyorum."

"Neden?" Nabzım atmaya başladı, çünkü Dave Vermont'ta bir ev almayı planlıyor gibiydi. Gerçi bu doğru olamazdı. Adam Brooklyn'de hokey oynamak için çok para alıyordu. Ama aptal kalbim yine de bunu diledi.

Bana yaklaşıp omuz kaslarımı sıkarak duruma yardımcı olmadı. Yakın mesafeden yeşil gözlerine baktım ve nefesimi tuttum.

"Senin için," dedi alçak bir sesle. "Ve Nicole için. Kasabaya giderken bir ev aradığınızı söylemişsiniz. Bahçeli. Bu tanıma uyan satılık sadece iki ev var. Bu ikisi."

Bekle.

"Benim için mi?" Ciyakladım. "Şu anda ev alacak durumda değilim." Belki bundan beş yıl sonra bunu düşünmeyi göze alabilirdim. Ama şimdi değil.

Dave geri çekildi ve geniş avuçlarını omuzlarımda hissettim. "Birkaç hafta içinde New York'a dönmek zorunda olduğumu biliyorsun. Bu yüzden bunu daha sonra yapmaktansa bir an önce yapmalıyız."

"Şimdi ne yapacaksın?" Sabır savaşımlı kaybederek söyledim. "Sen benim emlak meselelerimi düşünme dürtüsüne kapıldın diye bugün bir ev satın alamam."

"Evi satın alıyorum," dedi.

"Neden? Kim için?"

"Sen ve Nicole için!" Sanki bu sabah birkaç beyin hücresini kaybetmişim gibi gözlerini kısarak bana baktı.

Yapmadım, ama daha mantıklı konuşmaya başlalmazsa yapabilirdim. Birine öylece bir ev alamazdı. "Bana senden ne istediğimi sorduğunda, bir evden bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Ama bundan bahsetmiştin. Tıpkı bunlar gibi yeni bir yer aradığınızı söylemişsiniz. Ve bu basit bir karar, tamam mı? Çünkü sadece iki tane var. Şahsen, 12 numaranın daha iyi bir bahçesi olduğunu düşünüyorum. Ama şömineye düşkünseniz, 14 numarada üç tane var. Kararınızı önümüzdeki hafta içinde vermeniz gerekecek ki müteahhit evi sizin için hazırlayabilsin. İptal etti."

"İptal ettirdi," diye tekrarladım kırılğan bir sesle.

"Doğru." Kocaman kollarını kavuşturdu ve gözlerini bana dikti. "Lütfen evlere bakar mısınız? Ne aptalım, hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

Sürtük modu bir üst vitese geçti. Çünkü ona *borçlu* olmak anlamına gelmeseydi, evlere bakmaktan zevk alırdım. Kalbim hızla göğüs kafesime çarptı ve vites küçültüp sürtük modundan huysuz moda geçmek için mücadele ettim. Ve bunu tam olarak başaramadım. "Peki," diye tersledim. "Göster hadi."

Güzel mekânı bir kez daha gezerken Bayan Godfrey, "Önceki sahibi mutfak yemek odasına açarak burayı hoş bir aile kat planına dönüştürmüş," dedi.

Her iki evde de üç yatak odası ve iki banyo vardı. Huysuz bir kadın ve yürümeye başlayan çocuğu için tonlarca alan. Önce beyaz kolonyal evi gezdik. Söylendiği gibi, mutfak otuz yıl kadar eskiydi. Ama Tudor'un içi çok güzeldi, rahat aile alanları ve arka bahçede salıncaklı büyük bir kiraz ağacı vardı. Bir masal kitabı gibi.

Bayıldım.

Ama henüz söylememiştim. Çünkü hâlâ Dave'in satın aldığı bir eve taşınma fikrini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Hiçbir zaman hayalindeki evin fotoğraflarını kesen bir kız olmamıştım. Ama yine de bir şekilde içinde duruyordum. Ben her zaman hayalindeki erkeğin fotoğraflarını kesen bir tip olmuştum.

O da buradaydı. Ama tam olarak değil. Banka bakiyemi onarmayı teklif ediyordu ama kalbimi değil.

"Sen ne düşünüyorsun?" Bayan Godfrey nihayet konuşmayı bıraktığında Dave bana sordu. "Bugün karar veremezsen sorun değil. Müteahhide depozitoyu verip onu evine gönderebilirim. Sen de birkaç gün düşünebilirsin."

Bayan Godfrey bana baktı, bir cevap bekliyordu. Ama bu baskıdan hoşlanmamıştım. Bu yüzden mesajı alana kadar ona dik dik baktım ve "Sizi sohbet etmeniz için yalnız bırakayım" dedim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim sonunda uzaklaştığında. "Kendi başıma gayet iyiydim."

Bana yalanımı söylemedi. Kalçasını yemek odasının kapısına dayadı ve içini çekti. "Hiçbir zaman yapmadığını söylemedim."

Tamam. Ama sana bu şekilde yardım etmek benim için kolay. Önümüzdeki yıl için bir planın olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Ve kardeşlerin bu kasabanın iyi bir yatırım olduğunu düşünüyor. Pazar günü bunu birkaç kez söylediler."

Ona göz kırptım. *Bir yatırım.* Kulağa çok klinik geliyor. Umursamam gerektiğinden değil.

Ama bütün sorun da buydu. Umurumdaydı. Yaklaşık bir metre ötemde duruyordu ve odunsu kokusunu alabiliyor, saç çizgisindeki soluk çilleri görebiliyordum.

Tam oradaydı. Ve bu bir işkenceydi.

Yeniden ortaya çıktığı andan beri, geleceğin ne anlamaya çalışıyordum. Acaba 1 Ağustos'ta tekrar gidecek ve birkaç yıl daha yüzünü göstermeyecek miydi? Bu tamamen mümkündü. Bir sonraki macerasına doğru yola çıkan bir deniz kaptanı gibi bizi bu eve yerleştirmek istiyordu. Bizim için çok fazla endişelenmeden gemiyle gidebilirdi. Kahretsin, keşke evin tavan arasında bir dul yürüyüşü olsaydı, orada durup onu izleyebilirdim, lanet olası bir ezik gibi.

Hiçbir zaman annem gibi olmak istememiştim, lanet olsun. Çocukluğumu, diğer insanların hava durumunu izlediği gibi işaretleri izleyerek geçirmişti. Babam ona çiçek getirdiyse, belki de burada kalmayı planlıyordu.

Dave benim için bir ev almak istedi. Bu *daha* mı Çiçeklerden daha mı cesaretlendirici, yoksa daha mı az?

Sikeyim.

"Kira ödemek istiyorum," dedim zorlukla yutkunarak. Çünkü bunu kesinlikle enine boyuna düşünmemişti. Ya bundan bir yıl sonra benimle gerçekten birlikte olmak isteyen biriyle tanışırsam? Bu tamamen imkânsız değildi - en azından ben öyle düşünmek istiyordum. Dave'in evinde kira ödemedi yaşamak beni ona borçlu kılardı. Güzel, temiz sınırlara ihtiyacım vardı.

Belli ki bunu soyunmadan ve çoğunlukla ama her zaman korunmadan seks yapmadan önce düşünmeliydim.

"Bir şeyler ayarlayabiliriz," dedi ve bunun kulağa patronluk taslamak gibi geldiğini düşünmeden edemedim. "Hangi evi tercih ediyorsun?"

"Fiyatlar aynı mı?" diye sordum.

Omuz silkti. "Yeterince yakın. Biri daha ucuz ama daha fazla iş gerekiyor. Muhtemelen boşa gidecek. Diğerini tekrar gezmek ister misin? Bayan Geveze'yi senden uzak tutabilirim."

Bu lakap beni kendime rağmen gülümsetti. "Zamanım yok ama önemli değil. İki ev de güzel tabii ki. Ama bu tuğla

şömineler benim adımı haykırıyor."

"Oldukça havalılar, değil mi?" Bana gülümsedi ve ben bunu her yerde hissettim. "Müteahhit gitmeden önce onu yakalayacağım. Benimle dışarıda buluşur musun?"

"Pekala."

Ayak sesleri boş evde yankılandı. O gittikten sonra, işlemeli ahşap döşemeli ön salonda yavaşça bir tur daha attım. Önünde bir kitapla kıvrılma isteği uyandıran şöminenin yanından geçtim. Sonra yavaşça merdivenlerden yukarı çıktım. Biraz dar ve dikti. Nicole merdivenleri çıkabilecek kadar büyüylene kadar bir süre için bir bebek kapısına ihtiyacım olacaktı.

Küçük kızıma vereceğim büyük, güneşli bir yatak odası , böylece oyuncaklarıyla oynayabileceği güzel bir yeri olacaktı. Arka yatak odası ise büyük bir meşe ağacına, etrafında çitler ve arka tarafında leylak çalıları olan bir bahçeye bakıyordu.

Burada yaşamak istiyordum, lanet olsun. Ama Dave'in acınası durumu olarak değil. Bebek üst katta uyurken beni şöminenin önünde becermek için sabırsızlanan bir adamla birlikte bir ev satın almak istiyordum. Pazar sabahları benimle birlikte mutfakta durup kahve içen ve krep yapan bir adamla.

Bir midilli ve Pearl Jam için ön sıradan bilet de dileyebilirdim.

Ve gerçekten işe dönmem gerekiyordu. Kardeşim Damien şimdiye kadar tüm müşterileri korkutup kaçırmış olabilirdi. Ön merdivenlerden indiğimde Dave'e, masraflara anlamlı bir katkıda bulunabilirsem Tudor'da yaşamak istediğimi söylemeye hazırdım.

Ancak.

Dışarı çıktığımda, Bayan Godfrey *diğer* evin ön bahçesindeki tabelaya "Sözleşme Altında" etiketini ekliyordu. Ve böylece, sürtük modu yeniden aktif hale geldi. Dave karar vermemi bile beklememiş miydi? Kim böyle bir şey yapar ki?

"Kim ne yapıyor?" Dave dönüp beni avluda fırtına gibi izlerken sordu. Demek ki yüksek sesle söylemiş olmalıydım.

Ona doğru yürüdüm. *Bu sefer vurmak yok.* "Benimle *dalga* mı geçiyorsun?" Ciyakladım. "Bana acele etmememi mi söyledin? Ve beş dakika sonra, yine de seçtin mi? Ne oluyor be?"

Kafalar döndü ve bağırdığımı biliyordum. Ama cidden! Bu adam ve egosu!

"Güzel, bak." Aslında çenemi büyük, nasırlı avucunun içine aldı ve birkaç derece çevirdi. Bu beni daha da sinirlendirdi çünkü

Yatakta o otoriter, maço hareketleri beni deli ediyordu. Beni alt ederdi ve sonra yavaşça iterdi ta ki ben-

GAH!

Şimdi bacaklarına tekme *atıp çırılçıplak soymak* istiyordum. Çok sinir bozucuydu! Sonunda gözlerim diğer tabelaya, Tudor'un önündeki tabelaya odaklandı.

Onun da üzerinde "Sözleşme Altında" etiketi vardı.

"Bekle," dedim aptalca. "İkisi de mi? Neden?" Elini ittim, o ise kirli düşüncelerimi duymuş gibi kıkırdadı.

"Evet, iki evi de alıyorum. Kardeşlerin bu kasabanın iyi bir yatırım olduğunu düşünüyor, değil mi? Zemin kata giriyorum. Senin seçmediğin evi kiraya vereceğiz. Ve eğer bir katkıda bulunmaya kararlıysan, yedek evin kiralanması ve kapıcı olarak hareket etme sorumluluğunu üstlenebilirsin. Böylece bir mülk yöneticisi tutmak zorunda kalmam. Ayrıca kendi komşunu da seçebilirsin."

Tudor'a baktım, Nicole'ün bir sonbahar günü yapraklar kırmızıya ve sarıya dönmeye başlarken ön pencereden dışarı baktığını hayal ettim. Sonra çenemi diğer yöne, onarılıp kiraya verilebilecek beyaz Colonial'a doğru salladım.

Dave-Beringer. Hala yetkili oydu. Ve çıplak bile değildik.

Elini son bir kez kaldırdı ve çenemi hafifçe yukarı doğru iterek açık çenemi kapattı. "Sinekleri yakalıyorsun, güzelim. Şimdi işe dönmen gerektiğini söylememiş miydin?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Dave

"Sana Zara için bir ev almanı söylediğimde, önce *sorman* gerektiğini kastetmiştim." Kız kardeşim bu tavsiyeyi, kulübenin ön verandasında oturup geç bir öğle yemeğinden sonra waffle külahı yerken verdi.

"Emlakçı beni çok heyecanlandırdı. 'Hemen harekete geç. Yarın ikisi de gitmiş olabilir.'"

Bess gözlerini devirdi. "Sizin adınıza pazarlık yapmamın bir nedeni olduğunu hatırlamakta fayda var."

"Sen ortalıkta yoktun," dedim kendimi savunarak. "Ve buradaki evler çok pahalı değil. Brooklyn'deki iki yatak odalı dairemin fiyatına sekiz on tane alabilirsin."

"Her ne olursa olsun," diye yakındı kız kardeşim, "Zara'ya Tarzan gibi davrandığından beri telefonlarına cevap vermiyor. Yani yeğenimi göremeyecek miyim?"

"Tarzan'ın gayyatırım yaptığını hatırlamıyorum."

Bess kendine rağmen kıkırdadı. "Yine de. Onu ev fikrine alıştıracıldın. Herkes senin gibi alışveriş yapmıyor. Daireni satın almadan önce Brooklyn'de kaç daire baktın?"

"Bir."

"Bir tane daha mı?"

"Hayır. Sadece bir tane."

Kız kardeşim güldü. "Neden sözleşme uzatma konusunda bu kadar kararlı olamıyorsun?"

"Neden bana daha iyi bir sözleşme uzatması yapmadın?" Ben de karşılık verdim.

"Başkalarının sana kazandırabileceğinden çok daha iyi." Kız kardeşimin kendine güveni hiç eksik olmamıştı. "Ona tekrar mesaj at. O bebeği kucağıma almak istiyorum."

"Belki de meşguldür," diye belirttim. "Arkadaşı bugün evleniyor. Sanırım bugün." Sırf Bess Küçük Bayan Hevesli diye Zara'yı rahatsız edecek değildim. Son zamanlarda, Bess ne zaman Nicole'ün adını söylese, biraz ele geçirilmiş gibi görünüyordu.

"Lütfen?"

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj yazdım. *Hey, Z. Bess hala Nicole'u yarın geceden önce görmeyi umuyor. Ama düğünle meşgulsen, anlayışla karşılarız.*

"Anlamayacağım," diye karşı Bess.

"Bess..."

Elimdeki telefon çaldı. Zara'nın numarası. "Bak, ısrarcı," dedim kız kardeşime. "Belki de bugün şanslı günüdür." Sonra telefonu açtım. "Merhaba, güzelim."

"Merhaba," dedi Zara nefes nefese kalmış bir sesle. "Sana ve Bess'e geri dönemediğim için üzgünüm ama *bugün* çok yoğunum."

"Sorun değil," dedim, sesimi olabildiğince soğukkanlı çıkarmaya çalışarak. Çünkü belki de ev konusunda gerçekten bir buldozer gibi davranmıştım. "O düğün bugün değil miydi?"

"Evet. Ve biraz zor bir durumdayım. İkiniz meşgulseniz sorun değil ama sizden küçük bir iyilik isteyeceğim."

"," dedim. "Verandada hiçbir şey yapmadan oturuyoruz."

"Peki, Nicole'ü doksan dakikalığına size bırakmamın bir yolu var mı?"

"Elbette." Bess muhtemelen heyecandan altını ıslatacaktı. "Acil bir bebek bakıcılığı durumunuz mu var?"

"Annemin arkadaşı bu sabah kuaförde bayılmış ve annem onu acile götürmüş. Ciddi bir şey olmadığına karar verdiler ama doktora görünmek için uzun süre beklediler ve Burlington'dan henüz dönmediler..."

"gel," dedim ona. "yok. Ona göz kulak oluruz."

Yanımdaki Bess küçük bir sevinç çılgılığı attı. Kız kardeşimi gülümsetip aynı zamanda Zara'ya bir iyilik yapabildiysem, bu iki kadını mutlu etmişti. Bu her zamankinden iki fazla, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyordum.

Yirmi dakika sonra Zara'nın dandik küçük arabası kiraladığım evin yanına yanaştı. Sürücü tarafından çıktı, özürlerle doluydu. Ama ben kaçırdım.

Çünkü kolsuz, çiçekli elbisesinin içinde ona hayranlıkla bakmakla meşguldüm. Sadece çok öpülesi bir ten göstermekle kalmıyordu, aynı zamanda saçları gevşek ve dalgalıydı ve her zamankinden biraz daha fazla makyaj yapmıştı, bu yüzden kahverengi gözleri kocaman görünüyordu.

Ona karşı her zamanki lanet olası tepkimi verdim - saf, yakıcı şehvet.

"Sütün ısıtılmasına gerek yok. Sıcak bir gün. Nasıl olduğu umurumda değil.

Yediği krakerlerin çoğunu da yemiyor. Bugün tüm planlarım altüst oldu, o yüzden onu mutlu et. Eğer yapabilirsen." Zara yüzünü buruşturdu. "Uyanıp da burada olmadığımı anladığında uluyabilir. Özür dilerim."

"Her şey *yoluna* girecek," diye mırıldandı Bess. "Alabiliriz. Oyuncak getirdim." Elbette getirmiştir.

"Tamam." Zara derin bir nefes verdi. "Audrey kalp krizi geçirmeden önce tören için geri dönmeliyim. Nicole arabada bayılmasaydı teslim daha kolay olurdu ama..." Arka kapıyı açtı ve bebek, kareli elbisesiyle araba koltuğuna bağlanmış, yuvarlak uzuvları her yöne savrulmuş, gözleri kapalı bir şekilde duruyordu.

"Onu ben alırım," diye teklif ettim ama Bess benden önce davrandı. Emniyet kemerini dikkatlice çözdü ve ellerini uyuyan çocuğun altına soktu. Başını destekleyerek bebeği arabadan dışarı çıkardı.

"Hey, dinle," dedim Zara'ya, bir şeyin farkına varmıştım. "Eğer onu Shipley'lerin çiftliğine götürmemi istersen, araba koltuğuna ihtiyacım olacak."

"Oh, Tanrım!" Zara elini alnına vurdu. "Haklısın.

İşte bir on dakika daha gidiyor. Size nasıl emniyete alacağınızı göstermeliyim..."

Kiralık evimin anahtarlarını çıkardım ve ona uzattım. "Hadi yer değiştirelim."

Yarım saniyeden az bir süre tereddüt etti. "Sana büyük borcum var, hokey adamı." "Hokey adamı mı?"

Omuz silkti ve bana arabasının anahtarlarını uzattı. "Tören biter bitmez adresi sana mesaj atarım. Bunun için gerçekten minnettarım!" Arabanın etrafında koşarak benimkine doğru ilerledi.

"Nefes al, bebeğim. Her şey yolunda." İşte o zaman Nicole bir feryat kopardı.

"Uh-oh," dedi Zara, eli kapının üzerinde tereddüt ederek.

Git, Bess bebeğin sırtını sıvazlayarak.

Zara dudağını ısırdı. Sonra arabama atladı ve uzaklaştı.

Ne yazık ki Nicole bugün mutlu ettiğim kadınlar listesine katılmamakta oldukça kararlıydı.

Uykusundan uyandığında kendini yabancıların arasında bulsa da sakinleşmeyecekti. Aksine, feryatları daha da arttı.

Bess her şeyi denedi. Çocuğa bir şişe süt ve bir avuç kraker verdi. Michigan'daki özel bir dükkandan getirdiği bir oyuncağı getirdi.

Hayır, hayır ve hayır. Nicole'ün yüzü kıpkırmızı olmuştu ve küçük bir insanın nasıl bu kadar çok gözyaşı dökülebildiğini bilmiyordum.

Çocuğumun ciğerlerinde hiçbir sorun yoktu, bu kesindi. Zavallı Bess kucağında bebeğiyle evin içinde volta atıyordu. "Şşşt, tatlım," dedi. Birkaç tur "Twinkle Twinkle Little Star" söylemeyi denedi. Ama hiçbiri işe yaramamış.

Kız kardeşim ağlamaklı görünmeye başlayana kadar devreye girmek zorunda kalacağımı bilmiyordum. "Kırılmamam gerektiğini biliyorum," dedi. "O sadece annesini istiyor."

Uh-oh. Üzgün kardeş. Müdahale zamanı gelmişti.

"Bağırılma sırasını ben alacağım," dedim , Nicole'ü kollarından çekip alarak. "Sen biraz rahatla." *Belki kulak tıkacı bulurum.*

Nicole onu aldığımda bana uludu. Ağızını o kadar açtı ki ağlarken bademciklerinin tıkrıdığını görebiliyordum. *Simpsonlar*'daki bebek gibi, ama daha şirin.

"Biliyorum kızım," dedim, belki dinliyordur diye. "Anneni istiyorsun. Bir süre sonra onu görmeye gideceğiz. O harika biri. Nasıl hissettiğini anlıyorum."

Ağlama sesleri kulübenin duvarlarında yankılanıyor gibiydi, ben de kapıyı iterek açtım ve dışarı çıktım. Esen rüzgâr dallardaki tüm yaprakları savuruyordu. Bebeğin ağlamaları, büyük kahverengi gözleriyle hareketi takip ederken biraz dikkat dağıttı.

"Hamaklar hakkında ne düşünüyorsun?" Ona sordum. Başka insanlar da bebelere böyle saçmalıyor muydu? Muhtemelen. Onun fikrini sormamak kabalık olurdu. "Bu hamak kulübedeki en sevdiğim şey," dedim dikkatlice ortasına oturdum. Bir sallandım. Ve ne zaman

Ağlama daha da kötüleşmedi, hamakta uzanana kadar eğildim, bir ayağım dengede durması için yere sabitlendi.

Nicole vücudunu çevirdi, kolumun kıvrımına yatana kadar biraz mücadele etti. Bu biraz çaba gerektiriyordu, bu yüzden bunu yapmak için ağlamayı kesmesi gerekiyordu. Küçük hırıltılı sesler çıkarmaya başladı, her titreyen nefes alışında sırtı kamburlaşıyordu. Sonra büyük, teslimiyetçi bir iç çekti.

"Benimle sıkışıp kaldığın için üzgünüm," diye fısıldadım, o da dinledi. Ayağımla yere vurdum ve hafifçe sallandık.

Küçük bir eli aniden başparmağımı kavradı ama şikâyet etmedi. "Burası güzel," diye . "Ne çok sıcak, ne de çok soğuk. Eğer istersen Başladığın uykuyu bitirmek için şu an iyi bir zaman olabilir. Sadece söylüyorum."

Küçük parmaklar bileğimdeki saçları karıştırdı ve hamağı tekrar hafifçe salladım. Rüzgârın fısıldadığı ağaç tepelerini görebiliyorduk. Göz ucuyla kulübenin penceresinde Bess'in yüzünün belirlediğini gördüm. Muhtemelen ağlamayı kesmek için ne yaptığımı merak . Ama dışarı çıkıp sormayacak kadar akıllıydı.

Bebek göğüs kafesime yaslanmış sıcak bir ağırlıktı. Esinti yüzüme tatlı tatlı vuruyordu. Temmuz günü benim için nefesini tuttu ve bebek tekrar ağlamaya başlamadı.

olmalıyım. Fark ettiğim bir sonraki ses, fotoğraf çeken bir telefonun sahte deklanşör sesiydi. Gözlerimi açtığımda Castro'nun başımda dikildiğini, sırtarak ekrana tekrar tekrar dokunduğunu gördüm. Ona ters ters baktım. *Bu bebeği uyandırma yoksa seni bitiririm.* Nicole bayılmıştı, küçük yüzü göğsüme dönüktü, gözleri kapalıydı.

Castro sırtarak geri çekildi, sonra telefonu yakınlarda gizlenen Bess'e uzattı. Onlara bir bakış daha attığımda kaçtılar.

Bir süre daha orada yattım. Vücudumun bazı kısımları uyuşmuştu ve iyileşmekte olan omzum kaskatı kesilmişti. Ama yirmi milyon dolarlık bir imza ikramiyesi beni harekete geçirmeye yetmezdi.

Şu anda beni kim tanıyabilir ki? İki hafta önce Vermont'a giderken tatilimin ve hayatımın nasıl geçeceğine dair çok farklı fikirlerim vardı.

-gitmemiz gerekiyordu. Castro'nun kameraya yakaladığı şey, poz vermeyi hiç beklemediğim bir kareydi. Bu delilikti. Bunu biliyordum.

Gariptir ki, az önce o kadar umursamadım.

Sonunda Nicole uykusundan uyandı, bu sefer daha iyi bir ruh halindeydi.

Bess çimenlerin üzerine bir battaniye serdi ve bebek onun kucağına oturup çilek atıştırmaya tenezzül etti, ben de çimlerin üzerinde biraz esneme hareketi yapıp kız kardeşimi izledim. Nicole'e tahta bir okul otobüsü getirmişti ve otobüsün üst kısmına küçük boyalı mandal insanlar yerleştirilmişti. Otobüs mükemmel ahşap tekerlekleri üzerinde yuvarlanıyordu ama bebek insanları teker teker çıkarıp tekrar yerine koymaktan hoşlanıyor gibiydi.

Oyuncak el yapımı görünüyordu ve Bess'in onu nereden aldığını ve ona baktığında ne gördüğünü merak ettim. Bess ve benim hiç böyle güzel bir oyuncağımız olmamıştı. Dört yaşımdayken annemin beni bıraktığı Head Start programını çok sevdiğimi hatırlıyorum çünkü orada oyuncaklar vardı ve istediğim zaman onlara dokunabiliyordum.

Tanrım.

Son iki haftanın en kötü yanı bir çocuk babası olduğumu öğrenmenin stresi değildi. Bir bebek ya da kız kardeşim tarafından azarlanmak da değildi. En kötüsü beynimin eski boktan anılarla dolu olmasıydı. Yalan yok, Zara'yla yaptığım her gergin konuşma kendi kafamla beş dakika baş başa kalmaktan daha kolaydı.

Dikkatimi dağıtmak için telefonumu çıkardım. Zara'dan gelen mesajlarda çiftliğin adresi vardı. Annesinin tören sırasında düğüne gelmesi planlanmıştı. Ve Zara düğün bittiğinde bana mesaj atacaktı, muhtemelen saat altı gibi.

Saat neredeyse altı olmuştu.

Bess'in Nicole ile oturduğu yerin yanında diz çöktüm. "Üstümü değiştireceğim. Birinin düğününde bunu giyerek yürümek istemem." Spor shortumu ve tişörtümü gösterdim.

Bess başını kaldırmadan, "İyi plan," dedi.

Ama gitmek için ayağa kalktığımda Nicole ciyakladı. Sonra kısa kollarını bana doğru kaldırdı.

"Vay canına, Davey." Bess elini kalbinin üzerine koydu ve gülümsedi. "Hanımefendi dikkatinizi çekmek istiyor."

"Ben yukarı çıkıyorum," dedim Nicole'e. "Hemen döneceğim."

Görünüşe göre bu yeterince iyi değildi. Küçük ellerini yere koydu ve kendini ayakta durmaya zorladı. Sonra bana doğru geldi.

"Peki," dedim, boyun eğerek. Onun tekrar ağlamasını istemiyordum. "Hadi gidip bana giymem için daha güzel bir gömlek bulalım." Onu kucağıma aldım ve içeriye taşıdım.

Üst katta yatağım yapılmamıştı. Bu yüzden bir kolumda Nicole'ü tutarken yorganı beceriksizce yukarı çektim. "Tamam, küçük hanım." Onu yatağa yatırdım. "Bakalım neyimiz varmış." Vermont'a getirdiğim düğmeli bluzu bulmak için dolabı açtım. Tişörtümü aldım ve . Sonra Nicole'e doğru fırlattım ve kafasına düştü.

Alttan kıkırdadı.

Temiz gömleğimin düğmelerini aceleyle ilikledim ve çekmecedan daha güzel olan pantolonumu çıkardım. Ama sonra tereddüt ettim. Nicole tişörtü silkmiş ve beni izliyordu. Ben de namuslu bir kadın gibi arkamı döndüm ve pantolonumu dolaba bakacak şekilde değiştirdim. İç çamaşırlarımın rengi hakkında bir fikri varsa bile bunu ifade etmedi.

Tekrar arkamı döndüğümde, yatağın kenarına kadar sürünmüş ve baş aşağı eğilmişti. O kadar aşağıdaydı ki-

Neredeyse ahşap zemine yüzüstü düşecekken onu belinden yakalayarak hamle yaptım.

Onu yatağa geri götürdüğümde ciyakladı.

"Yukarıda her şey yolunda mı?" diye seslendi kız kardeşim. Merdivenlerin dibinde durmuş, her şeyi berbat etmemi bekliyor olmalıydı.

"Evet! Her şey hazır!" *Bebeğin kendi sonunu getirecek dalışı yapmaktan daha iyisini bileceğini düşünmem dışında.* Kıl payı kurtulduğum için kalbim küt küt atıyordu. Nicole'ü yüzünde kocaman bir morluk ve olası bir beyin sarsıntısıyla Zara'ya geri verdiğimi hayal edebiliyordum.

Kendine not: Gözlerini çocuktan ayırma.

Rekor bir sürede gömleğimi içine sokup Nicole'ü yataktan kaldırdım. "Beni bir daha böyle korkutmamaya çalış," diye fısıldadım. "En azından ben ne halt ettiğimi anlayana kadar."

"Ba-bah-de-da," dedi onu banyoya götürüp tek elle en kötü diş fırçalama işini yaparken. Zara'nın nasıl olup da bir şeyler yapabildiği benim için bir muammaydı. Bekâr anneler günü atlatabilmek için bir tür ninja becerisi geliştirmeliler.

Onu aşağıya taşıdığım sırada Zara mesaj atarak törenin bittiğini ve bebeği Shipley Çiftliği'ne götürebileceğini söyledi. "Annesinin birazdan orada olacağını söylüyor," diye ekledi Bess. Sonra telefonumdan başını kaldırdı ve yüzü aydınlandı. "Vay canına. Çok komiksin."

"Ne?" Ne yaptığımı merak ederek kendime baktım.

"Siz ikizsiniz! Bir resme ihtiyacım var. Verandada durun." Parmaklarını şıklattı.

Nicole'e baktığımda ne demek istediğini anladım. Bebeğin mavi kareli elbisesindeki desen, benim mavi ve yeşil kareli gömleğimdekine çok benziyordu.

"Çok güzel," dedi kız kardeşim, ben gözlerimi devirmemeye çalışırken telefonunu bize doğrultarak.

Fotoğraftan sonra Bess, Nicole'ü bir kez daha sıkmak için kollarımdan aldı. "Sen benim en sevdiğim bebeğimsin," dedi Nicole'e. "Seni tekrar görmenin bir yolunu bulmadan önce lütfen daha fazla büyüme."

Bess'in yüzündeki ifade daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi. Saf bir özlem. Bebeği araba koltuğuna taşıdı, ve tahta otobüsü yanındaki koltuğa koydu.

"Bizimle oraya gelebilirsin," diye teklif ettim.

Bess başını salladı. "Sen git. Zara'yla birkaç dakika geçir. Ben Castro'yla yemeğe başlayacağım. Ona şeftalili turta tarifini deneyeceğimi söyledim."

Hah. Kız kardeşim pek iyi bir aşçı değildi. Onun yaptığı bir turtayı yemek biraz diplomasi gerektirebilirdi. "Pekala. Birazdan görüşürüz."

Arabayla uzaklaşırken Zara'nın arabasının boktan bir şey olduğunu fark ettim. Üzerinde yüz seksen bin mil vardı. Ama bir özelliği güzeldi - dikiz aynasına fazladan bir ayna takmıştı ve ona baktığımda arka koltukta Nicole'ün yüzünü görebiliyordum.

Bir başka bekar anne yeniliği.

Shipley Çiftliği'ni bulmak kolaydı. Normalde uykulu olan toprak yolda yüzlerce araba sıralanmıştı. Zara'nın arabasını sıranın sonuna ekledim ve dışarı çıktım. "Tamam kızım," dedim Nicole'e. "Hadi gidip anneni bulalım."

Nicole o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki kendimi onunla birlikte gülümserken buldum. İkimizin de durumunu gözden geçirdim. Fermuarımı çekmişim ve gömleğimi içeri sokmuştum. "Bu elbisenin içinde koca bir kız gibi görünüyorsun," dedim Nicole'e, elbisemi düzelterek. "Bir düğün için çok uygun."

Onu, Zara'nın aile çiftliğindeki armut ağaçlarına benzemeyen elma ağaçlarının yanından geçerek uzun araba yolunun çeyrek mil kadar yukarısına taşıdım. Sadece burası daha büyük görünüyordu.

Demek Shipley Çiftliği burasıydı. İtiraf etmeliyim ki, çok güzel bir düğündü. Zara'nın bu düğün hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Eğer asıl dileği gerçekleşmiş olsaydı, bu *onun* düğünü olabilirdi, değil mi? Eğer Griff ilişkimizi bitirmeseydi, o ve ben asla kaçamak yapmayacaktık ve Nicole, konukların kümeler halinde durduğu geniş, oval çimenliğe yaklaşırken sağ kalçama yaslanmayacaktı.

Bayan Zara Shipley'in yer aldığı bir sonuç herkes için daha iyi olur muydu?

On gün önce olsa evet derdim. Ama şimdi Nicole kolumda gerçek bir ağırlıktı. Bess bebeği çok seviyordu ve itiraf etmeliydim ki Zara mutlu görünüyordu - benimle değilse bile genel olarak hayatla.

Ayrıca kimse bana sormamıştı zaten. Yaşlanmanın, kendi kaderinden sorumlu olmadığın tüm yollar hakkında eğitim almak için uzun bir egzersiz olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Düğün konuklarına yaklaşırken bebek kucağında kıpırdandı. Aşağı inmek ve yeşil çimlerin üzerinde koşmak istiyordu. Ama pes edemezdin. Kokteyl saati devam ediyordu. Yemek servisi yapanlar içecek tepsileriyle etrafta dolaşıyordu. Zara'yı bulmak için kalabalığı taradım ama aynı elbiseyi giyen başka kadınlar gözlerimi yanıltmaya devam etti.

Biri beni işaret etti - sevgilisinin kulağına fısıldayan bir yabancı. Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim ama gerçekten umursamadım.

Burada bulmam gereken tek bir kişi vardı.

Yirmi Beşinci Bölüm

Zara

Tanrım, düğünler çok stresliydi. Belki de kendi düğünümün hiç olmaması *iyi* bir şeydi.

"Size getirebileceğim bir şey var mı?" Audrey'e on yedinci kez sordum. "Belki midenize indirebileceğiniz yumuşak bir şeyler?"

"Elbette," diye fısıldadı.

Yemek şirketinin çadırının arkasında duruyorduk, Audrey az önce bir çöp sepetine kusmuştu. Elimde bir yığın peçete vardı ve her seferinde bir tane olmak üzere ona uzatıyordum.

"Şimdi iyi olacağım," dedi sulu bir gülümsemeyle. "Sanırım." Elimdeki su bardağını aldı, ağzını çalkaladı ve tükürdü.

"İşte dudak parlatıcısı." Çantamdan çıkarıp ona uzattım.

Başını iki yana salladı. "Sahte kiraz kokusu hiç yardımcı olmuyor." "Ah, tatlım. Çok özür dilerim."

"Olma." Derin bir nefes aldı ve bıraktı. "Bunun bir risk olduğunu biliyordum."

"Sen bir süvarisin. Ve eminim Griff balayınızda bu konuda harika davranacaktır."

"Hamilelikten dolayı çok mutlu."

"Oh, eminim." Olacaktı elbette. Bugünden önce, Griff ve annesi Audrey'nin hamileliğini *resmi olarak* bilen tek iki kişiydi. On iki haftaya ulaşmaya çalışıyorlardı.

Bunu duyurmak. Ama sabah bulantıları Audrey'i hâlâ çok etkiliyordu ve bu sabah hamile olduğunu bilmiyormuş gibi davranmayı bırakmışım. Onun yerine, her kustuğunda saçlarını ve elbisesini yolundan çekmeye çalıştım.

"Sen benim kahramanımsın," diye inlemişti Audrey birden fazla kez.

Tören ve kabul sırası boyunca kendini tutmuştu ama Shipley Dede'nin yanından uzaklaşıp çadırın arkasına koştuğunu gördüğümde su ve peçetelerle onu takip ettim.

"Bu daha iyi olacak, değil mi?" Sulanmış gözlerini kuruladı.

"Kesinlikle." Gerçi bunu biliyormuş gibi yapıyordum çünkü ben hamileyken hiç kusmamıştım, oysa Audrey bugün şimdiden dört kez kusmuştu. Ne zaman kendini daha iyi hissetmeye başlayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Eğer teselli olacaksa, şu anda gerçekten çok güzel görünüyorsun. Hem yarf yapıp hem de hala derli toplu görünebildiğin için senden nefret ediyorum."

"Bugün çok düzenli bir barmen oldum. Bir ödül olmalı." "Hangisi kulağa daha hoş geliyor, biraz ekmek mi, yoksa köpüklü su mu?"

"Gazlı su. Kesinlikle."

"Hemen geliyorum."

Audrey gülümsedi ve misafirlerinin yanına döndü. Ona bir içki getirdim ve sonra kendime bir bardak soda aldım. Bugün zaten uzun sürmüştü ve biraz barbekü yiyip çok geç olmadan dışarı çıkmayı dört gözle bekliyordum.

Bar çadırının dışında May Shipley'i -Griff'in kız kardeşi- ve arkadaşlarım Lark ve Zachariah'ı buldum. Üçü birlikte güneşin altında duruyor, May'in tabakta tuttuğu bir salkım üzümünden yiyorlardı.

"Nicole bugün nerede?" Onları selamladıktan sonra Zach bana sordu.

"O" -bu sözleri daha önce hiç söylememiştim- "bir süreliğine babasıyla birkaç saat. Annemin bebek bakıcım olması gerekiyordu ama bir arkadaşıyla acil serviste mahsur kaldı. Aslında..." Telefonumu çıkardım ve annemin son mesajına baktım. Yeni bir mesaj yoktu, bu da hâlâ yolda olduğu anlamına geliyordu.

"Vay canına," dedi Lark. "Onları birlikte görmek garip hissettiriyor mu?"

"Hiçbir fikrin yok," dedim sodamdan bir yudum alarak. "Henüz buna alışamadım." *Ve muhtemelen hiçbir zaman da alışamayacağım.*

Konu değişikliği zamanı. "Düğün sana büyük fikirler verdi mi?" Zach'i kolundan kelepçeleyerek ona takıldım.

Güldü ve kız arkadaşına baktı. "Kaça saydın?" "Sekiz," dedi Lark. "Yirmi dakika içinde sekiz kişi."

"Sanki bu konu daha önce hiç aklıma gelmemiş gibi." Bir kolunu Lark'ın omuzlarına doladı.

"Özür dilerim!" *Tanrım*. Ağzını aç, ayağını sok. "Evlenme teklifi konusunda seninle dalga geçecek *son* kişi ben olmalıyım. Toplumsal gelenekler ve ben pek iyi anlaşıyoruz."

Lark, Zach'in kucağının içinden bana gülümsedi. "Yine de akıl hastanesinde birkaç ay geçiren *sen* değilsin. Yani bu senin için iyi bir şey."

Birasını kaldırdı ve bardaklarımızı tokuşturdu. "Şerefe!" Bu ikisini çok sevmiştim. Bana umut verdiler, çünkü ikisi de çok şey yaşamışlardı ve şimdi birlikte çok mutluydular. Kalabalığın geri kalanını taradım ve çok sayıda gülümseyen yüz gördüm. Bir kız bugün burada çok derin nefes almamalıydı - düğün, kalabalığın yanı sıra iyimserlik de yayıyordu.

Izgarada tüten barbekü kokusu.

Ve garip koşullara rağmen mutluydum. Griff ve Audrey'nin düğünü için ayağa kalkmışım ve tüm bu süre boyunca Neşeli Yüzümü bozmamışım. O kadar da zor olmamıştı, çünkü ikisi için gerçekten sevinç duyuyordum. Griff'in yeminlerini okurken Audrey'e bakışı -her bir sözü iri kahverengi gözlerindeki sevgi ifadesiyle yankılanıyordu- bana insan ırkının geleceği için umut verdi.

Bugün *iyi* bir gündü. Kendime bunu söylemeye devam edecektim.

"Vay canına," dedi Lark aniden. "Bu senin...? *Vay canına*. Ben de olsam onu yataktan atmazdım."

Ve sonra gözlerim ona bunu söyleten adamı buldu. Kucağında kızımla bana doğru gelen Dave Beringer için kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrıldı. İki bakır rengi kafa birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve birbirlerine ne kadar çok benzediklerini görünce irkildim.

Cidden, bir an için nefes almayı unuttum. Tepkim hızlı ve güçlüydü; karnımda bir çekilme ve nabzımda bir hızlanma.

Tamam, ikisinin görüntüsünü izlemenin Griff'in düğününden on kat daha zor olacağını kim bilebilirdi? Bakışlarım Nicole'ün Dave'in göğsüne rahatça yaslanmış tombul koluna ve sakın yüzüne takıldı. Tıpkı babası tarafından taşınan her küçük kız gibi.

Omurgamı dikleştirip onu karşılamaya hazırlanırken bile boğazım düğümlendi. Bu düğünden çok daha kötüydü, çünkü önümdeki resme duyduğum özlem çok şiddetliydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı May. "Rüya gibi biri."

Öyleydi. *Rüya* gibi tam olarak doğru kelimeydi, çünkü rüyalar gerçek değildi. Bana gülümsüyordu ve vücudumda başka bir hormon artışına neden oluyordu.

May ve Lark bana yaklaşması için ona yer açmak üzere yana çekilirken, "Merhaba," diyerek selamladım. "Birlikte çok tatlı görünüyorsunuz. Sert adam şöhretiniz biraz darbe alacak."

Bebek bana dalmak için o anı seçti ama Dave de ben de hazırдық.

Bir kıkırdamayla onun ağırlığını kollarıma aktardı. "Sanırım seni özledi. Ama söz veriyorum *tüm bu* süre boyunca ağlamadı."

"Sana kulak tıkacı getirmeliydim," dedim. "May'le ya da Lark ve Zach'le tanıştınız mı?" Onları tanıştırdım ve Dave Zach'in elini sıkmak için öne eğildiğinde May göğsünün önünde komik bir yelpaze hareketi yaptı.

Çok seksi, diye
mırıldandı. Evet, fark
etmiştim.

Dave geri adım attığında kibar bir elini omzuma koydu, dokunuşu samimiydi. "Nasılsın?"

"Harika!" Biraz fazla parlak bir sesle, bize doğru bakan insanların farkında olduğumu söyledim. Dave'in yeniden ortaya çıkışı çok konuşulmuştu ama çok az kişi onu görmüştü. Şu anda birkaç düzine insan bu fırsatı değerlendiriyordu.

Doğal olarak Nicole elini tam göğüslerimin arasına, elbisemin altına sokmak için o anı seçti. "Abah!" diye *mırıldandı*, bu kesinlikle "*Memeleri çıkar anne*" demekti.

"Şey..." Gergin bir şekilde kıkırdadım. "Büyükannen Peder Peters'la derin bir tartışmaya girdiğine göre, sen ve ben birkaç dakikalığına sıvışabiliriz. Ben emzirmeliyim yoksa annem huysuzlanacak."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Dave.

"zorunda değilsin." Hemen kaçmasını bekliyordum.

"yok." Yemek çadırını işaret etti. "Şurada olabilir mi? Sandalyeler var."

Onlar etrafımda koşturup masaları hazırlarken hemşirelik yapmak istemedim. "Hayır, bu taraftan." Onu elma şarabı evinin yanına götürdüm. İş günlerinde Zach ve Griff burada elma şarabı fiçilerini yıkıyor ya da dolduruyor olabilirlerdi. Ama bugün beton döşeme insanlardan boştu ve ben de duvara dayalı banka oturdum.

Nicole hemen elbisemi çekiştirmeye başladı.

"Dayan şampiyon," dedim, bir kolumu dışarı çıkarmaya çalışarak. Çabalarım işe yaramıyordu.

"Onu bir saniye tutmamı ister misin?" Dave sordu.

Şaşkınlıkla ona baktım. İki haftada uzun bir yol kat etmiştik.

Ve ne zaman babacan bir şey yapsa içim içimi yiyordu.

Tehlike!

"Peki... Fermuarımı açabilir misin?" Elbisemin arkasını ortaya çıkarmak için dizlerimi ondan uzaklaştırdım.

"Haftanın herhangi bir günü." Kıkırdadı. Sonra eli omzuma indi, avuç içi sıcacıktı, diğeri ise fermuarımı indirdi.

Vücudumdan bir cızırtı geçerken dudağımı ısırdım. Sadece parmak uçlarının tenime değmesi bile bu adam tarafından soyunmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırlatmaya yetmişti.

Kes , Zara! Oraya gitmiyoruz.

Bir kolumu elbisemin ve sütyenimin bir tarafından çıkarıp bebeği sağ taraftan emzirmek için hazırladım. Yorgun -ve muhtemelen yabancılarla uğraşmaktan huysuz- doğal olarak *diğer* göğsüme ulaşmaya çalıştı.

"Hayır, üzgünüm. Bugün sağ tarafla gitmek zorundasın." Sadece partiden en uzaktaki göğsümü göstererek saygınlığımın birkaç parçasını korumaya çalışıyordum.

"Bir tercihi mi var?" Dave yanıma oturduğunda bank gıcırdadı. İri vücudunu diğer tarafa doğru eğdi ve şimdi bana engel oluyordu.

"Evet. Sol tarafı tercih ediyor. Sanırım solak olacak." "Ben de solağım," dedi aniden. "Bu genetik mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçi Alec bir keresinde karşılaştığı solak kızılılar için tüfeği doldurmakla ilgili bir şaka yapmıştı."

Dave . "Tabii ki . Kardeşin benden nefret ediyor." "Senin *fikrinden* nefret ediyor," diye düzeltiltim.

"Her neyse. Bunu kaldırabilirim."

Bebek emzirilirken ve güneş uzaktaki yamacın ardına gömülürken dostça bir sessizliğe gömüldük. Dave insanları izliyordu, ben ise kızıma bakıyordum. "Onunla nasıl gitti?" diye sordum. Her zamanki gibi huzurlu görünüyordu.

Daha önce ondan uzaklaşmak inanılmaz derecede zor olmuştu - içimde Bess'in çok hevesli olduğunu bilmeme rağmen onu öylece teslim etmek

bebek bakıcısıydı. Dave'insanları önemseyen iyi bir adam olduğunu söyleyecek kadar iyi tanımama rağmen.

Yine de zordu. Nicole'un iyiliği için Dave'in hayatımızda kalmasını istedim.

Ama onu paylaşmak şimdiye kadar yapmaya çalıştığım en zor şey olabilirdi.

"Her şey yolunda gitti. Sen gittiğinde korktu ama sonra tekrar uykuya daldı ve daha iyi bir ruh halinde uyandı."

"Sana portatif beşik getirmeliydim," dedim kendimi suçlu hissederek. *İşte, çılglık atan çocuğumu hiçbir teçhizat olmadan izleyin!*

"İyiymi. Hamakta birlikte kedi uykusuna yattık." "Gerçekten mi?"

"Tabii. Ben de herkes kadar kestirmeyi severim."

Aklıma gelen görüntü neredeyse kaldırabileceğimden fazlaydı. Nicole, Dave ile hamakta kıvrılmış mıydı? İkisini de biraz kıskanmam kötü bir şey miydi?

Bir zil sesi duyduğumda Dave'in omzunun üzerinden baktım ve Dylan Shipley'in -Griff'in küçük kardeşi- elinde çatalla vurduğu bir yemek ziliyle kalabalığın arasından yürüdüğünü gördüm.

"Bugünkü çabalarınız için size bir tabak barbekü ikram edebilir miyim?" Mememi tekrar sütyenimin içine sokarak sordum. Nicole kucağıma oturdu, küçük bir sarhoş gibi sallanıyordu. Emzirdikten sonra her zamanki gibi mutluluktan uçmuş bir hali vardı.

"Olur mu?" dedi. "Kalmayı planlamamıştım ama seninle takılmaktan her zaman mutluluk duyarım."

"Ve Audrey seni davet etti," diye hatırlattım ona, iltifatını bir kenara iterek. Sanki bunu söylediğini duymak içimi aydınlatmamış gibi.

"Dur fermuarını çekeyim," dedi.

Yüzüm ısınırken, sırtıma erişmesine izin vermek için döndüm. Adam hayatında birkaç yüz kadının fermuarını çekip açmış olmalıydı çünkü fermuarın düzgün çalışması için kumaşın iki tarafını bir arada tutmayı biliyordu.

Banktan kalktım. "Her şey olması gerektiği yerde mi?" Kucağımda yeni yürümeye başlayan bir çocukla elimden geldiğince kendime bakarak sordum.

Dave'in gözleri kızardı. "Her şey tam olarak olması gerektiği yerde."

Nabzım birkaç kademe birden yükseldi. "Hadi gel. Annemi bulalım, sonra da biraz yiyecek."

Uykulu bebeği büyükanneye teslim ettik, o da Dave'e kibarca teşekkür sonra onu eve götürdü.

Yemek çadırında Dave ve ben kendimiz için tabak hazırladık ve tanıdık yüzlerin olduğu bir masaya oturduk. Bu, koltukların belirlendiği türden bir düğün değildi. Audrey her şeyin rahat olmasını istemişti.

Yanımızda Zachariah, Lark ve May Shipley ile kız arkadaşı Daniella vardı. İyi bir kalabalıktı. Arkadaşlarımın hepsi Dave'e karşı çok tatlıydı. Pek çok açıdan tipik bir Shipley buluşmasıydı; güzel yemekler ve şakalaşmalar. Cebindeki not kağıtları yüzünden Zach'e çok yüklendik.

"Ama ben hiç konuşma yapmam!" dedi. "Bu benim ilk konuşmam!" Tabii ki öyleydi.

Akşam yemeğindeki tek gariplik Daniella'dan geldi. Zaten çakırkeyifti ve bunu pek de belli etmiyordu. Her konuşmayı domine etti ve çok fazla cesur fikir ortaya attı. Ve genellikle kendini rezil ediyordu. "Profesyonel hokey acımasız bir spordur," diye geveledi. "Muhtemelen aile içi şiddete katkıda bulunur. Toplum eril savaşçıyı idolleştiriyor. Çok yaşa ataerkillik."

"Hı-hı," dedi Dave neşeyle. "Artık kadınlar için profesyonel bir hokey ligi olduğunu biliyor muydun? Onlar da savaşçı."

Ama Daniella söylenmeye devam etti.

Grup dışarıda akort yaparken zavallı May bana yorgun bir gülümseme verdi. Griffin'in bardakları dağıttığı masayı işaret ederek, "Kardeşim az önce kadeh kaldırmak için bir fiçı doldurdu," dedi. "Dave elma şarabını denedi mi?"

"Hiç sanmıyorum," dedim elimi koluna koyarak. "Geçen gün birkaç yüz şişeye etiket yapıştırılmasına yardım ettiğine göre bunu denemelisin."

Boş tabağını itti ve ayağa kalktı. "Ben varım. Altı bardak getireyim mi?"

"Bana yok," dedi May de ayağa kalkarak. "Ama sana yardım edeceğim ve kendime bir zencefilli gazoz alacağım."

"May içki içmez," diye alay etti Daniella. "Onun gerçekten *eğlenceli* olduğu zamanlarda birlikte değildik."

Hepimiz May için üzülrken uzun ve garip bir sessizlik oldu. Ailesi sabırla Daniella ile olan ilişkisinin bitmesini bekliyordu. Ama artık yedi ya da sekiz ay olmuştu.

"Sanırım gösteri zamanı geldi," dedi Zach, cebinden notlarını çıkarmak için ayağa kalkarak.

Dave ve May içkileri getirdikten sonra Zachariah, Griffin'in huysuz bir bekar olduğu hakkında kısa ama komik bir konuşma yaptı. Birkaç sevimli *Star Wars* göndermesi vardı. Ve sonra çadırdaki herkes Griffin ve Audrey için kadeh kaldırdı.

"Bu gece müziğin ve elma şarabının tadını çıkarın," diye ısrar etti Zach. "Düğün için kendi içkilerini yapan tanıdığım tek çiftin şerefine!"

Audrey ve Griffin öpüşürken alkışlar ve çığlıklar yükseldi. Ama benim gözlerim elma şarabının tadına bakan Dave'deydi. "Lanet olsun," dedi hemen.

Sonra ikinci bir yudum aldı, boğazı çalışıyordu. Eskiden o boynu emerdim...

Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım. "Biliyorum, değil mi? Bu elma şarabı onların

ödüllü. Adı 'Audrey'."

"İnanılmaz bir şey." Burnunu bardağın üzerine koydu ve çekti. "En sevdiğin çifti hafife almış olabilirim."

"Don't söyle Onu." Mayıs dedi. "Benim kardeşinin ego o zaten yönetilemez."

"Daha da kötüleşecek," diye mırıldandı Daniella. "Karısını hamile bıraktı. Bu onun göğsüne vurmasını sağlar."

"Şışt!" May tısladı.

"Vay canına, şimdiden mi?" Dave saatini kontrol ediyormuş gibi yaparak hafifçe konuştu. "Adam hızlı çalışıyor."

Ona masanın altından iyi huylu bir tekme attım ve o da bardağının kenarından bana gülümsedi. Ve bu gülümseme güçlüydü. "Biliyor musun," diye takıldım ona. "Bu elma şarabının özel güçleri olduğu söyleniyor."

"Mmh?" diye sordu.

"Sence tadı neye benziyor?"

Gözlerini kapattı. "Emin değilim. Misk kokulu ve karanlık."

"Sexxx," dedi Daniella. "Griff'in elma şarabının tadı uzun bir kirli seks gecesi gibi."

Dave hiçbir şey söylemedi. Ama bana gülümseyerek "*Bu kadar hoşuma gitmesine şaşmamalı*" dedi.

Ben de bardağımdan kana kana içtim, baş döndürücü aromasının tadını çıkardım. Bu gece yine emzirmeyecektim, bu yüzden bir kadehin tadını çıkarmakta özgürdüm. Her zamanki gibi çok lezzetliydi. Ama afrodizyak gücüne kefil olamazdım çünkü ortaya çıktığı andan beri Dave'in üzerine atlamak istiyordum.

Dışarıda, çimenlerin üzerine bir dans pisti döşenmişti. Grup bir swing melodisi çalmaya başladı. Griffin ve Audrey ilk dansı yaparken konuklar alkışlamaya başladı.

Dans. Onlar için aptalca bir yavaş dans yoktu - Griffin Audrey'i etrafında döndürdü ve midesinin nasıl dayandığını merak ettim.

"Vay canına," dedi Daniella. "Griffin dans edebildiğini tahmin edemezdim." "Eskiden o da eğleneliydi," dedi May sert bir sesle.

Daha da önemlisi, çiftçi olmadan önce bir futbol oyuncusuydu. Adam hareket edebiliyordu. Bunu hayatım boyunca lise danslarında ona baktığım için biliyordum. Yeni gelinini batırdığında kalabalık alkışladı. Tam bir gösteriydi.

İki dakikalık solo şöhretlerinin ardından, diğer çiftler piste çıkarken müzik biraz yavaşladı.

"Hadi gidelim!" May kız arkadaşına dedi ki. "Swing müziğine bayılırım."

Daniella burnunu kırıştırdı. "Sen devam et. Hissetmiyorum."

May'in yüzü düştü ve ilişkilerinde eğleneli olanın kim olduğunu yüksek sesle merak etmekten dilimi ısırmak zorunda kaldım. Daniella'ya bir çırpıda ağzının payını verirdim ama May'i utandırmak istemedim.

Dave ayağa kalkıp May'e elini uzatarak, "O zaman ben de seninle dans ederim," dedi.

"Gerçekten mi?" Ona sırtarak baktı. "Sallanmayı severim. Hadi gel."

Bana özür dileyen bir bakış atarak onun elini tuttu. "Randevunuzu birkaç dakikalığına çalmamın sakıncası var mı?"

"Tabii ki sorun yok. Siz çocuklar eğlenin." Dave'in swing dansını izleme şansı mı? Bunu görmek için haftanın her günü nakit para öderdim.

Ve hayal kırıklığına uğramadım. Vay canına. Dave derme çatma dans pistine adımını attığı anda gözlerimi alamadım. May'in elini tuttuğunda duruşu gevşedi, kalçaları tempoyla birlikte hareket etmeye başladı. Arkadaşıma başıyla selam verip gülümsedi ve sonra onu basit bir swing adımına yönlendirdi.

Belki tüm sporcular dans edebilir?

Ama hayır. Dave *muhteşemdi*. Ayakları hızlı hareket ediyor, adımları hafıftı. Dans pistindeki hünerleriyle beni büyülerken bile May'le sohbet ediyorlardı. May ona başıyla selam verdiğinde, Dave onu döndürdü, hızını artırdı, pistteki diğer dansçıların etrafında ve içinden geçerek bir daire çizdi.

Gerçekten gösteriş yapıyorlardı. Ama bunu kim onlara karşı kullanabilirdi ki? May'in Dave kadar çok hareketi yoktu ama Dave'i takip etmekte çok iyiydi.

Onları izlemek için dönen tek kafa benimki değildi. Bu da herkesin kardeşim Alec'in bir an sonra içeri girdiğini gördüğü anlamına geliyordu. O bir dokunuş yaptı

Dave'in omzunda döndü, yüzünde huysuz bir ifade vardı. Sonra da sert bir şeyler söyledi. Dave'in gözleri sözünün kesilmesiyle irileşti ama hemen geri adım attı. Alec May'in elini tuttuğu anda şarkı değişti.

Kardeşimin dans etmeye başlamasını izledim ve ürperdim. Korkunç değildi ama Dave'i takip etmek zordu.

Bir an sonra Dave gülümseyerek yanımdaki koltuğa oturdu. "Bunu izlemek eğlenceliydi," diye itiraf ettim.

"Sıra sende mi?" Diye sordu.

"Salıncak repertuarımın bir parçası olmadığını söylediğim için üzgünüm. Ayaklarıma takılıp düşerim."

"Bundan şüpheliyim," dedi Dave nazikçe. "Sanırım ağabeyinin May'e karşı bir ilgisi var?"

"Hayır." Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, aslında arkadaş bile değiller. Alec'in bir barı var ve May de iyileşmekte olan bir alkolik. Pek örtüşen bir şey yok."

Dave kıkırdadı. "Yani kardeşin benden, tanıdıklarından biriyle yaptığı swing dansını bozma ihtiyacı kadar nefret ediyor?"

"Sanırım öyle. Ama bunu kişisel algılama. Senden nefret etmek için iki yılı vardı ve bunu geride bırakmayı düşünmek için sadece birkaç haftası."

Dave kollarını kavuşturdu. "Bence benimle dans etmelisin. Bunu kardeşin için bir kaçınma terapisi olarak düşün." "Sana söyledim. Ben sallanmam."

Dave bir dakika daha sessizce ayağını yere vurdu ve dansçıların hareketlerini izledi. Şarkı değiştiğinde ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Yavaş dans! Ayağa kalk, güzelim."

"Seni kendini beğenmiş piç."

Gülümsedi, avuç içi beni bekliyordu.

Bunun berbat bir fikir olduğundan şüphelenerek yavaşça ayağa kalktım. Elim onun daha büyük olan elinin içine girdiğinde, öyle olduğundan emindim.

"Hadi ama, herkes slow dans edebilir," dedi, tereddüt etmemin nedenini yanlış anlamıştı. "Sadece bir lise dansı olduğunu ve 'Stairway to Heaven' çaldıklarını farz et."

Onu dans pistine kadar takip ettim ve elimi omzuna koydum. Artık çok yakındık. Eli belimdeyken ve tıraş losyonunun yumuşak kokusu beni sararken, özlem dolu bir sesle saçma sapan bir cevap verdim. "Eğer bu bir lise dansı olsaydı, dans etmiyor olurduk. Muhtemelen tribünlerin altında sana sakso çekiyor olurduk."

Başını arkaya attı ve güldü. "Senden hoşlandığımı biliyordum." Beni biraz daha yaklaştırdı. Sırtımda gezinen elinin verdiği his, itiraf etmek istediğimden daha çok hoşuma gitmişti. Ama aynı zamanda gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim.

"İnsanlar konuşacak," dedim, aramıza bir santim daha saygınlık koymak için hafifçe doğrulurken.

"Ve ne diyeceğim?" Dudaklarıyla kulağımın kabuğunu sıyırdı.

Sırtımda tüylerim diken diken oldu. "Sen şehre geldiğinden beri kızılığım sönüyor mu yoksa daha da mı parlıyor karar veremiyorum. Sen Brooklyn'e döndükten sonra burada yaşamak zorundayım, biliyorsun."

"Özür dilerim." Bir an sessiz kaldı ve beni yavaşça bir daire çizerek yönlendirdi. "Saygınlık hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmadı. Ama seninkini lekelemek istemem."

"Sanırım çoktan kararmış."

"Ne güzel bir çift olduk." Dave dudaklarını kaşlarımın üzerinde gezdirdi, sonra bir iki santim geri çekildi ve bana güçlü bir gülümseme verdi.

Savunmam zayıflamıştı, lanet olsun ona. Bu yüzden başka tarafa bakmadım. Sadece onun ateşli bakışlarının üzerimde parlamasına izin verdim.

Bir yaz gecesinde biraz aptallıktı. Vermont'un mora dönen gökyüzünün altında bir aşk şarkısı eşliğinde sallanırken, bunu istediğimi inkâr etmek zordu - dansı ve o tehlikeli gülümsemeyi. Onu istiyordum. Bu ay ortaya çıkmadan önce onu bir daha görmemeyi kabullenmişim. Ama şimdi buradaydı.

Ve ağrım vardı.

Müzik yükseldi ve gözleri kapandı. Alnımdan öyle şefkatle öptü ki ölmek istedim. Çünkü böyle anlar uzun sürmezdi. Benim sağduyumu ele geçiren müzik ve seks şarabı karışımı belli ki onunkini de etkiliyordu. Üzerimizdeki gözleri umursamayı unuttum. Başımı omzuna koydum ve beni daha yakına çekmesine izin verdim - sadece bir dakikalığına. Belki iki dakika.

Çenesini çevirdi ve ağzımın köşesini öptü.

İşte o zaman gerçekler ortaya çıktı. "Beni burada öpemezsin," dedim hemen. "O zaman seni nerede öpebilirim?" Sesi saf dumandı ve benim Karnım içgüdüsel olarak sıkılaştı.

Neyse ki şarkı tam o sırada bitti. Geri çekildim ve çenemi kaldırarak doğrudan gözlerinin içine baktım. "Eve gitmeliyim. Annem uzun bir gün geçirdi." Bu aslında sadece bir bahaneydi. Küçük kızım şüphesiz beşiğinde uyuyordu. Annemin ayakları muhtemelen sehpanın üzerinde, Benito'nun koltuğunda aşk romanlarından birini okuyordu.

Acı biberli kaşlarını kaldırdı. "Audrey'nin düğününden pasta kesilmeden mi kaçırıyorsun?"

"Emin olabilirsin," dedim içimde hissettiğimden daha büyük bir neşeyle. "Ben görevimi yaptım ve şimdi anne kartını oynayıp eve erken gideceğim."

"O zaman arabanın yerini bilen ben olduğuma göre seninle arabana kadar yürüyeyim." Dave dirseğimi tuttu ve dans pistinden çıkmama rehberlik etti. "Ama kiralık arabamı bulmama yardım etmen gerekecek."

"Tabii ki." Dave'in beni şenliklerden uzaklaştırmasına izin verdim. Bira içip May'le konuştuğu yerin önünden geçerken Alec'in gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissedebiliyordum.

Ama onu görmezden geldim.

Audrey ve Griff'e geçmiş olsun dileklerimi iletmek için onları bulduğumda hava tamamen kararmıştı. Dave'e "Şuraya park etmişsiniz," dedim. "Sana göstereyim."

"Uh-oh." Çiftlik evinin yanındaki kiralık arabasını işaret etti. "Görünüşe göre şu Rav4 beni park ediyor. Kimin arabası olduğunu bildiğini sanmıyorum?"

"Oh, ." Hiçbir fikrim yoktu. "Vermont'taki herkes Rav4 kullanıyor. Çok özür dilerim."

Durdum ve tüm hızıyla devam eden düğüne dönüp baktım. Bunu çözmenin tek yolu plakayı not etmek ve grubun solistinden bir anons yapmasını istemek olacaktı. Ve ayrılışımı duyurmak için şenlikleri bölmek istemedim.

"Seni eve bıraksam nasıl olur?" Onun yerine ben sordum. "Yarın sabah arabayı alması için kardeşimi çağırabilirim." *Ben fırını tek başıma işletirken.* Önümüzdeki on gün çok zor geçecekti.

"Elbette," dedi Dave. "Bess'in kiralık bir arabası var. Yarın beni buraya geri getirebilir."

"Şimdiye kadar çok şey yaptınız." İçimi çektim. Bugün Dave ve Bess'i de borçlu olduğum uzun insanlar listesine eklemiştim. Ama iki kişi daha ne olabilirdi ki?

Dave törenden sonra geldiği için, arabam çakıllı yoldaki uzun kuyrukta kelimenin tam anlamıyla sonuncuydu. Kilitlere bip sesi verdi ama sonra elini sırtıma koyarak durdu. "Vay canına. Gördün mü?" Sesi huşu doluydu. Çenesini gökyüzüne doğru kaldırmış, yıldızlara bakıyordu.

Dave hakkında ezberlediğim onca ayrıntı arasında bunu -yıldızlı gökyüzüne olan sevgisini- nasıl olduysa unutmuştum. Ben de yıldızlara bakmak yerine onu izledim. Hayranlık yüz hatlarını yumuşatmıştı. Ona olan ilgimi sürdürmek zordu.

Bakışlarının yaz gökyüzünde dans edişini izlerken genel olarak erkeklere, özel olarak da Dave'e alaycı bir gözle bakıyordum.

Sonunda beni bakarken yakaladı. "Ne?" diye fısıldadı, ağzının bir gülümsemeye dönüştü.

"Sen sadece..." Durakladım, çünkü bu cümleyi onun üzerimdeki etkisini açığa çıkarmadan bitirmenin bir yolu yoktu.

"Ben sadece neyim?" Vücudunu benimkine yaklaştırdı ve yüzümü iki elinin arasına aldı.

Belki de düğünler insanları delirtiyordu. Öne doğru eğilip ağzının kenarını öpmem için aklıma gelen tek mazeret buydu. Sadece dudaklarımın onunkilere tatlı bir dokunuşu.

Seksi bir şaşkınlık homurtusu çıkardı ve beni vücuduna doğru çekti. Göğüslerimiz çarpıştığında başını eğdi ve beni gerçekten öptü. Ağzı tuzlu ve tatlıydı, öpücüğü o kadar şefkatliydi ki kalbim göğsümde genişledi.

İri elleri sırtıma yayıldı, sahiplenici bir şekilde kavradı. Öpüşmeyi o devraldı, otoriter dili benimkiyle oynamak için ortaya çıktı.

Oh, lanet olsun. Neden bu kadar çok sevmek zorundaydım ki? Neden mi?

Bir inilti ile ayrıldım. Ama geri çekilmek yerine yanağımı omzuna dayadım ve iç çektim. Ve piç kurusu bana *sarıldı*.

Doğal olarak bunu da çok sevdim.

"Düğünler insanları delirtiyor," diye mırıldandım yakasına doğru. Güleceğini sandım ama sadece nazik bir elini saçlarımda gezdirdi. Harika kokuyordu. Çam iğneleri ve temiz gömlekler gibi. "Eve gitme zamanı," dedim biraz daha kararlı bir şekilde.

Bir tür kendini koruma içgüdüğü devreye girdi, çünkü sonunda ondan uzaklaştım ve el yordamıyla arabaya doğru ilerledim.

Ama yeterince iyi değildi. Yolda ilerlerken, o arabayı sürerken kendi arabamın yolcu koltuğunda oturduğumu fark ettim. Dave'in öpücükleri belli ki güçlü bir likörden daha fazla zihin açıcıydı.

Geçici acizliğim oldukça açık olmalı, çünkü beni kulübesi yerine Gin Mill binasına götürdü. Barın dışında bir park yerine çekip motoru kapattığında, sonunda gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım.

"Çok güzel," dedi o dumanlı sesiyle. "Hadi yukarı çıkalım ve bol bol seks yapalım."

Ne?

Uzun bir süre ona göz kırptım. "Kim demiş bunu? Sadece bir *Öpücük*." Sonunda başardım.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "benim aramda asla sadece bir öpücük olmaz." "Bu da ne demek oluyor?" Sessiz bir sesle sordum.

İçini çekti, sonra pencereden dışarı bakmak için bakışlarımızı ayırdı. "Her şeyin karmaşık olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ama bana o büyük, aç gözlerle baktığında, her şey oldukça basit görünüyor."

Kocaman aç gözlerim olsun istemedim, lanet . "Yapamayız. Ve öpücük bir hataydı."

"Sen başlattın." Tekrar bana döndü ve gülümsedi.

Ungh. Muhtemelen anne olmamın sebebi o gülümsemeydi. Bu adamın seksapeli muhtemelen bir laboratuvarda incelenmişti. Ve eğer yapılmadıysa, yapılmalıydı.

"Kurt gibi sıırıtmaya devam et," dedim kapının kolunu tutmaya çabalayarak. "Annem üst katta. Benimle birlikte içeri girip 'Hey, büyükanne! Sadece biraz daha sıradan seks için buradayım!'"

Homurdandı ve sonra güldü.

"Evine git Dave." Bu veda cümlesiyle birlikte kaçmak için aceleyle arabamın kapısını açtım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Dave

Yüzümde kocaman bir sırıtışla ona gülümsüyordum. Tartışacaktım.

Ama Zara aniden aydınlanınca aklım başımdan gitti. Soluk elbisesi arkadan parlak bir şekilde aydınlatılmıştı ve saçları parlıyordu. Sinapslarım neler olduğunu anlamamı sağlayacak kadar hızlı bir şekilde ateşlenmeden hemen önce aklımdan geçen tek düşünce *güzel* olduğuydu.

Bunlar farlardı. Ve hızlı hareket ediyorlardı.

Sanırım lastiklerin gıcirtısını duymadan önce bile hamle yapmıştım. Vücudumu yana doğru ittim, vitesi göğüs kafesime sıkıştırırken Zara'nın vücudunu iki kolumla kavradım ve toplayabildiğim tüm torkla kalçalarını sertçe çektim.

Dengesi bozuldu ve koltuğa doğru yuvarlandı. Başı ve boynu arabanın tavanına sıkıştı ve bunu yapıp yapmadığımdan emin olamadığım mide bulandırıcı bir an oldu.

Ama sonra tüm Zara kollarıma düştü. Bir kamyonet arabanın yanından hızla geçip Zara'nın açık olan yolcu kapısını kırarak geçerken çılgılığı kulakları sağır ediyordu.

Şoför durmaya çalışırken patinaj yapan lastiklerin sesini ve ardından kamyonun kasasının arka köşesi bir telefon direğine çarptığında mide bulandırıcı bir çıtırtı duydum.

Kamyon sonunda durdu. Ama bir an sonra tekrar ileri fırladı, çakıllara çarparak savruldu ve sonra hızlanarak uzaklaştı.

"O...!" Zara söyledi. Bir vuruş daha geçti. Benden kurtuldu, ağzı açıktı, bir eli çenesindeydi. Onu tekrar içeri çekerken kapının çerçevesine çarptığı yerde büyük kırmızı bir iz oluşmuştu. "I..." Tekrar konuşmaya çalıştı. Ama sonra tekrar dışarıya baktı, arabasının kapısının olduğu yerde açılan deliği anlamlandırmaya çalıştı.

Şimdi tek görebildiğim çenesindeki izdi. Ve ellerinden birini hâlâ ölümcül bir şekilde sıktığımı fark ettim. Kendimi bırakmaya zorladım ve ellerimi kaldırarak başını hafifçe kavradım. "Sen-"

"Evet, sadece-"

"Senin..." Başparmağımı çenesinde olabildiğince nazikçe gezdirdim. "Sen... Sen gerçekten-"

"Şşt," dedim, vites kolu olmasına rağmen onu tekrar kendime çektim. Titremeye başladı. Ya da belki ikimiz de titredik. Kalbinin küçük bir kuşunki gibi benimkine çarpıp durduğunu hissedebiliyordum.

Bir süre geçti. Bu süreyi, kamyon ona doğru hızlanırken farların Zara'nın saçlarında yarattığı parıltıyı düşünmemeye çalışarak geçirdim.

Yakındaki seslerin heyecanla yükseldiğini fark ettim. "Ne oldu böyle?"

"Yüce İsa."

"Zara? Vay anasını."

Kardeşi Benito'ya bakmak için benden uzaklaştı. "Ben iyiyim." "Arabanın kapısı *gitmiş*. Elli metre kadar ötede."

Zara'nın kamyon çarpmadan birkaç saniye önce kapının önünde durduğunu hayal ettiğimde içimi bir bulantı kapladı. "Biri polisi arasın," dedim, dilim tutulmuştu.

"Yoldalar," dedi Benito.

Sonraki birkaç dakika boyunca Benito'nun o gece barı işlettiğini anladım. Hız yapan kamyonu gören başka biri onu almaya gitmişti.

Beynim biraz bulanık kaldı. Şok bunu yapabiliirdi. Arabadan indim ve orada durdum, Zara'nın elini tuttum, arabanın enkazına yaslandım, polisi bekledim ve sadece ruhumu kontrol altında tutmaya çalıştım.

Sonunda polisler geldi. Önce Zara'nın konuşmasına izin verdiler. "Şoförü görmedim. Kamyonu zar zor gördüm. Kamyonun kapıyı kıldığını duyana kadar Dave'in beni neden arabaya geri çektiğini bile bilmiyordum."

Sağlık görevlilerini ağırmaktan söz ediliyordu ama Zara onları elinin tersiyle itti. "Yukarı çıkmam gerek."

Bir noktada yukarı çıkmasına izin verdiler.

Zara'nın uzaklaşmasını izlemek içimde bir şeyleri parçaladı. Yukarıda, beşiginde bu gece neredeyse annesini kaybedecek olan bir bebek vardı. O birkaç saniyeyi her düşündüğümde midem bulanıyordu. Ona arpılmamış olması bir mucizeydi. Bir bacağını arabanın dışında bırakmış olsa bile.

Yine ürperdim. "Pardon, soru neydi?" Benimle konuşmaya çalışan polise sordum.

"Kamyon ne renkti?"

"Uh. Koyu. Siyah ya da en azından koyu gri."

"Model? Bir fikrin var mı?"

"Şey..." İyi bakamamıştım. "Gerçekten sıradan bir pikap.

Belki bir F-150. Süslü değil."

"Bu otoparkta kameralarımız var, Johnny," diye önerdi Benito. "Onları kendim kurdum."

"Öyle mi? Bir sonraki sorum bu olacaktı. Onları görmeye gidebilir miyiz?" diye sordu polis.

"Beni takip edin," dedi Benito.

Yirmi Yedinci Bölüm

Zara

"NE OLDU?" diye sordu annem eve adımımı attığım anda.

"Her şey yolunda," dedim titrek bir sesle. "Bir kamyon vardı. Sarhoş bir sürücü olabilir. Kimseye çarpmadı." *Çünkü Dave önce beni yoldan çekti.* Onu korkutmak istemediğim için ayrıntıya girmedim.

"Polisler neden burada?"

"Vermont'ta ağır suç gecesi mi?" Şımarıklık kişiliğime o kadar işlemiştiki uyuşukken bile iğneleyebilirdim. Ve *uyuşmuştum*. Ellerim soğuktu ve dizlerimin bağı çözülmüştü. İyi anlamda da değil. "Evine git anne. Onu yatırdığın için teşekkürler."

"Dört resimli kitap," dedi gülümseyerek. "Uyumak istemedi. Geç mi uyudu?"

"Evet," diye mırıldandım. Dave bana söylemişti. Ama bu konuşmanın birkaç saat önce değil, bir hafta önce gerçekleştiğine yemin edebilirdim.

"Biraz uyu." Yanağımı okşadı. "Önümüzdeki on günü atlatmak için buna ihtiyacın olacak."

"Biliyorum. Tekrar teşekkürler," dedim ezbere. "Sabah görüşürüz."

O gitti ama ben uyumadım. Bir süre pencereden dışarı bakarak polislerin önce Dave'le sonra da kardeşim Benito'yla konuşmalarını izledim. Sonra tüm adamlar muhtemelen barın içinde gözden kayboldular. Bir dakika daha pencerenin önünde durup tekrar görünmelerini bekledim.

Yapmadılar.

Hâlâ yaralıydım. Ayakkabılarımı çıkardım ve onu kontrol etmek için parmak uçlarımla Nicole'ün odasına girdim. Pamuklu battaniyesini atmıştı, ben de çektim. Muhtemelen ben gider gitmez yine atacaktı. Yaz ortasıydı ve üşüyen tek kişi *bendim*.

Uzun süre orada durdum, sadece küçük göğsünün yükselip alçalmasını izledim. Ben bir kamyonun altında kalsaydım Nicole'ün hayatı nasıl olurdu?

Bu beni bir kez daha ürpertmeye yetti.

Onun uyumasını izlerken, Dave'in kollarının beni arabanın içine şiddetle çekmesinden hemen sonra arabanın kapısının korkunç bir şekilde kırılmasını duymamaya çalıştım. Çenem, kapı çerçevesine asılı kaldığım kafatasımın hemen dibinde ağrıyordu. Yarın boynumun da tutulacağını biliyordum.

Her neyse. Hâlâ buradaydım. Önemli olan tek şey buydu. Peki neden hâlâ titriyordum?

Kapı zili çaldı ve beni korkuttu.

Bebeğin uyanmasını istemediğim için koşarak odasından çıktım, kapıyı yavaşça kapattım ve kilit düğmesine basmak için koştum. Merdivenleri hızla tırmanan ayak seslerini duydum. Kapıyı açtım ve Dave karşımda duruyordu, yüzünde gergin bir ifade vardı.

"İyi misin?" diye sordu. Cevap beklemedi. Dairenin içine doğru itti ve beni göğsüne çekti.

Güçlü kollar etrafımda kilitlendi. Kapı gümürdeyerek kapandı.

Burnum, üst düğmesinin çözüldüğü yerdeki V deri parçasıyla buluştu. Ondandır, sabit bir nefes aldım. Sıcak ve katıydı ve utanmaz bir minnettarlıkla nefesimi verdim. Yine de titreme durmadı. Hatta bir an için daha kötüleşti, sanki bilinçaltım onun kollarının güvenliğinde tamamen çözülmesine izin vermiş gibiydi.

Boğazının derinliklerinden sıkıntılı bir ses çıkardı ve bana daha da sıkı sarıldı. Başımın üstünü öptü. Sonra tekrar yaptı. İri elleri kollarımdan aşağıya doğru inerek üşüyen uzuvlarıma çok ihtiyaç duyduğum sıcaklığı getirdi. "İyi misin?" diye fısıldadı nazikçe. Geniş avuçlarından biri enseme kavrayana kadar elleri sırtımda gezindi. "Bir yerin incindi *mi*?"

Başımı salladım ama sonra parmakları morarmış boynumu sıyırdı ve irkildim.

Dave muhtemelen çürük haline gelmiş olan yeri görmek için başımı eğdi. Bir tıslama sesi çıkardı ve parmakları çürüğü yoklarken daha nazik davrandı.

alan. "Seni kontrol ettirmememiz gerektiğine emin misin?"

"Gerek yok," diye . Gerçekten yaralı değildim. Sadece korkmuştum.

Başparmağı pürüzlü tenimde gezindi. Sonra eğildi ve ağzını acıyan yerin üzerine koydu. Yumuşak dudakları o noktayı rahatlatırken inledim. İstmeden ellerim gömleğinin içine girdi. Ve ona daha iyi erişim sağlamak için başımı bir derece çevirdim.

Yarı inilti, yarı hırıltı gibi bir ses çıkardı ve ben bunu her yerde hissettim. Yüzümü tekrar çevirdim, bu sefer ağzını benimkiyle buluşturmak için. Ve tamamen kaçınılmaz hissettiren bir şekilde bir araya geldik, dudaklarımız ilk denemede tam olarak birbirine yapıştı. "Oh," diye nefes aldım dudaklarımı ayırarak ağzına karşı. Ve sonra dili benimkine sürtündü. Tadı erkek, sıcaklık ve ihtiyacım olan her şey gibiydi.

Evet. Bu. Nihayet.

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükseldim ve kollarımı ona doladım, tüm o katı ağırlığa yaslandım. Zavallı, dehşete düşmüş kalbimin şimdi çarpması için daha iyi bir nedeni vardı. Hayatıma giren en sarhoş edici adamı öperken hayatım için korkmam imkânsızdı.

O da hiç vakit kaybetmeden beni vücuduna yaklaştırdı, o güçlü elleri kıcıma doğru indi ve beni kendine doğru çekti. Öpüşü şiddetli ve çaresizdi. Saniyeler sonra bizi döndürdü ve sırtımı kapıya yasladı. Bir eliyle çenemi kavradı ve orada tuttu, beni büyük bir odaklanma ve ateşle öperken, diğer eli kıvrımlarımda dolaştı, göğsümü avuçladı, kalçamın üzerinden aşağı kaydı.

Son birkaç haftadır gösterdiğim tüm itidal pencereden uçup gitti. Gitti. Gömleğinin üst düğmesini açtım ve bu sıkıcı işi bırakıp onun yerine karnını okşamaya başladım. O inledi, ben inledim ve her şey sıcak bir bulanıklığa dönüştü.

Elbisemi kaldırdı.

Kemerini

çekiştirdim.

Ağzı boğazımı buldu.

Parmaklarım fermuarını açmak için uğraştı. Sonra siki elime uzandı, sert ve ağırdı.

"Lanet olsun," diye küfretti. Sonra bir yırtılma sesi duydum, dikişler atıyordu. Bir saniye sonra külotum düştü ve kalın parmaklar bacaklarımın arasında çatallanarak kayganlığı buldu. *Evet.* O tatlı sürtünmeyi bastırdım ve vücudumun her yeri aydınlanırken inledim.

Ağzıma sert bir öpücük daha kondurdu.

Hiç düşünmeden bir bacağımy kalçasına doladım. Elbisemin kumaşını çekştirerek daha da kaldırdı. Sonunda beni kalçalarımından tutarak yerden kaldırdı.

Oh, evet lütfen.

Sırtım tekrar kapıya çarptığında bacaklarım onun etrafında kapandı. İkimizin de ihtiyacı olan şey için kendimizi hizalamaya çabalarken onun ağzına doğru nefes nefese kaldım. Ama bu kolay değildi. Çaresizlik ve koordinasyon her zaman birlikte gitmiyordu.

Gerçi bu gece daha erken saatlerde Dave beni kamyonundan *hemen* önce arabaya çekmişti-

Kollarında titredim.

"Hey, seni yakaladım," diye bağırdı.

Ve yaptı da. Sikinın küt ucu beni buldu ve yarık hızlı ve şok ediciydi. Beni tamamen doldurduğunda "Ah!" diye haykırdım. Ona saplanmışım, kapıya yaslanmışım, kalbim güm güm atıyordu.

Burun buruna gelmiştik. Hızla atan nabzım ve ağır nefes alış verişlerimiz dışında bir an için her şey durdu.

Berrak gözlerini benimkilere kırıştırdı. "Zara," diye nefes aldı. "Tatlım."

Gözlerimi kapattım ve bir öpücüğün içine daldım. Kürek kemiklerimi kapıya dayadım ve kalçalarımı ittim. *Hareket et*, dedi bedenim ona. *Becer beni*.

Bir iniltiyle yaptı. Beni duvara yaslayarak aç bir tempo tutturdu. Kendimi ona olabildiğince sıkıca sardım ve kabul ettim. Manevra yapacak yer yoktu ama umurumda değildi. Sadece tutundum ve beni sikinin üzerinde zıplatmasına izin verdim. Vahşi, çirkin ve güzeldi ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

Birbirimizi *tükettik* ve ben korkmayı unuttum.

Hızlı ve çılgıncaydı ve inlemeleri sonsuza dek sürmeyeceğini bilmemi sağlıyordu. Her hamlesi bir öncekinden daha ateşliydi ve çaresizliği bulaşıcıydı. Yükseldiğini hissettim ve hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi açtım. Sert çenesi gerildi, sonra doğrudan ruhumun içine baktı. Elleri kığımın etine gömüldü ve tekrar inledi.

Bedenim ona cevap verdi. Doruk noktamın ilk kasılması nefesimi kesmişti. Ağzımı kendi ağzıyla kapattı ve sonra titreyerek kendini bir kez daha derine yerleştirdi.

Sikinın içimde nabız gibi attığını hissettim ve uzuvlarımı sıvı, çaresiz şeylere dönüştürdü.

Yüzümü boynuna gömüp gözyaşlarına boğulmadan hemen önce Dave derinden tatmin olmuş bir ses çıkardı.

Dave

Zara ağlıyor ve titriyordu, belli ki ikimiz de aklımızı kaçırmıştık.

Onu ayağa kaldırdım ve bağlantımızı kestim. "Hey, şimdi," diye fısıldadım. "İyisin." Ama hangimizi ikna etmeye çalışıyordum bilmiyorum.

Aceleyle fermuarı açık pantolonumun içine girdikten sonra Zara'yı kucağıma aldım. Sonra onu dairenin içine doğru taşıdım, karanlık yatak odasını buldum ve yatağa yatırdım.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve daha sessiz hıçkırmaya çalıştı. Elbisesi omzundan sarkıyordu, ben de arkasındaki fermuarı açtım ve vücudunu hafifçe sıyırdım. Sonra yorganı indirdim ve yatağa girmesi için onu dürttüm.

"Ben... iyiyim," diye nefes nefese kaldı.

"Biliyorum," dedim yatıştırıcı bir şekilde. Bana değil, yaşadığı korkuya üzüldüğünden yüzde doksan dokuz emindim. Pantolonumu ve ayakkabılarımı çıkarıp yanına uzandığımda doksan dokuz yüz oldu. Beni kollarına çekti ve sonra yüzünü gömleğimin yakasına gömdü.

Daha iyi bir fikrim olmadığı için ona sıkıca sarıldım ve ağlamasına izin verdim. Ve sonunda sakinleşmeye başladı.

"Ben... özür dilerim," diye
hıçkırdı. ", " diye fısıldadım. "Bu
gece tam bir *kızım*."

"Kızlardan hoşlanıyorum." Onu öptüm ve gözyaşı gibi bir tadı vardı. Ben de başparmaklarımla yanaklarını sildim ve onu tekrar öptüm.

Derin bir nefes aldı ve yavaşça vermeye çalıştı. "Gerçekleşmemiş bir şey için panik yapmanın bir anlamı bile yok."

"Korkunun hiçbir zaman mantıklı olduğundan emin değilim," diye karşı çıktım. "Gözlerimi kapattığımda uzun bir süre o farları göreceğim."

Ağlamaklı bakışları benimkilerle buluştu. "Beni yoldan çektiğin için teşekkür ederim." "Her zaman," dedim ve ona bir gülümseme verdim.

Gülümsememe karşılık verdi ama onunki utanmış görünüyordu. "Kapıma dayanıp beni rahatlattığın için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," diye tekrarladım. Sonra onun üzerine yuvarlandım.

"Eğer hâlâ ağlıyorsan, belki de işi tam olarak yapamadım. Belki de kayıyorumdur." "Pek sayılmaz," diye fısıldadı. Sonra öpmek için yüzümü aşağı çekti.

Sonra biraz dikkatim dağıldı. Onun öpücüklerinde kendimi unuttum. Onun dili benimkine değerken kayboldum. Zaman kaydı. Yumuşak eller gömleğimin düğmelerini çözdü ve ben de çıkardım. Boxerımı çıkardım ve onunla birlikte yorganın altına girdim.

Böylece kendimi iki yıl sonra ilk kez çıplak bir şekilde Zara'nın üzerine uzanmış, boynuyla tatlı bir sevişme yaparken buldum. Az önce oturma odasında fiskiye gibi boşalmış olmama rağmen vücudum ihtiyaçla uğulduyordu. Ama Zara söz konusu olduğunda, benim için "kapatma" düğmesi yoktu.

Ağzımın içinde inledi ve bir kez daha her şey sıcak ve harikaydı. Kalçalarımın sarılmak için dizlerini kaldırdı ve ben de inledim. Sıcak ağzını kendi ağzımla buluşturmak için çenemi çevirmekten alamadım.

"Ungh," diye mırıldandım diline karşı. Sonra gerçekten kıkırdadım. "Bu kadar komik olan ne?" diye nefes nefese kaldı.

"Kendimi ergen gibi hissediyorum. Beni öpüyorsun ve ben her yere gelmek istiyorum."

"Öyleyse yap," diye fısıldadı, sonra dudaklarımı başka bir öpücükle yakaladı.

İnledim ve onu yatağa doğru ittim, ereksiyonum karnına değiyordu. "Seni çok istiyorum. Ama prezervatifim yok." Oturma odasında da prezervatifim yoktu. Hemen ondan kurtulmalıydım yoksa yine sevişecektik.

Beni olduğum yerde tutmak için dirseğimden tuttu. "Yok. Artık bir RİA'm var."

"Öyle mi?"

Başparmağını dudağımda gezdirerek bana gülümsedi. Sırtımda tüylerim diken diken oldu. Sonra, altımda, bacaklarını açık bir davetle açtı.

"Siktir," diye fısıldadım ve sesim boğuk çıktı. "Seni özledim, bebeğim." Dizlerinden birini kaldırdım ve içeri ittim. "Çok fazla," diye , şehvetten bunu kendime saklayamayacak kadar aptaldım.

Başka bir öpücüğün içine yuvarlandık. Ve hareket etmeye başladığımda, aşırı bir duyuşal yüklenme oldu. Onun yumuşak vücudu benimkinin altında, benim aç dilim onun içinde.

Ağzım. Yavaşlamaya ve rahatlamaya çalıştım ama vücudum daha fazlası için savaştı. Kalçalarım pompalandı ve uzun bacakları beni sıkıca sardı. Tekrar.

Bu gece ikinci kez çılgınca yanıyordu -tüm kasları ve hareketleri ve kahverengi gözleri benimkilere dikilmişti. Sonra sıcak nefes alışları sese dönüştü; sanki aldığı zevk içinde tutamayacağım kadar fazlaydı. İki yıldır bunun hayalini kuruyordum, ama gerçek olan hatırladığımdan bile daha yoğundu.

Sert ellerimle kalçalarını yatağa sabitledim. Şimdi nefes nefese kalmıştı, başı geriye atılmıştı, karın kasları gergindi. "Ver onu bana," diye yalvardım, onu uzun darbelerle beceriyordum. Belki de zar zor tanıdığım birine dönüşüyordum. Ama onu tekrar yatağına almak eve dönmek gibiydi.

Daha sonra orada yattık, mahvolmuştuk. Nefes alış verişlerimiz gürültülüydü ve kalbim göğsümden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Sanki her şey çok fazlaymış gibi gözlerini kapadı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. İlk dürtüsü -her zaman olduğu gibi- aramıza biraz mesafe koymaktı.

"Hayır, bebeğim." Bunu kabul edemezdim. Bir kolumu uzattım ve onu tekrar vücudumun ortasına doğru . "Beni bu kadar kolay silkeleyip atamayacaksın. Bu gece beni yatağından atamayacaksın. Ben kalıyorum."

"Bu kötü bir fikirdi." Yanağını omzuma bastırdı ve iç çekti. "Muhtemelen çay içmeli ve kıyafetlerimizi üzerimizde tutmalıydık."

"Çift kale maç yerine çay mı?" Kıkırdadım. "Hayatta olmaz."

Beni pec'imden öptü. "En azından tualete gitmeme izin var mı?"

"Ancak hemen geri gelersen."

Yataktan kaydı ve karanlık odadan kaybolurken çıplak arka tarafına hayranlıkla baktım. Birkaç dakikalığına gözden kayboldu. Tuvaletin sifonunu ve etrafta dolaşp son lambayı kapatırken ayak seslerini duydum.

Tekrar yatağa girdiğinde, "Bess bu gece sana ne olduğunu merak etmeyecek mi?" dedi.

Homurdandım ve onu daha yakına çektim. "İyi denemeydi. Bess hayal gücünü kullanabilir. Zaten gitmemi gerçekten istemiyorsun."

"Kim demiş?" diye meydan okudu.

"Sırtımdaki izleri söylüyor. Birkaç dakika önce Titanik'teki o kız gibi bana yapışmıştın."

"*Titanic'i* izledin mi?" Beni göğsümden dürttü. "Senin gibi sert bir adam mı?"

"Beni Bess yaptı," diye yalan söyledim.

Zara yüksek sesle güldü ve ben de bu sese bayıldım.

Yirmi Sekizinci Bölüm

David

Zara'nın yüzüme kondurduğu bir öpücükle uyandım. "Çörek pişirmeye gitmem gerekiyor" dedi.

"Tamam," diye mırıldandım, göz kapaklarımı kapatarak baygın kalmaya çalıştım.

"Nicole bir saat içinde uyanacak. İşte monitör." Tek gözümü açtığımda boş yastığının üzerine plastik bir cihaz yerleştirdiğini gördüm. "Ağladığını duyduğunda onu beşikten çıkarır mısın?"

"Elbette," diye geveledim. Bebeğin ağlamasına izin vereceğimi mi sanıyordu? "Uyandığında ya yukarı çıkıp Alec'in kapısını çalabilirsin -Onunla ilgilenecek. Bu genellikle onun vardiyasıdır. Ya da kendiniz yapmak isterseniz, mutfak tezgahının üzerine bir not bıraktım."

"Ben hallederim." Uyku sersemliğimde bile Alec'ten asla yardım istemeyeceğimi biliyordum. Siktir et o sesi.

"Tamam." Yanağımı bir kez daha öptü. "Telefonumu açık bırakacağım. Herhangi bir sorun yaşarsanız

bana mesaj atın." "Elbette."

Gitmek için ayağa kalktı ama bileğini yakaladım. "İyi misin?"

"Evet." Zara bana yarım bir gülümseme verdi. "Ben . Yine de gitmem gerekiyor."

"Tamam, muhteşem." Sırt üstü yuvarlandım ve gerindim. "Bir süre yatağında çıplak yatıp burada olmanı dileyeceğim."

Bu bana tam bir gülümseme kazandırdı. Ama sonra bana küçük bir el salladı ve gözden kayboldu. Bir süre sonra kapının kapandığını duydum.

Başka bir gün olsa hemen uykuya dalarım. Ama birdenbire evdeki sorumlu yetişkin *ben* oldum. Bu durumda yapabileceğim en iyi şey sonraki bir saat boyunca hafif bir uyku çekmekti.

Sonunda ciyıklama sesi geldiğinde o kadar yüksekti ki monitöre bile ihtiyaç duymadım. Nicole'ün sesini stereo olarak duydum ve hemen doğrulup donumu aramaya başladım. "Kap-Pah-Dis!" diye bağırdı ben iç çamaşırlarımı giymeye çalışırken ve sonra aceleyle odasına girerken.

Oraya vardığımda, onu beşik şiltesinin üzerinde, elleri çatalara dolanmış, kafesinin parmaklıklarını sallayan bir suçlu gibi buldum. Kapı aralığında beni görünce gözleri kısıldı. Belli ki beklediği personel ben değildim.

"Selam," dedim, sesim cızırtılıydı. "Bugün nasılsın?"

Şu anlama geleceğinden emin olduğum bir cevap geveledi: *Beni bu kafesten çıkarırsan çok daha iyi olacağım, aptal.*

Beşiğe yaklaştığımda tombul kollarını bana doğru kaldırdı. Ve bunun beni etkilemediğini söylersem yalan söylemiş olurum - bu basit güven hareketi. "Pekâlâ," dedim onu göğsüme doğru kaldırarak. "Hadi şu bez meselesini çözelim. şey."

Ve gerçekten hiçbir şey yoktu. Bebek pijamasının düğmelerini açtım. Sonra ağır ve ıslak bezini çıkarıp attım. Zara'nın alt değiştirme pedinin yanında bir yığın halinde yeni bezleri vardı, bu yüzden on saniye ve birkaç bant sonra işimiz bitmiş ve yola koyulmuştuk.

Ama bir sorunum vardı. Ben de banyoya uğramamıştım ve şimdi dans ediyordum. Onu banyoya taşıdım. "Gözlerini kaçırma," dedim anlamsızca, tek elle işedim ve sonra sifonu çektim. Sonra bir elimi yıkadım.

Zara her şeyi tek elle yapmalı. Hah. Mutfakta, söz verdiğim gibi, bir not vardı.

1. Şişeyi buzdolabında isteyecektir. Biberonu on beş saniye ısıtın ve ardından içindekileri karıştırın çünkü mikrodalgalar sıcak noktalar oluşturur. Ardından emziği birkaç saniye ılık suyun altında tutun ki buz tutmasın.

2. Susam Sokağı'nı açabilir ve o içerken onu kanepede tutabilirsiniz.
Kanal 49.

3. Süt bittiğinde küçük bir kâse Cheerios yiyebilir.

Sayfada, Cheerios için kullanmam gereken küçük plastik bir kaseyi gösteren bir ok vardı ve o da tezgahın üzerinde bırakılmıştı.

Zara, Nicole ile yalnız geçireceğim saati aptalca bir şekilde ayarlamıştı.

Bebek her şey için oldukça heyecanlıydı. Biberonunu ısıtırken ve onu kanepeye taşıırken sabırsız sesler çıkardı. Susam Sokağı'nın kumandasını bulmayı unutmuştum ama umurunda değil gibiydi. Kucağımda rahat etti ve başını kanepenin koluna yasladı. Şişeyi onun için kaldırdım ama ağzına götürmek için kendi elleriyle tuttu. *Ver şunu bana çaylak. Bundan sonrasını ben hallederim.*

Ve hepsi bu kadardı. Şimdilik bütün iş buydu. Orada oturdum, şişeyi destekledim, on dakika kadar onun kendi insan şezlongu gibi davrandım, o şişeden uzun, lüks çekişler yaparken. Gözleri yarıya indi ve ellerinden biri bileğime doğru kaydı, küçük parmakları oradaki saçları dalgınca karıştırdı.

Telefonum bir gece önce bıraktığım sehpanın üzerindeydi. Nicole şişedeki son süttten de vazgeçince, şişeyi telefonumla değiştirmek için uzandım. Bess'ten mesajlar vardı. *Neredesin?* Ve bir saat sonra bir tane daha. *Boş ver, soruyu geri çekiyorum.*

Akşam saatlerinde avukatımdan da bir mesaj geldi. *DNA testi sonuçları geldi. Tahmin ettiğiniz gibi, babası sizsiniz.*

Telefonu kanepenin üzerine bıraktım ve ürkmüş Nicole'ü yavaşça havaya kaldırdım ve sonra tekrar kucağıma indirdim. Bana gülümsedi, ben de tekrar yaptım. "Görünüşe göre bana takılıp kaldın," dedim ona. "Seni tebrik mi etsem yoksa özür mü dilersem bilemiyorum."

Tepkisi, karanlık televizyon ekranını işaret etmek ve bir şikayet gevelemek oldu.

Uzaktan kumandayı buldum ve televizyonu onun kanalına çevirdim. Sonra, o ekrana bakarken mutfığa gittim ve notun yanındaki kutudan bebek boyunda bir kâse Cheerios doldurdum. Buzdolabından biraz süt ekledim. Zara'nın detaycılığı göz önüne alındığında, benim için bir kaşık bırakmamış olması biraz şaşırtıcıydı ama çekmecedeki pembe plastik bir tane buldum.

Sonra her şeyi, kaza ihtimaline karşı bir kağıt havluyla birlikte sehpanın üzerine taşıdım.

Nicole ayaklarının ucuna basarak kanepeden kaydı ve mısır gevreği kâsesine bir bakış attı.

Sonra Zara bakışlarını bana çevirdi.

"Ne? Notta bunu sevdiğin yazıyor." Birkaç Cheerios kaşıkladım ve ona doğru kaldırdım.

Bebegin ifadesi bariz bir şekilde suçlayıcıydı. Buna karşılık olarak küçük elini kaseye daldırdı ve birkaç parça mısır gevreği kaptı, sonra onları damlatarak ağzına götürdü.

"Ben kendi yöntemimi daha çok seviyorum," dedim, kağıt havluyu kapıp kolundan aşağı damlayan sütü yakalayarak. "Ama kendin olmalısın."

Neyse ki küçük bir kase mısır gevreği, çünkü Nicole her şeyi berbat etti. Ve yavaş yiyen biriydi. Televizyondaki Elmo dikkatini dağıttı, bu da bana her mısır gevreği arasında onu temizlemek için zaman verdi.

Neredeyse hepsini yedikten sonra dairenin kapısı çarparak açıldı ve ikimiz de irkildik. Zara'nın erkek kardeşi Alec, üzerinde sadece benim giydiğim boxer'dan bir üst seviye olan bir şortla, uyku sersemi ve sinirli bir halde karşımda duruyordu. "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Dostum, buna cevap vermemi gerçekten istemezsin.

Sözümü sakınmadan Nicole'ün elindeki bir süt lekesini daha sildim.

Hesap yaparken Alec'in yüzü kızardı. Ağzını açtığı anda, Zara için yeterince iyi olmadığım konusunda azar işiteceğime emindim. Ama onun yerine, "Zara ona Cheerios'u *kuru* veriyor." dedi.

"Ah," dedim yavaşça. Notta "küçük bir kâse Cheerios" yazıyordu. Aklıma gelmişken, süttten hiç söz edilmemişti. "Sanırım bu mantıklı."

Alec kaba bir homurtu çıkardı, sonra sendeleyerek kanepeye doğru yürüdü ve kendini aşağı attı. "Bu benim vardiyam. Artık gidebilirsin."

"Hayır," dedim. "Ben iyiyim. Yatağına dönebilirsin."

Alec bana ters ters baktı ve kıpırdamadı.

Ben de hareket etmedim.

Nicole mısır gevreğini bıraktı ve ben de onu bir kolumla kucaklayıp diğer kolumla yapışkan kaseyi aldım. Onu mutfak lavabosuna götürdüm ve lavaboyu açtım. "Ellerini durulamaya ne dersin?" Ben önerdim.

Mucizevi bir şekilde iki elini de musluğun altına soktu.

"İyi iş," dedim ve bu övgü kulağıma yabancı geldi.

Aslında bu anla ilgili her şey tuhaftı. Alec bana Nicole'u kucağına bırakıp işimi bitirme şansı vermişti. Ama ben onu kabul etmemiştim.

teklifini kabul etmedim. Elbette, bu benim inatçılığımın kaynaklanıyordu. Ama ne olmuş yani? Bebeği birkaç saatliğine en az Alec kadar iyi tutabilirdim. Ve Zara bu işi bana bırakmıştı. Onu hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Doğrusu, baba olmaya uygun olmadığımı hala iliklerime kadar hissettiğim anlar oldu. Ama babaların doğmadığını, yapıldığını anlamaya başlamıştım. Bebeği kucağınıza aldınız ve nasıl mısır gevreği yediğini öğrendiniz. Yataktan başını kaldırmasını engellemeyi öğrendin. Karşına ne çıkarsa çıksın üstesinden geldin.

Şimdiye kadar kendi boktan çocukluğumun bunu asla anlayamayacağım anlamına geldiğine kendimi ikna etmiştim. Ama bugün ailemin hayaletleri ortalıkta dolaşmıyordu. Sadece ben ve ellerini bulaşık havlusunda kurulamak isteyen küçük bir kız vardı.

Bu iş bittiğinde Nicole'ü Zara'nın yatak odasına götürdüm ve giysilerimi buldum. Yatağa oturduk ve ben düğünde giydiğim haki pantolonumu, sonra da düğmelerini açtığım gömleğimi .

Nicole'ün yatağın kenarına yaklaşmasına izin vermedim. Onu yakınımda tuttum ve o da kucağıma tırmanıp küçük ellerini göğsüme koydu. Onu aniden yukarı kaldırdığımda sevinçle ciyakladı.

Telefonum oturma odasındaki sehpadan tekrar çaldı. Bebek ve ben tekrar oturduğumuzda elime aldım. Mesaj yine avukatımdan gelmişti. *Bu babalık testi, eğer isterseniz hâkimin size ziyaret izni vereceği anlamına geliyor. Yüzde 99.999+ kesinlikte babası sensin.*

Bu hiç de şaşırtıcı değildi ama yine de telefonumda bu kelimeleri görmek garip hissettirdi. Nicole'e "Gördün mü? Bana takılıp kaldın," diye fısıldadım.

Bana değer biçen bir bakış attı.

"Baba diyebilir misin?" Bunlar hayatımda söylemeyi hiç beklemediğim kelimelerdi.

"Dah-dah."

Birden öyle bir güldüm ki gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu gerçekten söyledin mi?" "Bah-bdah," diye mırıldandı.

"Huh. Bunu daha sonra tekrar gözden geçiririz."

Alec kanepenin diğer ucundan bana ters ters bakıyordu. Neden hemen yukarı çıkmadığını bilmiyordum. Gerçekten de onun günü kurtarmasını gerektirecek kadar büyük bir hata yapmamı mı bekliyordu? Ya da daha kötüsü, beni o kadar rahatsız edecekti ki, ben de çekip gidecektim?

Kanepede arkama yaslanarak kendimi rahatlattım.

Nicole benden biraz sıkılmıştı, bu yüzden kucağımdan sürünerek Alec'e doğru gitti. Kendini beğenmiş bir ifadeyle onu aldı. "Bak," dedi bana. "Bence sen

kız kardeşim ve Nicole'den uzak durmalı."

Ah, işte oradaydı. "Bu senin kararın değil," diye belirttim. "Ve beni tanımıyorsun. O yüzden bunu neden söylediğini bile bilmiyorum."

"Onun ihtiyacı olan sen değilsin."

"Gerçekten mi? Peki neye ihtiyacı var?" diye sordum.

"Başlangıç olarak, aynı alan kodunda yaşayan bir adam."

Buna ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Neyse ki bunun bir önemi yoktu çünkü kapı açıldı ve Zara elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. Kanepenin iki ucunda oturan ikimizi görünce yüzü temkinli bir hal aldı. "Bugün uyuyabilirsin diye düşünmüştüm," dedi Alec'e.

"Saat altıda kapıda olduğumu duymadığım için panik içinde uyandım," diye homurdandı. "O kahve benim için mi?"

"Hayır." Odayı geçti ve bana uzattı. "Teşekkür ederim. Çok düşüncelisin," dedim.

Alec gözlerini devirdi.

"Yatağına dönebilirsin, ağabey," dedi. "Özellikle de beni yargılamak için buradaysan."

"Beni yargılamak için burada," dedim. "Oldukça eminim."

Alec ayağa kalktı, bebek kollarındaydı. Yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra onu Zara'ya teslim etti ve tek kelime etmeden gitti.

Kapı büyük bir gürültüyle kapanınca irkildi. "Özür dilerim. Sana kötü mü davrandı?"

"Eh. Daha kötülerini de gördüm."

Gülümsemesi ortaya çıktı. "Tüm kardeşlerim arasında en inatçı olan onun maço boğa... huysuzluğu. Siz ikiniz nasıl anlaşıyordunuz?" diye sordu Nicole ve beni işaret ederek.

"Gayet iyi. İyi talimatlar bırakmışsın." Mısır gevreği felaketini görmezden gelebiliriz.

Nicole Zara'nın kollarında kıpırdanmaya başlayınca Zara bebeği yere bıraktı.

Nicole paytak paytak yürüyerek odanın köşesindeki oyuncaklarının yanına gitti. Zara televizyonu kapatarak,

"Gitmen gerek," dedi.

"Ah, işte hatırladığım Zara," diye şaka yaptım.

Bana mahcup bir bakış attı. "Annem yolda, tamam mı? Varlığınızı açıklamak istemiyorsanız, sizin için aşağıda bekleyen taksiye ve kaçın. Ben daha sonra seninkini getirmesi için birini bulurum."

"Ben yaparım," diye teklif ettim. "Kiraladığım evin anahtarlarını bana verirsen Castro bana yardım eder."

"Anahtarlar içinde," dedi. "Emin misin?"

"Tabii ki." Odayı geçip tam önünde durdum. Şimdiden aramızda belli bir mesafe olduğunu hissediyordum. Sanki benden kurtulmak istiyordu ve sadece annesi yolda olduğu için değil.

O benim kızımdı. "Gidiyorum," diye ona güvence verdim. "Öpüştükten hemen sonra

Ben.

" Omurgasını dikleştirdi ama dudağını ısırıldı. "Dinle Dave..."

"Hey, bana gerçekten dün gecenin nasıl geçtiği hakkında bir konuşma mı yapacaksın?

ve bunu bir daha asla yapmamalıyız?" "Şey..."

Boğazını temizledi.

"Tatlım, vücudunun ödeyemeyeceği bir çeki ağzının yazmasına izin verme." Uzandım ve boynunun arkasını kavradım, başparmağımı kafatasının dibindeki kaslara sürttüm. Gözleri dalgalanarak kapandı, kapanacaklarını biliyordum. "Çok şey yaşadın ve şimdi gitmemi istiyorsun, ben de gideceğim. Ama bu iş bitmedi. Hâlâ sana çekiliyorum Zara. Bunun neden kötü bir şey olduğunu anlamıyorum. Senden hoşlanıyorum. Her zaman sevdim."

"Ben de senden hoşlanıyorum, seni pislik. Ama sorumluluklarım var."

Ellerimi yalvarırcasına kaldırdım. "Seni bir daha gördüğümde bana her şeyi anlatabilirsin." Onu göğsüme doğru çektim ve kollarını bana dolayarak isteyerek geldi. "Hey." Bir öpücük çaldım. "Çok yakında görüşürüz." Onu tekrar öptüm.

"*Yakında*. Önümüzdeki on gün içinde hayatımda hiç çalışmadığım kadar çok çalışmam gerekiyor," dedi bana bakarak. "Bana ulaşmak kolay olmazsa çok şaşırmayın."

"Tamam. O zaman bunun beni tutması gerekecek." Başparmağımla burnunu okşadım ve sonra eğilip onu bir güzel öptüm. Bana karşı iç çekti ve ağzını yağmalamama izin verdi.

Ta ki biri dizimi tutup ciyaklayana kadar.

Ayrıldık ve bize kaşlarını çatarak bakan küçük insana baktık.

"Yok artık! Bakın kim kıskanmış." Zara eğildi ve Nicole'ü yerden kaldırdı.

"Bir amatöre katlandığın için teşekkürler," dedim bebeğime ve sonra onun narin alnından öptüm. "Şimdilik hoşça kal." Zara'ya da sarıldım.

"El salla," dedi Zara.

Kendimi kapıdan dışarıya bırakırken aynı büyük kahverengi gözlerle beni izlediler.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Zara

İZLEYEN HAFTA, yıkanmış bir taşra milinden daha uzundu.

Audrey balayına gittiği için fırında yedek yoktu. Ailem bebekle birlikte fazladan mesai yaparken ben yıllardır çalıştığım en uzun saatler boyunca çalıştım. Kieran Shipley'den ek mesai bile alamadım, çünkü adamın zaten üç işi vardı.

Günün en zor saatleri sabahın erken saatleriydi. Haftada üç gün şafak sökmeden kalkmakla haftada altı gün kalkmak arasındaki farkın tahmin ettiğimden daha kötü olduğunu keşfettim. Her sabah beşe çeyrek kala çalar saatim çaldığında ağlayacak gibi oluyordum. Alec de aynı şeyi hissediyordu. Onu kanepemde uyumaya sürüklemek için yukarı çıktığımda yüksek sesle homurdandı.

Genellikle Audrey benim erken gittiğim günlerde fırını kapatırdı ya da tam tersi olurdu. Ama şimdi hem açıyor hem de kapatıyordum, gün ortasında Kieran saat ikide çıkmadan önce kısa bir süreliğine gizlice kaçıyordum.

Üçüncü günün sonunda kendimi tekrar kapıdan içeri sürüklediğimde annem, "Tam zamanlı bir çalışana ihtiyacın var," dedi.

"Çok pahalı." İçimi çektim. Audrey ve ben sık sık başka birini işe almanın hesabını yapardık. Ama tam zamanlı çalışan birinin sosyal haklardan yararlanma hakkı olacaktı. Ve iş geliştirmemizin bu kadar erken bir aşamasında sorumluluk almaktan korkuyorduk.

"Audrey hamileyse, pahalı olsun ya da olmasın birine ihtiyacınız olacak."

"Hamile olduğunu sana kim söyledi?" Nicole'ün emzirmesi için gömleğimi kaldırarak sordum.

Annem özenle manikürlenmiş ellerinden biriyle soruyu geçiştirdi. "Dün gece briç kulübünün her yerinde o vardı. Töreni kaçırdığımı biliyorum ama görünüşe göre Audrey yemin ederken yeşilin çok hoş bir tonundaydı."

"Bu hiç hoş değil," dedim, her ne kadar ben de fark etmiş olsam da. Audrey briç kulübünün ne dediğini umursamasa da, dedikodular beni yine de rahatsız ediyordu. Küçük kasabalar acımasızdır. "Dave'in Nicole'le düğüne gelmesi konusunda briç kulübü ne diyor?"

Annem bana kedi gibi gülümsedi. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Hayır," diye homurdandım. "Sanırım istemiyorsun."

"Birlikte çok hoş görüldüğünüzü düşünüyorlar," diye rapor etti yine de. "Tepede iki ev satın alıyor olması da dikkatlerden kaçmadı. Birini yıkıp yerine buz pisti olan iki katlı bir bahçe yapacağı söyleniyor."

"Bu doğru *değil*," diye belirttim. "İnsanlar bu fikirleri nereden ediniyor?"

Annem sadece omuz silkti. "Tudor'u seçtin, değil mi? Jana Godfrey daha güzel olduğunu söyledi."

"Evet." İçimi çektim. "." Evi ya da genel olarak Dave'i düşünmemeye çalışıyordum. Ama onu aklımdan çıkarmak hiç de kolay değildi. Birkaç boya parçasını bırakıp beni ne zaman görebileceğini soran mesajlar alıyordum.

Ve "beni gör" derken "beni çıplak gör" demek istediğinden emindim.

Onunla yatmak tekrarlamamam gereken bir hataydı. Yine de ne zaman birkaç saatlik değerli dinlenmem için yatağa uzansam, onu yanımda hayal ediyordum. Hain bedenim onun dokunuşunu arzuluyordu, sadece geceleri değil. Sabahın beş buçuğunda fırında tek başıma dururken, bana bakan yeşil gözlerini düşündüm.

Unngh.

Onu istemekten nasıl vazgeçeceğimi bilmiyordum. Annemin yaptığını yapmayacağıma, çocuklarının babasının tekrar ortaya çıkıp onu sevmesini beklemeyeceğime dair kendime hep söz vermiştim. Ama şimdi -aynı hatayı yapmamaya kararlı olsam da- annemin hayatının yirmi yılını gerçekten umursamayan bir adam tarafından nasıl kandırılarak geçirdiğini nihayet anlamıştım.

Şimdi anladım, çünkü David Beringer'a karşı *kötü hislerim* vardı. Başka bir erkeği onu istediğim kadar istediğimi hayal bile edemezdim. Ve o bile

bana kötü davranmaya başladığında, özlemimin hiç geçmeyeceğini düşündüm.

Şimdi, eğer *gerçekten* kendime işkence etmek istiyorsam, tek yapmam gereken Bess'in dün bana mesaj attığı fotoğrafa bir kez daha bakmaktı. Dave ve Nicole bir hamakta uyurken çekilmiş bir fotoğraftı, kızıl kafaları birbirinin yanında rahatlamış, gözleri huzurla kapanmıştı. *Merhaba, hormon telaşı.*

Dediğim gibi, uzun bir haftaydı.

Altıncı geceye geldiğimde, hayattaki tüm seçimlerimi sorguluyordum. , Benito Colebury'deki küçük yerden paket sandviç getirmişti. Nicole'ü yatırdıktan sonra, o ve ben birlikte kanepeye yığıldık.

Televizyondaki yemek programını izliyormuş gibi bile yapamayacak kadar yorgundum. Sadece sandviçimi yedim ve makul bir şekilde yatağa girene kadar dakikaları saydım. Yan odadaki beşiğinden Nicole hâlâ kendi kendine konuşuyordu.

Lütfen uyu, bebeğim. Annen daha fazla dayanamaz.

"Seninle işler nasıl gidiyor?" İkizime sohbet etmek için enerji toplamaya çalışarak sordum. Kahve dükkânı ve Benito'nun yepyeni gizli görevi arasında birbirimizi bir haftadan uzun süredir görmemiştik.

"İlginç zamanlar," dedi. "Bu gizli bir bilgidir..."

"Duh." Birbirimizin sırlarını hep saklamıştık.

"Tamam. Jimmy Gage'i hatırlıyor musun?"

"Onu nasıl unutabilirim?" Biz gençken karavan parkında kapı komşumuzdu. O zamanlar bir polisti, pis bir polis. Ve kötü bir sarhoştur. The Mountain Goat'taki o garip hesaplaşmadan önce bile ondan gerçekten korkuyordum. "Barımda oturup Jill Sullivan'ı küçük düşürmeye çalıştığı geceyi sana anlattığımı sanmıyorum."

Benito gerildi. "Bu yakın zamanda mı oldu?"

"Hayır! İki yıl önce. Ona biraz dudak büktüm ve o da bira şişesini fırlatıp hışımla dışarı çıktı. Hepsi bu kadar."

"Şey..." Kardeşim ensesini ovuşturdu. "Hiç uslu durmadı. Gage bu ilçedeki uyuşturucunun en kötüsünden sorumlu. Onu alaşağı edeceğim. Bu konuda gerçekten konuşmamalısın, ama bulunduğun yerde onun yüzünü görürsen, binayı terk etmeni ve beni aramanı istiyorum."

Kahretsin. Şimdi işini sorduğuma pişman olmuşum. "Sanırım tabelamı şöyle değiştirsem iyi olacak: "Açık, Jimmy Gage hariç."

Ben homurdandı. "The Busy Bean'e geliyor mu?"

"Hayır. Onu aylardır görmedim." Ama yine de huzursuzdum. Benito'nun onunla takılması fikrinden nefret ediyordum. Jimmy Gage az gece yarısı endişe listemin en tepesindeki ölümden dönme deneyimimin yerini almıştı. Bu adam sadece korkutucu olmakla kalmıyor, aynı zamanda bana hayatımın rahatsız edici bir dönemini, herkesi cezalandırdığım asi yıllarımı hatırlatıyordu. Benito da dahil. Her zaman herkese çok kızgındım.

Artık sadece yorgundum.

"Her şey yoluna girecek, Z." Bileğimi sıktı. "Kıçını duvara çivileyeceğim ve onu yirmi yıldan ömür boyu hapse göndereceğim."

"Terzi olabilirdin. Ya da . Sadece söylüyorum."

Güldü. "Terzi olsaydım, yine de endişelenecek bir şey bulurdun. İğneler ya da makaslar."

Bu doğru bile olabilir. "Ama yine de. Jimmy Gage?"

Benito bana, "Onu yakalayacaklar," diye güvence verdi. "Çok fazla mal satıyor ve dikkatli değil. İnsanlar konuşuyor. Ve müşteriler onun pisliği yüzünden ölüyor. Onu sadece bir kez yakalamam gerekiyor."

Ve seni öldürmek için sadece bir kurşuna ihtiyacı var, diye ekledi endişeli beynim.

"Senin adamla işler nasıl gidiyor?" Benito konuyu değiştirerek sordu.

"Bugün kafede ortaya çıktı," dedim gelişigüzel. Umarım Benito'nun gerçekten ürkütücü telepatik ikiz güçleri yoktur. İlk olarak, bu haksızlık olurdu. İkincisi, beynimdeki her şeyi duymasını istemiyordum. Kirli kısımları değil.

"Seni görmek için mi?" Benito sordu.

"Kahve için. Bir de boya parçalarını bırakmak için... Anlaşılan hafta sonundan önce Tudor için renk seçmem gerekiyor."

"Ah. Bu güzel, değil mi?"

"Kesinlikle." Dave her zaman iyi biriydi. Bu, o etraftayken kafamı dik tutmamı kolaylaştırmıyordu. Bugün huysuz yarı zamanlı çalışanımdan bir fincan kahve almıştı. Sonra davet edilmeden mutfığa gelip bana öyle sıcak bir öpücük verdi ki, yaktığım kurabiyeler için onu suçladım. "Takılmak istiyor," dedim Ben'e.

"Takılmak, ha?" Sırıttı.

"Beni yargılama." *Bunu hak etmiş olsam bile.*

"İyiymi. Seni hızla gelen bir kamyonun önünden çektiğinde ondan hoşlanmıştım. Ama Alec düğünden sonra geceyi burada geçirdiğini söylediğinde ondan biraz daha az hoşlandım."

İnledim. "*Bir*, Alec'in koca bir ağzı var. *İki*, düğünler insanları delirtiyor."

"Bu yüzden onlardan uzak duruyorum," diye onayladı Benito.

"Seninkini planlayalım," dedim, sırf onu kızdırmak için.

"Siyah kravat mı, değil mi?" Homurdandı. "Benimle tanıştın mı?"

"Smokin yok mu? Ceket ve kravat o zaman."

"*Düğün* yok. Tam bir baş belasısın." Elimden soda kutumu aldı ve boşalttı.

"İkimiz de sonsuza dek bekar kalacağız." Bu gidişle asla evlenemeyecektim. Ve on sekiz yaşındayken Benito'nun hayatının en büyük aşkını mahvettiğimden beri, işler onun için de pek iyi görünmüyordu. "İkimizin arasında neredeyse altmış yıllık bir bekârlık dönemi var," diye belirttim.

"Ama bekaret
değil." "Evet,
öyle."

Bileğimi kendi bileğiyle dürttü. "En azından biri son zamanlardaki kurak dönemini bozdu."

"Tam zamanında. Benim kurak dönemim iki yıl sürdü. Ama o kadar da kötü olamazsın. Eğitim kursunda hiç ateşli kız var mı?"

"Diğer menajerlerle yatmamamız gerekiyordu. Ve eğitim tesisi Adirondack dağlarının ortasında olduğu için yetenek havuzu zayıftı."

Kıs kıs güldüm. "Buradan daha
mı ince?" "Şaka değil."

"Ah, pekala. Benim de bekârlık trenine geri dönmem gerekiyor. Çocuğunuzun babasıyla yatmak kötü bir fikrin özeti sayılır."

"Muhtemelen doğru," dedi.

Benimle aynı fikirde olduğu için hemen onu çimdiklemek istedim. Ben de öyle yaptım. "*Ahh*. Demek istediğim, senin bir kadınla yatman hakkında hiçbir fikrim yok.

McHockey."

"Bu daha iyi."

Kardeşim esnedi. "Ben eve gidiyorum."

"Evdesin zaten," diye homurdandım.

"Evet, şey. Birinin tepede üç yatak odalı bir ev alacağını duydum. Bu yüzden birkaç hafta içinde burada, barın üzerinde takılmayı umuyorum."

"Ev hakkında ne d    neceğimi bile bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Karmaşık bir durum," dedi ağabeyim. "  zellikle de onunla yatıyorsan. Ya da belki bu daha az karmaşık hale getirir?"

"Seks hiçbir şeyi daha az karmaşık hale getirmedi."

"Gebe kalmak dışında."

Onu tekrar çimdikledim ve o da güldü.

Ne yazık ki, o hafta benim için daha fazla ceza vardı. Asıl dibe vuruş Audrey'nin dönüşünden bir gün öncesine kadar gerçekleşmedi. Aslında, The Busy Bean'de elektrikler kesildiğinde muhtemelen Great Plains üzerinde havadaydı.

Tekrar.

Feryat etmek istedim. Bunun yerine annemi arayıp Nicole'  bana bırakmasını ve jeneratör için biraz yakıt almasını rica ettim. Audrey ve ben son olaydan sonra bunu yapmak istemiştik ama lanet olsun ki ertelemiştim. Ve buzdolabımızdaki tüm süt ürünlerini ve yiyecekleri kaybetmek *istemi-yordum*.

Sonra -her ne kadar Shipley  iftliğinde kimseden yardım istemeden on gün ge ireceğime dair kendime söz vermiş olsam da-  iftliği aradım ve Zachariah'ı istedim. Bu son olduğunda elektrik sorunumuzu teşhis eden oydu.

"Hemen geliyorum," dedi.

"Teşekkür ederim!" Dedim, çünkü *teşekkür etmek* hâlâ benim mantramdı. şimdi herkesten önce Zach'e borçluydum. Ama Audrey onu aramamı isterdi, çünkü bir tamircinin kapıdan içeri girmesi bile bize yüz elli dolara mal oluyordu. Ve ben ısıtma ve soğutma elemanına mı yoksa elektrikçiye mi ihtiya ım olduğunu bilmi-yordum. Bu arada Zach benim için jeneratörü bağlar, buzdolaplarımızı açık tutmasını sağladı.

Griffin şehir dışındayken Shipley  iftliği de muhtemelen bir dizi kaotik, az personelli gün yaşıyordu. Ama Zach yarım saat sonra geldi, bana sarıldı, sonra da sorunu teşhis etmek için arka tarafa gitti.

Kieran yarım saat daha kalıp mutfağı ve yemek odasını benim için süpürdü. Ama sonra kara gözlü bakışları benimkileri buldu ve bana alaycı bir gülümseme verdi. "Diğer işime gitmek zorundayım. Ama bir yere ihtiya ın olursa

soğuk şeyleri gece boyunca saklamak için bana mesaj atın, buzdolabıma ne sığdırabileceğime bakayım."

"Sen en iyisisin." Kapıyı işaret ettim. "Şimdi git. Seni yeterince geç bıraktım zaten."

Bana hızlıca sırttı ve ortadan kayboldu.

Böylece Nicole göğsümdeki bebek taşıyıcısına bağlıyken dükkânla tek başıma ilgilenmek zorunda kaldım. Hapsedildiği için huysuzlanıyordu. Bu arada ben de buzlu kahve dolduruyor ve ışıksız fırında kafası karışan müşterilere unlu mamuller servis ediyordum.

Ayrıca, Nicole'ü unlu mamulleri paylaşmadan yanında tutmak zordu. Sürekli kurabiyeleri işaret ediyordu. "Bak," dedim kavanozdan bir biscotti çıkararak. "Sana bunu verirsem, hepsi bu kadar, tamam mı? Sadece bir tane."

"Appa-da-bah."

"Doğru." Göz ucuyla iki adamın dükkâna girdiğini gördüm. "Selam çocuklar," diye seslendim. "Elektriğimiz kesik, o yüzden bugün espresso yok. Ama buzlu kahvem ve bir sürü kurabiyem var."

"Oh, dostum," dedi tanıdık bir ses. "Zor bir gün müydü?"

David Beringer'in deniz yeşili gözlerine baktım ve her zaman olduğu gibi kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Merhaba! Evet." Bir kez daha, onun yüz yüze ne kadar çekici olduğunu unutmuştum ve bu beni Nicole gibi gevezeleştirdi.

"Üzgünüm, bebeğim." Sonra Nicole'e bir gülümseme verdi. "Merhaba!

Beni hatırladın mı?" "Baba!" Nicole çığlık attı.

"O bir kız! Yine söyledin."

Çeneler kelimenin tam anlamıyla yere düşebilseydi, benimki düşerdi. "O yaptı

öylece söyleme! Bu şanslı bir gevezelikti."

Dave'in takım arkadaşı da tezgâha çıktı. " sanmıyorum. Bu bana gerçek gibi geldi. Merhaba Nicole!" dedi küçük kızıma. "Bu kim?" Dave'i işaret etti. "Babası mı?"

"Dada!"

"Evet, bebeğim!" Genç takım arkadaşı Nicole'ün elini tuttu ve ona beşlik çaktı. "İş tamamlandı!"

Beni bir tüyle bile devirebilirdin. "Ciddi misin? İlk kelimeni bugün söylemeye karar verdin ve bu...?"

"Baba," dedi küçük kızım. Sonra kurabiye için elini uzattı.

Ona verdim, çünkü ne zaman dayak yediğimi biliyordum. "Sonra anne demen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Bana kurabiyenin etrafında salyalı bir gülümseme verdi.

"Ben de bir kurabiye alabilir miyim?" Dave sordu. "İyi bir çocuk olacağım." "Muhtemelen hikaye." Çantayı işaret ettim. "Zehrini seç." "Çikolata . Castro da-" Takım arkadaşına baktı. "Yulaf ezmeli kuru üzümlü. Ve çift shot cappuccino."

"Elektrik gücü olmadan, yapamam..."

Castro göz kırptı. "Şaka yapıyorum. Ben bir baş belasıyım. Hâlâ buzlu kahveniz varsa, biraz isterim."

Kahve doldurdum ve unlu mamuller verdim. Sonra da ödemelerini geri çevirdim. "Paranız burada geçmez."

"Ah." Dave'in gözleri endişeliydi. "Cidden, iyi misin? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Jeneratöre bakması ve hangi tamirciyi deneyeceğimi söylemesi için bir arkadaşımı aradım." Tam bunu söylediğim sırada ışıklar tekrar yandı.

"Zara? Gücün var mı?" Zach arkadan seslendi. "Var!

Ve sen gelmiş geçmiş en iyi şeysin!"

"O zaman bütün kurabiyeleri satma!" diye bağırdı.

"Bu Zach mi?" Dave kurabiyesinden bir ısırık alarak sordu.

"Evet. İyi hafıza." Onunla sadece düğünde tanışmıştı.

"Dikkatimi veriyorum. Ama gerçekten, yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Fırının etrafına bir göz attım. "Pek sayılmaz. Şimdi elektrikçiye bekliyorum."

"Bebegi tutmamı ister misin?" Dave sordu. "O şeyin içinde biraz kıpır kıpır görünüyor."

"Emin misin? Aslında, günü kurtarmak istiyorsan, onu birkaç dakikalığına dışarı çıkar. Çimlerde koşturmaya bayılır. Tabii siz ikiniz bir yere gitmiyorsanız."

Castro, "Skaggs Tepesi'nde hileli bir yürüyüşe çıkacaktık," dedi. Yirmili yaşlarının ortasında çekici bir adamdı. "Onun yerine buralarda yürüyebiliriz."

Nicole'u bebek taşıyıcısından çıkardım. "Hey, Dave? Dikkat et de nehre doğru koşmasın."

Bana sırttı. "Gerçekten mi? Nehirdeki bebekler kötü bir fikir mi?" "Şey, ben sadece..."

Gülümsemesi büyüdü. "Biliyorum, ben çaylağım. Ama gözlerimi ayırmayacağım onu."

"Ben de öyle, hanımefendi," dedi Castro. "Gözlerimi ikisinden de ayırmayacağım onlardan."

"Ben ikna oldum." Nicole'u yere bıraktım. "Babanla dışarı çıkmak ister misin?" Dave'den ilk kez onun önünde bu şekilde yüksek sesle bahsediyordum. Dilimden dökülürken garip hissettirdi.

Yine de Nicole'ün bununla bir sorunu yoktu. Tezgâhın etrafından dolandı ve açık kapıya doğru yürümeye devam etti.

"Kaleyi bulan bir şut var!" Castro, Dave'in özgürlüğüne kavuşmak için kafasını eğdiği anda söyledi. "Ama kaleci kurtardı."

"Siz ikiniz bu rutini yola çıkarmalısınız." Bjorn'u yorgun bedenimden kaldırdım ve duvardaki bir kancaya attım. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

"Benim için bir zevk." Dave tezgâha yaklaştı ve bana işaret etti. Öne doğru eğildim ve yanağıma tatlı bir öpücük kondurdu. Boynumun zevkle ısındığını hissettim. "Onu bir süre dolaştıracğıız. Burada işin ne zaman biter?"

"Tamircinin ne zaman geleceğine bağılı." Çok yorgundum ve ayrıca öğle yemeğı molası vermediğim için açlıktan ölüyordum. Muhtemelen akşam yemeğinde kurabiye yiyecektim ki bu da sonrasında kendimi hep bitkin hissetmeme neden olurdu.

"Tamam. O zaman acele etmeyeceğim."

"Ağlamaya başlarsa hemen geri dönebilirsin," dedim o yeşil gözlerde kaybolmamaya çalışarak. "Annem çok iyi uyumadığını söyledi."

Gitmek için döndü, Nicole hantal kollarının arasındaydı. "Şansımı deneyeceğim." Göz kırptı ve dışarı çıkmak için döndü.

Onunla birlikte kaybolduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Bekle!" Kendimi deli gibi hissederek seslendim. Kalbimin demek istediğı, "*Beni bekle*" idi.

Sabırla döndü ve hem o hem de Nicole sakince beklediler. Kalp çarpıntısı yaşayan tek kişi bendim. "Şapkasına ihtiyacı var," dedim, tezgâhın arkasındaki yerimden kalkıp çantamdan şapkamı almak için koşarken. "Çok çabuk güneş yanığı oluyor."

"Ah," dedi Dave. "Soruna aşınayım." Kendi şapkasını işaret etti - Brooklyn Bruisers şapkası.

"Takım renginiz mor mu?" İkisinin yanına geçerek sordum.

"Evet. Yargılama." Gözleri gülümsüyordu. Ona güvenmişim. Gerçekten güvenmişim.

Ama yine de onu küçük kızımı tutarken görmek beni garipleştirdi.

Nicole'ün küçük beyaz balıkçı şapkasını başına geçirdim ve lastiğini çenesinin altına sıkıştırdım.

Bu konuda mutsuzca homurdandı.

Dave beni yanağımdan bir kez daha öptü. Sonra beni terk ettikleri için üzgün, teklif ettiği için sersemlemiş, bitkin ve diğer tüm insani duyguları aynı anda hissederek kapıdan çıkışlarını izledim.

Otuzuncu Bölüm

Dave

Nicole'ün fırının arkasındaki küçük plastik kaydıraftan yanlış yöne tırmanışını izlerken Castro, "BAYANIN STRESE GİRMİŞ," dedi.

"Evet," diye kabul ettim, Zara'dan benim diye bahsetmesine pek aldırış etmediğimi fark ettim. Hatta artık paniğe kapılmadan rahatlıkla "bebeğim" diyebiliyordum. En azından *çok* paniklemeden. "Castro, bebek o şeyden bir kafa atacak mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bebek kaydırağının amacı da bu zaten, sınırlarını öğrenmek. Sence annen küçük kışını bebek kaydırağından tuttu mu?"

Homurdandım. "Annem muhtemelen kapısı kilitli banyoda kafayı buluyordu."

Castro sessizce, "Ve yine de hayatta kaldınız," dedi.

"Yine de. Zara'nın bugün yaşadığı stresi, ona çürük bir çocuk getirerek arttırmak istemem."

"Mmm. Siz ikiniz bir çift mi olacaksınız?"

İşte bu güzel bir soruydu. "Gerçekten bilmiyorum." Gerçi bu fikir hiç beklemediğim kadar hoşuma gitmişti.

Castro, Zara'yla daha yeni tanışmış olmasına rağmen, "Zara en iyisi," dedi.

On

u. "Evet, biliyorum," diye kabul ettim.

"Ve sen zaten bir sürü kuyruk kovaladın, oyuncu."

"Öyle. Ama benim için mesele asla çeşitlilik değildi. Beklentilerden kaçınmakla ilgiliydi. Ve kimseye *borçlu* olmamak. Eğer Zara ve ben bir çift olsaydık muhtemelen sonunda bana kızardı. Hokey oynamayı bırakmayacağım."

"Bir gün olacak," diye işaret etti genç adam.

Homurdandım. Bu fikir beni babalıktan bile daha çok rahatsız etti. Bu yaz sonsuza dek hem yaşımın hem de aşırı özgüvenimin beni yakaladığı bir yaz olarak hatırlanacaktı. *Merhaba, alçakgönüllülük.*

Castro kahvesini bitirdi. "Fincanımı atacağım. Seninkini de mi?"

Onu . "Hemen döneceğim."

Fırına girdi. Bir dakika sonra dışarı çıktığında Zara da yanındaydı. Otoparkı koşarak geçti ve dairesine çıktı.

"Ne ?" Ona sordum.

"Bebek çantası olup olmadığını sordum. Ne de yürüyüşe çıkabiliriz." "Bebek çantası da ne?"

Birkaç dakika sonra Zara çantayla döndüğünde öğrendim. Çantanın metal bir çerçevesi, bir bebek koltuğu ve beş noktalı bir emniyet kemeri vardı.

"Mükemmel," dedi Castro.

"İşte onun için biraz su. Bez sorunu yaşarsan geri gel." Castro'ya bir damlatmaz bardak uzattı ve sonra içeri koştu.

"Yapacağım!" Castro omzunun üzerinden seslendi. "Nicole, bebeğim. Gezintiye çıkmak ister misin?" Ona çantayı gösterdi.

Karnının üzerinde kaydıraktan aşağı kaydığını ve araştırmak için yanına geldi.

"Buraya daha önce de gelmiştin, değil mi?" Castro'nun bebekle konuşmak için kolay bir yolu vardı. "Gel bakalım prenses." Onu çantanın içine kaldırdı ve bağladı. "Şimdi bunu alacağım..."

"Ben yaparım," diyerek onu durdurdum. Nicole kocaman gözlerle beni izlerken paketi kaldırdım.

"Omzun bununla iyi olacak mı?"

"Elbette. Sadece 20 küsur kilo ağırlığında." Castro harika bir adamdı ama bebeğimi çantada taşıyacak biri varsa o da bendim.

"Sen bilirsin. Onu sana vereyim." Ben omuz askılarını takarken o çantayı çerçevesinden tuttu. "Şu göğüs şeyini klipsle," dedi.

Ben de öyle yaptım. Nicole bir dizi gevezelik etti ve ayaklarını tekmeleyerek çantayı hafifçe salladı. "Hadi yürüyelim, bakalım bunu kabul edecek mi?"

"Harika. Nehrin aşağısına gidelim mi?" İşaret etti.

Etrafıma bakındım. "Hayır, bu taraftan. Gölgeye ihtiyacı var yoksa yanacak." "Şu baba haline bak!"

"Benim de soluk bir tenim var."

Arkadaşım, "Castrolar yanmaz," diye işaret .

Üç hafta sonra ben de öyle olacaktım. Hokey sahasında güneş ışığı yoktu. *Üç hafta.* Eğitim kampından önce kalan tek zaman buydu. Akıl almaz.

Nicole'u sırtımda taşımak alışılmadık bir deneyimdi. Vücudunun sıcaklığını benimkine yaslandığı yerde hissedebiliyordum. Ve ben yürürken, küçük bir el saç çizgimi keşfetti. Arkama uzandım ve güdük ayaklarından birini elimle yakaladım ve o da kıkırdadı.

Çimenli kıyıyı takip ederek nehrin yukarısına doğru yürürken gevezelik etti.

"Hey, güzel kaya. Sence burası ne kadar derindir?" Castro derenin ortasındaki dev bir kayayı göstererek sordu.

"Hiçbir fikrim yok, dostum."

"Bir saniye bekle o zaman." Castro yürüyüş ayakkabılarını ve çoraplarını tekmeledi. Şortunun paçalarını kıvırdı.

"Bana bacak mı gösteriyorsun?"

Seksi." Bana parmağını gösterdi.

"Çocuğun önünde küfür etme."

Yine kaba bir hareket yaptı, ben de güldüm.

Nehre doğru ilerlerken o da gülmeye başladı. "Çok soğuk." Ama fazla zorlanmadan ortadaki büyük kayaya ulaştı. "Ayak parmaklarımı kemiren minik balıklar var."

"Onlar daha iyisini bilmezler. Şu kayanın üzerinde fotoğrafını çekmemi ister misin? Bu bayanları etkileyecektir. Ya da en azından kız kardeşlerini."

"İyi fikir."

Fotoğrafını çekmek için telefonumu çıkardım ama Nicole telaşlanmaya başladı. Birkaç kare çektim, telefonu kaldırdım ve sonra çılgınca tekmeleyen ayak parmağına uzandım. "Orada her şey yolunda mı?"

"O da yüzmeye gitmek istiyor." Castro bana doğru geri döndü. "Zara nehirden uzak durmamızı söyledi."

"Bebeğin nehre girmesine izin vermememizi söyledi. Ama ayaklarını ıslatmasına izin vermezsek kötü olur. Onu yere bırakmayacağım."

Çantayı çıkardım ve bebek çıkmak için kıvrandı. "Devam et," dedim, onu paketten çıkarıp çimlerin üzerine kaldırırken. "Ama eğer işler kötü giderse,

anneme onun hatası olduğunu söyle."

"Gel buraya, küçük tatlı şey," dedi Castro. Kız ona doğru koştu. Onu suyun üzerine kaldırdı, sonra hafifçe sallayarak ayak parmaklarının sığ suya dalmasına izin verdi.

Kahkahalarla güldü.

"Whee!" Castro bunu tekrar tekrar yaptı. Nicole yüzü kızarana ve tüm vücudu titreyene kadar güldü. Adam durduğunda, Nicole telaşlandı. O da mecburen ayak parmaklarını serin suya bir düzine kez daha daldırdı.

Sonra, hiçbir neden yokken ağlamaya başladı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Castro, "Sorun yok," dedi, onu kalçasına yatırdı ve kıyıya doğru ilerledi. "Ben yanıdayım." Bebeği vücuduna doğru hafifçe salladığı o şeyi denedi.

Ama o uludu. Yüzü kıpkırmızı oldu. Ağzını daha da açtı ve çığlık attı.

"Onu sen kırdın. Bana bırak." Onu ondan geri aldım, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Geçen sefer onu hamakta sakinleştirmiştım. Ama burada yoktu. Belki sürünün içinde biraz daha yürümek?

"Muhtemelen yorgundur," dedi Castro. "Zara uyumadığını mıydı?"

"Sanırım öyle." Tahmin edilebilir bir sonuçla onu çantaya yerleştirdim - daha fazla bağıriş. O çığlık atarken onu bağladığım için kendimi sık kafalı gibi hissediyordum. Ama başka ne deneyeceğimi bilmiyordum. Çantayı aldım ve patikaya doğru yola çıktım. Castro bana katılmak için koştu, adım atmak için acele ediyordu.

Yürürken bana kız kardeşinin otoyolda giderken küçük oğlunun araba koltuğuna kismaya başlaması ve ona yardım etmek için kenara çekememesi hakkında komik bir hikaye anlattı. "Ertesi gün o arabaya bakım yaptırmak zorunda kaldılar."

Nicole'ün çığlıkları kısa sürede daha az ısrarlı gelmeye başlamıştı ve sonra tamamen kesildi. Sola, nehre doğru eğildi, belki de sudaki bir şeyi izliyordu.

"Orada ne yapıyor?" Ben sordum.

Castro baktı ve sonra güldü. "Soğuktan bayılmış. Dört maçlık bir yolculuktan sonra takım jetindeymişsin gibi görünüyor."

"Çok komik."

"Komik çünkü bu doğru!" Bir dakika daha sessizlik içinde yürüdük. "Hala bebekten korkuyor musun?"

"Hayır. O çok vahşi değil."

"On altı yaşına gelmesini ve size şu anki sokağa çıkma yasağının çok erken olduğunu ve arabanıza ihtiyacı olduğunu söylemesini bekleyin."

Bu senaryoda hayal edebileceğim hiçbir şey yoktu. Bundan on beş yıl sonrası başka bir zaman dilimi gibi geliyordu.

Geçmişini düşününce, Bess'in on altı yaşındaki halini hayal etmeye çalıştım. Kimseye şımarıklık yapmazdı. İkimiz de yapmadık. Ergenlik yıllarımızı diken üstünde geçirmiş, bizi yanına alan çatık kaşlı büyükbabanın bizi fazla sorunlu bulmayacağını ummuştuk. "Hey, Castro?"

"Öyle mi?"

"Hiç her üstesinden geldiğinizi düşündünüz mü? Ve sonra fark ettiniz mi ki aslında hiç de bokunuzla uğraşmamışsınız?"

"Bekle, burada ne tür bir boktan bahsediyoruz?" "Bagaj.

Tarih."

"Belki" mi? Ne zaman alt liglerden biri bana karşı bir hakaret kullansa kendimi kaybederdim. Ama artık çoğunlukla bunu aştım. "Alın bakalım, şerefsizler. Ben büyük lige çıktım ama siz çıkamadınız. Ama arada bir bir taraftar aptalca bir şey söylüyor ve buzdaki tek kahverengi adam olmayı gerçekten atlatamadığımı fark ediyorum. Kastettiğin bu tür bir şey mi?"

"Oldukça. Benimkini gerçekten aştığımı sanıyordum. Ama son zamanlarda her gece rüyamda ölmüş annemi ya da pislik babamı görüyorum." Dün gece babam bana yumruklarını savururken eski evimizde duruyordum. Ve Nicole başka bir odadan ağlarken. Bess değil, *Nicole*. Tüm yüküm zihnimde dönüp duruyordu, teknik renklerle.

En az bir tuhaf rüya görmediğim tek gece Zara'nın yatağında geçirdiğim geceydi. Anla işte.

Castro, "Bu sadece beyninizin sizi daha iyisini yapmanız için korkutmaya çalışmasıdır," dedi. "Tıpkı antrenmana pantolonum olmadan gittiğime dair tekrarlayan bir rüya gördüğümde olduğu gibi."

Güldüm ve yüzümde güneş ışığını hissetmek için başımı arkaya doğru eğdim. Bu yazla ilgili hiçbir şey planladığım gibi gitmiyordu. Ama belki de bu kötü bir şey değildi.

Doksan dakika boyunca yürüdük. Bebek sadece kısa bir süre uyudu ama daha iyi bir ruh haliyle uyandı. Nehrin kenarındaki ormanlık patikada ilerlerken küçük ellerin saçlarımla oynadığını hissettim.

Kafeye doğru geri döndüğümüzde saat beşi geçiyordu ve telefonuma Zara'dan bir mesaj geldi. *Burada işim bitti. Akşam yemeği için bir hamburger bulmak için tepeye çıkıyorum. İster misin?*

Evet, hemen cevap verdim. Onları Tudor'da yiyebilir miyiz? Sana bir takım anahtar vermek istiyorum. Emlakçı kapattıktan sonra posta kutusuna bıraktı.

Burayı çoktan satın mı aldın? O da karşılık verdi.

Elbette. Orada buluşalım mı?

Yirmi dakika sonra eve vardım. Sadece ben ve Nicole vardık. Castro'yu eve göndermiştim. Zara'yı içeride boş odalarda dolaşırken buldum, düşünceli görünüyordu.

Nicole annesini görünce sevinçten çılgık attı. Ve ben de onu hiç suçlamadım. Kadını her gördüğümde ben de mutlu sesler çıkarmak istiyordum. Davet beklemeden Zara'ya doğru yürüdüm ve onu boynundan öptüm. "Elektrikçiniz geldi mi?"

"Öyle yaptı," dedi kulağıma. "Adını çoktan unuttuğum ama işe yarayacağına yemin ettiği bir şeyi değiştirdi." Onu daha öpmeden elleri kirli sakallı yüzümü yakaladı. "Hadi yiyelim, tamam mı? Ölüyorum."

Onu mutfığa kadar takip ettim, bebeği hâlâ kucağımdaydı. Omuz askılarını çıkardığımda, Zara çantayı omuzlarımdan indirdi ve gevezelik eden küçük kızının klipslerini açtı. "Yürüyüşün iyi geçti mi? Senin için biraz yiyecek getirdim!"

Nicole kaçtı. Boş oturma odasında dolaştığını, ciyaklamalarının duvarlarda yankılandığını duyabiliyorduk.

"Gel buraya bebeğim," dedi Zara, onu mutfığa geri çağırarak. "Klipsli sandalyeni getirdim."

Zara taş tezgâhın üzerine bir bebek oturağı asmıştı ama Nicole'ün oturmaya ikna olması birkaç dakika sürdü. Zara bir servis tabağının üzerine birkaç lokma tavuk ve patates kızartması koydu. Bebek yemeği görünce tekrar hapsedilmeyi kabul etti.

"Tanrı'ya şükürler olsun," dedi Zara, onu içeri sokarken.

"Uzun bir gün müydü?" Elimini sırtının alt kısmına koyarak sordum. Ona dokunmak için can atıyordum. Birlikte geçirdiğimiz gece onu sistemimden hiç çıkarmamıştı. Onu daha çok arzulamama neden olmuştu.

"Uzun bir gün. Uzun bir hafta," dedi Zara, elini bir kâğıt torbaya daldırıp folyoya sarılmış bir hamburger çıkardı. "bakalım. Bana pek seçici biri gibi gelmedin, o yüzden sana her şeyiyle bir tane aldım."

"Teşekkürler. Bu harika." Zara'yla sadece birkaç kez birlikte akşam yemeği yemiş olmamız çılgınlıktı - düşün ve ailesinin Pazar öğle yemeği. Tezgâhta yan yana durarak birkaç dakika sessizce yedik, bu arada Nicole de büyük bir hevesle karnını doyurdu.

"Evi hâlâ seviyor musun?" Öğleden sonra güneşinin odanın içinden süzülüşüne hayranlıkla bakarak sordum.

"Bunu seviyorum," dedi hemen.

Yemin ederim, bu beni bir metre boyunda hissettirdi. "Bunu duyduğuma sevindim. Daha önce bu fikirden pek emin görünmüyordun."

"Sorun ev değildi," dedi sessizce. "Sana *borçluydum*. Ailemdeki herkese borçluyum. Hayır, *hayatımdaki* herkese. Seni de listeye eklemek istemedim."

Bunu omurgası dik bir şekilde ve kara gözleri benimkilere dalarak söyledi. Ve işte o an onu sevdiğimi nihayet anladım. Muhtemelen onu uzun zamandır seviyordum ama kendime bile bu kelimeyi kullanamayacak kadar korkaktım.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin bebeğim," dedim usulca. "Burayı senin almanı istiyorum. Aslında..." Geniş mutfığa adım attım ve aradığım şeyi bulana kadar boş çekmeceleri açtım - içinde tapunun bir kopyası olan bir zarf. "Al. Bu kopya senin için."

Zara zarfı açtı ve belgeyi çıkardı. Sayfaları çevirirken kaşları daha da çatıldı. "İkimizin de adı burada mı yazıyor?"

"Bu doğru." Avukatım ne yapacağını biliyordu. "Hayatta kalma hakkına sahip ortak kiracılar. Eğer ikimizden birine bir şey olursa, diğeri evi otomatik olarak alır."

Koyu renk kirpikleri kalktı ve bakışları benimkilerle buluştu. "Bunu Nicole'e vasiyet edebilirdin."

Omuz silktim, çünkü haklı olduğumu düşünmüştüm. Ama Zara'nın bir evi olsun istiyordum. *Her şeye* sahip olmasını istiyordum. "Bunu senin için yapmak beni mutlu ediyor, güzelim. Umarım evi beğenirsin. Ve umarım ziyaret etmeme izin verirsin."

"Teşekkür ederim Dave." Yanakları pembeye boyanmıştı. Hamburgerinden son bir ısırık aldı ve sonra paketini buruşturdu. "Patates kızartması da aldım," diyerek konuyu değiştirdi. Poşeti kızarmış bir bariyer gibi aramıza koydu.

Sikerim öyle işi. Çantayı kenara ittim, eğildim ve çenesinden öptüm.

Lafı dolandırmayı hiç sevmezdi, yüzümü zarif ellerinden birinin içine aldı. Çenesini çevirerek beni dudaklarımdan bir kez öptü. Ama sonra yüzümü itti. "Yapamam Dave. İstiyorum ama yapamam."

"Neden olmasın?"

Tekrar gözlerimin içine önce çiğnemekte olduğu bebeğine baktı. "Bir zamanlar sen ve ben birbirimize karşı harika, görkemli bir şekilde rahattık," dedi. "Bu geçici bir şeydi ve benim için sorun değildi."

"Doğru." Kıkırdadım. "Beni her gece dışarı attığını unutmadım."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Mesele şu ki, artık bunu bile yapamıyorum, çünkü artık işin içinde sadece biz yokuz. Düşünmem gereken başka birinin duyguları var."

"Tamam," dedim, anlamaya çalışarak. "Nicole için iyi olmadığımı düşündüğün için mi etrafta dolaşmamı istemiyorsun?" Denediğimi görmüyor muydu?

"Öyle değil." Zara başını salladı. "Ve senin etrafımda olmanı seviyorum." Sanki bunu bana söylemek ona pahalıya mal olmuş gibi içini çekti. "Ama ne istediğim artık çok önemli değil. Hayatımda her türlü belirsizlikle yaşayabilirim ama bunu Nicole'e yapmayacağım. Ben büyük bir kıyım. O değil."

"Tamam. Anladım." *Sayılır.* "Sadece seni deli gibi özledim ve bunu bilmenin bana ne zararı var anlamıyorum. Senden neden bu kadar hoşlandığımı ya da nasıl olup da birlikte bir çocuk sahibi olduğumuzu hatırlamak umurumda değil."

"Ben de seni deli gibi özledim," diye fısıldadı. "Ama geçen gün bana senden ne istediğimi sordun. Ve ben sana bir cevap vermedim."

"Öyle mi? Bana bırak."

"Tamam. Gerçekten listende olup olmadığımıza karar vermeni istiyorum." "Benim... listem mi?" Şimdi kesinlikle onu takip etmiyordum.

Zara kolundaki görünmez tüyleri karıştırdı. "Ben küçük bir kızken babam bazen yanımda olurdu, bazen de olmazdı. Annem ona karşı çok sabırlıydı. Bizi oyaladı. Ve sonunda temelli gitti. Onu en son gördüğümde on dört yaşındaydım."

Oh. Şimdi mantıklı konuşmaya başlamıştı. Kendi çocukluğum tüm dünyada en sevmediğim konuydu. Zara'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu onun için de eğlenceli bir sohbet değildi.

Ama devam etti. "Nicole sadece bir bebek ve büyüdüğünde babasının iki aylığına ortaya çıktığı yazı hatırlamayacak." Derin bir nefes aldı ve gözlerine baktı. "Bess'e uğrayıp bir saatliğine ziyaret etmesine izin verebilirsin ve bu Nicole için hiçbir şey ifade etmez. Bess Detroit'teki tüm bebek kıyafetlerini satın alsa bile."

Ki olabilir.

"Ama şöyle bir şey var: Nicole bir gün on yaşına basacak. Baharda doğum günü var, Mayıs'ın yedisinde..."

İkimiz de kızımıza baktık. Ve ben küçük kızımızı kumral saçlı bir beşinci sınıf öğrencisi olarak hayal etmeye çalıştım ama başaramadım.

"Audrey muhtemelen ona üzerinde Wonder Woman olan bir pasta yapacaktır - ya da o yıl ne trendse." Zara bana kırılgan bir gülümseme verdi. "Tam burada, bu mutfakta, belki." Tezgâhın üstüne vurdu.

"Doğru." Hâlâ takip ediyordum. "Tamam."

"Ama senden düşünmeni istediğim şey şu." Titrek bir nefes verdi. "Doğum gününde, seninle nerede durduğunu zaten biliyor olmalı. O noktada ya onun hayatındasındır ya da değildir."

Oh.

Uzandı ve elimi tuttu. "Onu meraklandırma. Orada oturup telefona bakmasına, onu arayıp *Doğum Günü'nün Kutlu Olsun* diyeceğinden emin olamamasına neden olma."

Zara yüzünü başka tarafa çevirdi. Ama o dönmeden önce gözlerindeki yaşları gördüm. Ve kalbim onun için daha önce hiç olmadığı kadar kırıldı. Belki kalın kafalıydım ama Zara'nın kurguladığı bu küçük senaryonun onun için son derece kişisel olduğunu anlamamı engelleyecek kadar kalın değildi.

Elini uzattım, sonra avuçlarından birini ağzıma götürdüm ve öptüm.

Sertçe yutkundu ama bana bakmadı. "Bir çocuk hayatında babası olmadan da gayet iyi idare edebilir. Gerçekten." Titrek bir nefes verdi. "Burada kalmak zorunda değilsin Dave. Ama küçük kızımı telefonun başında oturtup, o yıl doğum gününde beş dakikanı ayıracak kadar iyi bir kız olmasını *ummak* zorunda bırakma."

Sikeyim. Boğazım hiç olmadığı kadar sıkılmıştı. "Tamam tatlım," diye mırıldandım. "Anladım." Nicole'e bunu yapmayı planlamamıştım. Ama Zara'nın acısını anlatışını dinlerken, o yaraları nasıl taşıdığını tamamen anlayabiliyordum.

İşte o zaman bir çift olarak ne kadar karmaşık olduğumuzu anladım. Eğer aramızdaki işler yolunda gitmezse, bu üç kalbi birden kırabilirdi.

hemen.

"Sen..." Tekrar sertçe yutkundu. "Onun babası olmana gerek yok. Zaten bir sürü ailesi var. Eğer dahil olmak istemiyorsan, anlarım. Ama bana bir babası olup olmadığını soracak yaşa gelmeden önce bunu çözmene ihtiyacım var."

"Bunu yapabilirim," diye fısıldadım.

Sonunda dönüp tekrar bana baktı. "Sadece birkaç hafta oldu. Muhtemelen hâlâ sersemlemişsinizdir. Bu yazı hatırlamayacak Dave. Ama sonsuza kadar bebek kalmayacak."

"," dedim nazikçe. Ona doğru uzandım ve onu kucakladım. "Seni anlıyorum. Ona bunu yapmayacağım. Söz veriyorum. Bana güvenebilir misin?"

Elinin tersiyle gözlerini sildi. "Yapabilirim. Ama biraz zaman ayırıp kendini istiyorum. Son birkaç haftada çok şey oldu. Sen harikaydın. Ama hâlâ tatildesin. Tatilde her şey her zaman daha iyidir. Bu gerçek hayat değil."

Bana oldukça gerçekçi geldi ve bunu söylemek için ağzımı açtım. Ama o benden önce davrandı.

"Tek istediğim her şeyi bir kez daha düşünmen. New York'a döndüğünde hayatın seni yutacak, değil mi?"

"Elbette, ama..."

Bir elini kaldırdı. "Geri dön. Bir süre kendi işini yap. Bir şeyler düşün. Kızına kendinden ne kadar verebileceğine karar ver. Bu benim için önemli, çünkü onun için de önemli olacağını biliyorum."

"Tamam," diye fısıldadım. Elleri benimkilerin içinde titriyordu. "Buraya gel." Onu daha yakına çektim.

İsteyerek geldi, yanağını köprücük kemiğime yasladı. İçini çekti, sanki bütün bunları göğsünden atmış gibiydi.

Alnından öptüm. Teni dudaklarımda o kadar iyi hissettirdi ki tekrar yaptım. Sıkıca tuttum, onu daha yakına çektim. Korkusunu ve acısını bastırmak, iki bedenimiz arasında söndürmek istedim.

Ama tam o sırada Nicole yeterince yemek yediğine karar verdi ve kollarını sallayıp özgürlük için ciyaklamaya başladı.

"Doğru," dedi Zara nazikçe, bebek sandalyesinin altına düşen yemek artıklarını toplamak için kucağımdan kalkarken. "Gerçek hayat çağırıyor."

Yine de gerçek hayat oldukça güzeldi. Tezgâhın üzerine eğildim, bebeğin klipslerini açtım ve Nicole'ü koltuğundan çektim. "Tamam, bebeğim. Hadi dışarı çıkalım ve yeni arka bahçeni deneyelim."

Bölüm Otuz Bir

Zara

NICOLE'ü çimenlerin üzerinde küçük bir arı gibi vızıldadığı arka tarafa götürdük. İkimizin gelecek yaz ve ondan sonraki yaz burada oynadığımızı hayal ettim, o daha da aktif bir yürümeye başlayan çocuğa ve daha sonra uzun bacaklı bir okul öncesi çocuğa dönüşürken. Onu salıncakta itebilirdim. Hatta mutfak penceresinin hemen önüne, öğle yemeği hazırlarken onu izleyebileceğim bir kum havuzu bile koyabilirdim.

Dave çimlerin oturdu ve elini yanındaki yeşil yaprakların üzerinde gezdirdi. "Çimenler biraz uzamaya başladı. Kesmesi için birini bulmamız gerekecek."

"Benito'dan bir tavsiye isteyeceğim," dedim hemen. "Gelecek yaz makaralı bir çim biçme makinesi alır ve kendim yaparım."

Dave bana baktı, yüzü düşünceliydi. Ama hiçbir şey söylemedi. Yeni satın aldığı evin ya da yan komşusunun çimlerini kesmek için etrafta olmayacağını varsayarak onu resmin dışında bıraktığım için bana seslenmedi.

Ama yapar mıydı? İçimden bir ses hayır diyordu. New York'a geri dönecek, bekâr hayatının oldukça iyi görüldüğünü fark edecek ve Vermont'u öngörülebilir gelecek için seyahat planlarından çıkaracaktı.

Geri dönmesini planlayamazdım. Bunu düşünemezdim bile.

Nicole yorulmaya başladığında onu topladım ve eve geri götürdüm. "Hikâye zamanı," diye kulağına fısıldadım.

Kıvranıyordu çünkü masalların yatma vakti anlamına geldiğini biliyordu.

Dave yemekten kalan çöpleri, klipsli sandalyeyi ve bebek çantasını topladı.

"Seni tepeden aşağı arabana kadar götüreyim," diye teklif ettim ve o da sessizce kabul etti.

Mutfakta konuştuğumuzdan beri pek konuşmamıştı. Ana caddeden nehre doğru hızla ilerlerken arabada da sessizdi. Diğer iki arabanın arasında bir park yerine çektim -korkudan korunaklı olmayan bir yerde duramayacak kadar korkmuştum- ve motoru durdurdum.

Uykulu görünen Nicole'e bir bakış attı.

Dave elini koluma koydu. "Bir dakika, güzelim. Sana sormam gereken önemli bir şey var."

"Mmm?" Aklım bebekteydi ve o yaygaraya başlamadan önce dişlerini fırçalayıp fırçalayamayacağımı düşünüyordum.

"Bu gece seninle olmama izin ver," diye fısıldadı.

"Bekle, ne?" Odak noktamı kalbimi durduran yüzüne ve oradaki hararetle ifadeye getirdim. Mutfakta beni dinliyor muydu acaba? "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledüğimde beni duymadın mı?"

"Her kelimesi." Elimi tuttu ve sakallı yüzüne doğru kaldırdı, avucumu öyle bir tatlılıkla öptü ki nefesimi tuttum. "Nicole'un bu yazı hatırlamayacağını söylemiştin. Ama hatırlayacağını biliyorum. Ve ben de bunu asla unutmayacağım."

"Ve?" Elimi okşadı, bu çok dikkat dağıtıcıydı.

"İşe döneceğime ve durumumu düşüneceğime söz vermiştim. Ama senden tam tersi bir iyilik istiyorum - ben dönene kadar hiç düşünmemeni. Düşünme. Sadece ol."

"*Seninle...* birlikte olmak," diye açıkladım. "Ne şekilde?" Aptalca bir soru olmasına rağmen sordum.

Sesi alçaldı. "Bu gece seni sevmeme izin ver."

"Peki bu neyi çözecek?"

"Eğer bunu anlayamıyorsan, o zaman sana gerçekten yardım edemem," dedi sessizce. Sonra vites kolunun üzerinden uzanıp yanağını okşadı. "Ama eminim ki pişman olmayacaksın."

Parmak uçları tenimi öyle hafifçe okşadı ki ürperdim. "olmayacağımı nereden biliyorsun?" *Olacağımdan* oldukça emindim. Bu gece değil tabii ki.

Bu gece harika olurdu. Ama zavallı, kırık kalbim için çukuru daha da derin kazmış olurdu.

"Benden kızımın sevgisiyle oynamamamı istemiştin." O yeşil gözler bana dik dik baktı ve gözlerimi kaıramadım. "Ve bunu yapmayacağım. Ama az önce bana oyunun sonucunu el dağıtılmadan önce bilmek konusunda endişelenmeyen büyük bir kız olduğunu söyledin."

Lanet olsun, bunu söylemiştim. Ne kadar da büyük bir yalandı. "Belki de şu anda ihtiyacım olan şey sen değilsin."

"Öyle değil miyim?" Sıcak bakışları yalanlarımın her birini yüzüme vurdu. "Neden seni öyle olduğuma ikna etmeme izin vermiyorsun?"

"Beni ikna et," diye tersledim. "Seninle..." ocuğumun önünde bir şey söylemek istemediğim için gözlerimi onun kucağına *diktim*.

Sırttı. Sonra elimi çekiştirerek iri bedenini benimkine yaklaştırdı ve beni ağzımın kenarından bir kez öptü. Bir ürperti omurgama tırmanırken sert yanaklarından birini yüzüme doğru kaydıldı. Kulağıma fısıldadı, "ok ikna ediciyimdir. Sadece sikimle değil. Ama parmaklarımla da. Ve ağzımla."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve doğrudan gözlerinin içine bakabileceğim bir yere getirdim. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"O zaman düşünme," diye fısıldadı. "Beni de yukarı götür." Öne doğru eğildi ve beni öptü -gerçek bir öpücük. İnatçı benliğimi kendine çekti ve önce saten dudaklarıyla, sonra da saldırgan diliyle itirazlarımı bastıldı.

Birkaç hafta içinde gidecekti ve ben onu unutmak zorundaydım.

Tekrar.

Ve yine de olmasına izin verecektim.

Ama önce, yatma zamanı ritüeli. "Hey," dedim, yaklaşık bir saat sürecekt gibi görünen bir öpücüğü keserek. "Sen eğlenmeye başlamadan önce kızının yatağa yatırılması gerekiyor. Ve madem buradasın, sen de yardım edebilirsin."

Bunun için yıkıcı bir gülümseme aldım. "Bunu yapalım," dedi. "Eğit Ben."

Yirmi dakika sonra kanepede pusuya yatmış, Dave'in Nicole'e ikinci bir resimli kitap okumasını dinliyordum. Sözcükleri anlayamıyordum ama alçak sesle

Sesi yatıştırıcı bir ritme sahipti. Bir süre sonra okumayı bıraktı ve sadece sessizlik oldu. Sonra beni çağırmak istercesine boğazını temizlediğini duydum.

Benito'nun kanepesinden sıçrayarak koridorda koşar adımlarla ilerledim. Nicole'ün odasının kapısında durduğumda, yumurtalıklarımı bir langırt makinesi gibi aydınlatan türden bir manzarayla karşılaştım. Nicole Dave'in göğsünde sızmıştı. Dave sallanan sandalyeye oturmuş, büyük koluyla Nicole'ün pijamayla kaplı poposunu tutuyordu. Kızımın güven dolu yüzünün Dave'in kaslı vücuduna yaslanması gibisi yoktu.

"Adam vuruldu," diye fısıldadı.

Görüntü o kadar dikkat dağıtıcıydı ki beni kastediyor olabilirdi. "Emzirmedi," dedim aptalca.

Bir kaşını kaldırdı. "Evet, bunun için donanımlı değilim."

Yine de benim için telaşlanmaması garipti. Ben evdeyken, her zaman bunu talep ederdi. Evde olmadığım zamanlarda da anneme uykuya dalması için zor anlar yaşatırdı. Ama bu gece öyle olmadı.

Belki de bebeğim süttten kesilmeye hazırdı. Ben hazır mıydım?

Kendimi bir silkeledim. "Tamam, o zaman bu kolay. Onu şiltenin üzerine yatır."

"Sırt üstü mü?" diye sordu, yavaşça yükselip kadının ağırlığını iri bedenine yaslayarak.

"Evet, ama bu yaşta o kadar da önemli değil. Onu koyduğunuz yeri beğenmezse yuvarlanacaktır."

Belli ki küçük hormon artışı henüz bitmemişti, çünkü çocuğumuzu nazikçe yatağa yatırırken Dave'in pazularına bakmaktan kendimi alamadım. Gözlerimi onun mükemmel formundan çekerek beşiğin kenarındaki battaniyeyi aldım ve alt bedenini onunla kapattım.

"Bu kadar, ha?" diye fısıldadı.

"İş tamamlandı," diye sessizce kabul ettim. Beni odadan çıkarken takip etti ve kapıyı arkasından bir tık sesiyle kapattı. "Genelde biraz açık bırakırım," diye karşı çıktım, etrafından dolanıp kapı tokmağına uzandım.

"Bu doğru mu?" diye sordu, hâlâ fısıldayarak. Elimi kapının tokmağından çekip aldı ve beni duvara yasladı. Ellerimi ellerinin arasına aldığı anda kalbim çarpmaya başladı. Sonra dudakları kulağımın kabuğunu sıyrana kadar eğildi. "Seni boşalttığımda ne kadar ses çıkardığını duymasını istemezsin diye düşündüm."

O kirli ağız aşağı doğru hareket edip boynuma yumuşak öpücükler bırakmaya başladığında ürperdim.

Parmaklarım onunkilerle birleşirken, *sen akıllı bir adamsın*, diye düşündüm. Belli ki bunun iyi bir fikir olup olmadığını düşünmem için bana zaman tanımaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Vücudum benim yerime karar verdi. Duvara doğru eridim, çenemi uzaklaştırdım, böylece göğüs dekolteme doğru öpücükler kondurabildi. Henüz beni soymamıştı bile, ama göğsümdeki o sıcak öpücükler beni arzudan çılgına çevirmişti. "Tanrım, ben çok kolayım." Sessizce güldüm.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," diye mırıldandı göğüslerimin arasından. Dizlerinin üzerine çöktü ve üstümü kaldırdı, dudakları kot pantolonumun bel çizgisinin hemen üzerinde karnımın yumuşak tenini buldu. Düğmeyi açtı ve fermuarımı çözdü. "Çıkar şu kotu," diye emretti.

Tanrım. O ses tonu beni yaktı. Her şeyi. Çıldırıyor. Zaman. Titreyen ellerim kotu vücudumdan aşağı itmeye başladı.

"Yatağa yat," diye emretti. "Sırt üstü. Yürü."

Bunu o kadar hızlı yaptım ki, kendimi istediği şekilde konumlandırırdığımda sadece üçüncü düğmesini açıyordu. Gömleğinin düğmelerini izledim ve bunu *yavaşça* yaptı, o piç kurusu, çünkü beni tanıyordu. Benimle iyi bir kart eli gibi oynadı.

Umurumda bile değildi. Anı yaşamakta her zaman iyi olmuşumdur ve bu da yaşamak için oldukça iyi bir andı.

Dave giysilerimizi bir sandalyenin üzerine attı ve kemerini yavaşça çözdü, ateşli bakışlarım vücudundaydı. Sonra gözlerini benimkilere dikti ve sikini çıkardı, iyice görebilmem için boxer'ını indirdi. "Hoşuna giden bir şey görüyor musun?" diye sordu, yavaşça sıvazlayarak.

Güç terazisini dengelemeye çalışarak, "Buraya gel," dedim. "Ben hazır olduğumda," dedi, tam da eski havamıza girerek. İt ve Kıpırdamak. Çağrı ve cevap. "O küçük üstünü ve külotunu çıkar. Ne kadar güzel olsalar da seni görmek istiyorum."

Atletimin kumaşını tuttum ama sonra durakladım.

"Şimdiden itaatsiz mi oldun?" diye alay etti, tereddütümü yanlış anlamıştı. Çırlıçıplaktı, eli ereksiyonunu kavırıyordu. Vücudu *o kadar mükemmeldi ki*.

Manzarayı takdir ettim. Ama yine de kendimi onun önünde soyunmaya ikna edemiyordum. Birbirimize en son bu kadar eleştirel bakmamızın üzerinden iki yıl geçmişti ve bunu düşünmek beni biraz zorluyordu. "Harika görünüyorsun," dedim yavaşça.

"Sen de öyle, güzelim. Ama hala çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Yastıklara yaslandım ve gözlerimi tavana diktim. "Dave, 10 kilo aldım ve 7 kiloluk bir bebek doğurdum. Artık her şey aynı yerde değil."

"Ne?" diye sordu aptalca. Sanırım şehvetle kendinden geçen tek kişi ben değildim, çünkü erkeksi yüz hatlarını anlaması için birkaç vuruş geçmesi gerekti. "Siktir et o sesi. Eskiden olduğun kadar seksisin. Sadece daha büyük göğüslerin var."

Ellerimi dolgun göğüslerime doğru kaldırdım. "Bunları ememezsin bile yoksa yüzün sütle dolacak."

Gülümsemesi hınzırlaştı. "Soyunun bayan. Ya da soyunmayın. Her neyse. Sadece kendine dokunmaya devam et." Bir dizini yatağa koydu ve kalçalarını iterek yavaşça kendi elini becerdi.

Gördüğüm manzara karşısında inledim, sonra derin, yavaş bir nefes aldım. "Tanrım."

"Bunların hepsi senin olabilir," diye alay etti. "Bacaklarını aç. Ve o lanet üstünü ben çıkarmadan önce sen çıkar."

Sesindeki törpü tüm vücudumu ürpertti. Karnımdaki çatlakları fark edip etmeyeceğini umursamayı unuttum ve küçük başımın üzerine kaldırdım.

Ödül olarak Dave ön kollarının üzerine çöktü ve amıma doğru burnunu soktu, dudakları oradaki dantelli kumaş şeridini sıyırdı. Titreyen kalçalarımın birleştiği yeri öptü, sonra ağzını dantelin üzerinde açtı ve sıcak bir nefes verdi.

Şiddetle ürperdim.

"Böyle gelebilir misin?" diye sordu, dudaklarını küçük dantel paneline bastırarak öpücükler bıraktı. "Ya da belki..." Kumaşı kenara çekti ve klitorisimi önsöz söylemeden yaladı.

"Oh!" diye soludum, parmaklarım saçlarını kesiyordu.

Dilinin düz kısmını aşağı bastırdı ve sonra inledi ve bu ses beni ateşledi. Utanmaz oldum, bacaklarımı daha da açtım ve kalçalarımı ağzına doğru eğdim. Görünüşe göre bende değişmeyen bir şey vardı.

-Hiç vakit kaybetmeden ısınma yeteneğim. Çabucak sıırılsıklam oldum ve meme uçlarım uyarı ile karıncalandı.

Hoppala. Avuçlarımı göğüslerime bastırdım, sütümün aniden azalmasından korkuyordum.

Dave hararetli gözlerle bana baktı, ağzı meşguldü. Ben memelerimi tutarak altında kıvranırken gözleri karardı.

Sabrı bir anda tükendi, aniden doğrulup külotumu tamamen çıkardı. Vücudumda askeri bir sürünme yaptı, kendini sıraya dizdi ve beni doldurdu. Hepsi tek bir agresif geçişte.

"Oh!" diye nefes nefese kaldım, omuzlarını kavradım, dizlerim içgüdüsel olarak vücuduna doğru kalktı.

"Ungh," diye onayladı, alnını benimkine doğru eğerek. "İşte ben de bundan bahsediyorum." Birbirimize yakın mesafeden bakıyorduk ve ben onun hemen yüksek vitesine geçmesini bekliyordum.

Ama yapmadı. Henüz yapmadı. Bana hızlı bir öpücük verdi ve sonra bir soruyla beni şaşırttı. "Sence Nicole'u ne zaman yaptık?"

"Ne?" Sırtını okşadım çünkü ona dokunmadan duramıyordum. Tenin tene değmesi düşünmeyi zorlaştırıyordu.

"Ne zaman oldu?" diye fısıldadı. Sonra gözlerini kapadı ve kalçalarını çevirerek alçak sesle inledi. "Siktir. Seni hamile bırakma fikrinin beni bu kadar azdıracığını kim bilebilirdi?"

"Öyle mi?" Onunla buluşmak için kalçalarımı sallayarak nefes nefese kaldım. Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Bir yaz gecesi, biz bebek yaparken onun altında bu şekilde yatmışım. Aptal, romantik kalbim bu sestten hoşlanmıştı.

"ne zaman?" diye sordu, yavaşça iterek. "İlk gece mi? Sonuncusu mu?"

Sonra hızını artırdı ve tüm o tatlı sürünme düşünmemi zorlaştırdı. "Tekila," dedim nefes nefese. "O gece. Jimmy o bardağı fırlattığında birlikte oturup tekila içmiştik."

"Öyle mi?" Dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. "Neden o gece?"

Cevap vermek yerine onu öptüm, o da tekrar gevşedi ve yavaşça kayarak bana işkence etti. "Çünkü..." Sonunda fısıldadım. "O gece benimle *dalga geçmiştin*." O sıcak öpücüklerden daha fazlasını almak için boynumu büküp ağzına uzandım.

Ama benden uzaklaştı. "Seninle nasıl dalga geçtim?"

"Mmm," dedim, hatırlayarak. "Bar taburesinin üzerinde. Beni sikinin başıyla boşaltırdın," diye nefes nefese kaldım, daha fazla temas için zorlanıyordum.

Beni tekrar öpmeden önce gülümsedi. "Böyle mi?" Bir dirseğinin üzerine çıktı ve ayrılmak için aşağı uzandı. Sonra şişmiş, yuvarlak sikini klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben de haykırdım. "Böyle, ha? Sence bu mu işe yaradı?"

"Hiç...kondom yoktu," diye nefes aldım. Bana işkence ediyordu. Aslında ikimize de işkence ediyordu. Yüzündeki açlık ifadesini görebiliyordum.

Yüzünü. Kalçalarımı eğdim ve onu tekrar içime aldım, o da minnettarlıkla kabul etti. Yine gülümsüyordu. Bunu unutmuştum, seks sırasında bana nasıl gülümsediğini. Sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi.

Bu adama aşık olmama şaşmamalı.

"Bu doğru," diye fısıldadı. "Seni muhtaç bir kıza dönüştürmek dünyada en sevdiğim şey." Bir kıkırdamayla kalçalarımı sert elleriyle yatağa sabitledi. Başımı geriye attım, karın kaslarım gerilmişti. "Ver onu bana," diye yalvardı. "Bırak alayım."

Sonra eğildi ve kalçaları ritmik bir şekilde hareket ederken ve kaslı göğsü üzerimde esnerlerken ağzımı başka bir otoriter öpücükle yakaladı.

Bu manzaraya ya da bu adama kim karşı koyabilirdi ki? Bir hıçkırıkla yataktan doğruldum, içimde mutlulukla yuvarlanan bir zemin dalgası hissettim. Bir zafer homurtusu çıkardı ve ben bu duyguya birkaç saniye daha dayanabilmek için gözlerimi kapatırken, o da bana eşlik etti.

"Ah. Siktir," diye homurdandı şaşkınlıkla. "*Tanrım*." Başını arkaya attı ve titredi, serbest bırakıldığını inlerken kolları kilitlendi.

İşte o zaman göğüslerimden aşağı süzülen ıslaklığı fark ettim. *Süttü*. Orgazm süt boşaltımını tetiklemişti. "Oh, Tanrım." Ellerimi meme uçlarımın üzerine kapattım. Ama her yerde süt vardı. Yastığımın altına uzandım ve geceliğimi çıkarıp hızla üzerimi silmek için kullandım. "Ne dağınıklık ama."

"Whew." Dave başını salladı. "Yalan yok, bu gördüğüm en seksi şeydi. Bana bırak." Pamuğu alıp tenime sürdü ama zaten büyük ölçüde kurumuştı. Eğilerek hassas göğsümü yaladı, sonra dudaklarını yaladı, yüzünde hınzır bir ifade vardı.

"Bu kadar yeter." Burnunu sokmaması gereken yere sokan bir köpeği yönlendirir gibi yüzünü kenara ittim. "Durumu daha da kötüleştireceksin."

"Çok seksisin. Elimde değil." Sırf baş belası olmak için göğüslerimin arasına sokuldu. Sonra, hâlâ bana bağlıyken, vücudunu benimkinin üzerine indirdi ve beni öptü. "Kahretsin, Zara. Ben hazır olmadan çok önce bitti. Yeteneğimi kaybediyorum."

Benimle değil, diye mırıldandı kalbim. Aksine, bana her yaklaştığında bu çekimi daha güçlü hissediyordum.

Boku yedim, diye düşündüm, beni öperken bile.

Çok fazla uyuyamadık. Vücudum bitkin düşmüştü ama beynim kapanmıyor ve uyumama izin vermiyordu. Mükemmel bir gece geçiriyordum ve bir dakikasını bile kaçırmak istemiyordum.

Dave de yapmadı. Bana dokunmayı hiç bırakmadı. Beni okşamayı. Bu daha fazla sekse ve daha fazla sarılmaya yol açtı. Sonrasında karanlıkta uzandık ve uyuyakaldığımı düşündüm.

Bir süre sonra fısıldayarak, "Bana hamile olduğunu anlat," dedi. "Korktun mu?"

"Evet ve hayır," dedim başımı koyduğum göğsündeki belli belirsiz saç tozuna. "Hamile olduğumu fark ettiğimde bir yanımda şaşırmadı bile. Vahşi bir gençtim ve yıllarca kendimi frenleyememiştim. 'Tamam. Demek burada bitiyor' diye düşündüm. Sanki Nicole bana artık yeter demek için ortaya çıkmış gibiydi."

Başımı göğsünden kaldırdım. "Yetişkinliğe yumuşak bir iniş değildi. Ama o kadar da kötü değildi. Hamileliğin kendisi de benim için kolaydı. Kusmadım bile."

"Bu iyi haber. Seni yalnız ve korkmuş düşünmek hoşuma gitmiyor." İri eli saçlarımı karıştırdı ve ben neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüştüm.

"O kadar kolay korkmam," dedim, sözlerinin benim için ne kadar anlamlı olduğunu gizlemeye çalışarak.

"Öyle olduğunu söylemedim. Yine de bu büyük bir mesele."

"Öyle," diye itiraf ettim. "Senin kim olduğunu bilmediğim için kesinlikle kendimi berbat hissettim. Tüm bu olanlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum." Sanırım hâlâ merak ediyordum. "Şu doğum derslerini aldım, nasıl nefes alacağınızı öğrettikleri."

"Öyle mi?"

"Hepsi çiftti. Bir de ben. Annem benimle gelmeyi teklif etti ama dört çocuğu vardı ve gerçekten öğrenmeye ihtiyacı yoktu. Sırf odada bebeğinin babasının soyadını bilmeyen tek kişi ben olduğum için onu oraya sürüklemek istemedim."

Kıkırdadı ve sesi tam kulağımın dibinde, göğsünün içinden duydum. Nicole her şeyi böyle duyuyor olmalıydı. Her zaman birini yastık olarak kullanırdı.

"Biliyor musun," dedi fısıltıyla. "Bir yıl önce 2 Mayıs'ta nerede olduğumu görmek için takvimime baktım. Ama normal sezondan sonraydı ve playofflara kalamamıştık. Ve Haziran ayına kadar çocuklarla bir seyahate çıkmadım. Sen bebeğimizi doğurmakla meşgulken benim spor salonunda ağırlık kaldırıyor olabileceğimi düşünmek beni ürkütüyor. Nasıl bir şeydi?"

Yine zavallı küçük kalbimi pıt pıt attırmıştı. Karanlıkta yatıp ona hayatımın en büyük gününü anlatacağımı hiç düşünmemiştim. "Şey, heyecanlı kısımların çoğunu hatırlamıyorum," diye şaka yaptım. "O yüzden sanırım seni bilgilendiremem."

"Hayır mı?" Kolunu sırtıma doladı. "Uyuşturucular o kadar iyiydi, ha?"

"Muhtemelen bunun bir kısmından ilaçlar sorumluydu. Ama aynı zamanda çok yorgundum. Gelmesi on sekiz saat sürdü. Onu bana teslim ettiklerinde neredeyse dilsiz gibi konuşuyordum."

"Hastanede yanında kim vardı?"

"Annem hep yanımdaydı. Ve velet sürüsünün geri kalanı bekleme odasındaydı. Kardeşlerim. Amcalarım. Audrey ve Griffin." Esnedim. "Komik olan ne biliyor musun? Nicole'ün gördüğüm en güzel bebek olduğunu düşünmüştüm. Gerçekten mükemmel."

"Öyle."

"*Şimdi* öyle. Ama ilk doğum gününde annem bana onun ilk yılını gösteren bir fotoğraf albümü verdi. Yeni doğan fotoğraflarında kızarmış, kırıışmış ve sıska bir ihtiyar gibi görünüyordu."

İkimiz de güldük. Sonra kalkıp ona fotoğraf albümünü getirdim, böylece kendi gözleriyle görebilecekti. Sabahın ikisinde o fotoğraflara baktık. Çoğu annenin bebeklerinin babalarıyla her zaman yaptığı sevimli, sıradan bir şeydi.

Ve her zaman olmasını beklediğim kadar harikaydı.

Dave

Rüyamda bir bebek gevezelik ediyordu.

Bekle, hayır. Bu bir rüya değildi.

Gözlerimi açtığımda Zara'nın penceresinden içeri süzülen güneş ışığını gördüm. Yanımda Zara uykulu uykulu inliyordu ama gözleri hâlâ kapalıydı.

"Bah bip ta-da!" Nicole yakınlarda bir yerden talepte bulundu.

Bacaklarımı yataktan çıkardım, boxerımı çektim ve kafamı onun odasına soktum. Beşiğinde durmuş bekliyordu. "Da-da!" diye bağırdı ben görüldüğümde.

Duvarındaki saat 6:45'i gösteriyordu ama daha erken gibiydi. Gözlerim yarı açık olmasına rağmen onu beşikten çıkardım ve bezini değiştirdim. Onu koridora taşıdığımda Zara'nın adımı söylediğini duydum.

"Şişe yapma," diye mırıldandı Zara yataktan. "Göğsüm patlamak üzere. Dün sabahtan beri emzirmedim."

Nicole annesine doğru hamle yaptı ama bu sefer ben onu önceden sezerek güvenli bir şekilde aşağı indirdim. Hiç vakit kaybetmeden Zara'nın yanına sokuldu ve ağzını bir meme ucuna sıkıştırdı. İkisi de gözlerini kapattı ve birlikte rahatladılar.

Onları izlerken, adını koyamadığım o yabancı duygu geri döndü. Göğsümün ortasında sıcak bir nokta - hissetmeye alışık olmadığım bir tür duygusal özlem.

Zara'nın banyosunu kullanmak ve yüzüme biraz su çarpmak için oradan ayrıldım. Sonra ikisinin yanına uzandım ve Vermont'tan ne kadar kısa bir süre sonra tekrar ayrılmak zorunda kalacağımı hesaplamamaya çalışarak uyukladım.

Otuz İkinci Bölüm

Zara

HER YAZ mevsimin dönmeye başladığı bir an gelir. Ve bu yıl da her yıl olduğu gibi o an beni şaşırttı. Sonraki öğleden sonraları güneşli ve sıcaktı ama Haziran böcekleri geceleri pencere camlarına çarpmayı bırakmıştı. Kurbağalar göletlerde şarkı söylemeyi bırakmış, sessizliğe gömülmüşlerdi.

Ve bir öğleden sonra kafenin önünde durup kapının üzerindeki tabelayı AÇIK'tan KAPALI'ya çevirdiğimde, onu duydum - ilk ağustos böceğini. Uğultusu havayı doldurmak için yükseldi ve kısa sürede arkadaşlarının şarkılarına katıldı.

İşte o zaman anladım. Yaz neredeyse bitmişti. Sonbahar yakında yaprakları kırmızıya boyayacaktı. Yaprakları seyreden emeklilerle dolu otobüsler Vermont'u boydan boya geçecekti. Yazı uzatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ve bu yıl bu beni geçen yıla göre biraz daha fazla incitti. Anla işte.

Dave'in Main Street'teki evin tapusunu bana vermesinden sonraki günler buruk geçti. Audrey geri dönmüştü, ben de çok ihtiyacım olan boş zamanı bulmuştum. "Git!" diyordu, beni birden fazla kez kafenin kapısından kovarak. "Döndüm, kendimi daha iyi hissediyorum ve sen zaten saatlerini doldurdun. Git bebeğinle oyna ve erkeğini ziyaret et. Perşembe akşam yemeğinde görüşürüz."

Mesele şu ki, Perşembe Yemeği'ne uzun zamandır gitmemiştim. Dave dikkatimi dağıtmış, Griff ve Audrey'nin balayı da beni alt üst etmişti.

Gideyim mi? Ve daha da önemlisi, Dave'i de getirmeli miyim?

Hâlâ emin olamadığım için Ruth Shipley'i arayıp amcamların en eski armutlarından yarım kova teklif ettim ve Perşembe Yemeği'ne bu seferlik bir misafir getirip getiremeyeceğimi sordum.

"Elbette, tatlım!" dedi. "Her onu getir." Keşke öyle olsaydı.

Son zamanlarda Dave ve ben neredeyse her geceyi birlikte geçiriyorduk. Her sabah uyandığımda onu yatağımda buluyordum, genellikle eli kalçamın üzerinde sahiplenici bir şekilde uzanıyordu. Bundan zevk alıyordum. Fırını açmadığım sabahlar, hep birlikte yavaşça , Nicole uyandıktan sonra yatakta birbirimize sokuluyorduk.

Neden bu anı seçtiğini bilmiyordum ama bebeğim emzirmek istemeyi bıraktı. Hâlâ sarılmak istiyordu elbette. Ama sütünü damlatmaz bardaklardan içti ve tişörtümün altına uzanmayı bıraktı.

Bu, bilincimin periferisinde kalbimi kırmakla tehdit eden *iki* şey olduğu anlamına geliyordu. Dave'in gidişi ve bebeğimin artık bana eskisi kadar ihtiyaç duymaması.

Ve birkaç *gün* içinde gidiyordu.

Perşembe gecesini Shipley'lere gitmek üzere hep birlikte kiralık arabasına bindiğimizde Vermont'ta bir haftadan daha az bir süre kalmıştı. Bunun hakkında konuşmadık. İkimiz de konuşmak istemedik. Ama takım çalışanlarıyla yaptığı telefon görüşmelerinin sayısı artmıştı ve bazen ona baktığımda aklının başka yerde olduğunu anlıyordum.

Dudağımı ısırdım ve hiçbir şey söylemedim. Alternatifim neydi?

Arabayı Shipley çiftlik evinin yanına park ettiğinde, dışarı fırladım ve Nicole'u araba koltuğundan indirdim. Sonra da yaptığım şeftalili tartı getirdim. Bir elimle tartı dengelediğimde Dave bir kolunda Nicole'ü, diğerinde de yarım çuval armudu taşıyordu.

"Yürüyebilir," diye belirttim. "Merdivenlerde elini tutacağım."

"Onu yakaladım," dedi hafifçe. Ben onun hakiler içindeki kaslı kışına hayran hayran bakarken o verandaya doğru yürüdü ve sonra bir şekilde kapıyı benim için de açık tutmayı başardı.

Özlem dolu bir iç geçirdim ve onu yemek odasına kadar takip ettim.

"Merhaba küçük hanım!" Büyükbaba Shipley Nicole'e gürledi. "Bu gece yanında kimi getirdin?"

Kalabalığı seven Nicole, Dave'in kolunda zıpladı. "Dada!" diye bağırdı.

Yemin ederim, katılan tüm kadınların gözleri parladı. Griffin bile Dave'in Nicole'ü odaya taşıdığını görünce biraz daha az huysuz göründü.

Audrey koşarak geldi ve armutları ondan aldı. "Ooh! Bunlar harika. Soğutuldular mı?" diye sordu. Armutların düzgün bir şekilde olgunlaşması için donma noktasına yakın bir sıcaklıkta birkaç güne ihtiyaçları vardı.

"Evet var," diye temin ettim. "Onları dün soğutucudan çıkardım, bu yüzden bir torbada iki ya da üç gün bekletin. Ya da hepsinin aynı anda olgunlaşmasını istemiyorsanız yarısını buzdolabında saklayın."

", " dedi aceleyle mutfak kapısına doğru giderken. "Balzamik salata sosu ile armut ve keçi peyniri salatası yapacağım."

"Ve domuz pastırması!" Zach masadaki bir koltuktan seslendi. "Sanırım pastırma bununla iyi gider."

Büyük masanın bir kenarı boyunca uzanan banktaki koltuklar bize gösterildi. Dave, Zach ve Lark selamlaştı ve Jude, Sophie ve Shipley ikizleri Daphne ve Dylan ile tanıştırdı.

Kieran'ın yanına oturdum. "Tam zamanlı bir çalışan işe almanız gerekiyor," dedi söze girmeden.

Ruth ve May son tabakları da masaya koyarken peçetemi açarak, "Size de iyi akşamlar," dedim.

May'in şirret kız arkadaşı bu gece ortalıkta görünmüyordu ve ben de nedenini merak etmeden duramıyordum. Yollarını ayırdıklarını umabilir miydim?

"Audrey bu bebeği doğuracak," diye devam etti Kieran. "Ve sen de Bay Hockey'le uğraşıyorsun..."

Dave ona eğlenen bir bakış attıktan sonra Griffin'den bir bardak elma şarabı aldı. "Bunun tadı tıpkı perry gibi," dedi göz kırparak.

Griffin gözlerini devirdi ve yoluna devam etti.

"...ve size daha fazla saat veremem," diye bitirdi Kieran.

"Yapamayacağını biliyorum," dedim kolunu okşayarak. "Tavsiyen için de minnettarım ama ertelediğimiz her ay bir avuç daha para biriktirmiş oluyoruz."

"Hayır, öyle değil," diye karşı çıktı. "Başka biri yemek yapıyor olsaydı daha fazla yemek siparişi verebilirdiniz."

Griffin masanın karşısından, "Haklı," dedi. "Birini işe almanın zamanı geldi. Eğer bir iş yürüyecekse, korkutucu olsa bile yatırım yapmalısınız."

"Ve bunu kanıtlayacak kır saçlarım var," diye ekledi Ruth, masanın başında büyükbabasının yanındaki yerine otururken. "Dua edebilir miyiz?"

Sepetten sıcak bir ekmek aldım ve oyalanması için Nicole'e uzattım. Sonra Kieran ve Dave ile el ele tutuşup başımı öne eğdim.

Dave masanın altında pürüzlü parmaklarıyla avucumu okşarken, Büyükbaba kutsamalarımızı okumaya daldı.

Biraz zaman aldı, çünkü gerçekten çok fazla kişi vardı. Gözlerim kapalıyken bile her biri benim için bir diğerinden daha değerli olan bu arkadaş grubunun varlığını hissedebiliyordum. Kalbim hayatımdaki tüm bu iyilikler karşısında olgunlaşmış bir şeftali gibi yarıldı.

Uzun zamandır herkesten daha az şeye sahip olan bir kız gibi hissediyordum. Kutsanmış hissetmenin bu kadar acı vereceğini bilmiyordum.

"Amin" dedikten sonra Ruth ve Audrey'nin yemeklerinin tadını çıkarmak için yerimize yerleştik. Erik soslu domuz filetosu, bahçe havuçları, patates au gratin versiyonu ve bir yığın kavrulmuş karnabahar vardı.

"Vay canına," dedi Dave, patateslerden bir porsiyon daha alarak. "Gelecek aya kadar böyle yememeliyim ama tutabileceğimi sanmıyorum."

Zavallı küçük kalbim onun söz edilince titredi. "New York'a mı?"

May sordu. "Ne zaman gidiyorsun?" "Salı," dedi çatalını yere bırakarak.

Yediğim yemek mideme ağır bir şekilde yerleşti.

"Ama yakında ziyaret edeceksin, değil mi?"

Audrey cıvıladı.

"Elbette deneyeceğim," dedi. "Zara ve Nicole'ün beni ziyaret edebileceğini umuyorum." "Gördün mü?" Griff dedi ki. "İkinizin bir çalışana ihtiyacı var. Hemen."

"Pekâlâ, şimdilik," diye homurdandı Audrey. "Sen ve Kieran artık bize işimizi anlatmayı bırakabilirsiniz. Dükkanı işletmekle, akşam yemeğinizi pişirmekle ve varisinize hamile kalmakla biraz meşguldük."

Gülmek zorundaydım. Audrey'e göğsümde düğümlenen gerginliği kırması için güvendim. Nicole için daha küçük et küpleri kestim ve yılın bu zamanında sık sık olduğu gibi sohbet elma şarabı yapımına geçti.

Yemekten sonra Nicole'ü Dave'in kucağına bıraktım ve bir kez olsun bulaşıklara yardım ettim. Tatlı servis edildi ve şeftalili tartım övüldü. İkinci bir bardak daha içtim.

şarap - bir başka ilk. Ruth ve Audrey'e "Nicole artık yatmadan önce emzirmiyor," dedim. "Sanırım bir içki daha içebilirim."

"Umarım hemşireliği çözebilirim," dedi Audrey, bir fincan bitki çayı ile bir sandalyeye yerleşirken.

"Elbette yapabilirsin," dedim, başka bir tavayı kuruturken.

Audrey yuhaladı. "Sen *mükemmel* bir toprak anası gibiydin. Ama diğer insanlardan korku hikayeleri duydum. Kanayan meme uçları ve ememeyen bebekler."

"Her şey girecek!" Ona güvence verdim.

"Hamileliği çocuk oyuncağı gibi gösterdin," diye yakındı Audrey. "Ciddiyim. Kızım şimdiden iki katına çıktı ve son üç ayımı kusarak geçirdim. Sen gömleğinin altında futbol topu saklayan bir fasulye gibi görünüyordun ve sekiz aylık hamile olana kadar barın arkasında *topuklu* ayakkabı giyyordun. Bununla kim yarışabilir ki?"

"Onlar sivri topuklu değildi," diye belirttim ama Audrey, May ve Lark inleyip güldüler.

"Keşke bunu kaçırmasaydım," dedi Dave mutfak kapısında eğilmiş, bir kolunda Nicole, elinde bir kadeh şarapla. Yeşil bakışları sıcaktı ve doğrudan bana yönelmişti. "Keşke pek çok şeyi kaçırmamış olsaydım."

Mutfak sessizleşti. *Daha çok şey kaçıracaksın*, diye sessizce eklemeyi edemedim. Yapacak bir şey yoktu.

"Eve gitmeliyiz," dedim onun yerine. Küçük kızımın gözleri onun omzuna yaslandığı yerde kapalıydı.

"Muhtemelen doğru," dedi ve bardağını bitirdi.

Otuz Üçüncü Bölüm

Dave

Teşekkürlerimizi ve vedalarımızı ettik. Nicole'u uyandırmadan araba koltuğuna oturttum. Bir ay önce bunu yapmayı hayal bile edemezdim ama hiç zor olmadı.

Çocuğunuza tutunmanın o kadar da zor olmadığı ortaya çıktı. Öte yandan, huysuz kadınına tutunmak biraz daha zordu. Bu gece Zara'nın tüm engellerinin yeniden yükseldiğini hissedebiliyordum. Griff Shipley'in kız kardeşi New York'a ne zaman gideceğimi sorduğunda, Zara eskiden çok iyi bildiğim kurşun geçirmez maskesini takmış ve bütün akşam da çıkarmamıştı.

Gin Mill otoparkına dönüş yolculuğumuz sessiz geçti. Sanırım ikimiz de kendi endişelerimiz içinde kaybolmuştuk. Ama sorun da buydu. Birbirimizle gerçek bir çift gibi konuşma fırsatımız olmamıştı ve ben bunu hayatım boyunca kimseyle yapmamıştım.

Buzda, takım arkadaşlarım ve ben bir hücumda mücadele ederken, Koç Worthington bağıırdı, "Konuşun beyler! Sizi duyamıyorum." Ben de böyle bir durumda ne söyleyeceğimi bilirdim - bir rakibim üzerine gelirken takım arkadaşımın kışını nasıl kurtaracağımı.

Tek başına geçinmeye alışmış, huysuz bir kıza ne diyeceğimi bilemedim.

"Bebeğim," diye denedim, oturup motorun soğumasını dinlerken. "Sonbahar programımın çıktısını aldım."

"Pardon?" Bana döndü, şaşırmıştı.

"Oyun programım. Fotokopiciden çıktısını aldım, böylece seni tekrar ne zaman göreceğimi bulmaya çalışabiliriz. Bebeği yatırdıktan sonra bakabiliriz."

Zara dudağını ısırdı. "Dave, Ekim'de on iki, Kasım'da on maçın var. Sonra Aralık'ta on beş. Ülkenin dört bir yanında. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Bu küçük kelime patlaması aramızda bir saniyeliğine asılı kalınca gözlerimi kırptım. "Şimdiden baktın mı?"

"Tabii ki baktım," diye homurdanarak başını koltuk başlığına yasladı. "Gitmen gerektiğini biliyorum Dave. Bizi görmek istemen benim için çok şey ifade ediyor. Ama bu kolay olmayacak."

"Gitmek zorundayım," dedim yavaşça. "Pek çok nedenden dolayı." "Açıklamak zorunda değilsin."

"Ama ya istersem?"

Yutkundu. "Tamam. Devam et."

"Bana güvenen bir sürü insan var. Ortaya çıkmam ve zinde kalmam için bana tonla para ödüyorlar."

"Tüm hayatınız orada. Kariyerin. Anlıyorum. Vermont senin için sadece bir tatil."

Vites kutusunun karşısına uzandım ve elini tuttum. "Bundan daha fazlası var, dikenli kız. Seni seviyorum."

Zara'nın gözleri büyüdü. "Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Yapmak zorunda olmadığımı *biliyorum*." Neredeyse kızgın bir sesle çıkmıştı. Ama kahretsin. Kapıyı kırmazsam beni asla içeri almayacaktı. "Bunu mecburiyetten söylemedim. Kız kardeşimi saymazsak, bunu daha önce kimseye söylemedim. O yüzden seni sevdiğimi ve her gün senin yatağında uyanmak istediğimi söylediğimde bunu yüzüme vurma."

Zara dirseğini yolcu kapısına dayadı, sonra yanağını elinin içine aldı. Ama diğer elinin parmakları benimkinin etrafında kıvrıldı. "Özür dilerim. Sadece sana güvenmekte zorlanıyorum."

"Tamam." . "Bunu kişisel algılamamaya çalışacağım."

"Bunu sen *seçmedin*. Beni sen *seçmedin*." Güzel, gururlu çenesi tekrar bana doğru döndü. "Kabul edelim, tatil kaçamağınız biraz karmaşık bir hal aldı. Ama ben seni sıkıştırmaya çalışan o kız olmayı reddediyorum. O yollardan geçtim. Tişörtüm ve yara izlerim var."

"Kimse beni sıkıştırılmaz. Tabii yukarı çıktığımızda bana binmek istemiyorsan." Bana ters ters baktı ve ben de kıkırdamak zorunda kaldım. "Bu sadece seni sarsmak için küçük bir şakaydı." Elini tuttum ve nazikçe sıktım. "Beni sevmiyorsan, bunu söyleyebilirsin. Ama beni neyin önemli olduğunu anlayamayan biri gibi gösterme. Yavaş öğrenen biriyim ama pislik değilim Z."

İç çekti. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sen gitmelisin ve ben burada kalmalıyım."

"Bilgin olsun, Brooklyn'de biraz zaman geçirmek istersen, güzel bir dairem var." Uzak bir ihtimaldi ama orada istenmediğini düşünmesini istemiyordum.

"Yapamam," dedi basitçe. "Yürütmem gereken bir işim var. Audrey'i yüzüstü bırakamam. Alec'ten yer kiraladım. Bütün ailem burada. Sen çok eğlencelisin diye New York'a kaçıp gidemem."

"En azından eğlenceli olduğumu kabul ediyorsun," dedim elini sıkarak. "Bu da bir başlangıç. Eğer şanslıysam, benden biraz hoşlandığını bile kabul edebilirsin."

"Senden hoşlanıyorum. Hem de çok," diye ekledi isteksizce. "Ama yükümlülüklerim var ve bir anda kaçıp gidemem. Çocuğumu korumak zorundayım."

Ve kendimi. O kelimeleri eklemedi ama ben yine de duydum. Belli ki onu beklemek zorunda kalacaktım.

Yarım saat sonra, iki kadeh şarabı dairenin balkonuna taşıdım. Bu düzenleme benim önerimdi. Benim için fazla yaz gecesi kalmamıştı ve Zara ile yıldızların altında oturmak istiyordum. O da beni takip etti, kapıyı arkasından kapattı ve bebek telsizini güverte tahtalarının üzerine koydu.

İki kişinin oturabileceği genişlikte dev bir metal şezlong olan tek mobilya parçasına oturdum. Üzerindeki minderler daha iyi günler gördüğü belliydi ama umurumda değildi. Önümüzdeki nehri ve altımızdaki bardan yükselen hafif sohbet seslerini duyabiliyorduk.

"Burası harika bir yer," dedim yanıma geçerek. "Otur bakalım, huysuz kız. Benimle biraz şarap iç ve endişelenmeyi bırak. İçeride çarklarının döndüğünü duyar gibiyim."

Bana mahcup bir gülümseme verdi. "Benito'nun neden hâlâ bu tuhaf sandalyeye sahip olduğunu merak ediyordum. Eskiden onu karavanın arkasındaki ormanda tutardı.

lisede yaşadığımız yer."

"Huh," dedim cabernet şarabımdan bir yudum alarak. "Belki de burası onun takıldığı yerdı. Neyse ki karanlık da lekeleri göremiyoruz."

"Ew, hayır." Zara güldü. "Sanırım eskiden orada oturur ve . Biz Rossiler kara kara düşünen bir grubuz."

"Bunu fark ettim." Bir kolumu omuzlarına doladım. "Ama belki de bu şeyi sadece rahat olduğu için saklıyordur."

Yanıma sokuldu ve şarabından bir yudum aldı. ". Anlaşıldı. Burası güzel bir yer."

"Hey, senin mobilyaların var mı?" Artık sahip olduğumuz Tudor'daki tüm o boş odaları merak ederek ona sordum.

"İyi olacağım."

"Zara," dedim sesimi alçaltarak. "Sana bir soru sordum ve bu bir cevap değil."

"Bu bir refleks," dedi huysuzca. "Şikayet etmeyi sevmiyorum. Hayır, mobilyam yok. En azından yetişkinler için. Nicole'ün her şeyi hazır. Beşiği daha sonra çocuk yatağına dönüşebilecek türden, ayrıca bir şifonyeri ve sallanan sandalyesi var. Gelecek hafta kendim için bir yatak alacağım. Şimdilik ihtiyacımız olan tek şey bu. Bu sonbaharda oturma odası mobilyası almaya çalışacağım."

"Bu konuda sana yardım etmeme izin vereceğini sanmıyorum..."

"Hayır," dedi hemen. "Bir kız kendi mobilyalarını seçmelidir."

"Doğru." Karanlığa doğru gülümsedim. "Ama bu sonbahar seni ziyaret etmek için buraya gelmeyi başırırsam, büyük bir yatağı ihtiyacımız olacak. King boy. Oturma odasında bir kanepe ve belki mutfaktaki şöminenin önünde bir tane daha, böylece kışın ziyaret edersem orada ateşin önünde oturup dışarıda yağın karı izleyebiliriz." Onu biraz dürttüm. "Ziyaret edersem kapıyı açacağını varsayabilir miyim?"

"Yapacağımı biliyorsun." İcini çekti. "Ama daha fazla plan yapmadan önce biraz düşünmen gerektiğini söylediğimde ciddiydim."

"Yapacağım. Ve bir kızla mobilyalarının arasına girecek kadar aptal değilim. Ama bir karyola ve yatak odasında olması gereken diğer şeylere ihtiyacın olacak. Bir de mutfaktaki tezgâh için tabureler lazım ki yemek yaparken kıcıımı koyacak bir yerim olsun." Yuvarlanıp gidiyordum. "Ve bir masa. Masa ve sandalyeleri unuttum. Ziyaretlerim sırasında yemek yemem gerekiyor. Nicole'le oynamadığım ya da seni o büyük boy yatağın içinde becermediğim zamanlarda."

"Bunların hepsi kulağa hoş geliyor," dedi, "özellikle de son kısım. Ama sanki uzun mesafeli bir ilişki peşindeymişsin gibi geliyor. Ve bunu hiç ilişkisi olmadığını söyleyen bir adam mı söylüyor? Ya bundan nefret edersen? Ya o büyük yatakta ayda bir kez egzersiz yapmanın yeterli olmadığını fark edersen?"

"Fark etmez." Avucunu benimkiyle ovuşturdu. "Vermont'tan ayrıldığım anda Brooklyn'de senin hakkında kirli düşünceler düşünüyor olacağım. Yatakta uzanıp kendimi okşuyor, ne zaman gelip beni ziyaret edeceğini merak ediyor olacağım."

"Bu sadece azgın konuşması."

"Hem evet hem hayır," dedim dürüstçe. "İçimdeki farklı türden bir azgınlığı ortaya çıkarıyorsun - hem mobilya almak hem de üzerinde sevişmek isteyen türden. Sabırlı bir adam olmayı tercih eden türden. Çünkü sen buna değersin, tatlım."

Kıpırdamadan geldi. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey."

Ben."

"Ciddiydim. Uzun bekarım. Ve bunun sebebi yabancılarla seks yapmaya ihtiyacım var. Çünkü daha iyi bir şeyin parçası olabileceğimi bilmiyordum." Çok ağır konuşuyordum. Ama her kelimesinde ciddiydim. Ve Zara bana inanmaya hazır olmasa bile bunları yüz yüze söylemeyi tercih ederdim.

"Oturduğum yerden nasıl görüldüğünü hatırlamalısın," diye fısıldadı. "Bir keresinde sana bir ailen olup olmadığını sormuştum - çünkü farkında olmadan bir ilişkinin yarısı olmadığımı umuyordum. Sen de 'Yok canım. Hiç olmadı ve olmayacak' demiştin. Şimdi biraz şüpheci olduğum için beni affet."

Onun yanında irkildim. "Evet. Pek cesaret verici bir tutum değil, değil mi?"

"Hayır."

Lanet olsun. Zara'ya onu terk edeceğimi düşünmesi için her türlü sebebi vermiştim. Bunu sadece iki yıl boyunca yapmakla kalmamış, aynı zamanda karşılıksız bir erkek olduğuma da yemin etmiştim. Bütün bunları geri almamın hiçbir yolu yoktu. Yapabileceğim tek şey ona ciddi olduğumu *göstermekti*. Bu da ondan hiçbir söz almadan Brooklyn'e geri dönmek demekti.

"Seni hâlâ seviyorum," dedim sessizce. "Sadece Audrey'e getirdiğin o yeşil armutlar gibiyim. Beni olgunlaşmadan toplamak zorunda kaldın."

Zara almaya çalıştığı şarap yudumunda boğuldu.

Bir eliyle ağzını kapatıp kekeleye başladı. Ve sonra gülmeye.

Sırtına vurdu. "Nefes al, güzelim. O kadar da komik değildi."

"Öyleydi de..." diye soluk soluğa kaldı.

"Ben yavaş öğrenen biriyim, hepsi bu."

Zara şarap kadehini tutup kıkırdadı ve ben de onu sakinleştirmek için öpmek zorunda kaldım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Zara

Belki de güvenmediğim Dave değil, mutluluğun kendisiydi. Öpüşürken, vücudum ısınırken bile gözlerim duyguyla yanıyordu. Güçlü kolları beni sardı ve mutlulukla ona sarıldım.

Bu gece aramız çok iyiydi. Ama gerçekten uzun bir ayrılığa dayanabilir miydik?

bir ses ona güvenmediğimi söylüyordu.

Dave şezlongun üzerinde eteğimi kaldırdı ve külotumu indirdi. Sözsüzce açtım. İki dakika dizlerimin üzerine çöktüm, böylece sikini altımda hizalayabilecekti. Ama kendimi onunla istediğim gibi doldurmak yerine, onunla acımasızca alay ettim, kendimi santimetre santimetre alçalttım. Bu ikimiz için de işkenceydi ve kendimi öpücüklerle rahatlattım.

Ağzımın içine doğru inledi. "Bu alaycılığı bırak ve kendini benim üzerimde becer." Kalçalarımı kavradı ama ben kalçalarımı sıktım ve güçlü durdum.

"Gördüğüm kadarıyla," diye fısıldadım, "bu sonbaharda kendine işkence etmek için gönüllü oldun. Şimdi pratik yapma şansın var." Bir santim daha aşağı kaydım.

Başını sandalyeye yasladı ve iç geçirdi. "Her şey böyle mi hissettirecek? Belki de hiç umursamayacağım."

Olmayacaktı ama. Bunu ikimiz de biliyorduk. Ben de kollarımı boynuna doladım ve onu öptüm. Vücudumu onunkinin üzerine indirdim.

Elimden geldiğince derinden ve sonra birbirimizin ağırlaşmış gözlerine bakarken durakladım.

"Sana ihtiyacım var, Zara." Sesi gergindi. "Senden başka kimseye."

Vay canına. Bu ateşli sözleri görmezden gelmek imkânsızdı. Onu derinden öptüm ve kalçalarım ikimizi de memnun eden bir tempo tutturdu. "Tatlı dilli," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"İşe yaradı, değil mi?" diye nefes nefese kaldı, sonra bana gülümsedi. O gülümseme, kahretsin. Onu şimdiden özledim.

"Düşünme," diye fısıldadı, komutunu bir öpücükle noktaladı. "Sadece hisset."

İyi bir tavsiyeydi, ben de öyle yaptım.

Ertesi sabah fırını açtım. Audrey bir süre önce döndüğü için bu benim için bir zevkti çünkü artık çok yorgun değildim. Griffin ilk yarım kova erkenci elmayı göndermişti, ben de kabuklarını soyup küp küp doğrayarak zencefil ve tarçınla tatlandırđığım kek hamuruna kattım.

Mutfak harika kokuyordu.

Erken vardiyada olan tek kişi ben değildim. Dave ve Nicole son zamanlarda birkaç kez yaptıkları gibi bugün de birlikte uyanacak, kardeşim Alec'i sabahın erken saatlerindeki bebek bakıcılığı vardiyasından kurtaracaklardı.

Alec'in bunu takdir etmesini ummuştum ama hiç söylememişti. Dave hakkında hâlâ tek bir güzel şey söylememişti.

Drama yapmaktan hoşlanmadığım için, annem bebek bakıcılığı vardiyasına gelmeden hemen önce Kieran'ı tezgahın arkasında bırakıp Dave'i bebek bakıcılığı görevinden almak hala alışkanlığımdı. Annem neden Alec yerine onu beklediğimi merak ettiyse de sormadı.

Ama bu sabah espresso siparişlerinde yoğunluk vardı. Kieran ve ben tezgâhtaki kafein bağımlılarının kuyruğunu kısaltmak için acele ederken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kapıdan çıkmakta geç kalmıştım - park yerinde arabasından inen anneme çarpacak kadar geç kalmıştım.

Hay aksi.

"Günaydın tatlım," dedi anahtarlarını çantasına yerleştirirken. "Yukarıda bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Şey, hayır." Boğazımı temizledim. "Gitmeden önce Dave'e veda edecektim."

"Oh," dedi, aniden geri adım atarak. Sonra, "Anlıyorum." Ve bir iç çekiş. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Gerçekten sormak zorunda mısın? "Onu yukarıda istemeseydim, orada olmazdı."

"Yine de üç gün içinde gidiyor mu?"

"Evet. Şimdilik. Muhtemelen yakında birbirimizi görmek için bazı planlar yapacağız." Ağzımdan çıkan bu umut dolu sözcüklerden nefret ediyordum. "Kolay olmayacağını biliyorum. Belki de kendimi felakete hazırlıyorum."

Mükemmel cımbızlanmış bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı. "Aptal annen gibi mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Annem gerçekten de gözlerini devirdi. "Bunu birkaç kez söyledin. Yüksek sesle. Bütün kardeşlerin de öyle. Ergenlik çağındayken babanızı beklediğim için bana çok kızardınız."

Aman Tanrım. Bu kavgayı tekrar yapmak istemiyordum. "On yedi yaşında söylediğim korkunç şeyler için özür dilerim. İnanın bana, hayatımın o on yılını yeniden yaşayabilseydim, yaşardım. Ve belli ki kader şu anda benimle dalga geçiyor."

Annem çantasını arabasının kaputuna fırlattı ve içini çekti. "Belki de olmaz, tatlım. Dave ikimizi de şaşırtabilir. Şimdiden başınızı sokacak bir çatı kurdu, ki bu babanızın başardığından çok daha fazlası."

"O iyi bir adam," dedim ve bundan hiç şüphe etmediğimi fark ettim. Şüphe ettiğim şey, beni sevmek istediğim şekilde sevebilme yeteneğiydi. "Belki de bizim sorunlarımız sizinkilerden tamamen farklıdır."

"Belki," diye itiraf etti. "Sadece senin incindiğini görmek istemiyorum. Nicole büyüdüğünde ve müsait olmayan bir adam için yanıp tutuştuğunda, bunun nasıl bir his olduğunu anlayacaksın."

"Ah," dedim. "Touché."

Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, onunki iyi bir adam olsa da da empati kuracaksınız. Kalbim tüm çocuklarım için kırılıyor. Ve senin erkeğine bakıp babanı görmemeye çalışacağım. Dave çok çalışkan, vermeliyim. Çok fazla öz disiplin olmadan profesyonel sporda başarılı olmanın bir yolu yok."

"Bu doğru." Ve annem Dave hakkında güzel bir şey söyleyen ilk Rossi olmuştu.

"Baban hiçbir şeye bağlı kalamazdı," diye devam etti. "Asla bir işte tutunamadı, çünkü patron yaptığı işi beğenmediğinde çok kolay kırılırdı. Ve ters giden her şey başkasının hatasıydı. Genellikle de benim."

İrkildim, çünkü bu doğrudu. "Özür dilerim anne."

"Ben de, tatlım. Ben de." Tekrar çantasını kaptı. "Sanırım kimi seveceğimizi seçemiyoruz. Bu yüzden oraya gidip ona karşı nazık olacağım ve en iyisini umacağım."

"Teşekkür ederim," dedim, her zaman yaptığım gibi. Ama bu kez biraz daha anlamlıydı. "Ona bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

Bana alaycı bir gülümseme verdi ve özel girişe doğru yürüdü. Ben de daha fazla espresso yapmak için kafeye geri döndüm.

Ertesi gün, Benito akşam Nicole ile oturmayı kabul etti, böylece Dave ve ben birlikte dışarı çıkabilecektik. "Randevu Gecesi!" Benito benimle dalga geçti.

Ama tam olarak öyleydi. Garip bir şekilde *ilk* randevumuzdu.

Her şeyi yapmıştık.

Randevu Gecesi'ne Burlington'daki bir mobilya mağazasında, sanki eski evli bir çiftmişiz gibi başlamaya karar verdik. Dave tüm yatakları test ederek beni güldürdü. "Bu güzelmiş," dedi. "Uzan."

"Hepsi aynı," diye yakındım. "Farkı gerçekten anlayabiliyor musun?"

Beni tek eliyle aşağı çekti. "Yapabilirim. Bunu beğendim ama sence çok mu sert?"

"Sorun değil," dedim, tıpkı son beş denemesinde yaptığım gibi.

"Tamam. Sattım." Sonra yuvarlandı ve bana bir öpücük verdi.

Ateşli bir öpücük.

Utanarak . "Teslim edildikten *sonra* düzgün şekilde deneyeceğiz."

Bana uğruna her şeyi yapabileceğim o gülümsemeyi verdi.

Bir sehpa seçtikten sonra -ama bir kanepe değil, çünkü seçenekleri beğenmedim- Burlington'ın en iyi restoranlarından biri olan Hen of the Wood'da akşam yemeğine çıktık.

en iyi restoranlar. Ben mum ışığında ona hayranlıkla bakarken Dave kolunu sandalyesinin arkasına atmış, memnun bir kral gibi görünüyordu.

"Yeni eve ne zaman taşınacaksın?" diye sordu bana. "Keşke sana yardım edebilseydim."

"Benito bana yardım edecek," diye söz verdim ona. "Dairesini geri istiyor."

Masanın altında bacağı bileğime sürtündü. "Ona şezlongu kırdığımızı söyleme."

"Asla yapmam!" Ben bağırdım, o da güldü.

Telefonu bipledi. Mesaja bir göz attı ama sonra kaldırdı. Ne yazık ki tatlı sırasında tekrar bipledi ve ardından otoparkta çaldı.

"Üzgünüm," diye iç geçirdi. "Ama bu işin peşini bırakacaklarını sanmıyorum." "Kim o?"

"Takım doktorunun asistanı."

"Bu saatte mi?"

"Evet." Ekrana dokundu. "Profesyonel hokeyde düzenli çalışma saatleri yoktur. Aramasına cevap vereyim."

Bir kadın sesi kulağına doğru hızla konuşurken yüzünü izledim. "Yarın mı?" diye sordu ihtiyatla. "Beş saat uzaktayım ama."

Gevezelik devam ederken kaşları daha da çatıldı ve midem bulandı.

"Tamam," dedi iç çekerek. "Eğer böyle olması gerekiyorsa."

Bir dakika sonra aramayı sonlandırdı ve yüzü asık bir şekilde bana baktı. "Üzgünüm, bebeğim."

"*Yarın* gitmek zorunda mısın?" Bu iki gün erkendi. O günlere güveniyordum.

"Biliyorum. Omzum hakkında konuşmak için bir uzmandan randevu aldılar."

"Ve yarın olmak zorunda mı?" Sesimde bir histeri notası duyabiliyordum.

"Evet." Yüzünü buruşturdu. "Bana bu hafta olacağını söylemişlerdi ama kamp başlamadan önce planladıklarını bilmiyordum. Bu kısmen benim hatam."

Onlara meşgul olduğunu söyleyemez misin? Tartışma dilimin ucundaydı. Ama söylemeyecektim, çünkü içimden bir ses Dave'in

benimle iki gün daha kalacağını söyledi. Bir şekilde kendimi en azından bundan emin olabileceğim bir yere getirmiştım.

Şükürler olsun. Öğreniyordum.

"Tamam," dedim yavaşça. "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

"Şey..." Bileğindeki Timex'e baktı. "Toplanmam gerek. Kulübeden saat dört buçukta ayrılırsam zamanında dönebilirim."

"Dört buçuk..."

"Sabahleyin," dedi yüzünü buruşturarak.

"Tamam," dedim daha önce söylediğimden daha kararlı bir şekilde.

"Toplanmana yardım edeceğim." "Gerçekten mi?"

"Tabii ki." Eğer o ve ben uzun mesafeli bir ilişki düşüneceksek, buna alışabilirdim.

Kapıdan içeri girdiğimizde Benito televizyondan başını kaldırdı. "Yemek iyi miydi?" diye sordu.

"Evet, ama sakın kalkma," dedim. "Bu gece burada Nicole ile kalırmısın?"

Gözlerini kırptırdı. "Tamam."

"Yatağının çarşaflarını değiştiriyorum," dedim ve bunu onun için neden yapmam gerektiğine dair alaycı bir yorum yapmadan uzaklaştım.

Bu küçük görevden sonra odanın içinde Dave'in eşyalarını aradım. Bir gömlek ve bir çift parmak arası terlik bırakmıştı.

Ve onun süslü saati. Ona gösterdikten sonra bıraktığımız yerde, hâlâ komodinin duruyordu. "O şeyi hiç sevmemiştım," demişti gülerek. "Ama bana mücevherlere para harcamanın pek de benim tarzım olmadığını öğretti."

Onu bir tılsım gibi yatağımın başucuna bıraktım ve geceyi Dave'in kulübesinde geçirmek için geceliğimi ve diş fırçamı aldım.

Oraya geri döndüğümde Dave oturma odasında değildi. Mutfakta da.

Onu bebeğin odasında, karanlıkta sessizce durmuş, uyuyan çocuğuna bakarken buldum. Ben kapı aralığında beklerken eğilip battaniyeyi bebeğin yayılmış bedeninin üzerinden kaldırdı ve duyamadığım bir şeyler fısıldadı.

Gözlerimin kenarlarına yaşlar doldu ve onları kırıştırmak için hızla kapı aralığında çıktım.

Oturma odasında bana katıldığında "Tamam," dedi. "Gidelim mi?" "Ne zaman dönüyorsun?" Benito sordu, gözleri Red Sox'taydı.

Oyun.

"Saat dört buçukta yola çıkıyor," dedim. "Yani ne zaman istersem geri gelebilirim."

Benito kafasını kaldırdı. "Ah.

Siktir." Doğru.

Ayağa kalktı ve elini uzattı. "Sizi tekrar burada görmek dileğiyle."

Dave, Benny'ye olduğu kadar bana da, "Bundan emin olabilirsiniz," dedi.

"Bebek bakıcılığı için teşekkürler. Biliyorsun, son on altı aydır."

Benito sırtıttı. "Gerçekten benim için bir zevkti. Kesinlikle en sevilen amca benim. Kupayı ve her şeyi aldım."

Bize el salladı ve ben de Dave'in peşinden kapıdan çıktım.

Bölüm Otuz Beş

Dave

Zara'ya gitmem gerektiğini söylediğim anda her şey yanlış gelmeye başladı.

Yine de tam bir askerdirdi. Zara'm oyun yüzünü takındı ve yapılması gerekeni yaptı. Bir başka hayal kırıklığına karşı omurgasını dikleştirip o küçük, berbat arabasıyla beni kulübeye kadar takip ederken ona biraz daha aşık oldum.

Evi hızlıca . Onunla çok fazla vakit geçirdiğim için mutfakta fazla yiyecek yoktu. "Anahtarlar ne olacak?" Zara sordu. "Onları burada tezgahın üzerine bırakabilir misin?"

"Elbette olabilir," dedim. "Burası iyi görünüyor, değil mi? İşimiz bitti."

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Öyleyiz. Hadi seni biraz uyutalım. Birkaç saat sonra araba kullanacaksın."

"Uyku abartılıyor," dedim onu belinden yakalayarak. Ama gülümsemem sahte gibiydi ve göğsümde alışılmadık bir sıkışma vardı. "Tanrım, bundan nefret ediyorum," dedim aniden. "Sizi terk etmekten nefret ediyorum. İkınızden de."

Zara'nın sert ifadesi değişti. "Biliyorum," dedi usulca. "Berbat bir şey."

Sonra beni susturmak için öptü ve tamamen işe yaradı.

Seviştikten sonra karanlıkta uzun süre birlikte yattık. Zara'nın uykuya daldığını hissedene kadar uyuyamadım. Sonra da alarminin çok erken çalacağını bilen birinin endişeli uykusuna daldım.

Ve sonra oldu. Sersemlemiş bir halde uzandım ve doğrulmak için kendime güç toplamaya çalıştım. Ve New York'a dönerken Zara'yı en son terk ettiğim zamanı düşündüm - davetsiz olarak yatağında uyuduğum zamanı. "Bu sefer bana veda edeceksin, değil mi?" diye mırıldandım.

"Evet. Söz veriyorum," dedi yastığına doğru.

Avucumu önce saçlarında, sonra uzun boynunda, sonra da çıplak sırtının ipeksi teninde gezdirdim.

İnsanlar bunu nasıl yaptı?

Uzandı ve beni itti. "Duşunu al, tatlım. Cezvenin düğmesine bas. Hadi git."

Ben gittim.

Otuz dakika sonra arabamın direksiyonundaydım, Green Rocks'ın dışında çakıllı bir yolda yavaşça ilerliyordum, şafak öncesi kasvetinde bir geyik ve yavrusunu ürkütüyordum. Vermont'ta herhangi bir saatte çok az trafik vardı. Bu yüzden sabah beşten önce Interstate 91'e doğru ilerlerken kendimi yaşayan son insan gibi hissediyordum. Otoyolda ara sıra büyük kamyonlar ve benden başka kimse yoktu.

Bütün o saatler boyunca Zara ve Nicole'u düşünerek araba kullandım. Sonunda aldığım veda öpücüğünü. Zara'nın sıkı sıkı sarılması -belki de başka bir sarılma beklemiyormuş gibi- ve kulağıma söylediği sevgi sözcükleri. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadı. "İkimiz de özleyeceğiz. Bizim için kendine iyi bak."

Bu sözler beni yaraladı. Ona ve Nicole'e sahip olmak bir hediye idi ve onları hak ettiğimden emin değildim. Onlar için doğru olanı yapmaya kararlıyım ama önümüzdeki üç yılın nasıl geçeceğini hayal etmek gerçekten zordu.

Gerçekten beni bekler miydi? Onun yerinde olsaydım, bekler miydim bilmiyorum.

New York'a kiralık arabamı teslim etmek ve şehir merkezindeki bir lokantada geç bir kahvaltı yapmak için zamanında vardım. Tek yoldaşım, kabinde karşımda oturan dev spor çantamdı.

Daha sonra uzman doktorun ofisine doğru yürürken trafik gürültüsü beni şaşırttı. Buranın ne kadar gürültülü olduğunu unutmuşum - daha önce hiç fark etmediğim bir şey.

Uzman doktor beni hemen muayene odasına götürdü ve burada son teknoloji ekipmanlarıyla bir dizi görüntü aldı, ardından bir süre omzumu dürttü ve o gün gözlem yapan bir tıp öğrencisiyle sohbet etti.

Doktor, "Bütün yaz PT mi yaptınız?" diye sordu.

"Kesinlikle öyle."

Sonra ortadan kayboldu.

Oturmuş beklerken telefonumu kontrol ettim. Zara bana Nicole'ün klipsli mama sandalyesinde, yüzünde yoğurtla kameraya gülümsediği bir göndermişti. Mesajda "*Bilin bakalım sonunda kim anne dedi?*" yazıyordu.

Yüksek sesle güldüm. İşte o zaman doktorun verilerimi incelemesi için uzun zamandır beklediğimi fark ettim. Belki de haberler iyi değildi. Eğer beni bir on haftalık terapi için daha geri gönderirlerse.

Bu fikir kariyerimin başka bir noktasında olsa beni kustururdu. Ama aklıma gelen ilk fikir, eğer antrenman kampında oynamayacaksam Zara ile daha fazla zaman geçirebileceğim oldu.

Kapı açıldı ve doktor içeri girdi. "Tebrikler Dave! Omzunda iyi iş çıkarmışsın. Buza geri dönememen için hiçbir neden göremiyorum."

Elini sıkamak için uzattı, ben de isteksizce tuttum. "Gerçekten mi? Bu mı? Daha fazla PT mi yapacağım?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, eğer aniden daha fazla ağrı hissedersen, bunu mutlaka rapor et. Ama eklem güzelce hareket ediyor ve tendonlar güçlü görünüyor. Aferin."

"Teşekkür ederim."

Ve hepsi bu kadardı. Oradan çıkarken biraz uyuşmuş hissediyordum, muhtemelen uykusuzluktan. Beklediğim iyi haber buydu.

Asansörde Bess'e mesaj attım. Sonra telefonumu cebime koydum ve Manhattan'ın gürültüsüne karıştım. Doktorun muayenehanesinden birkaç blok ötede bir metro durağı vardı ve o yöne doğru ilerledim. Ama turnikeye geldiğimde geçmeme izin vermedi.

Kartın *süresi doldu*, makine şikayet etti.

Hay sikeyim. Bu tam da New York'un dağıttığı türden bir eve hoş geldin karşılamasıydı.

Her iki MetroCard terminali de doluydu, bu yüzden bekledim, bunun yerine bir Lyft almayı diledim. Gerçi Brooklyn'e giden köprü trafiğinde oturmak muhtemelen daha da uzun sürerdi.

Eve dönmek için acele etmem gerekmiyordu. "Hey! Sen Dave Beringer değil misin?"

Çantamla kimseye çarpmamak için dikkatlice döndüm ve arkası dönük beyzbol şapkalı bir gencin - Bruisers şapkası- bana sırtıttığını gördüm.

"Elbette," dedim bir süre sonra.

"Omzun nasıl?" diye sordu çocuk.

Güldüm. "Aslında sorun değil. Eğer yoklama alacaksanız bu hafta sonu antrenmanda olacağım."

"İmza?" diye sordu çocuk, şapkasını çıkarıp kenarını bana uzatarak. Üzerinde şimdiden birkaç karalama vardı. Bu adam bir süper hayran olmalı, çünkü takım arkadaşlarımdan birkaçını köşeye sıkıştırmıştı bile.

"Elbette." Ceplerimi yokladım ama elim boş çıktı. "Dostum, üzgünüm. Kalem yok."

Yüzü düştü. "Benim de yok."

"Al." Para klipsimden kartlarımdan birini çıkardım. "Bu adrese e-posta gönder ve Bess adını kullan, tamam mı? O benim kız kardeşim. E-postalarım asistanı cevap veriyor. Bess'e metroda tanıştığım adama bir disk göndermek istediğimi söyle."

Kartı aldı, yüzü aydınlandı. "Teşekkürler dostum! Bu yıl da finale kalmanı görmek için sabırsızlanıyorum! Ve sıra sende."

Bir de baktım ki yeni bir Metrocard alma sırası gerçekten de bana gelmiş ve arkamızda uzayıp giden insan kuyruğu gerilmeye başlamış.

Doğru.

Ekрана dokundum ve hızlıca yeni bir kart aldım. Sonra gence şans diledim ve perona yöneldim.

Brooklyn'in DUMBO mahallesindeki evime vardığımda kapıcı beni mutluluk çığlıklarıyla karşıladı. "Dostum! Nerelerdeydin? İyi yazlar mı?" Büyük spor çantamı aldı ve bagaj arabasına koydu, ben de seve seve teslim ettim.

"Harika bir yaz," dedim ve ona çak bir beşlik. "Burada neler oluyor Miguel?"

Yüzünü buruşturdu. "Aynı eski hiçbir şey. İlginç bir yere gittin mi?"

"Vermont," dedim. "Orayı seviyorum."

"Hiç gitmedim," dedi. "Bu yaz golf yok mu?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür."

Güldü. "Başka bavulun var mı?"

Başımı salladım. "Hepsi bu kadar."

"Yedi hafta boyunca mı?" Kapıcım şaşırılmış görünüyordu. "Ben hafif seyahat ederim."

Miguel sırttı. "Senin gibi bekâr bir adam mı? Sanırım bundan . Bunu hemen gönderiyorum."

"Sağ ol dostum."

Bir asansör yolculuğu daha beni katımın halı kaplı koridoruna getirdi. Yüksek tavanlı ve her yerde savaş öncesi armatürleri olan dönüştürülmüş bir depoda yaşıyordum. Anahtarımı çevirip kapıyı açtığımda, güneş ışığına karşı gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Tavandan tabana pencereler, ahşap zeminler ve çıplak tuğla duvarlar vardı.

Burayı çok severdim. Ama son derece sessiz ve boştu. Ayakkabılarımı çıkardım ve bir tur attım. Temizlik servisi hafta başında toz almak ve eşyaları havalandırmak için buraya gelmişti. Bu yüzden dairem temiz ve taze kokuyordu. Buzdolabına baktığımda yeniden doldurulmuş olduğunu gördüm. Yumurta, meyve ve yoğurt. Dondurucuda tavuk ve balık vardı. Dolap protein barları ve krakerlerle doluydu.

Bir sporcunun vücudunu beslemek için ihtiyaç duyduğu her şey. Ruhunu değilse bile.

Yatak odama doğru adımlarken sessizlikte ayak seslerim duyuluyordu. Yatak mükemmel bir şekilde yapılmıştı. Telefonumu çıkardım ve yatağın kenarına oturdum. *Eve geldim, Zara'ya mesaj attım. Doktor oynamama izin verdi.*

Onun tarafında hiçbir hareket yoktu. Devam eden bir mesaj yok. Muhtemelen çalışıyordu. Yarından sonraki güne kadar gitmem gereken hiçbir yer yoktu.

Sonra Doulie'ye mesaj attım. *Sonra bar hamburgeri ve beyzbol?*

Yapamam, diye yazdı. Çılgınlık başlamadan önce Ari'yi yemeğe çıkarıyorum.

Doğru.

Oynayabilir, BTW, ona söyledim.

Harika! Buzda görüşürüz.

Ayağa kalktım ve arkamı döndüm, şortumu çıkarırken Zara'yı yatağında hayal etmeye çalıştım. İşte şimdi hoş bir fantezi olmuştu. Bir çift atletik şort aldım ve üzerime . Egzersiz yapma vakti gelmişti. İçimdeki aptallığı atmam ve önümüzdeki sezona odaklanmam gerekiyordu.

Dairemde iki yatak odası vardı ama ikincisi egzersiz aletleriyle doluydu ve temizlik hizmetim sayesinde tozdan da arınmıştı. Ağustos güneşini içeri almak için bir pencere perdesini açtım ve ardından ısınmak için bacak presini kurdum.

Tezgâha oturdum ve demiri yavaş, ritmik hareketlerle sıkmaya başladım. İlk setten sonra odanın etrafına göz gezdirdim ve ne kadar yer olduğuna baktım. Çok fazla yer vardı. Spor aletlerimi satıp odayı Nicole'e verebilirdim. Bu ağırlıklar sezonda pek işime yaramıyordu, zaten günümün çoğunu antrenman tesisinde geçiriyordum.

Tanrım. Bu binada bir ağırlık odası vardı ve ben oraya hiç adım atmamıştım. Bu alanın sadece bana ait olmasına ihtiyacım yoktu.

İkinci sete başladığımda, gerçeklik devreye girdi. Zara ve Nicole'un Brooklyn'de bana katılması için yerim olup olmaması önemli değildi. Zara şehri sevmiyordu. Sevse bile ona buradan daha güzel, arka bahçesi olan ve çocuğunun da olmasını istediğini söylediği bir ev almıştım.

Kafamın içindeki sesi duymazdan gelmeye çalıştım, *"Eğer seni sevseydi, bunun bir önemi olmazdı"* diyen sesi. *Şu anda burada olurdu.*

Hayır, bekle. Bu sadece geçmişimin konuşmasıydı.

Aradaki farkı şimdiye kadar hiç duymamış olmam ne garip. Ama çocukluğum hep oradaydı ve beklentilerimi mahvetmişti. Bana ömür boyu yalnız kalacağımı, kimsenin istemeyeceği bir adam olduğumu söylüyordu.

Zara beni seviyordu. Çok ketumdu ama beni her öptüğünde bunun tadını alabiliyordum -benim de hissettiğim açlığın aynısını.

Sadece onu beklemek zorunda kalacaktım. Beklerken de çok iyi hokey oynayacaktım.

Otuz Altıncı Bölüm

Ekim

Zara

AUDREY ve ben mutfakta saklanmış, Audrey'nin biraz fazla pişmiş olduğunu iddia ettiği bir tabak balkabaklı mini keki mideye indiriyorduk. Gerçi bu sadece onları kendimiz yemek için bir bahaneydi. Audrey'nin sabah bulantıları geçtiğine göre, iştahı tavan yapmıştı. Ben sadece ona yardımcı oluyordum.

Gerçi mini kekler yüzünden saklanmıyorduk. Saklanıyorduk ki verdiğimiz büyük kararı kutlamak için baş başa bir an yaşayabilelim.

"Salı günü başlıyor," diye fısıldadı Audrey. "Onu hafta sonu başlatmak kötü oldu. Yine de nedenini bilmiyorum. Hafta sonları çalışacak."

"Her hafta sonu değil," diye belirttim. "Yine de Cumartesi ve Pazar günleri dönüşümlü olarak gideceğiz."

Audrey bebeğinin karnını okşadı. "Biliyorum! Ve umurumda da değil! Haftada dört gün erken vardiyada çalışmayı kabul ettiği için çok mutluyum."

Gerçekten de bu imkânsız bir lükstü. İlk tam zamanlı çalışanımız Roderick bekâr bir adamdı. Kız arkadaşı bile yoktu. Ve ona çalışacağı saatleri söylediğimizde gözünü bile kırpmamıştı. "Ben *fırıncıyım*," diye açıklamıştı. "Eğer erken kalkmak istemiyorsam, hayatımda çok kötü seçimler yapmışım demektir."

Harika olacaktı. Bunu söyleyebilirim. "Sence kaç günlük eğitime ihtiyacı olacak?"

"Bunu söylemek gerçekten zor!" Audrey ağzına bir mini muffin daha attı ve sırtıttı. "O benim ilk tam zamanlı çalışanım. Çok gurur duyuyorum."

"Sen tam bir ." Keklere göz attım. Bir tane daha yemek gerçekten aşırıya kaçmak olurdu. "Peki... Kieran'a kim söyleyecek? Bunun için sana takla atacağım."

Audrey'nin gözleri parladı "Sen söyle ona. Ben izleyeceğim."

"Bana ne söyleyeceksin?" Kieran'ın derin sesi kafasını mutfığa sokarken sordu.

Yemin ederim, onu duyduğumuzda ikimiz de sıçradık. "Um..." Audrey çekingen davrandı. "Roderick'i biz tuttuk," dedim, kurşunu ısırarak.

"Ne?" Kieran'ın yüzü karardı. "O *muhtemelen* en iyi seçim olamaz."

Audrey ve ben bakıştık. Roderick mükemmel bir seçimdi. Kusursuz bir özgeçmiş. Norwich'teki King Arthur'un fırınında harika bir deneyim. Ve -bunu yüksek sesle söyleyecek değiliz- cehennem kadar sıcak.

"Dostum," dedi Audrey yavaşça. "Bu adamı *neden* sevmiyorsun?" Kieran hızla, "O bir pislik," dedi.

"Neye dayanarak?" Gördüğümüz kadarıyla Bay Yakışıklı'ydı. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Lise, değil mi?" Tahmin ettim. Kieran benden biraz daha gençti ama Roderick'in gençliğini hayal meyal hatırlıyordum.

"Evet," dedi Kieran.

"Yani..." Audrey kek tabağını Kieran'a uzattı, o da başını salladı. "Hâlâ bir pislik mi? Yani, bir hıyarı işe almak istemiyorum. Ama şu anda bir pislik mi yoksa bunu aşmış olabilir mi?"

Kieran kötü bir şey tatmış gibi bir yüz ifadesi takındı. "Bilmiyorum. Makineleri silmem ve yola koyulmam gerekiyor."

Bunun üzerine ortadan kayboldu.

"Ne düşünüyorsun?" Fısıldadım. "Endişelenmeli miyiz?"

Audrey aynı sessiz tonda, "Ne düşüneceğimi bilemiyorum," diye cevap verdi. "Kieran aylardır asık suratlı. Ve bize burada devam edebileceğimiz pek bir şey vermedi."

Gerçekten yapmamıştı. "Roderick'in referanslarını kontrol ettik. Norwich'te onu seviyorlar. Pişirme blogunun büyük bir takipçi kitlesi var."

"Ve biz onu çoktan işe aldık," dedi Audrey, ellerini çörek kırıntılarından temizlerken. "Ya işe yarayacak ya da yaramayacak. Endişelenmeyelim."

"Tamam." Audrey'i bu yüzden seviyordum. Drama yapmazdı. Bana kasvetli olmamam gerektiğini hatırlatan güneş ışığıydı. "Sanırım dönsek iyi olacak." Mutfaktan çıktım. Sakin bir öğleden sonraydı ve Audrey'nin eve gitmesi gerekiyordu.

"Ben senin yerinde olsam," dedi Audrey, beni takip ederek. "Üç hafta içinde New York'a gitmek için uçak bileti arardım. Burada bir fırsat penceresi var - hazır olsak da olmasak da bu bebek yirmi hafta içinde doğacak. O yüzden hâlâ şansın varken erkeğini ziyaret et git."

"Vay canına." Bunu düşününce bile ürperdim. Bu gerçekten de bunun mümkün görüldüğü ilk andı.

"O nasıl bu arada?"

"Güzel," dedim. Dün gece sezon öncesi maçlarından birinin canlı yayını izlemiştim. "Şu anda Philadelphia'da. Nicole ve ben muhtemelen hafta sonu onunla Skype üzerinden görüşeceğiz."

"İkiniz birden mi? Onunla yapacağım Skype görüşmesi bu olmazdı." Audrey göz kırptı.

"Oh, dur." Sadece G-rated Skype seanslarımız olmuştu. Ona ev için aldığım tüm mobilyaları göstermiştim. O gittikten bir hafta sonra, bana postayla bir çek geldiğinde -kahvecinin ilk yılında kazandığından daha fazla para- kolay hale gelen alımlar. Not satırında şöyle yazıyordu: Çocuk Nafakası Toplu Ödemesi.

Ne de olsa o kokuşmuş herif mobilyalarımın parasını ödemeyi başarmıştı. Alec'in benim için bulduğu kullanılmış bir arabanın peşinatını da ödemiştim.

Ve elbette, bebek uyanırken onu hep aradım. Kendime bunun bir takım olduğumuzu hatırlaması için iyi olduğunu, benim onun sadece erotik bir fantezisi olmadığını söyledim. Ama bu aynı zamanda büyük konuşmalar yapmamızı da engelliyordu. O ana kadar bunu bilerek yaptığımı fark ettiğimi sanmıyorum.

"Onu hâlâ kol mesafesinde tutuyorum," dedim yavaşça. "Öyle, değil mi? Tanrım."

"*Tatlım*," dedi Audrey. "Böyle devam edersen, her zaman bir kol mesafesinde *olacak*."

"Nasıl duracağımı bilmiyorum," dedim, söylediklerinin doğru olduğunu fark ederek. "Lanet olası bir uçak bileti al, git ona sarıl ve ona Onu ne kadar özlediğinizi. Gerçekten bu kadar kolay." "Muhtemelen haklısın."

"Biliyorum, öyleyim." Cebinden telefonunu çıkardı. "Jet Blue JFK'ye uçuyor. Bakalım uçuş saatleri neymiş..."

Otuz Yedinci Bölüm

Zara

Anlaşıldığı üzere Dave'i görmek için bir gezi planlamak o kadar da kolay değildi. Dave'in ziyaretimle ilgili heyecanı sınır tanımıyordu. Ancak herkes için uygun bir zaman bulmak için oturduğumuzda, pürüzlerle karşılaştık.

Programı sıkıştı ve uçuşları kontrol ettiğimizde ihtiyacımız olan zamanda gelmediklerini ve gitmediklerini gördük.

Onun yerine ben sürmeyi teklif ettim ama Nicole arka koltukta tek başına ve huysuz bir haldeyken beş saat sürecekti. En iyi seçenek değildi. Gittikçe daha uzak tarihlere baktıkça cesaretim kırılmaya başladı.

Ama sonra Dave beni aradı ve bir çözüm önerdi: Florida'da iki gün arayla birkaç sezon başı maçı vardı. Bizi üç geceliğine Miami'ye uçurabilirdi; ikisi onunla birlikte bir resort otelde, biri de Miami maçı için takıma katıldığında baş başa kalacaktık. Nicole ve benim ikinci sıra koltuklarımız olacaktı.

Beklemekten yorulmuş bir halde, "Rezerve et," dedim. Artık her şeyi kabul ettiğime göre, bunu ona yüz yüze söylemek istiyordum.

Audrey ile biraz panik alışverişi yaptık. Yeni adamımız Roderick işe başladığı için hepimiz biraz daha rahat nefes alıyorduk. Yola çıkmadan iki gün önce, onun için hamile kıyafetleri ve benim için yeni bir mayo almak üzere Burlington'daki mağazaları dolaştık.

Church Street'in açık hava alışveriş merkezinde alışveriş poşetlerini taşıırken, "İç çamaşırlarını unutmayalım," dedi.

Zulamıza iki siyah saten gecelik eklendi - her biri için bir tane

Bi

z. Güzel bir gündü ve iyimserliğin ruhumda bir şekilde kabarmasına izin verdim

Bu benim için nadir bir şeydi.

İşte bu yüzden, seyahatimizin olduğu gün, şimdiye kadarki en kötü uçuşla gafil avlandım.

Hafta başında Nicole biraz soğuk algınlığına yakalanmıştı. Ancak yeni yürümeye başlayan çocuklar, küçük bağışıklık sistemleri ipleri öğrendikçe çok fazla soğuk algınlığı geçirmeleriyle ünlüdür ve bunun beni endişelendirmesine izin vermedim. Dave'i göreceğim için çok heyecanlıydım.

-Hem de lüks bir sahil beldesinde.

Yolculuğumuza başladığımızda Nicole biraz ağlamaklıydı, ancak bunun sadece rutinindeki bir mola olduğunu varsaydım. Sonra uçuş sırasında huysuzlandı ve yemek yemedi ya da sütünü içmedi. Yine de önemli bir şey değildi.

Ama uçak alçalmaya başladığında sızlanmaya başladı. Miami'nin ışıklarını görebildiğim zaman ağlıyordu. Ağlamaları ulumaya dönüştü. Yüzünün yan tarafını köprücük kemiğime gömdü ve yarın yokmuş gibi ağladı.

Onu koridorda bir aşağı bir yukarı gezdirerek sakinleştiremedim çünkü Emniyet Kemerini Bağlayın ışığı yanıyordu. Ağladı ve insanlar bakmaya başladığında onu susturdum ve sırtını sıvazladım.

Bir uçuş görevlisi yardımcı olmaya çalışarak, "Muhtemelen kulaklarıdır," dedi. "Bir şeyler içerse basıncı azaltabilir." Bana bir şişe su önerdi, ben de aldım.

Ama Nicole'ün buna tahammülü yoktu. Onu oturtmaya çalıştığımda çığlık attı ve ağlaması, gerçekten umutsuz olanların o çaresiz, hıçkırıklı sesine büründü.

Uçağın inmesi dört saat sürdü. Gerçekte değil ama bana öyle geldi. Ve sonra yolcuların uçaktan inmesine izin verilmeden önceki o bitmek bilmeyen zaman geldi. Yanımdaki herkes parmaklarını ya da ayak parmaklarını tıkırdatıyor, bizden kaçmak için can atıyordu.

Onları suçlamadım.

Sonunda ayağa kalkıp ona iyice baktığımda, bir kulağı kıpkırmızıydı. Neredeyse bir saattir bana sürtünüyordu, bu yüzden tahriş olmuş olabilirdi, ama Nicole'ün daha büyük bir sorunu olduğundan şüpheleniyordum - bebeğin ilk kulak enfeksiyonu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım ağlarken güzel kulağına. "Bilmiyordum."

Bavulumda bebek Motrin'i bile emin değildim.

Uçaktan ayrılıp bagaj teslimine gittiğimizde, sinirden harap olmuşum. Ve o hala ağlamayı kesmiyordu.

Sonra kumral bir kafa ve sert bir gülümseme fark ettim. Bir an için paniklemeyi unuttum. İşte oradaydı, beni bekliyordu. *Bizi bekliyordu.*

Tanrım, neredeyse kendimi çimdiklemek zorunda kalacaktım.

Bize iyice baktıktan sonra gülümsemesi hızla soldu. "Sorun ne?" sordu hemen.

"Ağlamayı kesmiyor. Sanırım kulak enfeksiyonu olabilir."

Dave Nicole'e uzandı ve her iyi baba gibi onu benden aldı. Onu kucakladı ve ona bir şeyler fısıldadı.

"DADA..." diye feryat etti. Ben de ağlayacak gibi hissettim.

Dave

Sonraki birkaç saat kolay geçmedi.

Uber şoförünü kızdıracak şekilde, çocuğum sanki onu öldürmeye çalışıyormuşuz gibi otele kadar çılgılık attı. New York'taki takım doktorunu aradım ve ne yapmam gerektiğini sordum. Bizi aşırı parlak bir acil bakım tesisine gönderdi, orada genç bir doktor asistanı kulak enfeksiyonu teşhisi koydu ve bize bir reçete verdi.

"Ona hemen bir doz verin," dedi. "Ve gece uyanırsa bir doz daha. On iki ya da yirmi dört saat içinde biraz rahatlayacaktır. Bebek ibuprofeni de yardımcı olacaktır."

Bir eczane molasının ardından, Zara sarsılmış ve gözleri kararmış bir halde otelin servis aracıyla dönüş yolundaydık.

Hâlâ ağlayan Nicole araba koltuğunda uyuklamaya başladı. Zara'ya doğru uzandım ve elini tuttum. Parmakları benimkilere dolandı, ama o

pencereden dışarı baktı ve dudağını ısırdı.

Sonunda rezervasyon yaptırdığım süite ulaşmıştık. Ekstra küçük yatak odasında bekleyen bir beşik ve saatler önce bıraktığım kovanın içinde terleyen bir şişe şampanya vardı.

Ah, pekala. En iyi planlar.

Zara bebeğin ilacını bir tür damlalığa koydu ve Nicole'ün uykulu ağzına sıkı.

Küçük kızım çok öfkeliydi. Ne yazık ki, Zara ağrı kesiciyle tekrar yapmak zorunda kaldı ve Nicole teselli edilemez bir haldeydi. Kollarımda uyuyana kadar ağladı ve daha önce bu kadar üzgün görünen birini görmemiştim.

Sonunda onu beşiğe yatırıp parmak uçlarımda dışarı çıktığımda, gerçekten dinlendiğine inanmadım.

Sessizce ana yatak odasına girdim; Zara yatağın kenarına oturmuş, sonra da yenilgiyle bedenini yorganın üzerine bırakmıştı. "Vay canına," diye fısıldadım, yumuşatmaya çalışarak. "Bu çok yoğundu." Doğrulup oturdu.

"Çok özür dilerim. Bunca zahmete girdin..." Odadaki yiyeceklere, şarap şişesine ve bardaklara göz gezdirdi. O

Şaka olsun diye yastığına koyduğum çikolata.

". Yanına oturdum. "Buraya gel." Onu kucağıma çektim. "Yorgun ve stresli olduğumu biliyorum. Ama o iyi olacak."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ve *biz* iyi olacağız. Burada olduğun için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin. Seni çok özledim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Buraya kadar bunu söylemek için geldim. Ben de seni özledim. Hem de çok."

"Gördün mü?" Yüzümü boynuna gömdüm ve öpecek pürüzsüz bir ten buldum. "Bu biziz. Aynı odada. Ve bu gece senden istediğim tek şey buydu."

Kolları sırtıma dolandı ve vücudunun gevşemeye başladığını hissettim. İnce elleri önce omurgamı, sonra göğüs kafesimi çizdi. "Çok iyi hissediyorsun."

"Benimle yatağa gel," diye fısıldadım. "Sana sarılmama izin ver. Muhtemelen çok yorulmuşsundur." Yüzünde bunu görebiliyordum.

Zara ayağa kalkıp göz alıcı mermer banyoya girdi ve mırıldanarak onayladı. Birkaç dakika sonra daha önce hiç görmediğim siyah ipek bir gecelik giyerek çıktı. "Beğendin mi?" diye sordu beni hayran hayran bakarken yakaladığında. "Bunun bir seks festivali olacağını düşündüğümde almıştım."

Bir parmağımı kaldırdım ve onu çağırdım. "Bu yatağa gir, kadın. Neler olacağını göreceğiz."

Bana yorgun bir gülümseme verdi ve ben de tuvalette sıramı aldım.

Döndüğümde yatağın kendi tarafına kıvrılmış, endişeli görünüyordu. "Umarım uyuyabilir. Ve ilaç hızlı etki eder."

"Eğer iyi uyuyamazsa" -yatağa onun yanına kaydım- "sırayla onu tutarız. Her şey yoluna girecek." Yatağın başucundaki lambayı kapattım ve ona yaklaştım. "Çıglıklar başlamadan önce yolculuğunuz nasıldı?"

"İyi mi? Zar zor hatırlıyorum."

Vücudumu onunkinin etrafında kıvırdım ve ellerimi omuzlarına koydum. "Rahatla, bebeğim."

Denedi. Başparmaklarımla sırtındaki sıkı kaslara bastırdım ve parmak uçlarımla omuzlarını rahatlattım.

"Bu... gerçekten harika," diye mırıldandı.

"Bu doğru," diye fısıldadım. "Sanırım bu sana söylediğim ilk şeydi. -Stres atma konusunda çok iyiyimdir. Profesyonel seviyede."

Güldü, ama sonra uzanıp parmak uçlarımla meme ucunu okşadığımda kahkahası kesildi, ipeğin altında çakıl taşı gibi hissedene kadar etrafında bir daire çizdim. Sırtını dikleştirerek bana boynunu sundu ve ben de oraya öpücükler bırakmaya başladım.

"Mmm," dedi iç çekerek. "Bunun için çok yorgun olduğumu sanıyordum. Ama belki de öyle değildir."

"Bütün işi ben yapacağım," diye söz verdim, onu öperek aşağıya doğru indim.

Kol.

Omzunun üzerinden bana bilgece bir gülümseme verdi. "Çaresiz olmalısın." "Öyleyim." Çenemi onun koluna yasladım. "Ama kastettiğiniz şekilde değil. Ben bir

Koca oğlan, Z. Seni tekrar göreceğimi bilirsem birkaç ay seks yapmadan durabilirim." Yüz ifadesi yumuşadı. "Elbette, şimdi sen buradasın ve ben aniden ölüyorum."

Sırtı ve gözlerindeki o yaramaz ışıltının geri döndüğünü görmek beni mutlu etti. Yenilmiş görünen bir Zara, çıglık atan bir bebekten daha endişe vericiydi. "Beni nerede istiyorsun?"

Kalçasına sert bir el koyarak, "Orada kal," dedim. "Ben söylemedikçe sakın kıpırdama."

"Evet, efendim." Arsızca söylemişti ama yanakları .

Ne demek istediğimi anlatmak için başını hafifçe yastığa yasladım, yüzü bana dönüktü. "Gözlerini kapat."

Onları kapattı.

Parmak uçlarım vücudunu keşfetmeye başlarken "Aferin kızıma," diye fısıldadım. Parmaklarımı elbisesinin önünden aşağıya doğru sürükledim, önce ipeğin, sonra da dizine ulaştığımda teninin üzerinde kaydardım. Dudakları takdirle aralandı ve bana karşı rahatladığını hissettim. Elimi tekrar vücudunda gezdirerek, "İşte böyle," dedim. Tekrar dokunmama izin verilen göğüslerine özellikle dikkat ettim. Ve emmeye. Geceliğinin askısını indirdim ve ağzımı ona değdirene kadar vücudunun üzerine eğildim.

"Mmm," diye iç geçirdi.

Elim elbisesinin altına doğru ilerledi ve önümde külot bulamayınca minnettarlığımı belirten bir ses çıkardım. "Bu kıyafeti seviyorum. Bu benim favorim."

Gözleri kapalı gülümsedi. Avucumu çıplak karnında ve bacaklarının arasında gezdirdiğimde, kıpırdandı ve bacaklarını benim için açtı.

"İşte benim kızım," diye fısıldadım kulağına. "Her zaman sikimi almaya hazır. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Parmaklarımı beni bekleyen kayganlığın içine sokarken "Evet," diye nefes nefese kaldı.

Tatlı amını okşarken dudaklarım kulağının altındaki hassas noktayı buldu. İnledi ve her yerinden bana doğru bastırdı.

Boksörlerimi tekmelemek, bacağını kaldırmak ve arkadan içine kaymak çok kolaydı. Vücudu beni karşılarırken "Unhh," diye haykırdım. Bir saniye öylece yattık, nefes alış verişlerimiz hızlanmıştı ve yemin ederim vücudumdaki her hücre beklentiyle titreşiyordu. "İşte şimdi bundan bahsediyorum." Kalçalarımı büktüm ve o da kendininkileri yuvarladı.

Cennete.

"Sen ," diye fısıldadım omzunun üzerinden.

Elimi tuttu ve sıkıca kavradı. "Çok güzel... de harikasın." "Beni şanslı hissettiriyorsun."

"Şansın *yaver gidiyor*," diye işaret .

"Hayır." Kulağına kıkırdadım. "Hepsini kastetmiştim." Yanıma uzandım ve onu kendime doğru çektim, bu iyi işimi bir saniye bile sürdüremeyeceğim anlamına gelse bile. Ama bu bağlantıyı ruhunun derinliklerine kadar hissetmesine ihtiyacım vardı. Yapmam gereken bir şey vardı ve şimdi bunun için en iyi zaman gibi görünüyordu. "Hepsini tekrar yapardım, Zara kızım. Seninle birlikte. Pişmanlık yok."

Kollarımda hareketsiz kaldı.

"Benim için o sensin. Kulak ağrıları ve seni özlediğim günler olacaksa da umurumda değil. Kabul ediyorum, çünkü sen var olanların en iyisisin."

"Ben de seni seviyorum tatlım," diye fısıldadı. "Sanırım hep sevdim."
Kalbim kocaman bir tekme attı. "Sonunda bilmeme izin verdiğin için
teşekkürler."

Göremesem de gülümsediğini hissettim. Bana önemli bir şeyin ortasında
olduğumuzu hatırlatmak için kışını bana itti. İşte Zara buydu. Üstünlüğü
elinde tutmayı severdi.

Ben de yuvarlandım, onu karnına götürdüm ve kendimi onun tatlı
vücudunun üstüne yaydım. Ön kollarıma dayanarak hareket etmeye başladım
ve o da onaylayarak inledi.

Ten öptü. Ona karşıydım. Üstündeydim. Yanında. Onun *içindeydim*.
Olmam gereken her yerde, aynı anda.

Otuz Sekizinci Bölüm

Dave

BEBEK gecenin en karanlık saatinde tekrar uyandı. Zara onu yatıştırmak için kalktı. Ona bir doz daha ilaç verdi, ben ise yatakta uzanmış dinliyordum, eğer çılgılık atan bir çocukla uzun bir gece geçireceksek hizmetimi sunmayı bekliyordum.

Ama Zara on beş dakika sonra yatağa geri döndü ve yatakta aramıza sessiz bir Nicole sokarken beni uyumdan uyandırdı.

Yerdeki boksörlerime uzandım ve onları giydim, sonra sırtüstü uzanarak onlara biraz yer açtım.

Uyuduk. Sonra uyuduk. Ve kimse ağlamadı.

Uyandığımda göz kapaklarımda güneş ışığı vardı ve küçük bir el saçlarımdan arasından geçiyordu. Gözlerimi açtığımda Nicole'un yüzümden birkaç santim ötede bana baktığını görünce irkildim.

O da irkildi, bakışlarımız karşılaştığında aniden gözlerini kırptırdı. "Baba," dedi, sesi kısıktı.

"Merhaba," diye fısıldadım, onu izliyordum. Önceki gün yaşadığı tüm sıkıntılara şaşırtıcı derecede neşeli görünüyordu. Ama, kahretsin. Ben de bir zamanlar gençtim. Şimdi her sabah beni karşılayan kas ağrısı yerine çocukluğun gençlik direncine sahip olmanın ne kadar farklı bir his olduğunu çok iyi biliyordum.

Dikkatlice doğruldum, ikinci on yılını yaşayan profesyonel bir sporcunun her zaman yaptığı gibi vücudumu kontrol ettim. Tüm küçük ağrı ve sızılarımı saydıktan sonra küçük kızıma uzandım. "Hadi," diye fısıldadım.

Nicole kucağıma tırmandı, sonra Zara'ya baktı. "Anne," dedi.
dedi

. "Annenin uykusu var," diye fısıldadım, çünkü Zara yüzüstü yatıyordu, Dünya için ölü. "Benimle gel." Birkaç şort ve bir polo tişört aldım ve onu oturma odasına taşıdım.

Tamamen uyanmadan önce bebek bezi çantasını bulabilmem ve bebek bezini değiştirebilmem çok komikti. Yine de bir sonraki kısımda takıldım. "Sabahları hâlâ süt içiyor musun?"

"Baba," dedi Nicole, bugünlerde su içtiği damacanaya verdiği isimdi bu.

"Sence orası neresi?"

Nicole bebek bezi çantasına doğru yürüdü ve çantayı karıştırmaya başladı. Ama ben otel süitinin küçük mutfak lavabosunun yanındaki bardağı fark ettim. "Al bakalım. Hadi gidip şunu dolduralım," dedim.

Lüks bir otelde kalmanın amacı lobideki şık mobilyalar ya da kaybolan kenarlı zarif havuz değildi. Önemli olan, bulabildiğim ilk konsiyerj görevlisine boş bir bardak uzatmak ve o kişinin bardağı sütle doldurmak için koşuşturmasını izlemektir.

"Baba," dedi Nicole kaşlarını çatarak, kayboluşunu izlerken.

"Sana bir şeyler ayarlayacaklar," diye söz verdim. Daha akıllı bir adam olsaydım kahve de isterdim. "Beklerken etrafa bakalım." Yolun karşısında bir akvaryum gördüm ve onu oraya götürdüm.

Camdan baktığımızda huysuz suratlı bir levrek yanımızdan yüzerek geçti ve Nicole'ün nefesi kesildi. "Fissy!" diye bağırdı.

Ve, *vay* canına. Ondan yeni kelimeler duymak çok güzeldi. Vermont'ta onu gördüğümünden beri büyük bir ilerleme kaydetmişti ve ben bunu çoğunlukla kaçırmıştım. Elbette Skype'tan birkaç kelime duymuştum ama onu kucağıma alıp o küçük sesi yakından duymak gibisi yoktu.

Belki olması gerekenden biraz daha uzun sürmüştü ama Nicole'ün babası olmak artık bana doğru geliyordu. Vermont'a döndükten sonraki o ilk korkunç sabah kız kardeşim "*Hayatın daha iyi bir hale geldi*" demişti. *Umarım bunu anlayamayacak kadar aptal değilsindir.*

Pekala, kardeşim. Oraya ulaştım. Sadece biraz zaman aldı.

"Affedersiniz, madam," dedi bir erkek sesi. "Bu sizin mi?" "Baba!"

Arkamı döndüğümde genç bir adamın Nicole'ün damlatmaz bardağını tuttuğunu ve bardağın sütle dolu olduğunu gördüm. "Teşekkür ederim," dedim ve anahtar kartımı gösterdim. "Nereyi imzalayacağım?"

Bana şişeyi ve bir fatura cüzdanı uzattı, ben de oda numaramı ve Nicole'ün tercih ettiği içecek için cömert bir bahşış yazdım.

"Teşekkür ederim efendim," dedi ve gitti.

Zara'nın biraz daha uyumasına izin vermek için Nicole'ü sürgülü cam kapıdan dışarı ve verandaya taşıdım. Veranda bittiğinde kum başlıyordu. Kumsal burada gerçekten genişti, bu yüzden otel hamak benzeri sandalyelerle gölgeli bir çit yapmıştı. Şimdi her biri boştu. Yanlara doğru sallanıp ikimizi de kumun üzerine atmasın diye dikkatlice oturdum. Sonra arkama yaslandım ve Nicole'ün göğsüne yaslanarak rahatlamasına izin verdim.

Hemen damlatmaz bardağı kaldırdı ve sütü içmeye başladı. Zavallı çocuk muhtemelen açlıktan ölüyordu, çünkü dün gece ağlamayı bırakıp yemek yemeyi düşünecek kadar uzun süre ağlamamıştı.

Parmak arası terliklerimi çıkarıp ayak parmaklarımı serin kumlara gömdüm. Uzaklarda bir yerde okyanus ritmik dalgalarla sahile çarpıyordu. Ve martılar ufukta birbirlerini kovalıyor, rüzgâr tarafından taşınıyordu.

"Söylemeliyim ki, burası oldukça güzel," dedim kızıma.

Höpürdeterek çıkardığı sesler dışında cevap vermedi. Ben sandalyede sallanırken her damlasını içti, sonra boş şişeyi bana uzattı. "*Dinle baba, bu şişe çok küçüktü*" dediğini duyar gibiydim.

Bir dakika içinde kalkıp oda servisini nasıl sipariş edeceğimi öğrenirdim. Geçirdiğimiz gecedен sonra, ciddi bir yemek yememiz gerektiğini düşündüm.

Ama önce... Telefonumu çıkardım. Saat ancak yediydi, ama bu kız kardeşimin kalktığı, duş aldığı ve neredeyse ofisine gitmeye hazır olduğu anlamına geliyordu. Nicole'ü görebilmesi için Skype'taki kimliğine dokundum.

Hemen telefonu açtı. "Heyyyyyy!" diye bağırdı.

"Hey!" diye tekrarlardım. "Bak Nicole, ben çılgın teyzen Bess. Ona selam söyler misin?"

Bess baygınlık geçirirken Nicole elini kaldırıp ekrana el salladı. Kız kardeşimin bir süre bebekle sohbet etmesine izin verdim, sonra ona gidip kahvaltıya bakmam gerektiğini söyledim.

"Bekle," dedi, hayatta olduğumu hatırlayarak. "Madem buradasın, haftalık dırdırımın vakti geldi."

"Tatildeyim," dedim hemen. *Bugün* sözleşmemin uzatılması hakkında konuşmamıza gerek yoktu. Tanrım.

"Bakın, bu hafta Hugh ile başka bir konu hakkında konuşuyordum..." Hugh takımımın genel menajeriydi. "İki yıla karşı üç yıl konusunda ne düşündüğünüzü sordu, ben de tabii ki bunu düşünmeye hazır olmadığınızı söyledim. Olaylı bir yaz, falan filan..."

"Doğru. Ne olmuş yani?"

Kız kardeşim dudağını ısırdı. "Acaba ona *bir yıllık* uzatma konusunda ne düşündüğünü sormalı mıydım?"

"Bir yıl mı?" Bunun tartışmaya nasıl yardımcı olduğunu anlamadım.

"Şey, evet." Bana temkinli bir gülümseme verdi. "Belki de seçim yapmakta zorlanıyorsundur diye düşündüm çünkü birdenbire üç yıl sonrasını düşünmek zorlaştı." Gözleri Nicole'e kaydı. "Bir yıl sana düşünmek için biraz zaman kazandırır."

"Huh." Yine de bir yıl sonra beni bırakabilirlerdi. "Bunu düşüneceğim. Gitmem gerek. Otel krepleri bizi çağırıyor."

Nicole mutlu bir ses çıkardı. Onun da adını çağırdıklarından emindim. Kız kardeşime veda etmek için onu kuma bıraktım ve Nicole parmaklarını kumda gezdirmek için güdük dizlerinin üzerine çöktü.

"Hadi meleğim," dedim yavaşça ayağa kalkarak. "Gidip biraz yemek sipariş edelim."

Elini parmağıma dolamak için uzandı. Ve birlikte içeri girdik.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Zara

YALNIZ UYANDIM. Hayatımda yalnız uyandığım ve bunun için üzüldüğüm zamanlar oldu. Bu o zamanlardan biri değildi.

Bin iplik numaralı çarşafların üzerinde yuvarlandığımda... sessizlik - güzel bir sessizlik- duyduğumda Dave'in Nicole'le birlikte kalktığını ve kendini daha iyi hissediyor olması gerektiğini biliyordum. Bana ihtiyacı olsaydı onu duyardım. Ve Dave'in acı çeken bir çocukla tatil köyünde dolaşmayacağına güveniyordum.

Bu fikirle oyalanırken bir şeyi fark ettim. Dave'e Nicole konusunda güvenmiştim. Gerçekten güvenmiştim. O zaman *benimle* ilgili ona güvenmem neden bu kadar uzun sürmüştü?

Bu düşünce beni yataktan kaldırdı. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve banyoda asılı olan kalın, kabarık bornozlardan birini giydim.

Sonra birkaç dakika otel süitinde volta attım, çeşitli pencerelerden dışarı baktım, ne zaman döneceklerini merak ettim - endişelendiğim için değil, onları özlediğim için.

Muhtemelen sadece birkaç dakika sonra kapı açıldı ve Dave kapıda yakışıklı bir hayal gibi belirdi. Nicole onun kaslı koluna binmiş, bir elini rahatça omzuna koymuştu. Beni görünce gülümsedi ve "Anne!" dedi.

"Çok daha iyi görünüyorsun!" İkisine de uzanarak ağladım.

Dave geri çekilip "Kahvaltı yirmi dakika içinde burada olacak. Gerçekten çok açım, bu yüzden her şeyden bir tane sipariş ettim."

"Oh!" Kulağa harika geliyordu. "Nicole'un sütü için biraz süt bulmalıyım."
."

"Zaten bir tane içti," dedi, fincanını cebinden çıkararak.
Şortlar. "Ama bize daha sonrası için biraz daha
gönderiyorlar." "Vay canına. Her şeyi
halletmişsin."

Bana gülümsedi ve ben de her zamanki gibi heyecanlandım. "P-o-o-l'u
gördüm," dedi. "Güzel bir yer. Kahvaltıdan sonra oraya gidebilir miyiz?
Buralarda bir yerde çocuk alanı da var."

"."

Cidden, aşık olmuştum. Sadece kanepenin diğer ucundaki ateşli adama değil,
tüm bu deneyime. Oda servisinin gümüş bir cezvede getirdiği kahveden ikinci
fincanı içerken hâlâ bornozumun içindeydim. Yumurta, domuz pastırması ve
kreplerle de doymuştum.

"Tatlım, bir yıl önce biri bana sen ve Nicole ile lüks bir tatil köyünde
ailece tatil yapacağımı söyleseydi, ona uyuşturucuyu bırakmasını söyledim."

Dave'in gülümsemesi mesafeliydi. Ayak parmağımla onu dürttüm.
"Aşağıda her şey yolunda mı? Az önce ne dediğimi duydun mu?"

"Um..." Kıkırdayarak başını kaldırdı. "Tekrar söyleyebilir misin?"

Ona sevecen bir göz devirmesi yaptım. "Aklında bir şey mi var? Ya da
belki hepimiz çok yorulduk." Dün gece maceramız sarsıntılı bir başlangıç
yapmıştı.

"Dün gece seni çok mu yordum?" Dave ayaklarımı kucağına çekti ve
ayağımı sıktı.

Harika hissettirdi. "Cidden. Bir sorun mu var?"

"Bir şey değil." Kafasını temizlemek için salladı. "Bess bu sabah bana bir
soru sordu. Sözleşmeyi bir yıl uzatmayı düşünmem gerektiği gibi garip bir
fikri vardı. Ama bu, iş güvenliği konusunda endişelenen bir adam için mantığa
aykırı."

İşte şimdi, üzerinde durmayı reddettiğim bir konu vardı. İki yıllık ve üç
yıllık sözleşmeler arasında seçim yapmaya çalıştığını biliyordum. Ancak bir
fikir beyan etmeyecektim çünkü kariyerini kısa kesmesi için ona baskı
yapıyormuşum gibi görünmek istemiyordum.

"Eğer bir yıllık bir sözleşme yapsaydım, bu gerçekten bir buçuk yıl demek olurdu," dedi. "Çünkü şu anki kontratım Haziran'a kadar devam ediyor."

"Elbette," dedim, böylece dinlediğimi anlayacaktı. Ama Dave'in bunu kendi kendine tartışmaya ihtiyacı var gibiydi.

Bakışları, tavandan tabana pencerelerin önünde oturmuş, elinde bir oyuncak ayıyla palmiye ağaçlarının esintide hareket etmesini izleyen Nicole'e kaydı. "Bir yıllık sözleşme bittiğinde üç yaşında olacaktı."

"Doğru."

"İtiraf etmeliyim ki, emekli olma fikriyle her zaman sorun yaşadım." Bana bunları anlatırken parmak uçlarıyla telefonunun kenarını yokladı.

"Kim istemez ki?"

"Şey, *hayatı* olan bir adam." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yani her atlet geçiş sürecinde sorun yaşar. Bu doğal bir şey. Ama emeklilik sonrası yıllarıma baktığımda, sadece... *Boş* olduğunu gördüm. Kendimi o ilk sabah Brooklyn'deki dairemde dururken hayal etmişim, "Şimdi ne yapacağım?" diye.

Vücudumu kanepede aşağı doğru hareket ettirdim, bacaklarımı onun kucağından salladım, böylece ona yaklaşabildim. Bir kolunu bana doladı. "Kulağa zor geliyor tatlım. Hayal bile edemiyorum."

"Mesele şu ki, artık yapabilirim. Vermont'taki yere ne yaptığını görmek istiyorum ve orada yazın yedi ya da sekiz haftadan daha fazla kalmak istiyorum. Şu anda olmak istediğim başka bir yer var. Eğer beni kabul edersen."

"Haftanın herhangi bir günü," diye fısıldadım, ona yaslanmışım, kahve fincanı ellerimi ısıtıyordu. "Kulağa harika geliyor. Benim evim senin evin. Kelimenin tam anlamıyla." Kahvemi yudumladım.

Homurdandı. "Ama şaka yapmıyorum. Emekli olduktan sonra Nicole ve seninle birlikte olmak istiyorum. Evlenmek falan istiyorum."

Kahvemde boğuldum ve sonra tükürdüm.

"Oh, kahretsin," dedi fincanı elimden alarak. "Sana bu ilişki işinde çaylak olduğumu söylemişim."

Bu beni güldürdü, öksürük ve nefes nefese kalmanın üstüne.

"Nefes al, bebeğim." Gözleri parladı. "Özür dilerim."

"Sorun yok." Öksürdüm. "Sadece bunu söylemeni hiç beklemiyordum."

"Ben de öyle." Gülümsedi ve beni kucağına çekti, kupamı yere bıraktı ve sonra sırtıma vurdu. "Bess altına işeyecek."

Daha çok güldüm. Artık gözlerimden yaşlar akıyordu ve bunların kahrkaha gözyaşları mı yoksa sevinç gözyaşları mı olduğu herkesin tahmin edebileceği bir şeydi.

Kahve içmenin yan etkisi. Ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ve sonunda çok önemli bir şeyi anlamıştım: Dave'in bana gerçekten ihtiyacı vardı. Bu sadece kimya ile ilgili değildi. Öldürmesi gereken kendi ejderhaları vardı ve Nicole ile ben onları öldürmenin bir parçasıydık.

Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı vardı. Ve şimdi bunu söylemekten çekinmiyordu. Güçlü kolları beni sardı ve geriye yaslandım. O da ve kulağıma fısıldadı. "Benim gibi bir amatöre katlandığın için teşekkürler."

"Benim için zevkti." Yine de dalgın olma sırası bendeydi. "Eğer Vermont'a gidersen..."

"Eğer değil. Ne zaman."

"Vermont'a *gittiğinizde*," diye düzelttim, "meşgul olmak için ne yapacaksınız?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bilmeme de gerek yok. Sen oradasın. Ailemin bana ihtiyacı var. Yandaki eve yatırım yapmayı seviyordum. Bundan biraz daha yapabilirim."

"Evet, tamam." Koloniye iki küçük oğlu olan genç bir aileye kiralamıştım. Yan dairedaki anneye haftada birkaç saatliğine bir dadıyı paylaşmayı konuşmaya başlamıştık bile.

"Bunu düşünmek için kendime biraz zaman vereceğim. Her zaman bir koç vardır. Takım arkadaşlarımla Vermont Üniversitesi'nde çalışan birilerini tanıyıp tanımadıklarına bakabilirim."

"İlginç."

"Bir bar açıp amcanla Alec'i çıldırtabilirim." "Yapamazsın!"

Güldü. "Hayır. Bu aile kahve dükkânı saatleriyle çalışır." Beni sıktı. "Ama bu fikri Pazar öğle yemeğinde ilk kimin patlayacağını görmek için ortaya atabilirim."

"Sen kötüsün."

"Ve sen cennetten gelen mükemmel bir meleksin."

. "Bu koltukta onlardan hiç yok."

"Haklısın," diye onayladı Dave. "İşte orada." Nicole'e baktı. "Birkaç dakika içinde onu dışarı çıkarınız. Sen git mayonu bul. Ben Bess'i arayacağım."

Dave

"Bir sorun mu var?" Bess telefonu açtığında sordu.

"Bunu söyleyeceğini biliyordum." Kız kardeşim benim için endişelenerek yaşadı.

"Tatildesiniz ve bugün zaten bir telefon aldım. Neden ikinci bir telefon aldığımı merak ediyorsam kusura bakmayın."

"Bir yıllık opsiyonunu düşünüyordum." "Öyle mi?"

"Evet." Zara'ya emekli olmayı neredeyse hayal bile edemediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Bu bana soğuk terler döktürdü. Ama son zamanlarda Zara'nın yeni evi ve alacağı mobilyaları anlatmasını dinliyordum. Ve yemek odasındaki dolapta duran tabakları. Audrey'nin mutfak için ona verdiği omlet tavaşı.

Orada olmak istedim.

Gelecek artık korktuğum bir şey değildi. Yarın beni takımdan atsalar, nereye gideceğimi çok iyi biliyordum. Durup düşünmeme bile gerek kalmazdı.

"Tanrım," diye yemin ettim bir fikir şekillenmeye başlarken. "Olay nedir, ağabey?"

"Belki bu düşündüğüm kadar zor değildir."

"Sözleşme olayı mı?"

"Evet, sözleşme meselesi. Eğer bir yılı kabul edersem, Nicole bu sürenin sonunda üç yaşında olacak. Gelecek yaz Vermont'ta sekiz hafta geçirebilirim ve belki o zamana kadar dört ya da beş kez daha ailemi görebilirim. Kırk sekiz saatliğine. Belki."

"Bu doğru," diye onayladı kız kardeşim.

Nicole'e baktım. Ona bir çeşit yüzme bezi takmak isteyen Zara'dan son sürat uzaklaşıyordu. Nicole ilgilenmiyordu ama kovalamaca devam ediyordu.

Sözleşmeyi sadece bir yıl uzatmış olsam bile, sözleşme bittiğinde artık bebek olmayacaktı.

Zara odanın ortasında durdu, yürümeye başlayan çocuğumuzun yörüngesini tahmin etmeye çalışıyordu. Üzerinde bir şort ve bikini üstü, elleri kalçalarında, yüzünde hafif bıkkın bir gülümsemeyle öylece duruyordu.

Onu hemen yatağa götürmek ve bikini üstünü çözmek istedim.

"*Ahem*," dedi Bess kulağıma. "Seninle konuşmak için başkalarının telefonlarını kapatmamın bir sakıncası yok. Ama gerçekten konuşmak zorundasın."

"Doğru. Özür dilerim. Tamam, yeni plan. Sözleşme uzatmamaya ne dersin?" "Yine mi geldin?"

"Yıllar yok. Öndeyken bırakacağım."

Telefondan birkaç saniye boyunca sadece nefes nefese, boğulur gibi bir ses geldi.

"Bess? İyi misin?"

"Tanrım," diye nefes verdi. "Eğer yarı yarıya ciddiysen, bu fikirle birkaç hafta oturmanı istiyorum. Birkaç oyun daha oyna. Haziran ayında vedalaşmanın nasıl bir şey olacağını düşün."

"Haziran, ha? Güvenoyu için minnettarım, çünkü bu bizi yeniden playoffların derinliklerine götürüyor," dedim kıkırdarak. "Ama neden hayatımdaki kadınlar bana gidip hokey oynamamı ve düşünmemi söyleyip duruyor? Ben kendi aklımı biliyorum. Oynamak için bir sezonum daha var ve Nicole iki yaşına bastıktan hemen sonra zarif bir çıkış yapacağım."

Zara Nicole'ü kovalamaktan vazgeçmişti ve bir elini ağzına bastırmış, kıpırdamadan duruyordu.

"Tamam," dedi Bess yavaşça. "Bence bu gerçekten cesurca ve gerçekten harika. Eğer istediğin buysa, birkaç gün bekleyeceğim ve sonra Hugh'a haber vereceğim."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Gerçekten değiştirmeyecektim. Hokeyi seviyordum ama ailemi de bir o kadar seviyordum. Zara ve Nicole, hokey kariyerimin her zaman gördüğü ilgiyi hak ediyorlardı. Ve dahası, onlara bu ilgiyi göstereceğim için heyecanlıydım.

"Fikrini değiştireceğini söylemedim," dedi Bess. "Bunu atlatmak için birkaç güne ihtiyacı olan benim."

"O yatı alma, küçük kardeşim. Sana en azından bir buçuk sopaya mal olduğum için üzgünüm."

"Mesele para değil, salak. Sadece senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim, Bess. Her şey yolunda, yoksa bunu yapmazdım. Şimdi gitmeliyim. Bulmam gereken bir çocuk havuzu var."

Telefonu kapattı ve ben de Zara'nın irkilmiş gözleriyle karşılaştım. "Bunu gerçekten yaptın mı?"

"Gerçekten yaptım." Ve bir karar vermek oldukça iyi hissettirmişti. "Hadi yüzmeye gidelim. Güneş kreminiz var mı? Benimkini hatırladığımı sanmıyorum."

Zara gözlerini kırptırdı. "Kariyerini bırakmana gerçekten ben sebep olmak istemiyorum."

Ayağa kalktım ve ona sarıldım. Hindistan cevizi şampuanının kokusu üzerime sinmişti ve derin bir nefes aldım. "Mesele şu ki, bu tür bir kariyerin sonu gelir. Her zaman. Ve bu şekilde bunun nasıl olacağına ben karar verebiliyorum. Ne zaman olacağını ben söyleyeceğim."

"Sen hep böyle otoriterdin," diye şaka yaptı ve boynumdaki nefesi tüylerimi diken diken etti. İyi türden.

"Buna inansan iyi edersin." Saç çizgisine hızlıca bir öpücük kondurdum çünkü ya öyle olacaktı ya da o kadar da hızlı olmayan bir öpücük. Gitmemiz gereken yerler ve yapmamız gereken işler vardı. "Hey, Nicole! Bu özel bezi giymezen seni yüzmeye götüremem. Üzerinde balık falan var."

Küçük kızım arkasını döndü ve kısararak bana baktı. "Otay." "O zaman buraya gel, meleşim."

Kendi isteğiyle geldi ve Zara bana "Bunun sende işe yaradığına inanamıyorum" der gibi bir bakış attı.

Nicole çocuk havuzunda çok yoruldu. Sonra sahile indik, orada kumdan bir kale yaptım. İyi, kumdan bir kale. Ama Nicole'ün hoşuna gitti.

Sonunda Zara onu bir şemsiyenin altındaki plaj sandalyesinde bir havluya sarınmaya ikna etti. Atlantik birkaç metre ötedeki kumlara vururken o da orada kestirdi. Onu iki sandalyemizden birine bırakan Zara gelip benimle oturdu. Ona biraz yer açmak için bacaklarımı yanlardan sarkıttım ve o da göğsüme yaslandı.

"Buna alışabilirim," dedi.

"Gelecek yıl NHL takvimine bakmadan bir tatil planlayabiliriz," dedim. Kafamı toparlamak zordu. On dokuz yaşımdan beri maç takvimi hayatımı yönetiyordu.

"Belki bir süre büyük kaçamaklar planlamayız. Sen ne yapacağına karar verene kadar para konusunda biraz dikkatli gerekecek."

"Hayır," dedim. "Nicole okula başlamadan önce seyahat edebiliriz. Ayrıca, yatırımlarım var. Brooklyn'deki evim için üç milyon dolar bulabileceğimi düşünüyorum."

"Üç milyon... dolar mı?" Arkasını döndü, güneş gözlükleri ve bikini üstüyle çok seksi görünüyordu. Bacaklarımın arasına oturuşu da beni benden alıyordu. Muhtemelen odamıza dönerken vücudumun önünde bir havlu taşıyor olacaktım.

"Aşağı yukarı. İlkbaharda satışa çıkaracağım."

"Yani..." Boğazını temizledi. "Çalışmana bile gerek yok, değil mi?"

"Hayır. Ama eninde sonunda isteyeceğim." Cebimdeki telefonum çaldı. Bess'ten bir mesajdı. *Tamam. Şoku atlattım. Anladım.*

Bildiğim iyi oldu, cevap yazdım. Bu konuda iyi hissediyorum. Çok . Olmalısın da. Artık gelip benim için çalışabilirsin.

Tekrar söyler misin?

Çalışmak. İçin. Benim için. Bunu anlamak nasıl zor olabilir? Hokey oyuncularını izleyip onları benim pençelerime düşürebilirsin.

Zara ve ben yüksek sesle güldük.

Birbirimizi öldüreceğimizi . Ayrıca, ben kontrat yapamam. Gözlerimi kamaştırıyorlar.

Kimse seni yasal bir belgeye yaklaştırmıyor, diye yazdı kız kardeşim. Ben bu operasyonun beyniyim. Sen de kas gücü olacaksın.

Başım döndü. *Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Bir ya da iki yıl sonra mesela? Hayatımı planlamaya çalışma.*

Ama benim bu!

Telefonu kaldırdım. "Kutlama birası için çok mu erken?"

"Asla." Döndü ve beni öptü. Sonra beni tekrar öptü, tüm sıcaklığı, dili ve hırsıyla.

Onaylarcasına inledim. "Dur, yoksa kendimi kaptıracağım ve sonra da kamu ahlaksızlığından tutuklanacağım."

Zara topuklarının üzerine oturdu ve güldü. "Belki de güneşten çıkma vakti gelmiştir?"

Uyuyan bebeğe baktım. "Onu odaya geri götürürsem uyumaya devam eder mi?"

"Deneyebilirsin," dedi Zara.

Uyuyan çocuğumu kucağıma aldım ve dağınık saçlarını öptüm. "Hadi meleğim. Eve gidelim."

Ve evin benim için eskisinden farklı bir anlamı olduğunu fark ettim. Kızlarım neredeyse orası demekti.

Sesi hoşuma gitti. Gerçekten hoşuma gitti.

Teşekkür ederim!

Daha fazlasını mı arıyorsunuz? Dave'in takımı [Brooklyn Bruisers](#) serisinde yer alıyor. Ve bir [sonraki True North](#) kitabından haberdar olmak için [posta listesine](#) katılın!

Sarina Bowen tarafından da

BROOKLYN BRUISERS

[Çaylak Hamlesi \(#1\)](#)

[Sert Vurucu \(#2\)](#)

[Boru Düşleri \(#3\)](#)

DOĞRU KUZEY

[Acı Tatlı Kararlı](#)

[Hatıra](#)

[Bountiful](#)

SÜSLÜ YILLAR

[Düştüğümüz Yıl #1](#) __

[Saklandığımız Yıl #2](#)

[Sarışın Randevu #2.5](#)

[Yılın Understatement'ı #3](#) __

[Utanmaz Saat #4](#) __

[On Beşinci Dakika #5](#)

YERÇEKİMİ

[Soğuktan Gelen #1](#)

[Gökyüzünden Düşenler #2](#)

[Yıldızlara Atış #3](#)

VE

[GOOD BOY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy](#)

[STAY yazan Sarina Bowen & Elle Kennedy](#)

[HIM yazan Sarina Bowen ve Elle Kennedy](#) .

[Sarina Bowen ve Elle Kennedy tarafından ABD](#)

Copyright © 2017 by Sarina Bowen

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Kapak fotoğrafı Pat Lee tarafından çekilmiştir. Kapak tasarımı Sarah Hansen / Okay Creations tarafından yapılmıştır.

İçindekiler

[İçindekiler Sevgili](#)

[Okuyucu, İthaf](#)

[Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm](#)

[II](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[39. Bölüm](#)

[Ayrıca Sarina Bowen](#)

[Telif Hakkı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

